

Jude Deveraux
FIRST IMPRESSIONS
Copyright © 2005 by Deveraux, Inc.
Translation © 2007 by Elvira Haugová
Cover design © 2007 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2007 by Ikar

Z anglického originálu First Impressions
(Simon & Schuster, New York 2005)
preložila Elvira Haugová.
Redigovala Dana Guričanová.
Obálku navrhla Viera Fabianová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2007
ako svoju 2443. publikáciu.
Zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.
Vytlačili tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.
ISBN 978-80-551-1497-2

VENOVANIE

*Túto knihu venujem Brende a Judith. „Chcela by som,
aby bola v mojom veku", priala si Brenda.
„A ja by som chcela, aby si našla skvelého
muža a zažila dobrodružstvo". „A aby to bolo vtipné,"
povedala Judith. „Nech je tá kniha plná smiechu."
Takže dúfam, kočky, že sa vám bude páčiť.*

PREDSLOV

Jared si všimol Billov úškrn a v tom momente si uvedomil, že úloha, ktorú mu pridelia, sa mu určite nebude pozdávať. Čo by mal správny chlap podniknúť, aby si konečne mohol vyberať, ku ktorým prípadom by chcel byť pridelený? Už o tom premýšľal tisíckrát. Má sa nechať postreliť? Nuž, to sa mu stalo trikrát. A čo takto únos? To zažil dva razy. Hej! A čo keby sa ukazoval doma tak zriedkavo, že by ho žena opustila kvôli inému mužovi, predavačovi ojazdených áut, ktorý je teraz otcom ich troch detí? No nie. To sa mu už totiž tiež prihodilo. A čo ak už bude príliš starý na nasadenie do akcií? Teraz, keď už má štyridsaťdeväť rokov, si Jared uvedomil, že tento vek dovŕšil pred šiestimi rokmi.

„Nezazeraj," privítal ho Bili a pridržal mu dvere, aby mohol vstúpiť do jeho kancelárie.

Jared s povzdychom zdôraznil svoje krívanie, keď sa šuchtal k stoličke oproti Billovmu písaciemu stolu, zavalenému neporiadkom, na ktorom vpredu trónila menovka WILLIAM TEASDALE. Vystrčil strnulo nohu rovno pred seba a ostentatívne si šúchal koleno, akoby ho veľmi bolelo.

„Môžeš s tým prestať," poznamenal Bili, keď si sadal za svoj stôl. „Vôbec s tebou nesúcitím, a aj keby som ťa ľutoval, nezaobídem sa bez teba." Vybral spis a ponad papiere sa pozrel na Jareda. „Väčšina agentov sa teší na prácu v teréne. Ako to, že ty vôbec nie si nadšený?"

Jared sa oprel o operadlo stoličky. „Čím mám začať? Tým, že mám bolesti? Po poslednej akcii som strávil tri týždne v nemocnici. A život. Žijem rád. A potom tu je..."

„Máš nové dievča?" Bili prižmúril oči.

Jared sa uškrnul. „Nóó. Fajn kočka. Rád sa s ňou občas stretávam."

„Je to bývalá čo...?"

„Striptérka," zamrmľal Jared a placho sa uškrnul. „No tak ma zažaluj. Po takej manželke ako bola Patsy..."

„Nemusíme to rozoberať," odvetil Bili a opäť sa vrátil k svojej role šéfa. „Potrebujeme niekoho, aby nám niečo zistil, a ty to dokážeš. Pamätáš si na toho agenta, o ktorom vysvitlo, že bol pätnásť rokov špiónom?"

„Áno," odvetil Jared s trpkosťou v hlase. Desať rokov pracoval s istým chlapíkom a napísal o ňom správu, že s ním nie je nič v poriadku, ale nevedel presne, čo. Nikto tomu neprikladal význam. Pred pár mesiacmi zistili, že je to špión a roky posielal informácie do svojej materskej krajiny. „Takže čo ste sa o ňom dozvedeli?"

„Nič. Spáchal samovraždu skôr, než sa nám podarilo dostať ho."

„Prosím ťa, len mi nepovedz, že mám odcestovať kamsi dočerta, odkiaľ pochádzal, a v utajení zistiť..."

„Nie," uistil ho Bili mávnutím ruky. „Nič také nehrozí. Pravda je taká, že nie sme schopní zistiť, na akom veľkom projekte naposledy pracoval. Asi desať minút pred tým, než sme tam dorazili, sa o akcii nejako dozvedel, takže stihol zničiť množstvo dôkazov. Našli sme disky skryté pod podlahou a zoznam mien vo vnútri žiarovky. Mal ešte čas všetkého sa zbaviť, takže prečo nezničil aj to?"

„No nespravil to," poznamenal Jared a zaplavila ho stará známa vlna zvedavosti, ktorú sa ihneď snažil potlačiť. Prečo? To bola otázka, ktorá mu v živote spôsobila väčšinu problémov. Aj keď nejaký prípad odložili ako nevyriešený, táto otázka ho často donútila pokračovať vo vyšetrovaní.

„Čo urobil?"

„Niekoľko papierov pokrkvál do miniatúrnych guliek a prehltol ich."

„Stavím sa, že tí, čo ich z neho vytáhovali, si užili kopec zábavy."

„To si píš," uškŕňal sa Bili. „Väčšinu toho, čo zhltol, sme navždy stratili, no súdnym patológom sa podarilo získať jedno meno a časť čísla sociálnej poisťky." Posunul cez stôl prievitný plastový obal a Jared ho vzal do ruky. Bol v ňom kúsok popísaného papiera, no Jared ho nevedel rozlúštiť.

„Eden Palmerová," pomohol mu Bili. „Toto meno a niekoľko čísel sa podarilo zrekonštruovať v kriminalistickom laboratóriu."

„Čo je zač?"

„Nezistili sme o nej nič nezvyčajné." Vybral z obalu list papiera a ukázal ho Jaredovi. „Štyridsaťpäť rokov, v osemnástich porodila, nikdy nebola vydatá." Má za sebou niekoľko podradných zamestnaní. Keď jej dcéra odišla na výšku, vrátila sa do školských lavíc a získala diplom." Nazrel späť do papierov. „Pár rokov po promócii sa Eden Palmerová presťahovala do New Yorku a teraz pracuje vo vydavateľstve. Keď sme sa o nej dozvedeli, ešte o ničom nevedela, no jedna stará dáma, u ktorej kedysi bývala, zomrela a odkázala jej dom na východe Severnej Karolíny. Právnik, ktorý spravuje dedičstvo, ju hľadal, no zariadili sme, aby mu to trvalo trochu dlhšie. Najprv sme chceli o nej niečo zistiť." Položil papiere na stôl a uprene sa zadíval na Jareda.

„A čo mala do činenia s chlapíkom, ktorý celé roky donášal na Spojené štáty?"

„No, tak to netušíme." Ešte stále hľadel na Jareda, akoby očakával, že na niečo príde.

„Možno to bolo niečo osobné," uvažoval Jared, „možno bol ten chlapík do nej zaľúbený. Alebo je na niečo podobné príliš škaredá?"

Bili odopol zo spisu fotku a posunul ju po stole.

„Celkom ujde," poznamenal Jared, hľadiac na fotku. Bola z vodičského preukazu, takže odhadoval, že v skutočnosti musí byť trikrát krajšia. Preštudoval si fotku aj informácie. Bola drobná, len meter šesťdesiatjeden, bezchybný zrak, preukaz daryne orgánov. Jemné, mierne zvlnené blond vlasy lemovali tvár s modrými očami, malým nosom a peknými ústami. Na tej fotke vyzerala unavene a smutne. Asi musela tri hodiny čakať v dlhom rade. Vrátil fotografiu Billovi. „Takže kde mám začať?"

Jared párkrát zažmurkal. Bili tvrdil, že to zvládne jedine on, ale toto bol prepád pre hociktorého začiatočníka, a nie pre skúseného agenta. Mohli ju predsa predvolať na výsluch a zistiť, čo vie. Asi by sa ukázalo, že ani nevedela, že niečo vie. To by nemalo byť také zložité. Kde bola posledných pár rokov? Odovzdávala niekomu nejaké zásielky? Jared sa pri tejto myšlienke takmer pousmial, potom sa otočil k Billovi, ktorý naňho ešte stále uprene hľadel. Čo vlastne chce zistiť?

Zrazu na to prišiel: chceli, aby ju zviedol, a tak od nej vymámil nejaké informácie. Pomaznať sa s osamelou ženskou a popritom vyzvedať, koľko toho vie. „No tak toto nie! Riskoval by som život pre túto prácu, ale bozkávať sa kvôli vám nebudem!"

„Ale James Bond..."

„Je filmový hrdina," oponoval Jared, ignorujúc Billov ironický úsmev.

„James Bond neexistuje." Jared si rukou pretrel oči, upokojil sa. A potom mierne pateticky prehlásil: „Pane, pri všetkej úcte si vás dovoľm požiadať, aby som bol pozbavený účasti na vyšetrovaní uvedeného prípadu."

Bili sa oprel dozadu a prekrížil si ruky na vyrysovanom plochom bruchu. „Pozri, Jared, kamoš, tento prípad nás riadne zmiatol. Nechceme ju dotiahnuť sem a na smrť vystrašiť pri výsluchu, aby sme z nej vymámili všetko, čo vie. Ak vôbec niečo o tom vie. A ako si správne poznamenal, možno to bolo niečo osobné. Žila predsa istý čas v New Yorku, takže možno toho chlapíka niekde stretla, ako sa len volal - Roger Applegate - aké americké meno, no nie? Možno ju zbadal, zapáčila sa mu a zaľúbil sa. Možno chcel odísť do výslužby a oženiť sa s ňou. A keď zistil, že sme ho odhalili, myslel len na to, ako by ochránil práve jej

meno. Zdalo sa, že ho netrapi zoznam kriminálnych živlov na tých diskoch, no záležalo mu na tom, aby sme nespájali meno jeho životnej lásky s niečím nekalým. Je tu však aj možnosť, že slečna Palmerová nemala ani potuchy, že sa na ňu tento chlapík nalepil. Bol to taký nenápadný myšací typ, ktorého by si nik nevšimol, takže mohla byť objektom jeho tajných túžob a nikdy sa nedozvedela o jeho neskonalej láske."

„A možno vie úplne všetko," povedal unavene Jared. „Ty asi chceš, aby som zistil, aká je pravda."

„Presne si to vystihol, ako vždy," usmial sa Bili.

Jared si vzdychol. Za celé tie roky práce v Centrále sa snažil, aby sa citovo nezblížil s osobami spojenými s vyšetrovaním svojich prípadov. City nám prekážajú pri triezvom pohľade na realitu. Ale ak to teraz správne pochopil, jeho úlohou bude citovo sa zbližiť s touto ženou a zistiť, čo vie. Toto však nie je nejaká osoba z podsvetia či bývalá kriminálnička. Je to...

Pozrel na Billa. „Chodí do kostola?"

„Každú nedeľu."

Jared zaúpel. „Veď je slobodná matka!" V hlase mal iskierku nádeje.

„V sedemnástich sa vracala domov z nácviu kostolného zboru, keď ju prepadol nejaký chlap. Keď rodičia zistili, že je tehotná, vykopli ju z domu."

Jared sa zatváril, že sa už-už rozplače. „Och, Bože, prenasledovaná hrdinka. Nevinnej sa stala krivda," Jared zovrel ústa do tenkej čiarky.

„Vynechaj ma z tohto prípadu!" mračil sa na Billa, no ten sa len uškrňal. Jared vedel, že si ho vybrali kvôli veku aj výzoru. Má tmavé vlasy, tmavomodré oči a pružné telo, vytrénované v posilňovni. Ak by vypil hektolitre piva a zjedol za vagón masných šišiek, dokázal by za štyri dni stučniet? „Takže, kto jej to odkázal ten dom?"

Bili zalistoval v papieroch. „Alice Augusta Farringtonová. Narodila sa ako boháčka, no jej syn narkoman všetko pomíňal. Ešteže bol taký slušný a zomrel pred ňou, takže si stihla užiť pár pokojných rokov. Dom aj zvyšok majetku odkázala našej slečne Palmerovej.

„A kde spoznala naša dokonalá hrdinka veľkodušnú starenku?"

„Zdá sa, že stará dáma ju prichýlila, keď ako mladistvá otehotnela. Stará pani zhánala niekoho, kto by jej pomohol triediť listiny a dokumenty, ktorými mala zapratané podkrovie. Dom postavil," sklopil pohľad do spisu, „okolo roku 1720 jeden z predkov starej dámy. Eden Palmerová strávila celé roky triedením a katalogizovaním rodinných dokumentov."

„Ďalšia kladná črta, a aká je len talentovaná," vystrúhal Jared ironickú grimasu. „Hotový anjel. Skúsím hádať, mladá Palmerová a jej dieťa ostali u nej bývať obklopené všetkou jej láskou a náklonnosťou."

„Ostala u nej päť rokov a potom zrazu odišla uprostred noci." Bili pozrel na Jareda. „Syn starej dámy bol registrovaný sexuálny maniak. Obťažoval malé deti. Dievčatká i chlapcov, nepreberal si. Nevieme to iste, ale myslíme si, že zatúžil po dcérke slečny Palmerovej a ona okamžite opustila útulný domov."

Jared sa na okamih zahľadel inam. Naozaj neznášal ľudí, ktorí ubližovali deťom. Pozrel späť na Billa. „Dobre, takže fakt nemala ľahký život. Ale kto z nás to má jednoduché? Zdá sa, že žila na mnohých miestach a spoznala kopec ľudí, takže pokojne mohla stretnúť aj Applegatea. Nie je vylúčené, že vám povie, čo o ňom vie, ak sa jej rovno spýtate. Možno..."

„Spomínaš si na Tess Brewsterovú?"

„Jasné," odvetil Jared, nervózne pohybujúc sánkou. „Ale o čo ti ide?"

„Asi pred mesiacom sme začali veľmi diskrétno vyšetrovanie slečny Palmerovej. V New Yorku sme nič nezistili. Ani v meste, kde sa narodila. Potom sme poslali Tess do Arundelu, to je mestečko, kde zdedila ten dom. Prenajali sme pre ňu domček na tej istej ulici, neďaleko

Palmerovej domu. Minulý týždeň Tess niekto zabil, zrazilo ju auto. Vyšetrovali sme to čo najnenápadnejšie a zdá sa, že to boli profesionáli."

Jared si povzdychol. Mal Tess rád. V súťaži, kto toho v pití viac znesie, tromfla každého chlapa a bola výborná agentka. „Myslíš, že to súvisí s tým domom, alebo s anjelskou slečnou Palmerovou?"

„Nevieme to určite, ale vyzerá to tak, že niečo na tom bude. Pozorujeme ju veľmi dôkladne a práve preto ťa nevyhnutne potrebujeme."

„Chápem. Doteraz sa mi podarilo vyhýbať sa podobným prípadom."

„Isteže, väčšinou si nebol vystavený kontaktom s verejnosťou. Tess..."

„Tess ľahko spoznali. Jej tvár bola asi šesť týždňov vo všetkých novinách, keď svedčila proti tomu mafiánovi." Jared spozornel. „Možno to on..."

„Myslíš, že ju zabil ten podliak, proti ktorému vtedy svedčila? Umrel pred dvomi rokmi a nezdá sa, že by mal takú moc, alebo bol taký obľúbený, aby niekto kvôli nemu zavraždil federálnu agentku. A prečo by s tým čakali sedem rokov? Nie, myslíme si, že niekto odhalil Tessinu identitu a zabil ju, aby nemohla zistiť, koľko toho vie tá Palmerová, alebo čo sa skrýva v jej dome."

Jared tušil, že Bili vie viac, než mu prezradil a zdalo sa, že vôbec nie je presvedčený o nevine tej ženy. „A tušíte aspoň, čo tá Palmerová vlastne vie? Má to byť nejaké meno? Alebo informácia? Možno vie, koho zahrabali na zadnom dvore."

Bili zdvihol zo zeme škatuľu so záznamami z vyšetrovania. „Toto je plné informácií o nej. Všetko, čo sme dokázali zistiť. Tess podala dve správy, než ju zavraždili, no nezistila nič. Vieš čo, vezmi si tú škatuľu domov, cez víkend si to preštuduj a v pondelok mi povieš, čo si o celej veci myslíš. Ak to vezmeš, budem rád, ak nie, nezbláznim sa."

Jared pracoval s Billom príliš dlho na to, aby mu len tak ľahko naletel. Už ho pridobre poznal, takže vedel, že naňho čaká nová identita. Natiahol ruku smerom k škatuli. „Takže kým budem tentoraz?"

Bili sa pokúsil potlačiť úsmev, no nezvládol to. „Prenajali sme ti susedný dom. Je to len rybárska chatka, čo patrila k sídlu starej dámy, no musela ju predať, aby mohla zaplatiť synove dlhy. Právnici a drogy zhltli milióny. Budeš predstierať, že si policajt, ktorý musel po postrelení do kolena odísť do predčasného dôchodku. Tvoja manželka zomrela po dvadsiatich šiestich rokoch manželstva a ty si si prenajal tú chatku, aby si mohol rybáriť a poľovať a popritom zabudnúť na všetky svoje trápenia. S takýmto dojímavým príbehom sa jej môžeš rovno vyplakať na pleci. Ženy to zbožňujú."

Jared si zahryzol do jazyka. Bili bol tridsaťpäť rokov ženatý s tou istou ženou a bol presvedčený, že vie všetko o ženách a manželstve. V skutočnosti však jeho manželka pravidelne bývala takmer pol roka v inom štáte u svojej nevydatej sestry, o ktorej sa povrávalo, že je ozajstná čertica. Kolegovia si neraz robili posmešky o tom, čo tam asi spolu stvárajú.

„Ak sa tá žena ešte nedozvedela, že zdedila dom, ako viete, že ho nepredá bez toho, aby si ho prišla pozrieť? Ako si môžete byť istí, že sa odsťahuje od svetiel veľkomesta kamsi do zastrčeného kúta v Severnej Karolíne?"

Bili pozrel na Jareda. „Vlastne si myslíme, že tá žena vie niečo, čo súvisí s domom. Ak ho ihneď predá, naša teória vybuchne, no ak podá v práci výpoveď, odíde od svojej tehotnej dcéry a naskočí na prvé lietadlo do Arundelu, je dosť možné, že sa tam bude ponáhľať preto, lebo vie niečo dôležité."

Jared vzal škatuľu z Billovho stola. „Kedy odchádzam?"

Bili s úškrnom otvoril zásuvku svojho stola a vybral zväzok kľúčov.

„Na parkovacom mieste číslo osemdesiatjeden ťa čaká trištvrtetónový tmavomodrý

terénny Chevrolet. V kufri máš rybárske náčinie a Susie z učtarne ho napratala množstvom vecí, ktoré objednala z poľovníckeho katalógu. Na sedadle je mapa s vyznačeným cieľom a privesok s kľúčom od domu. Je už dosť neskoro, takže dnešnú noc môžeš stráviť v moteli a pozorne si prečítať všetko o našej záhadnej slečne, kým sa s ňou osobne stretnieš."

Jareda zlostilo, že ho Bili pozná tak dobre, že toto všetko zariadil ešte predtým, než spolu hovorili. „Ako sa budem tentoraz volať?"

„Boli sme k tebe zhovievaví, smieš si ponechať vlastné krstné meno. Počul som, že si sa sťažoval na meno, ktoré si používal pri predošlej akcii. Čo to vlastne bolo za meno?"

„Elroy Coldheart," odvetil Jared a strúhal pritom grimasy. Kathy z oddelenia dokumentácie mu naznačovala, že má oňho záujem, no on to neopätoval. Keď mu potom so širokým úsmevom odovzdávala nový pas, ešte netušil, o čo ide. Až kým nezbadal to meno.

„Tentoraz sa budeš volať Jared McBride. Čo si zase vyviedol Kathy, že jej napadlo meno McBride?" Bili sa uškŕňal pod fúzy, no bol aj zvedavý. Chcel vedieť o všetkom, čo sa deje na jeho oddelení.

Jared neodpovedal. S úsmevom vyšiel z Billovej kancelárie s veľkou škatuľou pod pazuchou. Nebude mu nič prezrádzať. Odteraz už myslel len na to, ako čo najrýchlejšie zvládne vyšetrovanie tohto prípadu, aby to mal čo najskôr za sebou.

KAPITOLA I

„Mámi, mámi, si v poriadku?" Melissa ustarostené pozrela na svoju matku. Práve priniesla poštu a chcela si pripraviť niečo na jedenie. Bola v piatom mesiaci a zjedla by aj nohu zo stola. Mama sa vrátila z práce, prezrela si poštu a otvorila obálku, na ktorej bola hlavička akejsi právnickej kancelárie. Melissa dúfala, že to nebude nejaká zlá správa. „Márni?" Hlas jej tlmil sendvič s arašidovou nátierkou, ktorého mala plné ústa. Statočne odolávala pokušeniu natrieť si naň aj hroznové želé, no bála sa, že jej manžel z úst zacíti vôňu maškrtky. Stuart neoblomne trval na tom, aby počas tehotenstva príliš nepriberala, preto Melissa večer poslušne jedávala varené mäso a dusenú zeleninu. Len cez deň, keď bol v práci v prestížnej účtovníckej firme, si pochutnávala na čokoláde a krevetách - a zajedala jedno druhým.

„Márni," Melissa zvýšila hlas. „Čo sa ti, preboha, stalo?" Eden si sadla na malú pohovku pri stolíku v hale. Tá pohovka bola len stará haraburda, keď ju objavila v malom zastrčenom obchodíku v štvrti, kam im Melissin manžel zakazoval chodiť. Eden okamžite zbadala, že je to pravý Hepplewhite. Melissa ju priviazala na strechu svojho veľkého auta a doviezli ju domov. Eden strávila šesť víkendov opravovaním, reštaurovaním a čalúnením. „Čo si na rozum?" povýšenecky poznamenal Stuart, akoby Eden pochádzala z nižšej spoločenskej vrstvy než on. Musela zaťat' zuby ako vždy, keď niečo riešila so svojím zaťom. Melissa ho milovala, ale Eden sa nikdy nepodarilo zistiť, prečo. „Pani Farringtonová mi odkázala svoj dom." „Pani Farringtonová?" zopakovala Melissa a pozerala pritom na hodiny. Do Stuartovho príchodu jej zostávalo presne sedemnášť a pol minúty. Stihne si natrieť ešte jeden sendvič?

„No tak daj si ešte," Eden presne vedela, na čo jej dcéra myslí. „Ja ho zdržím."

„Nemala by som. Naozaj. Nemala by som. O chvíľu bude večera a..."

„Budú grilované kuracie prsia, parená brokolica, opekané zemiaky a ovocný rôsol bez cukru namiesto dezertu. Veľmi zdravé. Nič z toho neobsahuje ani jedinú kalóriu."

Melissa sa s otvorenými ústami rozbehla do kuchyne, nevšímajúc si svoju matku. Práve si natierala na chlieb arašidovú nátierku, keď sa Eden vrátila do izby k otvorenej obálke. „Kto je pani Farringtonová?"

„Zlatko, nepamätáš sa na ňu? Žili sme u nej až do tvojich piatich rokov."

„Ale áno, už si spomínam. Matne. Bola veľmi stará. A kedysi veľmi dávno si spomínala

nejakého muža. Tuším to bol jej syn."

Eden sa ani nenamáhal potlačiť triašku, ktorá jej náhle zasiahla celé telo.

„Áno, jej syn. Strašný chlap. Zdá sa, že pred časom umrel, ešte pred svojou matkou."

„Nebola si s ňou v kontakte?" Melissa si do mlieka nalievala čokoládový sirup. Ešte dobre, že Stuart nikdy neotvoril chladničku, inak by zbadal všetky zakázané dobroty, ktoré Eden kupovala svojej dcére. Veru nie, Stuart patril k ľuďom, ktorí sú presvedčení, že jedlo sa má jesť zásadne pri stole a servírovať ho má niekto iný, najlepšie jeho manželka. Nikdy sa nedobýjal do chladničky, aby si našiel niečo pod zub.

„Nie," odvetila stroho Eden. „Keď sme od nej odišli, už som s ňou nemala žiadny kontakt. Niežeby to ona..." Zarazila sa. Nechcela vysvetľovať dcére, čo sa vtedy stalo. Bála som sa, aby sa ten jej pedofilný syn nedozvedel, kam sme odišli - mohla to takto povedať, ale neurobila to. „Nie, potom sme sa už nekontaktovali."

Mnohokrát za celé tie roky Eden myslela na drahú pani Farringtonovú a často ju pritom zaplavil pocit viny, keď si predstavila, že tá milá žena ostala sama so svojím skazeným synom. No potom sa vždy spamätala a pri pohľade na dcéru si uvedomila, že sa rozhodla správne, keď odtiaľ ušla a už sa nikdy neobzrela späť. Pozrela na hodiny. „Máš ešte asi dve a tri štvrté minúty, kým príde tvoj pán a vládca, takže to radšej dopi a opláchni pohár."

„Mama," povedala Melissa odmerane, „Stuart vôbec nie je taký, je to láskavý a milujúci muž a ja ho milujem... veľmi hmm... naozaj." Posledné slová vyslovila nezreteľné, lebo mala opäť plné ústa.

„Áno, je úžasný," odvetila Eden a *zarazila* sa, keď postrehla vo svojom hlase sarkastický podtón. Bolo to pre ňu veľmi ťažké, lebo si uvedomovala, že chcela vychovať z Melissy nezávislú ženu, a ona sa vydala za fanatika posadnutého neustálym kontrolovaním. Podľa Eden Stuart len hral divadlo. Mal plné ústa rečí o tom, aká skvelá budúcnosť ho čaká, a potom sa - vraj „len na pár týždňov" - tesne pred svadbou nasťahoval do Edeninho bytu. „Kým pre nás niečo nezabezpečím. Niečo trošku ďalej od centra." Stuart sa tváril, akoby bola Edenina veľkorysá ponuka maličkosť, a ona si musela dávať pozor, aby mu neodporovala. To však bolo pred dvomi rokmi a teraz ju už nič, čo Stuart povedal, nevyvádzalo z miery. Spolu s Melissou ešte stále bývali v Edeninom maličkom byte, ona im varila a starala sa o domácnosť. Pred pár mesiacmi sa rozhodla, že už má toho dosť a chcela ich vyhodiť. Zbierala odvahu zmieriť sa hoci aj s tým, že budú musieť chvíľu bývať na ulici. Možno by im to na čas prospelo. Život by ich naučil... No potom Melissa oznámila, že je tehotná a bolo po všetkom. Eden si stále pamätá Stuartov ironický úšklabok, keď to Melissa povedala. Vyzeralo to, akoby vedel, čo si Eden myslí a náročky naplánoval tehotenstvo tak, aby ich nemohla vyhodiť na ulicu. „Nevadí ti to, však, mami?" zaujímala sa Melissa. „Neplánovali sme to. Chceme deti, ale chceli sme počkať, kým si nájdeme niečo vlastné. No ak Stuarta čoskoro povýšia, nemá význam, aby sme si kupovali niečo malé a ošarpané, keď si onedlho budeme môcť dovoliť niečo veľké a nádherné."

Odkedy sa Melissa vydala, Eden sa zdalo, že sa zmenila na bábku. „Malé a ošarpané" a „veľké a nádherné", to boli Stuartove slová, Melissa ich nemala z vlastnej hlavy.

Eden sa usadila na barovej stoličke v kuchyni a znova si čítala list. „Pani Farringtonová nemala iných dedičov, takže všetko odkázala mne."

„To máš teda šťastie," poznamenala Melissa. „Nejaké peniaze?"

Eden nedala najavo svoje podráždenie, no od hnevu v nej vzkypela krv. V Melissinom hlase zacítila obavu a veľmi dobre vedela, kto ju spôsobil: Stuart. Hoci Melissa najmenej trikrát denne uisťovala Eden, ako veľmi svojho manžela miluje, za tie dva roky manželstva ho spoznala veľmi dôkladne. Ak zistí, že Eden zdedila veľa peňazí, budú z toho problémy.

„Žiadne peniaze," odvetila povzbudivo a tvárila sa, že nepočuje, ako si jej dcéra s úľavou

vydýchla. „Len rozpadávajúci sa starý dom. Pamätáš sa naň, nie?“

„Viktoriánske monštrum, nemám pravdu?“

Eden v duchu *začala* dcéru opravovať a vysvetľovať, že ten dom bol postavený ešte pred domom Georgea Washingtona pri Mount Vernon, no nechcela, aby o tom Melissa rozprávala Stuartovi. Pri zmienke o takom starobyľom sídle by mohol zavetrit' peniaze. Melissa sa ešte nenaučila, že nemusí porozprávať svojmu manželovi všetko, čo jej zide na um. „Približne niečo v tom štýle,“ odpovedala Eden, hľadiac na list. Čo najskôr sa má dostaviť do právnickej kancelárie v Severnej Karolíne, podpísať papiere a prevziať si svoj dom. Možno sa boja, že sa tam prepadne strecha, pomyslela si, no nepovedala nič, poskladala list a vložila ho naspäť do obálky.

„Čo si počneš s tým domom?“ vytreštila Melissa oči.

Eden vedela, že jej dcéra sa bojí, že ju opustí. Od Melissinho narodenia pred dvadsiatimi siedmimi rokmi nikdy neboli od seba dlhšie odlúčené. „Predám ho,“ rýchlo odvetila Eden. „A za peniaze kúpim svojmu vnukovi dom na vidieku s červenolistým bukom na zadnom dvore.“

Melissa si s úsmevom vydýchla a rýchlo dopila čokoládové mlieko, lebo začula, ako sa otvárajú domové dvere. Za sekundu umyla pohár a zvítala sa so svojím manželom, keď vošiel do kuchyne. Stuart bol vysoký, štíhly a pekný.

Melisse zažiarili oči, keď ho zbadala.

Eden kývla svojmu zaťovi, potom vykĺzla z kuchyne do svojej spálne a zavrela za sebou dvere. Na okamih sa oprela o dvere, zatvorila oči a v duchu si spomenula na to leto, keď čakala Melissu. Mala ešte len sedemnásť, práve skončila strednú školu, keď sa raz v noci vracala z nácviku kostolného zboru. Skočil na ňu nejaký chlap, zrazil ju na zem a... Veľmi si nepamätala, čo sa stalo potom. Keď bolo po všetkom, pozviechala sa zo zeme, narovнала si sukňu a dokrivila domov. Chcela zavolať na políciu, no jej rodičia to zamietli. Nechceli, aby sa o ich rodine začalo klebetiť; neželali si, aby sa ľudia dozvedeli, čo Eden urobila. „Ale ja som nič neurobila,“ rozplakala sa. O pár týždňov, keď ju začali trápiť ranné nevoľnosti, ju rodičia požiadali, aby odišla z domu. Nič z toho, čo im Eden povedala, ich nedokázalo obmäkčiť. Zbalila si jediný kufrík, vzala si 300 dolárov, ktoré jej rodičia so sebazaprením vydali a nasadla do autobusu, smerujúceho na východ. Vystúpila až v Severnej Karolíne, v štáte, v ktorom nikdy predtým nebola, no bolo tam nádherne a páčili sa jej tunajšie starobylé domy a rovinaté polia.

Veľmi sa snažila získať nejaké zamestnanie, no o prácu bola núdza a nik nechcel zamestnať očividne tehotnú dievčinu. Keď si dávala inzerát v redakcii miestnych novín v mestečku Arundel, mužovi, ktorý ho prijímal, sa jej uľútilo. „Neurobila si pravopisnú chybu ani v jedinom slovíčku,“ podpichoval ju trošku. Eden bolo príliš horúco, bola unavená, hladná a želala si, kiez by sa nikdy nebola narodila. Zmohla sa len na unavený pohľad. To akože posudzuje jej žiadosť?

Podrobne si ju prezeral od hlavy po päty. „Skúsím hádať, čo sa ti vlastne prihodilo. Som v tom fakt dobrý. Si z usporiadanej rodiny, každú nedeľu ste chodili do kostola, v škole si mala dobré známky, potom ste na zadnom sedadle v aute trošku zápasili so zadákom školského futbalového mužstva a teraz ste spolu ušli z domu. Alebo ťa opustil niekde na ceste?“

Eden bola príliš unavená na podobné zábavky. Tento chlapík určite zjedol na obed viac ako ona za posledné dva dni. „Moji rodičia sú náboženský fanatici a celý život mi vraveli, že som hriešnica. V škole som mala len samé jednotky, keď som náhodou doniesla nejakú dvojku, vytiahli remeň... Bili ma zásadne prackou. Nebol to futbalista, ale násilník za tmavej noci. Keď som otehotnela, rodičia ma vyhodili z domu. Ostalo mi pätnásť dolárov, nemám kde bývať a nemám z čoho žiť. To sa mám hodiť pod vlak?“

Muž na ňu párkrát zažmurkal, potom zdvihol telefónne slúchadlo a stlačil tlačidlo

pamäťovej predvoľby. „Gracey? Tu Henry. Posielam ti mladú dievčinu. Nakŕm ju a usteľ jej tú posteľ, čo máš tam u seba vzaďu, dobre? Potrebuje sa najesť a oddýchnuť si, potom ju pošlem k Alice.“ Potom chvíľu počúval. „Jasné, viem, že Alice má svoje muchy, no ver mi, táto mladá to s ňou určite zvládne. Po všetkom, čo sa jej prihodilo, sa bude mať u Alice ako v bavlne.“

Eden nejako zvládla vstať zo stoličky a prejsť k dverám bez toho, aby omdlela. Krivda a nespravodlivosť, ktoré sa jej prihodili, jej doteraz dodávali silu ísť ďalej, no keď sa k nej zrazu niekto správal láskavo, zľakla sa, že sa z toho všetkého zosype. Muž jej nepomohol vstať, ani ju neodprevadil ku dverám. Možno tušil, že Eden má dosť hrdosti, aby to zvládla sama. Nie je ľahké tváriť sa dôstojne, keď ste sa vyše týždňa neokúpali, no nejako to všetko dokázala.

Keď prechádzala cez cestu k reštaurácii spomínanej Gracey, takmer ju zrazila dodávka. Vysoká šľachovitá žena so sivými vlasmi zviazanými vzaďu do drdola jej vyšla v ústrety s vystretou náručou. „Zlatko, si na tom horšie, než tvrdil Henry.“

Eden spratala neuveriteľnú porciu jedla. Gracey v živote nevidela, že by niekto vládol naraz toľko zjesť. Potom sa dovliekla do postele a spala až do nasledujúceho predpoludnia. Bola nedeľa, keď Gracey viezla Eden k Alice Auguste Farringtonovej, ktorá bývala v starom dome kúsok za mestečkom.

Eden mala odjakživa rada dejiny a zbožňovala filmy s historickými námetmi. To bola výhoda, lebo rodičia jej zakázali pozeráť akékoľvek filmy, ktoré boli natočené po roku 1959. Boli presvedčení, že šesťdesiate roky znamenali koniec zbožnosti v Amerike. Keď Eden vystúpila z auta a uvidela ten starobylý dom, vedela, že sa práve pozerá na zriedkavý skvost.

Toto nebolo sídlo „postavené v koloniálnom štýle“. To jednoducho je koloniálne sídlo. Nikdy nevidela koloniálny Williamsburg, no pomyslela si, že presne tam by sa hodilo.

„Strašidelné miesto, no nie?“ poznamenala Gracey. „Poviem Alice, aby to dala zrovnať buldozérmi a dala si postaviť niečo v štýle ranča z červených tehál.“

Eden pozrela na Gracey, aby zistila, či si z nej robí žarty. Oči staršej ženy žiarili. Eden sa zasmiala.

„Len som ťa skúšala,“ opätovoľala jej úsmev. „Tu u nás milujeme staré domy.“

Eden upriamila pohľad na dom. Priečelie lemovalo sedem stĺpov a prízemie tvorila rozľahlá terasa. Na každej strane domu rástli obrovské stromy, ktoré možno zasadili, keď ho postavili.

Alice Augusta Farringtonová bola taká drobná, že ešte aj Eden si pri nej pripadala vysoká - čo nebolo ľahké, lebo aj ona bola malá. No pani Farringtonová mala iba 145 centimetrov a určite nevážila viac než štyridsať kíl. „Chýbajúce centimetre vyváži jej šarm,“ vysvetľovala Gracey, keď cestou k domu poodhalila rodinné zákulisie Farringtonovcov. Sídlo postavili začiatkom osemnásteho storočia a odvtedy v ňom aj žili. Pani Farringtonová tvrdila, že sa cíti ako americká šľachtičná. „Dcéry Americkej revolúcie, pff!“ vravievala posmešne. „Privandrovalkyne. Preštudujú si nejaké knihy, zistia, že ich predkovia sem doplávali natlačení na lodi a hneď si myslia, že sú niekto. Nuž ale zato *moji* predkovia...” Pritom pani Farringtonová spustí prúd historiek o svojich predkoch, ktorí v Anglicku patrili do aristokratických kruhov. „No a boli by aristokrati aj tu v Amerike, keby ten hlupák George Washington neodmietol korunováciu za kráľa. Teraz by som bola vojvodkyňou. Nevieš, čo sa tomu chlapovi porobilo?!”

Gracey tvrdila, že nik si nemohol byť istý, či pani Farringtonová nežartovala, no na tom nezáležalo, lebo nikdy neočakávala odpoveď. „Rada rozpráva a páči sa jej, keď ju ostatní počúvajú.“ Eden strávila polovicu života počúvaním výrokov svojho otca o tom, čo si myslí, a o čom asi premýšľa Boh. Eden bola priam kvalifikovaná poslucháčka.

Keď už boli pred domom, Gracey skonštatovala, že naposledy bol natretý asi pred dvadsiatimi rokmi, no strechu pani domu udržiavala vždy v perfektnom stave, lebo inak by mohlo zatekať na jej vzácne dokumenty. Podľa miestnej legendy tu skladovala každý jeden papier, ktorý kedy vlastnila rodina Farringtonovcov. Účty, recepty, denníky, listy - množstvo listov -, všetko bolo stále na svojom mieste.

No ani po farbistom predslove Gracey nebola Eden pripravená na prvý pohľad do interiéru sídla. Obrovská vstupná hala s vysokým stropom bola taká prepchatá nábytkom, že sa tadiaľ ledva dalo prejsť. Popri stenách bolo tiež všetko zapratané. Pred mohutnou vitrínou stál písací stôl na vysokých nohách. Dlhý jedálenský stôl bol pritísnutý k stene, na ňom sa vŕšili stohy listov previazaných vyblednutými ružovými stuhami, na vrchu stohov boli menšie stolíky. Stoly, skrinky, police, stoličky, pohovky - všetko bolo pokryté papiermi. Niektoré boli uložené v škatuliach či kufroch, no mnohé boli len tak naukladané. Eden sa rozšírili oči, keď zbadala škatuľu na klobúky, ktorá vyzerala presne ako tá, čo videla v knihe o umeleckých starožitnostiach. Osemnásťte storočie?

„Alice," oslovila Gracey drobnú pani Farringtonovú. „Našla som ti pomocníčku."

Pani Farringtonová si premerala Eden od hlavy po päty a očividne s ňou nebola celkom spokojná. „Táto žabka? Je príliš slabá. A to brucho, bude mať dieťa? To si akože mám otvoriť útulok pre opustené zneuctené dievčiny?"

Poslednú otázku Gracey ignorovala. „Henry Walters -vieš, najmladší syn starého Lestera -, si ju preveril a pochádza z dobrej rodiny. Má dvadsaťtri rokov a jej mladý manžel zahynul pri strašnej nehode, keď bránil svoju mladú rodinku. Tak ju to chuderku zobralo, že ušla z domu. Jej rodina po nej pátra, no ona zúfalo prosila Henryho, aby jej pomohol nájsť nejaké dobré miesto na tomto svete, aby mohla celkom sama začať odznova. Rada by pre vás pracovala a keď sa dieťaťko narodí, vráti sa, samozrejme, k svojej milujúcej rodine. Nebude vás predsa obťažovať takým bremenom, akým dieťa nepochybne je."

Eden klesla sánka, ako tak zízala na Gracey. Aké neslýchané lži! Obrátila sa a pozrela na pani Farringtonovú. Má jej povedať pravdu a riskovať, že nedostane tú prácu - a čo je to vlastne zač? Eden dúfala, že nebudú chcieť, aby toto domisko upratovala. Prach na nábytku pochádza určite ešte z prehistorických čias.

Pani Farringtonová si Eden skúmavo prezerala. „Vaši ťa vyhodili, keď si ostala v tom?"

„Áno, madam," odpovedala Eden a pozrela starej dáme rovno do očí. Mala drobné čierne oči, ktoré žiarili neskrývanou chuťou do života. V starom tele mladý duch.

„No tak, koľko máš v skutočnosti rokov?" opýtala sa pani Farringtonová.

Gracey stála starej dáme za chrbtom a nesúhlasne krútila hlavou naznačujúc, aby Eden neodpovedala pravdivo.

„Sedemnášť," hlesla Eden.

Pani Farringtonová sa otočila tak rýchlo, že stihla zachytiť Graceyine rozhorčené grimasy, keďže Eden odmietla klamať. „Celá vaša rodina klame," povedala jej pani Farringtonová bez náznaku nepriateľstva v hlase, potom vyšla z miestnosti a nechala ich obe osamote.

Gracey sa vôbec necítila dotknutá poznámkami pani Farringtonovej. Vlastne sa pritom doširoka usmievala. Postrčila Eden, aby nasledovala pani domu. „No tak, do toho."

„Veď mi nepovedala, či ma prijíma," zdráhala sa Eden. „Čo ak..."

„Ver mi, ak by ťa Alice Farringtonová nechcela prijať, tak by ti to povedala. Zapáčila si sa jej."

„Zapáčila?"

„Nepovedala ti nič jedovaté. To je dobrý začiatok. Takže smelo do toho, choď za ňou, ja musím ísť piecť koláče na zajtra."

Gracey už bola vonku pri aute, kým sa Eden spamätala a vybehla za ňou. „Ale čo tu

budem vlastne robiť?" kričala Eden z verandy. Kufor hodila na zem. „Aká to má byť vlastne práca?"

„Ach," mávla rukou Gracey, keď nastupovala do auta. „Budeš spisovať zoznam všetkých tých listín."

„Zoznam?" nechápala Eden, čo tým vlastne Gracey myslí.

„Ako v knižnici." Gracey zabuchla dvere na aute a naštartovala.

Eden pozerala za ňou, až kým jej výhľad nezakryli stromy. „Ako v knižnici?" zašepkala. Potom jej zrazu svitlo „Katalogizovanie? Chce, aby som usporiadala to more papierov?" Na strednej škole pracovala v knižnici, takže mala akú-takú predstavu o tom, čo ju čaká. A čo ak boli aj ostatné miestnosti v dome plné dokumentov rovnako ako vstupná hala? Ak áno, inventúra všetkých listín bude trvať veľmi dlho. Strávila by tým veru celé roky.

Eden pozrela na trávnik pred sebou. Dom bol obklopený oázou zelene, z troch strán ho lemovali akre farmárskych polí. Na štvrtej strane pozemok pretínal hlboký divý potok, kde pravdepodobne pôvodní majitelia priväzovali svoje loďky. Na pravej strane sa rozprestierala akási zeleninová záhrada, v ktorej rástli kvety spolu s hráškom. Vzadu za hriadkami bol ovocný sad. Všetko bolo aj tu vonku trošku chaotické, presne ako vo vnútri domu. Eden sa zhlboka nadýchla. Čerstvý vzduch, vôňa stromov, ovocia a zeleniny. Vzápätí sa rozhodla. Bude najlepšou archivárkou, aká kedy triedila listiny. Pani Farringtonová si ju tu ponechá na pár rokov. A Eden bude vychovávať svoje dieťaťko v tomto idylickom sídle.

S úsmevom vošla naspäť do domu.

„Vieš variť?" Hlas pani Farringtonovej sa ozýval odkiaľsi z útrobov domu.

„Vôbec nie," zakričala Eden a cítila sa celkom šťastne.

„Takže sa to musíš naučiť," tvrdil hlas starej dámy.

Eden si s úsmevom na tvári išla obzrieť kuchyňu. Stavila by sa, že tu v dome nájde aj kuchárske knihy. „Možno majú originálnu kuchárku Marthy Washingtonovej," vravela si, keď sa predierala pomedzi nábytok, hľadájúc kuchyňu. Keď zašla za roh, zalapala po dychu. Kuchyňa bola obrovská miestnosť s množstvom skriniek - a každá z nich bola taká prepchatá papiermi, že sa nedali zavrieť dvierka. Na malom kúsku na dreze bolo zopár nádob, jedna panvica a hrniec. Eden si uvedomila, že to je asi všetok riad, ktorý pani Farringtonová používa.

Eden sa v duchu usmievala, keď si opretá o spálňové dvere zaspomínala na tie časy. Veru, viac riadov pani Farringtonová nepotrebovala, no keď sa neskôr Eden prehrabávala v skrinkách, našla celé súpravy kuchynského riadu. Jej dcérka prvé roky života strávila v tom nádhernom starobyľom sídle. Detské riadiky pochádzali z roku 1920 a strieborný príbor bol pravý, s vyrazeným anglickým punčom.

Práve toto rodinné striebro bolo „odleskom zámožnosti", ako ho nazývala pani Farringtonová. Eden neuvážene poznamenala, že to striebro má asi obrovskú hodnotu. „Tak ho musíme ukryť." V hlase pani Farringtonovej zacítila náhly závan paniky. V prvom okamihu Eden strnula. Hádám ju nepodozrieva, že je zlodejka? Upokojila sa, keď si uvedomila, že ak by si pani Farringtonová myslela, že kradne, asi by jej nehovorila, aby to striebro schovali. Eden všetko pochopila, až keď ich opäť navštívil Henry z redakcie miestnych novín.

„Pustili ho," oznámil vážnym hlasom. Pani Farringtonová zbledla a sťažka klesla na stoličku. Keď Eden zbadala, že si sadla, rozrušilo ju to, lebo pani Farringtonová bola aj vo svojom pokročilom veku veľmi čiperná.

„Vedela som, že to príde, no myslela som si, že budem mať viac času," zašepkala pani Farringtonová.

Keď Henry odišiel, Eden sa nič nepýtala, no pani Farringtonová jej vysvetlila, že má jediné

dieťa, „syna takého naničhodného, že si ani nezaslúži žiť," ako sa presne vyjadrila. Eden ďalej nevyzvedala, no predpokladala, že „prepustili" znamená, že vyšiel z väzenia. Nasledujúce tri týždne obidve schovávali všetky predmety, ktoré mali nejakú vyššiu hodnotu. Pod dosky v podlahe napchali strieborné čajníky. Do dreveného obkladu stien vyrezali diery a medzi latky a omietku nastrkali strieborné lyžičky. Do záhrady zakopali plastové škatule plné rôznych vecí. Ročnej Melisse sa táto hra veľmi zapáčila a prichytili ju, ako strká okuliare pani Farringtonovej do myšacej diery v podlahe.

Alester Farrington sa vtedy neukázal. Neukázal sa doma, kým Melissa nedovršila päť rokov - a vtedy Eden zistila, za čo bol vlastne zavretý. Bol pedofil. No vtedy to ešte netušila.

V tú noc, keď sa jej syn vrátil domov, pani Farringtonová budila Eden šepkajúc jej čosi nepričetným hlasom. „Povedali mi, že sa zmenil. Povedali, že už nie je nebezpečný." Zmätená Eden sa nechala dotiahnuť do vedľajšej izby, v ktorej spala Melissa. V tme sa črtal obrys postavy Alestera Farringtona, ktorý sa skláňal nad detskou postieľkou. Len tam stál a pozeral na spiacu Melissu. Zrazu Eden všetko pochopila. Pani Farringtonová ho požiadala, aby odišiel z izby, a na okamih si Eden myslela, že Alester udrie svoju matku, no neurobil to. Usmial sa na Eden takým spôsobom, že jej stuhla krv v žilách. Potom ticho vyšiel z izby.

Eden nebolo treba povedať, čo má urobiť. Pozrela na pani Farringtonovú, ktorá mala v očiach slzy, no prikývla a postrčila ju do spálne. Eden napchala do kufra nejaké šatstvo, schmatla zopár škatúl a spolu s dcérou uprostred noci opustila sídlo pani Farringtonovej. Nasledujúcich dvadsaťdva rokov nemala s nikým z jej rodiny žiadny kontakt.

Eden podišla k oknu v spálni a pozrela von na mokrú ulicu lemovanú smetníkmi. Počula hlasnú hudbu z baru oproti. Nejaký chlap si práve uľavoval do jarku. Zatiahla záves. Niekedy sa sama sebe čudovala, ako mohla skončiť akurát tu, v New Yorku. Ona, ktorá milovala stromy a vtáčí spev. Čítala knihy o záhradnej architektúre, akoby to boli napínavé romány. Naspamäť sa naučila pravidlá zakladania *záhrad* v osemnástom storočí. Eden si uvedomovala, že roky strávené u pani Farringtonovej boli najšťastnejším obdobím v jej živote. Ľudia v mestečku ju pokladali za výstrednú vrtošivú starú dámu, no Eden dovtedy poznala len svojich rodičov, ktorí sa vyžívali v udeľovaní trestov. V porovnaní s nimi bola pani Farringtonová tá najmilšia, najláskavejšia...

Eden sa otočila a pohľadom premeriavala svoju maličkú izbu. Veľkú spálňu prepustila svojej dcére a jej manželovi v domnienke, že tu stravia len zopár týždňov. No uplynuli celé mesiace i roky a Eden sa musela zmieriť so svojím zaťom, nafúkaným mladíkom, ktorý si kompenzoval svoju neschopnosť uplatniť sa v tomto svete tak, že ponižoval druhých. A ideálnou obeťou jeho slovných útokov sa stala jeho svokra. Stuart si svoje neúspechy kompenzoval tým, že okolo seba šíril ovzdušie vlastnej nadradenosti, akoby pochádzal z vyššej spoločenskej vrstvy ako Eden. Nikdy to nevyslovil nahlas, no akoby to neustále viselo vo vzduchu. Melissa sa ho neustále zastávala tvrdiac, že má reálnu šancu stať sa spolumajiteľom firmy. Potom sa istotne presťahujú do luxusného apartmánu na Park Avenue. Asi bola presvedčená, že keď Stuart získa povýšenie, o ktoré sa usiloval už štyri roky, zmení sa za jedinu noc aj jeho nepríjemná povaha. Azda prestane nad každým ohíňať nos a stane sa z neho príjemný, milujúci manžel, akým v skutočnosti vlastne naozaj je.

Eden nechcela zničiť dcére túto ilúziu, takže sa rozhodla, že nebude do toho pchať nos. Kedysi dávnejšie sa pokúšala prehovoriť jej do duše, no Melissa vnímala len to, čo chcela počuť. Pre Eden to bude veľmi ťažké, no bude ju musieť nechať, aby sama zistila, ako to v živote vlastne chodí. Nie je to však podobné, ako keby ste dovolili dieťaťu jazdiť na motorke bez prilby, aby sa naučilo, že sa môže zraniť?

Eden si povzdychla, vošla do kúpeľne a zahľadela sa na seba v zrkadle. Už veľakrát jej vraveli, že „na svoj vek" vyzerá veľmi dobre, no mala štyridsaťpäť rokov a zaliala ju vlna

sebaľútosti. Uvedomila si, že od tej noci, keď videla syna pani Farringtonovej skláňať sa nad Melissinou postieľkou, nemala ani chvíľku len pre seba. Sama musela vychovávať dcéru. Väčšinou bola taká zaneprázdnená, že nemala čas myslieť na vlastné potreby, no bolo aj pár pokojných večerov, keď premýšľala o tom, ako by žila, keby neporodila dieťa v takom mladom veku. Mala za sebou niekoľko vážnejších vzťahov, no pred vstupom do manželstva zbabelo unikala. Vždy sa veľmi obávala vydať svoj život a život svojej dcéry napospas nejakému mužovi.

Keď Melissa dostala čiastočné štipendium na vysokú školu, aj Eden sa rozhodla študovať. Samozrejme, bez štipendia, no aj tak sa zapísala. Získala diplom z amerických dejín a anglickej literatúry. Melissa zo žartu vravievala, že Eden spromovala s červeným diplomom aj z výchovy dieťaťa. Keď sa zoznámila so Stuartom, pomyslela si, že by sa jej väčšmi zišiel naozajstný diplom z výchovy svojej dcéry.

Po vysokej škole nastúpila Melissa do podradného zamestnania v právnickej kancelárii v New Yorku, aby bola Stuartovi nablízku. Svojej matke vysvetľovala, že ak „správne rozohrá vyložené karty“, môže si byť istá, že ju Stuart požiada o ruku. A veru jej ponúkol manželstvo. Po roku života vo veľkomeste Melissa naliehala na Eden, aby sa presťahovala do New Yorku, našla si prácu a bývala v ich blízkosti. Eden sa práve rozišla s priateľom a keďže chcela byť od neho čo najďalej, súhlasila. Týždeň po príchode do New Yorku získala prácu vo významnom vydavateľstve.

Hneď na začiatku sa jej podaril husársky kúsok, ktorý nazvala šťastnou náhodou. Jej zamestnávateľ však považoval za „božie vnuknutie“, keď v hŕbe nezredigovaných rukopisov našla román, ktorý odmietlo už šesť iných vydavateľstiev. S malou dušičkou ho odporučila na vydanie. Kniha sa neuveriteľných tridsaťdva týždňov držala v rebríčku najpredávanejších bestsellerov denníka New York Times. Vďačný autor požiadal Eden, aby bola jeho osobnou redaktorkou. Po dvoch rokoch vo vydavateľstve sa stala šéfredaktorkou. Tretí rok redigovala diela niekoľkých autorov s veľmi zvučnými menami. No vtedy už u nej bývali Melissa so Stuartom a Eden sa im prezieravo nezverovala s tým, že sa jej v práci nezvyčajne darí. Nechcela vidieť nahnevaný žiarlivý výraz na Stuartovej úzkej tvári.

Ako sa tak dívala na seba v zrkadle, Eden si spomínala na prvé stretnutie s pani Farringtonovou. Bola taká mladá a neskúsená. Predtým nikde nebola, nevedela nič o svete. Jej rodičia... Škoda slov. Eden sa po Melissinom narodení trikrát pokúšala s nimi skontaktovať, no zakaždým ju bezcitne odbili. Keď prišla na otcov pohreb, matka ju poslala preč.

No pani Farringtonová ma zachránila, s úsmevom si pomyslela Eden. Keď od nej napokon musela odísť, mala to s Melissou veľmi ťažké, no tých päť rokov rodinného zázemia a láskavosti im pomohlo všetko zvládnuť. Domisko, ktorý sa pokúšala za tie roky dať do poriadku, bol jej „šťastným domovom“.

Keď už mala všetkého vyše hlavy, od Melissinej nepríjemnej učiteľky, ktorá na nej v tretej triede sedela, cez trampoty so Steveom, za ktorého sa takmer vydala, až po neustále finančné problémy, v myšlienkach sa utiekala k spomienkam na starý dom a pani Farringtonovú.

Eden na chvíľku zatvorila oči a presne si vedela predstaviť každý kútik v dome, každá doska v podlahe i každý kus nábytku sa jej vryli do pamäti. Ako asi teraz vyzerá? Veľmi sa zmenil? V úradnom liste stálo, že zdedila dom so všetkým, čo je v ňom. Ostal tam nejaký nábytok, alebo syn pani Farringtonovej pobral všetko, čo vtedy nestihli ukryť?

Eden si s úsmevom spomenula na deň, keď zakopávali škatule od topánok plné drobností - od starožitných mincí po drevené detské hračky. Presnejšie povedané, ona kopala a pani Farringtonová ju usmerňovala. Báli sa, že v zemi všetko spráchnivie, než to stihnú vykopat, no nemali veľmi na výber. Využili v dome každé miestečko, kam sa dalo niečo skryť. Pani Farringtonová sa oprela o násadu lopaty a pozrela na dom. „Som posledná.“

Eden najprv nevedela, čo tým vlastne myslí.

„Nikdy ti nebolo čudné, ako som si mohla ponechať priezvisko Farringtonová? Celé stáročia sa našej rodine podarilo splodiť najstaršieho syna, takže rod si zachoval meno. Až kým nebol na rade môj otec. Po desiatich rokoch manželstva dal svetu jedinú neduživú dcéru a tou som bola ja. A neďívaj sa na mňa tým žensky urazeným pohľadom. Bola *to jeho* vina. Moja mama bola vdova a s predošlým manželom mala tri deti. Mala len dvadsaťšesť rokov, no už stihla porodiť troch synov, zdravých ako buk. Potom sa vydala za môjho otca a desať rokov sa jej nedarilo počať. Keď som sa narodila, bola som taká drobučká, že ani nedúfali, že prežijem.“

Pani Farringtonová pozrela ponad plot svojej milovanej záhrady plnej kvetov. „Možno som radšej mala umrieť,“ povzdychla si. „Možno...“

„Takže ako ste zachovali rodové priezvisko?“ Eden nechcela, aby sa jej priateľka utápala v svojom žiali.

„Vydala som sa za bratranca. Bol to síce vzdialený bratranec z tretieho kolena, no volal sa Farrington. Mama ma úpenlivo prosila, aby som to nerobila. Vravela, že naša rodinná vetva je už aj tak dosť krehká, a ak sa vydám za bratranca, ešte ju oslabím. No ja som ju nepočúvla. Keby som ju vtedy poslúchla - keby som nebola taká posadnutá dedičstvom rodu Farringtonovcov a presvedčením, že musím ďalej zachovať rodinné priezvisko, bola by som sa vydala za niektorého z tých urastených Granvillovcov. Ach, boli takí pekní!

Narodili sa desať mesiacov po sebe, boli mocní aj inteligentní. No ja som nikoho nepočúvala.“

„Asi ste sa odvtedy veľmi nezmenili, však?“ Eden si narovnala chrbát. Ešte museli zakopať šesť škatúl, kým zapadne slnko.

„Veru nie. Vždy som si robila, čo som chcela, keď som si niečo zaumienila. Odjakživa som bola veľmi rozmaznaná. Vzala som si teda muža, o ktorom som bola presvedčená, že je pre mňa dosť dobrý, lebo sa volá Farrington.“

Ukázala Eden, kde má vykopať ďalšiu jamu. „Bola som hlúpa. Muž, za ktorého som sa vydala, bol namyslený slaboch a zbabelec.“ Zhlboka sa nadýchla. „Môjho manžela by dnes označili za bisexuála.“

Eden sa radšej sústredila na jamu, ktorú kopala. V kútiku duše si želala, aby pani Farringtonová prestala spomínať na tieto príšerné veci, no tušila, že jej priateľka chce povedať niečo dôležité.

„Môj manžel bol strašný človek, naozaj hrozný, no náš jediný syn je ešte oveľa horší ako on.“ Uprela pohľad k nebu a päste zaťala tak silno, až jej obeleli hánky. „Takže som posledná. Keď zomriem, vymrie rod Farringtonovcov.“

„Ale váš syn by mohol mať deti.“

„Nie, nemohol. Keď som ho naposledy ťahala z väzenia, dala som mu podmienku, že ho odtiaľ dostanem von, ak podstúpi zákrok. Vieš, ako kôň, čo strečkuje. Nechcem, aby rozosieval po svete svoje semeno.“

„Och,“ vyhrkla Eden so sklonenou hlavou a nevedela, čo na to povedať. Vazektómia. Pani Farringtonovej tak veľmi záležalo na zachovaní rodu, no vlastného syna prinútila podstúpiť zákrok, aby nikdy nemohol mať deti.

„Dobrá správa však je, že ja som tiež bisexuálka.“

Eden na ňu v šoku pozrela.

„Mala som ľúbostný pomer s *obidvomi* Granvillovcami.“

Eden sa rozosmiala tak nahlas, že si musela sadnúť na zem a chytiť sa za brucho.

Ešte aj teraz sa musela usmiať, keď si na to spomínala.

O dva dni nato bola v meste a videla jedného z „mladých“ Granvillovcov. Mal už asi

deväťdesiat rokov, no ešte stále chodil vystretý a mal iskru v oku. Keď ho pozdravila, pýtal sa na pani Farringtonovú a Eden nevedela zakryť rozpaky. „Prečo ju nenavštívite?“ pošepekľal jej diablík otázku. „Mohli by ste sa spolu naobedovať pod starou vrbou pri rieke.“ Presne na tom mieste sa pani Farringtonová údajne milovala s oboma mládenkami, spolu aj s každým zvlášť.

Starý pán Granville sa zasmial tak nahlas, že sa Eden začala obávať o jeho srdce. „Ach, tá Alice,“ povedal. „Alice, Alice, Alice. To boli nádherné chvíle. Že ju s láskou pozdravujem,“ povedal a odkráčal s vystretým chrbtom a so vztyčenou hlavou.

Veru, roky, ktoré strávila u pani Farringtonovej, boli skvelé. Krásne časy. Bolo to najšťastnejšie obdobie v jej živote. A teraz sa pani Farringtonová pominula a zanechala jej svoje staré sídlo. Rozmýšľala, či sú ešte nejaké z tých škatúl s cennosťami stále zakopané. Alebo ich azda všetky vzal jej syn? Eden síce po svojom odchode už priamo nekomunikovala s pani Farringtonovou, no dopisovala si zopár rokov s Gracey. Vymenili si pár listov a Gracey sa nikdy neopýtala, prečo Eden vtedy tak náhle zmizla - v malom meste každý o každom všetko vie, takže bolo všeobecne známe, z čoho bol syn pani Farringtonovej obvinený. Gracey jej napísala, že Farringtonovci predali niektoré vzácne kusy nábytku, ktorý bol od nepamäti rodinným majetkom. V jednom liste písala, že Alester zašiel do realitnej kancelárie a ponúkol sídlo na predaj, no pani Farringtonová mu v tom zabránila. Ona bola vlastníckou domou, takže ho nemohol predat'. Isté obdobie sa všetci v mestečku obávali, že starej dáme ide o život, no jej právnik rozšíril fámu, že ak by sa jej „niečo“ prihodilo, celé sídlo pripadne charitatívnej organizácii.

Eden pri čítaní tých listov veľmi bolelo srdce, no nemohla nič urobiť. Musela sa postarať o Melissu. Nemohla sa vrátiť naspäť do toho domu a vydať svoje dieťa napospas tomu zvrhlíkovi. Eden sa ho tak veľmi bála, že sa neodvážila ani napísať pani Farringtonovej, aby jej syn náhodou nezistil spiatočnú adresu.

Gracey zomrela, keď mala Melissa jedenásť rokov a odvtedy Eden stratila s mestečkom akýkoľvek kontakt. Predpokladala, že drahá pani Farringtonová asi už zomrela a Alester sa konečne mohol zmocniť toho rozkošného domu. No pani Farringtonovej sa nejakým zázrakom podarilo prežiť ho.

Eden znova nazrela do listu od právnika. Bol stručný, stálo v ňom len toľko, že syn pani Farringtonovej zomrel „pred časom“ a nezanechal dedičov, takže pani Farringtonová v poslednej vôli odkázala dom i všetko, čo bolo v ňom, Eden Palmerovej. Pri pohľade na podpis sa Eden nevdojak usmiala, stálo tam totiž: S úctou, Braddon Granville. Bol to určite vnuk jedného z tých „urastených Granvillovcov“.

Eden si, pravdaže, nemienila dom nechať. Údržba by ju stála príliš veľa. Možno ho venuje spolku milovníkov histórie, mohli by tam usporadúvať organizované prehliadky. V osemnástom storočí sa na brehoch riečky rozprestierali stovky plantáží. Domy ich majiteľov neskôr zbúrali, vypálili a zrovnali so zemou. Ostalo už len veľmi málo domov, ktoré by sa mohli vyrovnat' Farringtonskému sídlu. Dom bol, až na menšie úpravy, vlastne nedotknutý. Samozrejme, mal dve kúpeľne a zavedenú elektrinu - no dlažby a obklady ostali v pôvodnom stave z roku 1720.

Naozaj sa dom nezmenil? Eden sa zamyslela. Je to ešte stále ten istý dom ako pred mnohými rokmi? Ako toto krásne sídlo poznačilo uplynulých dvadsaťdva rokov? Asi si vyberie v práci voľno a vydá sa na cestu do Severnej Karolíny, aby si ho obzrela. Len sa naň pozrie a poletí naspäť do New Yorku, aby bola pri Melisse, keď bude rodiť. Len nebesá vedia, že Stuart asi situáciu v pôrodnej sále nezvládne. Nechá Melissu, aby sa sama trápila, potila, kričala od bolesti a...

„Keby som pri nej nebola ja, možno by sa predsa len *odvážil* vkročiť do pôrodnej sály,“ zašepekľala Eden nahlas. Ak by nebola stále medzi nimi dvoma, možno by spolu tvorili

normálnu rodinu. Keby sa Stuart sám *podujal* zabezpečiť svoju manželku a dieťa, možno by sa konečne odvážil požiadať šéfa o povýšenie.

Eden sa sťažka zosunula do kresla pri posteli. Medzi slobodnou matkou a jedináčikom sa vytvorí veľmi silné puto, ako u dvojčiat. Sama neverila tomu, na čo si práve pomyslela. Opustiť Melissu? Boli odlúčené len raz, keď Melissa odišla do New Yorku za Stuartom. Celý ten rok strávili nekonečnými telefonátmi a Eden trikrát letela do veľkomesta. Každú pencu, ktorú zarobila navyše, si mohli prirátat' k dobru letecké spoločnosti. Aj vzťah so Steveom sa jej rozpadol preto, lebo bola príliš naviazaná na Melissu. „Je predsa už dospelá," kričal Steve. „Nechaj ju, nech si žije svoj vlastný život!" „Navždy zostane mojím dieťaťom," odvetila Eden. O týždeň mu vrátila snubný prsteň.

Melissa sa však vydala a čoskoro porodí vlastné dieťa. Lenže aj ona sa ocitla v pasci medzi láskou k matke a láskou k svojmu manželovi.

Eden si zrazu uvedomila, že aj ona sama sa pričínila o Melissinu nervozitu. Stuart sa snažil, aby sa Melissa počas tehotenstva zdravo stravovala; Eden napchala chladničku bielym pečivom a čokoládou. Vari sa Stuart preto nikdy nepozeral do chladničky, lebo veľmi dobre vedel, čo je v nej?

Eden ho nemala v láske aj preto, lebo sa nesnažil zabezpečiť im obom vlastný domov, no teraz si spomenula, ako ju raz v noci vyrušili Melissine hlasné vzlyky. Takmer im zaklopala na dvere spálne, keď začula svoju dcéru: „Ale ona by úplne osamela, keby sme od nej odišli. Pochop, má len mňa. Som zmyslom jej života. A vďačím jej za všetko."

Vtedy v noci sa Eden pousmiala nad tým, čo nechtiac začula, a vrátila sa naspäť do svojej izby. No teraz sa jej to už nepozdávalo. Nebola to náhodou Melissa, kto sa nechcel odsťahovať do vlastného bytu?

Zjavenie pravdy. Bol to jeden z okamihov, keď sa ľudia vidia takí, akí v skutočnosti naozaj sú - a Eden sa vôbec nepáči, čo v tej chvíli o sebe zistila. Samozrejme, že Melissa je zmyslom jej života. A vždy bude. No teraz má Stuarta. Správala sa Eden k nemu ako k votrelcovi?

„Tá kniha!" vyhrkla nahlas Eden, keď si spomenula. Keď sa sťahovala do New Yorku, zo dna skrine vytiahla starú škatuľu, do ktorej sa už roky ani nepozrela. V tú noc, keď v zhone opustila dom pani Farringtonovej, náhodou schmatla škatuľu s nápisom VYUŽITELNÉ INFORMÁCIE. Za tých päť rokov, počas ktorých katalogizovala rodinné listiny a počúvala rozprávania pani Farringtonovej, zaplnila mnoho poznámkových zošitov zaujímavými skutočnosťami o jej rodine. Boli tam aj krásne listy, ktoré písala mladá nevesta svojmu manželovi, slúžiacemu v konfederačnej armáde. Posledný list mu napísala, keď zistila, že padol na fronte, priložila ho k ostatným a *zviazala*, ich stuhami. Aj keď bola Eden ešte len tínedžerka, pochopila, že všetko, čo si tu prečítala, by mohla použiť a napísať životopisný román o rode Farringtonovcov. Rozhodla sa pustiť do písania, len čo skončí s triedením dokumentov. Všetky svoje poznámky a stovky fotokópií uložila do škatule, ktorú náhodou vzala so sebou, keď odchádzala. Nikdy ju neotvorila, až kým o mnoho rokov neskôr neprišla do New Yorku. Nakoniec predsa len začala čítať poznámky a prezerat' si obrovskú hrbu fotokópií. Ani si neuvedomovala, do čoho sa vlastne pustila, keď chronologicky usporiadala poznámky a ku každej časti napísala úvodný komentár. Niekoľko sobôt strávila v newyorskej verejnej knižnici, aby zistila, čo sa dialo vo svete súčasne s dôležitými udalosťami v rodine Farringtonovcov.

Jedného dňa, keď už pracovala vo vydavateľstve druhý rok, zastavila sa v redakcii literatúry faktu a poprosila kolegyňu, aby si prečítala kúsok toho, čo napísala. O tri dni jej redaktorka povedala, že by rada tú knihu vydala, no nemôže, lebo by ich mohli zažalovať. „Nesmieš také veci písať o ľuďoch, ktorí ešte žijú," vysvetľovala jej. „Počkaj, kým sa

odoberú na druhý svet, potom môžeš o nich porozprávať hocičo."

Sklamaná Eden si vzala rukopis a zaumienila si, že vyškrtne všetko, čo by mohlo spôsobiť nepríjemnosti, napríklad milostné dobrodružstvá pani Farringtonovej. Celé hodiny zízala na stránky rukopisu, no potom sklapla svoj laptop a zapla si telku. Kniha bola takto nanič, úplne bez života, to si Eden uvedomovala. No po úvodnom monológu Jaya Léna v jeho polnočnej talkshow dostala skvelý nápad. Čo keby z toho urobila vymyslený príbeh? Román? Znovu otvorila laptop a začala prepisovať všetky mená a informácie, ktoré by mohli prezradiť totožnosť hlavných postáv. Vyšlo slnko a Eden ešte stále pokračovala v písaní.

O šesť týždňov odniesla rukopis redaktorky oddelenia beletrie, ktorá jej urobila veľkú láskavosť a súhlasila, že si ho prečíta. Na druhý deň ráno nadšene vbehla do Edeninej kancelárie s tým, že ho odporučí na vydanie. Eden sa snažila zachovať ľadový pokoj, no teraz už vedela, ako sa cítia spisovatelia, keď im zavolá a opýta sa ich, či môže vydať ich knihu: kričia od radosti, rozplačú sa, alebo dostanú hysterický záchvat.

Nepríjemné bolo len to, že Eden nemala komu porozprávať o tomto nádhernom pocite. Rada by to Melisse oznámila, no ona by to hneď vytárala Stuartovi a jeho závisť by jej pokazila celý zážitok. Melissa by sa ocitla medzi dvomi mlynskými kameňmi.

Kniha mala vyjsť o tri mesiace. Už vytlačili prvé výtlačky, ktoré rozoslali literárnym kritikom a knižniciam po celých Spojených štátoch. Posudky boli zatiaľ veľmi priaznivé. Vlastne vynikajúce. V duchu si vravela, že jej román sa asi nevyšplhá na priečky rebríčka najpredávanejších noviniek, no dúfala, že bude mať úspech. Tým niekoľkým kolegom vo vydavateľstve, ktorí knihu čítali, sa veľmi páčila. Ak niekto vkročil do jej kancelárie s úsmevom na perách, mohli ste sa stavať, že knihu prečítal. Slovné spojenie „bisexuálna milienka" sa medzi redaktormi vydavateľstva stalo okrídlenou frázou.

Zanedlho Eden vyrukuje s pravdou von a bude im musieť povedať o svojom románe, až do tejto chvíle ho totiž považovala za svoje malé súkromné víťazstvo nad Stuartovou nadutosťou. No dnes to už vnímala inak. Teraz bol jej úspech len ďalšou stránkou v imaginárnom rozvodovom spise jej dcéry.

Eden vstala z kresla a zrazu presne vedela, čo musí urobiť. Pani Farringtonová kedysi dávno zachránila život nedospeléj tehotnej dievčine a je dosť pravdepodobné, že práve zachránila aj jedno manželstvo a dobrý vzťah matky s dospelou dcérou.

Eden sa zhlboka nadýchla a zatvárla sa veľmi odhodlane. Musela sa pripraviť na nadchádzajúcu malú rodinnú búrku. Keď im povie, že odchádza, Melissa sa pravdepodobne rozplače a Stuart nasadí svoj víťazoslávny výraz. Eden musí pozbierať všetky svoje sily.

KAPITOLA 2

Eden kráčala Kráľovskou ulicou v Arundeli v Severnej Karolíne a v duchu si vravela, že starobylé mestá vyzerajú tým lepšie, čím sú staršie. Naposledy tu bola pred dvadsiatimi rokmi, no mesto odvtedy ešte opeknelo. Dláždené chodníky sa väčšmi prehli, lebo ich zospodu vydúvali korene stromov a staré domy pôsobili oveľa pozoruhodnejšie.

Eden sa cítila lepšie než kedykoľvek predtým, keď s úsmevom na tvári stisla mosadznú kľučku na dverách právnickej kancelárie Braddona Granvilla a vošla dnu. Malá vstupná recepcia bola zariadená napodobeninami koloniálneho nábytku a z veľkého okna, pozostávajúceho z mnohých sklenených tabuliek, bol výhľad na celý stred mesta Arundel. Za recepcným pultom nik nebol, a tak sa Eden postavila k oknu, pozerala na nádherné mestečko a vnímala všetky jeho zvuky.

Predošlý večer priletela do Raleigh, prenajala si auto a odviezla sa do Arundelu. Ubytovala sa v novozreštaurovanom penzióne Treddwell House, akých bolo v meste neúrekom. Bol

nádherný teplý jarný večer. Zatúžila vyjsť von a trochu sa tu poobzerať, no nakoniec nešla. Ešte stále bola šokovaná z toho, ako Melissa reagovala na správu o jej odchode. Eden si na to len nerada spomínala. Zdalo sa jej, že Melissa sa tejto novine takmer potešila. Vyzeralo to tak, akoby sa už neskrývane pripravovala na túto chvíľu. Melissa, hoci bola ešte taká mladá a budila dojem, že stále potrebuje mať mamu pri sebe, sa v duchu tešila, že sa stane paňou vo vlastnej domácnosti. Bude žiť sama so svojím manželom a on ju bude usmerňovať pri výchove ich dieťaťa.

V okamihu, keď im Eden oznámila, že sa odsťahuje, Stuart vytiahol pero, papier a kalkulačku a začal rátať výšku nájomného, ktoré by jej mali odteraz platiť za byt. Nepochybne tu ostanú bývať. Po niekoľkých úvodných slzách a objatiach hovorila Melissa už len o nových záclonách a farbe stien.

Pätnásť minút po tom, ako im Eden oznámila túto novinu, sa radšej vykradla do svojej izby s pocitom, že je jediná, ktorá nepochopila, o čo vlastne ide. Po prebdení noci zašla do vydavateľstva a povedala im o svojom rozhodnutí. Kolega redaktor sa s radosťou ujal jej „krídlika“ spisovateľov. Za týždeň sa všetko vybavilo. Eden bude s vydavateľstvom externe spolupracovať pri čítaní a posudkoch nových rukopisov. Pošlú jej rukopis, ona sa ním prehryzie a skontroluje, či náhodou nejaká postava nenosí v roku 1610 náramkové hodinky. Alebo, čo je oveľa pravdepodobnejšie, že hrdinka príde na večierok v červených šatách a odíde z neho v zelenom nohavicovom kostýme.

Všetko išlo až neuveriteľne hladko. Osem dní po doručení listu bola Eden zbalená a pripravená na cestu. Zavolala do právnickej kancelárie Braddona Granvilla, aby zistila, či je dom obývatelný.

„Jasné, že sa tam dá bývať,“ ozval sa príjemným hlbokým hlasom. „Pani Farringtonová dala po synovej smrti dom zrenovovať. Znalci zistili, že vlastní strieborný čajník, ktorý je dielom Paula Revere. Podarilo sa jej ho predať za veľmi slušnú sumu. Mrzí ma to, no v hotovosti z nej už nič nezostalo. Každý cent použila na renováciu domu. Nech to zostane len medzi nami, slečna Palmerová, ale ja som presvedčený, že ten dom opravovala *pre vás*.“

Eden sa takmer rozplakala do telefónu. Takže aj ju niekto ľúbil! Za chrptom počula, ako si jej dcéra so Stuartom čosi šepkajú. Na dlážke mali rozložené katalógy so vzorkami tapiet a osem vzorkovníkov potáhových látok a veselo si plánovali, ako si prerobia byt, len čo odtiaľ Eden vytiahne päty.

„Slečna Palmerová?“

„Viete, veľmi ma zarmútilo, že moja priateľka zomrela. Roky sme sa síce nevideli, no veľmi mi na nej záležalo.“

„Bola to úžasná žena a prežila plnohodnotný život. Môj starý otec plakal na jej pohrebe ako malý chlapec.“

„On ešte žije?“ spýtala sa Eden a vreckovkou si utierala oči.

„Áno aj nie. Má Alzheimer. Nepamätá si včerašok, no čo sa stalo pred päťdesiatimi rokmi, vie presne. Nanešťastie, niektoré jeho spomienky sú... ako by som to povedal... dosť chúlостivej povahy. Prichytili sme ho, ako svojej dvanásťročnej pravnučke farbisto opisuje svoje ľúbostné schôdzky s Alice Farringtonovou pod smutnou vrbou.“

Eden sa musela zasmiať.

„Takže aj vy poznáte ten príbeh.“

Na hlase v slúchadle spoznala, že on sa tiež usmieva. Postrehla však aj niečo iné. Flirtoval s ňou? Začula aj Melissin smiech z obývačky; Eden sa ešte v živote necítila taká odstrčená. „Mali by sme si porovnať príbehy, ktoré sme od nich počuli,“ povedala hlbšie posadeným hlasom.

„To sa mi pozdáva. Mohli by sme niekedy zájsť spolu na večeru.“

„To by bolo skvelé," odvetila Eden čo najnežnejším hlasom, keď v pozadí začula, ako Melissa vraví: „Stuart, prestaň, veď nás začuje!"

„Veľmi sa teším, že sa šiesteho stretneme," povedal Braddon a obaja zložili.

„Fajn, fajn, fajn," vravela si Eden. Potomok úžasných mládencov Granvillovcov ju pozval na rande. Po chvíľke očarenia si Eden triezvo povzdychla: „Určite je ženatý a má šesť detí," mrmlala si pod nos. „A večera to bude čisto pracovná."

„Vy ste slečna Palmerová?" Eden sa otočila a zbadala mladú ženu asi v Melissinom veku s obalom na spisy v ruke. Prezerala si Eden od hlavy po päty, akoby ju kriticky hodnotila.

„Áno, som Eden Palmerová."

Dievčina jej podala ruku. „Som Camden Granvillová."

Kývla hlavou smerom k zavretým dverám kancelárie. „Som jeho dcéra." Znovu si vážne premeriavala Eden prísny pohľadom. „Má päťdesiatštyri rokov, je úplne zdravý a už tri roky je vdovcom. Má všetky zuby vlastné, nefajčí a rád by sa zoznámil so ženou, ktorá vie konverzovať aj o iných témach, ako sú miestne klebety."

Eden zarazene zaklipkala očami, no potom sa zasmiala. „Uvidíme, či to zvládnem, hovoriť o novinkách mimo tohto mestečka. Asi by som mala spomenúť Madisonskú Avenue, alebo sa postávať na newyorské taxíky. Toto sako som kúpila u Bergdorfa. Mám mu ukázať visačku so značkou?"

No dievčina sa neusmievala. „Máte v poriadku zuby?"

„Všetky vlastné, aj vlasy majú pôvodnú farbu."

„To je skvelé," odvetila mladá Granvillová s vážnou tvárou, vzápätí otvorila dvere a nasmerovala Eden dovnútra.

Za obrovským mahagónovým písacím stolom sedel veľmi atraktívny muž. Mal široké plecia, mocnú hrud' a oblek mu sadol ako uliaty. Husté vlasy farby korenie a soľ. Naozaj bol veľmi pekný. Vstal a podal jej ruku, potom jej ponúkol kreslo oproti svojmu stolu.

„Moja dcéra vás podrobila obvyklej procedúre?" spýtal sa.

„Nešetrlila ma. Mám vám ukázať zuby a visačku vo vnútri saka."

„Pod sako vám pozeráť nemusím, no na zúbky by som sa vám veľmi rád pozrel celkom zblízka."

Eden prekvapilo vlastné správanie. Chcela byť vtipná, nie trúsiť sexuálne narážky. Už dosť dávno sa o ňu neuchádzal žiaden schopný muž. V New Yorku bola na troch schôdzkach, ktoré však nikam neviedli. Veľkomesto sa hemžilo nádhernými mladými krásavicami, odhodlanými na všetko. Eden mala pocit, že popri nich nemá žiadnu šancu spoznať niekoho na úrovni.

„Takže," povedal a pozrel sa do spisu, ktorý mal na stole. „Pani Farringtonová vám odkázala všetko. Viete, že mi trvalo celý rok, kým som vás našiel? Vy sa teda viete vypariť bez stopy! Napokon mi pomohol Henry Walters, ktorý tvrdil, že podľa jeho predpokladov by ste mohli pracovať vo vydavateľskej sfére."

„Henry," usmiala sa Eden. „Môj písomný prejav asi naňho urobil dojem."

„Henry mal z vás celkovo veľmi dobrý pocit. Mladučké dievča, ktoré sa ocitne v bezvýchodiskovej situácii, to nemá v živote ľahké, no vy ste to príkladne zvládli. Porozprával mi, ako ste usporiadali všetky farringtonovské písomnosti a ešte ste sa aj dokázali spriatelíť s vrtošivou starou paňou."

„Nie, vôbec nebola vrtošivá. Bola milá a veľkorysá a nebolo ťažké obľúbiť si ju." Eden sa zahľadela na svoje ruky, zložené v lone. Komplimenty a otvorené dvorenie tohto muža ju privádzali do rozpakov. Naozaj vyzeral veľmi dobre. A, samozrejme, nevedela sa zbaviť spomienok na to, čo jej pani Farringtonová porozprávala o bratoch Granvillovcoch. Ktovie, či aj tento muž je taký skvelý milenec ako jeho starý otec a prastrýko?

Usmieval sa. „Hovorilo sa o nej, že náhodných návštevníkov vítala nabitou puškou."

Eden zvažovala. „Bola to osamelá stará žena a dom je dosť ďaleko od hlavnej cesty. Neviete si predstaviť, koľko opitých rybárov sa tam potácalo v nedeľu okolo tretej nad ránom a chcelo si zakotviť člny v jej súkromnom prístave. Navyše sa tu šíрили tie hlúpe fámy o zafirovom náhrdelníku, ktorý je vraj ukrytý niekde na jej pozemku. Pani Farringtonová mala starostí vyše hlavy.“

Braddon Granville si ju so záujmom premeriaval. „Aha,“ poznamenal a usmial sa, keď Eden sklonila hlavu a zapýrila sa. „Bohužiaľ som ju spoznal, až keď ste od nej odišli.“

Eden takmer vyskočilo srdce z hrude, keď siahol do zásuvky stola a vytiahol zväzok kľúčov. Boli to tie isté, so strieborným anjelikom na prívesku, ktoré tak často vídávala v rukách pani Farringtonovej.

Chvíľu držal kľúče v dlani, akoby sa jej ich zdráhal podať. „Keby som dnes nemal klientov, ktorí sú až z Virgínie, sám by som vás odviezol do domu, len aby som sa presvedčil, že je všetko v poriadku.“

„To sa Arundel tak zmenil?“ Nemyslela svoju otázku vážne. Ako si stihla všimnúť, zmenilo sa tu len veľmi málo.

„Pamätáte si tú chatku vedľa starého domu?“

Akú chatku? Lámala si hlavu, no potom sa usmiala. „Myslíte pracovňu?“

Aj on sa na ňu usmial. „Áno, presne, pracovňu. Už ste celkom ako tunajší starousadlíci.“ Všetky budovy v okolí plantáží nazývali pôvodnými názvami podľa účelu, na ktorý kedysi slúžili a nezáležalo na tom, čo sa s nimi neskôr stalo. „Po smrti Alestera Farringtona...“ Pozrel na Eden, ktorá očividne znervóznela.

„Ako žila pani Farringtonová, keď som odtiaľto odišla? Musela som odísť, lebo...“ Nedokončila vetu. Nechcela povedať niečo znevažujúce o jej synovi.

„Áno, povedali mi, prečo ste odišli. Myslím, že vaša dcéra je o pár rokov staršia než moja. Cammie má dvadsaťštyri.“

„Melissa má dvadsaťsedem a o pár mesiacov bude mať dieťa.“

„Vnúčatá sú úžasné.“

„Toto bude moje prvé a už sa naň veľmi teším. Čo sa stalo s pani Farringtonovou a jej synom po mojom odchode?“

„No, všetko to bolo dosť nepríjemné. Vyhliadol si jedno dieťa tu v meste...“

Eden zovrela pery.

„Tej dievčinke sa nič nestalo, len sa veľmi zľakla. Vyviazla z toho so zopár škrabancami a mala roztrhané šaty, no bola v poriadku. Vravela, že sa jej podarilo ujsť zo starej chatrče tak, že odtisla dosku v stene. Podľa fotografie identifikovala muža, ktorý ju uniesol z ulice.“

„Alester Farrington?“

„Áno. Polícia sa vybrala z ním, no keď prišli do Farringtonského sídla, zistili, že spadol z móla, ktoré je hneď za domom, udel si hlavu a utopil sa.“ Pán Granville stíšil hlas.

„Poviem vám, že sa ten prípad ani nesnažili nejako dôkladne vyšetriť.“

„Správne, nebolo tam čo vyšetrovať,“ odvetila Eden. V hĺbke duše vedela, že pani Farringtonová zariadila, aby jej syn už nikdy neublížil žiadnemu dieťaťu.

„Po tomto incidente tam roky žila sama. Môj starý otec vravieval, že čakala na smrť. Nechcela sa s nikým stretávať. Najala si niekoho, aby jej nosil potraviny, no to bolo asi tak všetko. Chodil som ju tam každý druhý týždeň skontrolovať, no nemôžem povedať, že by sme sa spriatelili. Bola mojou klientkou len preto, lebo otec odišiel do dôchodku.“ Usmial sa. „Povedala mi, že nie som ani zďaleka taký krásavec, ako bol môj starý otec.“

„Áno, presne tak sa vyjadrovala.“ Eden chcela zmeniť tému rozhovoru, lebo inak by sa rozplakala. „Do telefónu ste mi povedali, že dom je v dobrom stave. A čo nábytok? Všetok svoj nábytok som nechala v New Yorku dcére a jej manželovi.“

„Ach, čo by sme neurobili pre naše deti! Dom je kompletne zariadený, no viem, že jej syn najvzácnejšie kusy predal." Stále ešte držal v ruke kľúče, pričom sa s nimi pohrával. „Nechce sa vám ostať tu v meste do poobedia? Potom by som tam mohol ísť s vami."

„Nie," odvetila, naklonila sa k nemu a vzala mu kľúče z rúk. Eden nepochybovala o tom, že len čo sa ocitne na tom starom známom mieste, rozplače sa ako dieťa a nechcela, aby ju niekto pritom videl. „A čo zajtra?" opýtala sa ho. „Niečo dnes nakúpim a uvarím polievku. Ako sa vám pozdáva tanier domácej polievky s krajcom čerstvého chleba?"

„Skvelé," odvetil jej s úsmevom a Eden mu úsmev opätovala. Pozbierala si veci a vstala z kresla. „Povedzte, pán Granville, je vaša dcéra za to alebo proti tomu, aby ste sa stretávali so ženami? Z jej správania mi to nie je jasné."

„Veľmi si to želá. Vraví, že bez manželky som úplne bezmocný, takže ma chce oženiť."

Pozeral na Eden tak uprene a nástojčivo, až sa začervenala.

„Dobre, ach..." zamrmlala nervózne. „Och, budem... takže prídte zajtra o šiestej. Rada by som sa vás ešte opýtala najmenej na sto vecí."

„Výborne," vstal a odprevádzal ju k dverám. „Veľmi sa na to teším."

Eden si pomyslela, že jej chce ešte niečo povedať, no mal s niekým dohodnutú schôdzku, takže musela uvoľniť miesto v kancelárii. Venovala krátky pohľad vážne sa tváriacej Camden a potom náhlivo vyšla von. Nechcela, aby sa jej mladá žena stihla niečo nepríjemné opýtať.

Vonku Eden nasadla do svojho lacného prenajatého auta a vydala sa smerom k obchodu s potravinami. Za tých dvadsaťdva rokov sa však mestečko dosť zmenilo a namiesto potravín tam stál autobazár. Chcela sa tam len opýtať, kadiaľ sa ide do obchodu, no o dve hodiny odtiaľ vyšla ako hrdá majiteľka malého terénneho autíčka. Na obed si dala miestnu špecialitu - čosi na grile - a kým si pozrela zopár obchodíkov na hlavnej ulici, boli už takmer štyri hodiny. Keď ukladala potraviny do svojho nového auta, už sa pomaly stmievalo. Pomyslela si, či sa náhodou nezdržiavala náročky, aby sa čo najviac oneskorila a nemusela stráviť toľko času v dome. Plánovala uložiť tam jedlo do chladničky a vrátiť sa prenocovať do penziónu. Ani sa len neopýtala, či je v dome zapnutá elektrina, takže bude lepšie, ak svoje nasťahovanie trochu oddiali.

Farringtonské sídlo síce voľakedy trónilo uprostred plantáží, rozprestierajúcich sa na tisícoch akrov, no dnes už nebolo ďaleko od stredu Arundelu. Eden sa viezla na koniec Kráľovskej ulice, potom zabočila doľava na Vodnú ulicu, prešla okolo sviežej zelene Braddonského parku, zabočila vpravo a cez úzky drevený most sa dostala až k Farringtonskému sídlu. Cestou si na ľavej strane všimla dva malé domy, ktoré postavili až po jej odchode a teraz už boli obklopené množstvom kvetov a desaťročnými stromčekmi. Zrenovovaný bol aj starobylý dom niekdajšieho dozorcú plantáže.

Naľavo sa tiahli rozsiahle polia, ktoré si prenajímali miestni farmári, aby na nich pestovali podzemnicu, bavlnu, proso či sóju, vpravo bol nádherný lesopark s obrovskými starými stromami. Niektoré stromy, ktoré si ešte pamätala, sa tu už netýčili, pretože padli za obeť hurikánom. „Takto Pánboh presvetľuje porasty," vravievala pani Farringtonová. Eden sa silných veterných smrští veľmi bála, no pani Farringtonová s Melissou si nenechali pokaziť náladu a pri svetle sviečok donekonečna hrali mlyn.

Keď Eden bola už dosť blízko, takže tušila, že o chvíľu bude dom na dohľad, vypla reflektory a pomaličky kĺzala vpred s rukami na volante.

Ako prvý sa vynoril komín, potom sa ukázala strecha. Ihneď zbadala, že dom bol v oveľa lepšom stave ako pred rokmi. Spomenula si na príhodu so strieborným čajníkom slávnej značky Paul Revere. Vedela vôbec pani Farringtonová, že vlastní tento vzácny kúsok? Alebo jednoducho povytáhovala všetky veci spod dosiek v podlahe a odniesla ich priekupníkovi so starožitnosťami?

Eden sa usmievala pri spomienkach na krásne časy, keď hľadela na dom, zaliaty mesačným svetlom. Mal dve poschodia, ploché priečelie s dvoma radmi po siedmich oknách, z ktorých každé pozostávalo z ôsmich okenných tabúl. Kedysi mal dom dve verandy a vchod aj na druhom poschodí, no keď sa raz tadial prehnal ničivý hurikán a zničil vrchnú verandu, otec pani Farringtonovej ju dal odstrániť. Teraz sa pred vchodom na prízemí vynímala len jedna priestranná veranda.

Eden sa posúvala vpred, ešte stále sa usmievajúc, pričom kolesá auta sa takmer neotáčali. Zrazu prudko zabrzdila. Hore na poschodí zazrela pohybujúce sa svetlo. Lúč baterky. V dome niekto bol!

Čo teraz? rozmýšľala. Mám zavolať šerifa? A čo keď sa sem priženie polícia s hučiacimi sirénami a zistia, že v dome je len niektorý sused? Možno je to Braddon Granville. Mal dosť času, po rokovaní s klientmi sa mohol rozhodnúť, že ju príde navštíviť. Pri tejto myšlienke sa Eden usmiala. Páčil sa jej a jeho neskrývaný obdiv jej veľmi lichotil. V New Yorku strávila veľa času v telocvični, aby dopriala Melisse a Stuartovi viac súkromia. Chodievala do kina, do telocvične a písala knihu. Posledné roky takto trávila svoj voľný čas a dnes jej obdiv Braddona Granvilla dokázal, že všetky tie brušné cviky nebolí márne. Bola hrdá, že má tú istú konfekčnú veľkosť, ako keď ešte žila tu v Arundeli. Vďaka tomu, že mala dieťa v takom mladom veku, keď je koža ešte veľmi pružná, si mohla udržať svoj šesťdesiatcentimetrový obvod drieku.

Eden zaparkovala pod stromom, kam nebolo vidno z okien domu a tíško kráčala k prednému vchodu. Stisla starú kľučku. Bolo zamknuté. Možno vošiel kuchynskými dverami, pomyslela si, keď nehluchne odomykala zámok.

Mohla na tú osobu zakričať, no vedela, že dom je na odlahlom mieste. Radšej bude ostražitá. Nad hlavou jej zavýzgala podlaha, potom zvuk stíchol, akoby dotýčny na poschodí nechcel, aby ho niekto začul. Fakt, že sa tu ktosi zakráda, neveštil nič dobré. Nech bol v dome ktokoľvek, nemal tu čo hľadať - a veľmi dobre to vedel.

Eden vyšla na verandu a vybrala z kabelky mobil. V tej chvíli nerozmýšľala, komu volá, no nezavolała šerifovi, ale Braddonovi Granvillovi. Ozval sa hneď po prvom zazvonení.

„Eden!“ očividne sa potešil, že mu volá. „Zmenili ste názor na dnešný večer? Mohli by sme si dať večeru u...“

„V mojom dome niekto je,“ vyhrkla.

„Prepáčte, ale zle vás počujem.“

Eden po špičkách zišla z verandy a šla smerom k autu. „Niekto je u mňa v dome,“ povedala hlasnejšie, takže prehlušila aj žabie kľkanie. „Je na poschodí a má baterku.“

Chvíľu bolo v telefóne ticho, no potom sa ozval hlasom muža, ktorý vie konať v každej situácii. „Okamžite odtiaľ odíďte,“ povedal takým tónom, ktorý nepripúšťal, aby ho neposlúchla. „Sadnite do auta a vráťte sa do mesta. Ja zavolám šerifovi a ten tam okamžite príde, no chcem, aby ste odtiaľ zmizli. Rozumiete mi?“

„Áno,“ odpovedala a srdce jej búchalo ako divé. Už chcela otvoriť dvere na aute, no vtom zistila, že kľúče si nechala v dome. *Začala* to vysvetľovať Granvillovi, ale ten už zložil, aby mohol zavolať šerifovi.

Čo teraz? Má sa schovať do kríkov a počkať na políciu? Alebo má ísť naspäť do domu, vziať kľúče od auta a odrčovať s veľkým rámusom?

Eden sa vrátila k domu, pozrela na horné okná, no nič nevidela. Žiadne svetlo baterky. Čo ak predtým zazrela len tieň, odrážajúce sa v mesačnom svetle? To sa tak vyplašila, keď jej Braddon Granville farbisto opisoval, aký netvor bol syn pani Farringtonovej, že sa obyčajné tieň premenili na votrelcov? Opäť vyťukala číslo kancelárie Braddona Granvilla, no ozval sa len odkazovač. Bude vyzeráť ako úplná hlupaňa, ak sa priženie pol tucta policajných áut a z

domnelého narušiteľa sa vyklúje len tieň v starom rozvzganom dome.

Radšej sa s tým popasuje sama, akoby sa v budúcnosti mala stať terčom posmeškov celého mestečka. Zhlboka sa nadýchla, vyšla po schodoch na verandu a otvorila dvere. Chcela hlasno zvolať, či tam niekto je, no len čo sa ocitla vnútri, znovu začula vŕzganie dlážky. Tentoraz zvuky prichádzali z obývačky.

Eden po špičkách cúvala naspäť ku dverám. Vďakabohu, že väčšinu nábytku predali, lebo inak by odtiaľ nemohla tak nehlučne vyklúčkovať. Keby bol dom taký preplnený nábytkom ako za čias pani Farringtonovej, asi by ho musela preliezať i podliezať, aby sa odtiaľ dostala von.

Keď sa dostala ku dverám, prikrčila sa a vykukla spoza zárubne. Jasne videla obrisy mužskej postavy. Muž mal malú baterku, ktorá vyzerala ako pero. Ak by tu nesledil potajomky, asi by mal normálnu baterku... Intuícia jej vravela, že tu niečo hľadá. Možno snorí po rodinnom striebre, ktoré vtedy s pani Farringtonovou ukryli za obklady stien. Alebo mu srdce piští za tým prekliatym náhrdelníkom, ktorý sa spomínal v každej *Príručke lovca pokladov*!

Zrazu jej akýsi primitívny inštinkt našepkal, že muž o jej prítomnosti vie. Napriek všetkej opatrnosti si bola istá, že počul každý jej pohyb. Zišiel po schodoch na prízemie, aby ju privítal?

Pravdupovediac ju vôbec nezaujímal, prečo sa niekto zakráda po dome. Teraz sa chcela len rýchlo dostať von a nechať to na šerifa a jeho ľudí. Stačilo urobiť tri kroky, vziať kľúče od auta, potom dva kroky späť k dverám. Keď už bude vonku, dá sa na útek. A v aute už bude v bezpečí. No keď sa otočila, asi vydala nejaký zvuk, lebo muž ju zbadal. Pohol sa od pohovky smerom k nej. „Počkajte chvíľu!“ ozval sa a vystrel k nej ruku.

Možno mal nejaký dôvod na to, aby jej prehľadával dom. Možno bol nevinný. Keď k nej načiahol ruku, možno jej len chcel niečo povedať. No čokoľvek mal za lubom, keď Eden zbadala, ako sa k nej vystiera jeho ruka, spanikárila. V tom momente už nebola zrelá, skúsená štyridsaťpäťročná žena, opäť bola sedemnásťročným dievčaťom, ktoré kráča domov zo skúšky kostolného zboru a mužská ruka sa za ňou načahuje, aby ju schmatla. Vtedy bola taká nevinná, nevedela nič o nástrahách vonkajšieho sveta, takže netušila, čo ten chlap od nej chce, až kým jej nerozdrapil blúzku a neschmatol ju za prsia. Čo sa s ňou dialo potom, si už vôbec nepamätala.

Celých dvadsaťsedem rokov Eden zožierala jediná myšlienka: čo keby som sa bola bránila? Čo ak by vtedy nebola vystrašené chúd'a, ktoré sa zmohlo len na plač a prosby, aby jej neublížoval? Keď jej vtedy vravel, že jej neublíži, ak bude ticho, bola taká neskúsená, že uverila jeho slovám. *Čo ak by som s ním vtedy bojovala?* Táto otázka ju prenasledovala celé roky.

Akoby sa teraz znovu ocitla v tom parku a dostala druhú šancu. Teraz bude bojovať. Vzápätí zvíťazil nad jej mierumilovnou povahou duch bojovníčky. Kopala a škriabala; hrýzla, udierala päťami. Chlap sa snažil udržať si ju od tela a niečo jej hovoril, no ona ho nepočula, a aj keby mohla, aj tak by ho nepočúvala. Aj ten druhý chlap, vtedy dávno v parku, jej niečo hovoril. Povedal, že jej neublíži. No ublížil jej. Ublížil jej duši, poranil jej telo a zničil jej život. Tým strašným výčinom krutosti ju obral o budúcnosť.

Keď vonku zakvílili policajné sirény, muž sa ju nesnažil zo seba striasť, no chcel ju pritísnuť k sebe, ale Eden s ním zápasila zo všetkých svojich síl. Cítila, ako sa mu zubami zahryzá do kože a svalov. Počula, ako stoná od bolesti, keď ho tlčie päťami. Videla, ako sa mu jej nechty vrývajú do pokožky.

Ešte stále ho bila, keď sa rozrazili vchodové dvere a nejakí muži na nich kričali. Podarilo sa im odtrhnúť ju od toho cudzieho chlapa, no Eden ešte stále zaslepovali strašné spomienky a nechcela prestať útočiť.

Keď sa jej Braddon Granville chcel dotknúť, pustila sa aj doňho. Nechápala, čo od nej chce, keď ju oslovil menom a hovoril jej, kto je. Bola aj záchranára, ktorý sa ju pokúšal utíšiť, kým jej jeho kolega pichal injekciu na upokojenie. Bojovala, až kým jej telo neochablo a nepoddalo sa utišujúcim prostriedkom, ktoré dostala v injekcii.

KAPITOLA 3

Keď sa Eden zobudila, vedela, že je v nemocnici. Ten pach a zvuky sa nedali s ničím pomýliť. Obzerala si malú izbu, na stene bol obrázok mušlí na pláži. Bola pripojená k akémusi prístroju. Všimla si aj nepohodlnú sivú stoličku pri posteli i ruže na nočnom stolíku. Cez okno presvitali slnečné lúče, a tak si uvedomila, že už je ráno.

Ležala opretá o záchlavia postele a na chvíľu privrela oči. Matne sa rozpamätávala, čo sa to v noci vlastne stalo.

„Dobré ráno.“

Eden nad sebou uvidela Braddona Granvilla s kyticou poľných kvetov v náručí.

„Cítite sa lepšie?“ opýtal sa ustarostené.

„Lepšie v porovnaní s čím, pán Granville?“ spýtala sa a pokúšala sa posadiť, no bolelo ju celé telo, a tak si radšej ľahla naspäť.

„Prosím, volajte ma Brád, po všetkom, čo sme včera prežili, si môžeme aj tykať.“

„Kto to bol a čo chcel?“

„Ach,“ Brád uprel pohľad na dlážku.

Eden takmer s istotou tušila, že ten neznámy nebol zlodej. Zhlboka sa nadýchla. „Dobre, som pripravená na všetko. Včera som sa asi poriadne znemožnila, urobila som zo seba riadnu hlupaňu, či nie?“

„Čo všetko si pamätáš?“

Odvrátila od neho hlavu. Eden si spomenula na ten prvý útok z minulosti, ale vtedy sa nezobudila v nemocnici. Rodičia jej dovolili vynechať na pár dní školu, kým sa jej nezahojili modriny, no to bolo asi tak všetko. Zo včerajška si pamätala len údery, hryzenie, škrabance a kopance, ktoré rozdávala. Komu ublížila? „Včerajšiu noc si veľmi nepamätám. Ja...“

Nedopovedala, lebo do izby vošiel policajt so širokým úsmevom na tvári. Bol mladý a mocný a očividne sa na niečom dobre bavil. „Naozaj ste boli len sama?“

„Prepáčte, nerozumiem?“ nechápavo sa spýtala Eden.

„Stavili sme sa, že ste museli byť aspoň tri, podľa toho, ako ste doriadili McBridea. Brád, ste si istý, že si chcete niečo začať s touto divou mačkou?“

„No tak, Clint,“ dohovárал mu Brad, potešilo ho však, že ho spájajú s Eden. „Nemal by si o tom žartovať, zažila toho akurát dost. Nie som si istý, či si zo včerajšej noci vôbec niečo pamätá.“

„Tomu verím,“ povedal Clint. „No aj tak jej musím položiť zopár otázok. O koľkej ste asi prišli domov?“

„Neviem presný čas,“ odvetila Eden. Cítila sa, akoby ju zhodil kôň a ešte po nej podupal kopytami. Bolel ju každúcky sval a bola veľmi unavená. „Poviete mi, prosím, čo sa vlastne stalo?“

Clint jej chcel položiť ďalšiu otázku, no Brád ho zastavil. „Nemyslím, že to vyzerá na trestné oznámenie.“

„Oznámenie? Nieкто na mňa podal trestné oznámenie?“ pýtala sa Eden.

Brád jej položil dlaň na ruku. „Nie, Eden, nikto proti tebe nič nepodal. Tuto mladý Clint chce vedieť, či ty nechceš podať trestné oznámenie na McBridea za nedovolený vstup na tvoj pozemok.“

„Ak správne hádam, tak McBride je ten chlap, ktorého som...?“

„Takmer zabila holými rukami?“ uškrnul sa Clint. „Hej, to je on. Policajt vo výslužbe. Povedal, že raz bojoval s dvoma karatistami, no ani zďaleka ho nedoriadili tak ako vy. Avšak, medzi nami, som presvedčený, že sa vašim úderom vôbec nebránil. Preto je taký doráňaný. Museli mu pichnúť protitetanovku kvôli tým uhryznutiam. Mali by ste ho vidieť...“

„Clint!“ napomenul ho Brád, „nezabúdaj na svoje dobré spôsoby!“

„Áno, pane,“ poslúchol ho, očividne bol odmalička zvyknutý Brada rešpektovať.

„Prečo neskočíš na kávu? Rád by som sa teraz osamote porozprával so slečnou Palmerovou.“

Keď Clint odišiel, Brád si sadol k posteli a chytil ju za ruku.

„Čo som urobila tomu chlapovi a kto to vlastne je?“

„Je to tvoj najbližší sused. Včera som ti o ňom chcel porozprávať, no odbočili sme od témy. Prenajal si bývalú pracovňu.“

„Prečo bol potom v *mojom* dome?“

„Hľadal skrinku s poistkami. Povedal som mu, že sa čoskoro nasťahuješ, tak to tam bol kvôli tebe skontrolovať. Vonkajšie lampy sú nastavené podľa časového spínača a minulú noc sa aj zapli. No tesne predtým, než si prišla domov, zapol McBride elektrickú púlu a vyhodil u seba v dome poistky. Keď vyzrel von, zbadal, že aj u teba zhaslo svetlo. Dovtípil sa, že ste obaja napojení na ten istý elektrický obvod, takže išiel k tebe pohľadať skrinku na poistky. Tvrdil, že kuchynské dvere boli otvorené. Zakričal, no keď nik neodpovedal, zasvietil miniatúrnu baterku, ktorú má ako príviesok na kľúče, a pokúšal sa nájsť poistky. Pátral po rozvodovom paneli pri kozube v obývačke, keď ťa zbadal. Opisoval nám, že keď sa k tebe priblížil, no... akoby si zošalela.“

Prerušil svoj monológ a ustarostené pozrel na Eden, ale ona sa od neho odvrátila. Nechcela, aby jej videl do tváre.

Bradovi sa postupne rozjasňoval hlas. „Myslím, že McBride bol veľmi rád, keď sme sa tam objavili. Po tvojom telefonáte som spanikáril a zavolať som šerifa aj záchranku. Obával som sa, čo všetko sa môže stať, preto som chcel, aby sme tam vtrhli s čo najväčším rámusom.“

Stisol jej ruku. Ešte stále mala odvrátenú hlavu a nechcela sa naňho pozrieť. „Eden, nemusíš sa hanbiť. Mohlo sa to stať hocikomu. Veď si žila v New Yorku, takže vieš...“

Pozrela konečne naňho. „Takže teraz budú o tom všetci hovoriť?“ Veľmi dobre vedela, že v takom malom mestečku, ako je Arundel, je toto veľká novina. Všetci o tom budú rozprávať. „Ľudia si pošuškávajú, že som napadla niekoho, kto mi chcel pomôcť, len preto, že som z New Yorku?“

Brád sa ju najskôr chystal ubezpečiť, že to tak vôbec nie je, no potom sa pousmial a odvetil: „Presne tak.“ Keď si Eden vzdychla, dodal: „Má to aj svoju kladnú stránku: nikto v okruhu sto míľ sa ťa už nikdy nepokúsi napadnúť. Počuj, možno by si mi neskôr mohla ukázať nejaké údery.“ Zapózovao ako boxer a napodobnil zopár výpadov.

Eden sa napokon musela usmiať, aj keď nechcela, a pokúsila sa posadiť sa. Brád jej podoprel chrbát a pomohol jej, potom jej priložil k ústam pohár, aby si uchlipla trochu vody. „Ako sa má pán McBride?“ opýtala sa.

Nadvihol obočie. „Síce žije, no riadne si si ho podala. Ako už Clint spomenul, nebránil sa. Dovolil, aby si ho zbila - dohrýzla a doškriabala, kým on sa skôr snažil, aby si sa ty nezranila.“ Potmeľútsky sa uškrnul. „Je to naozajstný hrdina. Veď to vlastne robil po celý život. Clint vravel, že im poslali údaje z jeho spisu a vyzerá to, že keď bol McBride ešte policajtom, bol zapletený do mnohých bitiek. Postrelili ho, bodli nožom. Zažil už všeličo. S takým protivníkom, ako si ty, sa doteraz ešte nestretol.“

Uprela naňho pohľad. „Tvoja manželka mala rada tvoj zmysel pre humor?“

„Neznášala ho,“ uškrňal sa Brád. „Vieš, čo je na tom najlepšie? Báľ som sa, že sa McBride stane mojím sokom. Ty a on, sami, tam na samote. Vyzerá veľmi dobre a ty si asi najkrajšie stvorenie, aké kedy zavítalo do tohto mesta, odkedy tu Susan Sarandonová nakrúcala film. Naozaj ma to znepokojovalo.“ „A teraz?“

„Tuším, že úradne požiada, aby ti zakázali približovať sa k nemu.“

„Ty si fakt strašný chlap!“ vyhlásila Eden, ale neubránila sa úsmevu.

„Som ešte strašnejší!“ Pozrel na hodinky. „Bohužiaľ, povinnosť volá a ja musím odísť. Keď ťa lekár skontroluje, pustia ťa domov. Si len unavená z tej rozcvičky. Na tom tvojom skvelom tele nie je ani škrabanec.“

„Si dáky rozjarený, či sa mi to len zdá?“

Brád sa zasmial. „Rozjarený? Ten výraz som nepočul celé roky. Nepozeraš televízne reality show? Vari nevieš, čo si ľudia zvyknú hovoriť na prvom rande?“

„Ale nie moja generácia, a ani tvoja,“ odvetila Eden odmerane.

Brád ju opäť chytil za ruku a chvíľu na ňu hľadel, akoby jej ju chcel pobožkať, no potom ju položil späť na prikrývku. „Mladému Clintovi sa o dve hodiny končí služba, takže ho požiadam, aby ťa odviezol domov. Moja domáca dnes ráno k tebe zašla a dôkladne to tam upratala a...“ - zdvihol obočie - „znovu zapla poistky, ale musel som podpísať miestoprísažné vyhlásenie, že určite nebudeš prítomná, keď sa dotkne tvojej skrinky s poistkami.“

Eden sa nechtiac zapýrila. „Si nenapraviteľný. Pohni si a chod' odtiaľto. Bude mi fajn. Mám trochu obavy o pána McBridea.“

„Keby som bol na tvojom mieste, vyhýbal by som sa mu. Nevie, či je tvojím najväčším fanúšikom. Musím ísť. Uvidíme sa dnes o šiestej a prinesiem večeru. Ty si dopraj kúpeľ, umy si vlasy, skrášľuj sa a očakávaj môj príchod.“

Po tejto výzve odišiel. Keď za sebou zatvoril dvere, Eden vystrúhala grimasu. Očakávaj môj príchod? pýtala sa v duchu. Nenamýšľa si až príliš? No usmievala sa, oprela sa o vankúš a oddychovala, až kým nemusela vstať.

„Pomôž mi, Bili,“ povedal Jared do mobilného telefónu so zaťatými zubami, „ak sa neprestaneš rehoť, vlastnoručne ti vyrazím dva zuby, keď sa najbližšie stretne - a to bude čoskoro.“

Jared počúval odpoveď, no hnev ho neprešiel. „Nepovedal si mi, že je šialená. Nikto z vás tento fakt predtým mnou nespomenul a nebolo to ani v papieroch, ktoré si mi dal prečítať. Myslel som si, že je to nejaká chuderka, ktorá mala ťažký život... Nie, nejdem na teba s citmi. Tak mi pomôž, Bili, ak sa opäť začneš smiať, poviem...“ Jared sa zlomyselné uškrnul. „Poviem celému nášmu oddeleniu, kde som ťa stretol minulé leto.“

Tentoraz sa už Jared usmieval normálne. „Tak je to lepšie. Nie, som v pohode. Bolo mi už aj oveľa horšie, no vyzerám dosť zle. Nie, nenamáhal som sa zbytočne. Poslali ste ma sem, aby som ju zvedol a vymámil z nej nejaké informácie, je tak? Tak mi, prosím ťa, vysvetli, ako ju mám zmyselne dráždiť a krúžiť okolo nej, keď mám modrinu pod okom, ruku v závese a odreniny po celom tele? To ti teda poviem, ešte nikdy som nevidel ženu takto bojovať. Bola úplne slepá od zúrivosti! Ako zmyslov zbavená.“

Chvíľu počúval. „To je výborné, že náš cvokár má racionálne vysvetlenie, prečo ma napadla, no to mi veľmi nepomôže. Myslím, že by si sem mal poslať niekoho iného, aby to s ňou vybavil. Čo tak napríklad Lopez? Vyzerá vynikajúco. No a čo, že je od nej o pätnásť rokov mladší!“

Opäť bol ticho. „Netuším, ako vyzerá! Bola tma a ona na mňa zaútočila. Videl som, ako niečo hľadá, tak som sa k nej ticho priblížil a ona ma napadla. Nečakal som to, a ja som asi ťažko mohol opätovať jej výpady, nemyslíš? Snažil som sa striasť ju zo seba, no je to veľmi

mrštná osôbka, to sa musí uznať. Keď sa mi už skoro podarilo dostať ju od seba, uhryzla ma do členka. Keď som jej chcel odtiahnuť hlavu, uhryzla ma do ruky. A mal by si vidieť, aký som doškriabaný."

Jared sa prestal sťažovať a počúval svojho šéfa. Vedel, že Billovi poslali podrobnú správu o všetkom, čo sa stalo, no Jared chcel všetko zveličovať, aby ho Bili z prípadu odvolal. Jedna vec je očariť ženu a vylákať z nej nejaké informácie, iná vec je snažiť sa o niečo u bláznivej ženskej, ktorá to očividne nemá v hlave v poriadku. Aj keď Jared často pracoval v utajení, nebol dobrý herec. Možno by mohol zahrať drsného hrdinu, ale úloha romantika mu nesesedla. Preto mal rád dievčatá s pošramotenou povest'ou. Tie od neho veľa neočakávali - a on im toho ani nevedel veľa poskytnúť. V práci bol plne vyťažný, a tak to chcel mať v súkromí, ak vôbec nejaké mal, jednoduchšie.

„Ešte je tu niečo, čo ste v správe o nej neuviedli," spomenul si Jared. „Je prakticky zasnúbená s jedným miestnym advokátom. Hej, viem, že len teraz sem prišla, no museli sa poznať už aj predtým, lebo už je z nich ozajstný párik. Minulú noc, keď ma celého dokrvaveného zošivali, mi akýsi holobriadok, čo si hovorí zástupca šerifa, vysvetlil, že slečna Palmerová už skoro patrí do rodiny, ktorej pôvod siaha až k zakladateľom mesta - alebo ako ich to tu na Juhu volajú. Bože! Vyslobod' ma z osídel Juhu! Každý vie, kto bol čí prastarý otec a akú mal hodnotu vo vojne. Podotýkam: v občianskej vojne. Nie, nechcem sa upokojiť!" zlostil sa Jared. „Mám bolesti a nie som ten pravý na túto prácu. Možno by si sem mal poslať nejakú agentku, aby sa s ňou spriatelila. Alebo nejaký párik snúbencov, lebo to vyzerá tak, že aj ona bude čo nevidieť zasnúbená. Budú si tu môcť všetci pekne hrkútať."

Jared sa nadýchol a počúval Billa. „Nie, nič. Nič mimoriadne som v dome nevidel. Nič. Mal som na to asi štyridsaťpäť minút a musel som použiť minibaterku. Tvoji ľudia mi tvrdili, že sa chystá prenocovať v meste."

Jared počúval, ako Bili bráni svojich informátorov a pritom pozeral z okna na riečku na úpätí kopca. Vzápätí spozornel, lebo zbadal niekoho prichádzať spoza živého plota, ktorý oddeľoval „jej" dom od jeho obydľia. Včera preskúmal oba susediace pozemky, pričom sa sústredil na únikové cesty a možnosti úkrytu.

Naplánoval si, že podrobne prezrie každý centimeter okolia. Najlepšie to asi pôjde v noci, keď slečna Palmerová zaspí spánkom spravodlivých - ak vôbec patrí do tejto kategórie. Našiel aj vhodné miesta na umiestnenie niekoľkých kamier. Na stromoch viseli vtáacie búdky a obopínal ich divý vinič. Káble by mohol skryť vo viniči a kamery umiestniť do búdok. Nikto by si nič nevšimol.

Minulú noc v ňom skrslo podozrenie, že Eden Palmerová by mohla byť z niečoho podozrivá. Nevedel prečo, no zdalo sa mu, že je vinná. Všetok súcit, ktorý k nej prechovával po prečítaní jej životopisu, vyprchal v okamihu, keď mu po tretí raz zaborila zuby do mäsa.

Teraz hľadel z okna a zatajil dych. Pomedzi kríky si k nemu razila cestu práve spomínaná dáma - a niesla veľkú keramickú misu s kusom chleba navrchu, na rukách mala kuchynské chňapky. Zatiaľ čo si Bill stále húdol svoje o tom, ako má Jared robiť svoju prácu, a že keby bol schopný agent, splnil by zverenú úlohu v priebehu niekoľkých dní, Jaredovi sa po prvý raz naskytl pohľad na Eden Palmerovú v celej jej kráse. Mala na sebe voľné džínsy, oveľa širšie než sa mu na ženách páčili, a sveter nadmernej veľkosti, ktorý zakrýval takmer všetko. Fúkal však ľahký vánok, takže mohol vidieť obrysy jej drobnej postavy, ktorá veru nevyzerala zle. Prečítal si, že v New Yorku po práci chodievala do telocvične, no nepísali, či si tam chodila len poklebetiť, alebo sa aj naozaj zapotila. Podľa toho, akú mala skvelú postavu, sa tam pri cvičení určite neulievala.

Keď jej vánok sfúkol do tváre vlasy a ona naklonila hlavu, aby si ich odhrnula z očí, videl, ako sa strhla. Výborne! pomyslel si škodoradostne. Dúfal, že aj ona mala bolesti z to-

ho, čo mu minulú noc spôsobila.

Jared sa predsa len cítil trochu vinný za to, že sa zakrádal po jej dome a že si príbeh o vyrazených poistkách vymyslel tesne po príchode polície. Samozrejme, že mala plné právo volať šerifovi alebo svojmu priateľovi či komukoľvek inému. Áno, právom sa mohla domnievať, že je zlodej a chce ju napadnúť, keď vystrel ruku, aby sa jej dotkol. Takže je jasné, že možno musela tak konať. Tento fakt ho však nezbavil bolesti, ani nevyliečil jeho zranenú hrdosť.

Jared ešte stále počúval Billa a zrazu zistil, čo mu pomôže prekonať všetky prekážky. Jej pocit viny. Žena, ktorá k nemu práve kráčala s ponukou na uzavretie prímeria v rukách, mala na tvári taký smutný výraz, aký len mohla ľudská bytosť vyčariť. „Musím už ísť a nevolaj mi naspäť. Práve sem ide," povedal náhlivo a zaklapol mobil. Jared bežal do kresla pred vyhasnutým krbom. V toto chladné jarné ráno ešte nemal čas zakúriť, lebo kým bola Eden v nemocnici, opäť snoril v susednom rozľahlom starom sídle. To, že tam ostala dlhšie než on, bola asi zásluha toho jej právnika, ktorý mal v mestečku očividne hlavné slovo.

Keď Jared začul jej kroky na schodoch prednej verandy, padol mu zrak na vešiak pri dverách a uvidel tam tri vychádzkové palice, ktoré určite patrili nejakému predošlému nájomníkovi. Schmatol jednu z nich, strhol deku z operadla pohovky a ponáhlal sa krížom cez celú izbu. Keď zaklopala, bol zabalený do najzaprášenejšej starej prikrývky na svete, no ruku v závesnej slučke z obväzu vystrčil, aby ju bolo vidno. Po boku mal palicu.

„Nech sa páči ďalej," zastonal uboleným stareckým hlasom.

Dvere sa pomaličky otvorili a stála v nich pekná žena s horúcou misou v rukách. Jared už videl v živote aj horšie veci.

„Ja... ja som Eden Palmerová," povedala milo, hľadiac naňho s pocitom viny, ale i súcitu. Jared zrazu zatúžil vyskočiť a dokázať jej, že je v poriadku, že len vyzerá horšie, ako sa cíti, no napokon si pritiahol deku k brade, akoby sa chcel chrániť.

Eden prešla pár krokov cez izbu a zastala pri ňom. „Neviem, kde mám začať, aby som sa ospravedlnila za včerašiu noc. Donedávna som bývala v New Yorku a asi som si myslela, že každý je..." Nedokončila vetu. „Môžem to tu niekde položiť?"

Jared slabo kývol hlavou smerom ku kuchyni na druhom konci domu. Pozeral za ňou a zhodnotil, že pod priveľkými šatami sa skrýva skvelá postavička. Zmizla za kuchynskými dverami a chvíľu tam bolo úplné ticho. Vedel, prečo. V kuchyni vládol hrozný zmätok. Včera nahádzal potraviny do skriniek a do chladničky extrémne rýchlo, aby mohol slediť po okolí, kým sa ona vráti. Dvakrát sa tam objavil, aby si urobil sendvič, a všetko nechal tak, ako to bolo. Vedel, že keď sa Eden nasťahuje do svojho domu, bude mať dosť času na upratovanie.

O pár minút vyšla Eden Palmerová z kuchyne s malým podnosom plným jedla. Zacítil vôňu domácej hovädzej polievky so zeleninou. Ženy, s ktorými žil, boli veľmi chápaté a tolerantné k jeho práci, no ani jedna z nich nevarila. Jednou zo zákonitostí života asi bolo, že ženy, ktoré sa vyzliekajú za peniaze, nie sú dobré gazdinky, kým tie, ktoré chodievajú do kostola, vedia aj variť.

„Ja, no..." začala váhavo. „Ja vás tu radšej nechám, aby ste sa zotavovali a ešte raz, naozaj ma to veľmi mrzí, že som vás..." Pozrela na jeho opuchnuté, fialovo-čierne oko, ktoré mu hyzdilo tvár, akoby bol po porážke. Na druhej strane tváre mal dva hlboké škrabance od jej nechtov.

Jared si nebol istý, zdalo sa mu však, že v očiach Eden Palmerovej zbadal slzy. „Mohli by ste mi to jedlo prisunúť trochu bližšie?" zašepkal, akoby mu to spôsobovalo bolesť -a naozaj to bolelo, keď rozprával. „Myslím, že naň dočiahnem, ak ho prisuniete trochu bližšie."

„Áno, samozrejme," náhlivo odvetila Eden a položila podnos pred Jaredovo kreslo.

Vystrčil spod deky zdravú ruku a trasľavo sa pokúsil zdvihnúť za lyžičku polievky k

ústam, ale lyžica mu vypadla späť do misky. Pozrel na ňu nemohúcim pohľadom, akože mu to nejde, aj keď sa veľmi snaží.

Eden si k nemu okamžite prisunula stoličku a začala ho kŕmiť. Jared sa, samozrejme, nemohol ani pousmiať nad toľkým pohodlím. Hrá sa predsa na invalida a úsmev si teraz musí odpustiť.

Trvalo tridsať minút, kým ho nakŕmila a po celý čas boli úplne ticho. Kým on prežúval, ona sa motkala po izbe, upratovala a zapálila polená v kozube.

„Ďakujem vám," hlesol Jared a klesol späť do kresla. „Presne toto som potreboval. Odkedy som vonku z nemocnice, nie som schopný sa o seba postarať. Mrzí ma, že je tu taký neporiadok. Musíte si o mne myslieť, že som..."

„Vôbec si o vás nemyslím nič zlé, pán McBride. Je to moja vina. Keď si pomyslím, že ste mi len chceli pomôcť a ja, ja som vás... no ... ja som..."

Jared k nej vystrel ruku. Pekná, pomyslel si. Jemná. Začal jej hladiť zápästie, no potom sa spamätal, zastenal od bolesti a znovu sa radšej oprel v kresle.

„Môžete chodiť?"

„Trošku," hlesol sťažka. „Som schopný ísť sám na... ved' viete kam."

Vstala, dala si ruky vbok a keď si Jared vzdychol, bolo to naozaj. Neznášal tú pózu, keď si ženy zastali s rukami vbok. Bola to póza Matky Zeme a tejto žene očividne veľmi sadla. Vyslobod'te ma odtiaľto, pomyslel si Jared, keď prehovorila: „Trvám na tom, aby ste sa nast'ahovali do mojej hosťovskej izby, kým sa nebudete môcť postarať sám o seba."

Jared si nebol celkom istý, či sa už nejakej žene pred ňou podarilo úplne mu vyraziť dych. „Nie, slečna Palmerová," povedal tlmene. „Nemôžem sa k vám nast'ahovať."

„Ved' nie natrvalo, to je jasné. Len dovedy, kým nebudete schopný všetko zvládnuť aj sám."

Vzdychol a mykol sa od bolesti, keď sa pohol v kresle. „Toto je malé mesto a ľudia začnú klebetiť."

„Budú ma ohovárať o to viac, ak sa budú domnievať, že som nechala bez pomoci muža, ktorého som zranila." Sadla si na stoličku oproti nemu. „Budem k vám úprimná. Cítim sa veľmi vinná za to, čo som vám spôsobila. Jedného dňa vám možno porozprávam, aké myšlienky mi napadli, keď ste sa ma chceli dotknúť v tej tmavej izbe. Vrátili sa mi veľmi nepríjemné spomienky a prestala som sa ovládať. Ospravedlňujem sa vám za to. Čo sa stalo, už sa neodstane, no môžem vám trošku pomôcť. Nenechám vás samého v tomto neporiadku. Nemôžem si dovoliť najat' ošetrovateľku, ktorá by sa tu o vás postarala a nemám čas na to, aby som pobehovala medzi dvomi domami a upratovala vám kuchyňu či udržiavala oheň v kozube. Dnes poobede mi expresnou službou doručili za škatuľu rukopisov, ktoré musím zredigovať a napísať na ne posudky v priebehu niekoľkých týždňov. Už ste niekedy korigovali rukopis, pán McBride?"

„Nie, to nemôžem o sebe tvrdiť." Pobavene sa na ňu pozeral. Nasadila výraz prísnej učiteľky, ale v hlase mala nepredstieranú nežnosť.

„Potrebujem na to veľa času. Nevidím iné východisko ako to, že sa nast'ahujete do mojej hosťovskej izby a dovolíte mi, aby som sa o vás postarala."

„A čo ten váš advokát?"

„Braddon Granville? Áno, je to môj právnik," povedala záhadne a spôsob, akým to povedala, prezradil Jaredovi všetko, čo chcel o tom vedieť. Možno si ten právnik a s ním aj celé mestečko mysleli, že svadba Granvilla a Palmerovej je hotová vec, no zdalo sa, že táto roztomilá drobná osôbka si to predstavuje inak.

Eden položila šálku s čajom a uprene sa zahľadela nahor, akoby chcela cez strop vidieť, čo má záhadný pán McBride za lubom.

Prečo si všetci muži myslia, že ženy sú hlúpe? Čudovala sa už asi po stotísici raz vo svojom živote. Akoby žena musela pred každým mužom, s ktorým sa zoznámi, dokazovať, že má vôbec nejaký fungujúci mozog. A keď pred ním odhalí svoju inteligenciu, on sa aj tak po celý spoločne prežitý čas bude snažiť nad ňou vyniknúť.

Strávila v Arundeli ešte len dva dni, no už sa o ňu uchádzali dvaja príjemní nezadaní muži v stredných rokoch. Uvedomila si, že má na výber. Buď im uverí, že je najsexi stvorenie od čias Marilyn Monroe, alebo obidvaja majú s ňou nejaké iné zámery.

Eden si odštipla z koláča, ktorý práve vybrala z rúry. Odišla z Arundelu presne v čase, keď opravovali starý práčkin domček, no pani Farringtonová často spomínala, že by ho chcela dať celý zrenovovať. Chcela ho lacno prenajať niekomu, kto by na oplátku pracoval v záhrade cez víkendy a za letných večerov. Eden ju veľmi dobre poznala a vedela, že by v žiadnom prípade nedovolila spojiť elektrické obvody svojho sídla a pracovne. Určite by nástojila na oddelených útoch za elektrinu. Eden teraz v duchu počula starú dámu, ako vraví: „Ak nechajú vo dne v noci zapnuté svetlá, budem to ja musieť za nich platiť? To teda nie!“ A teraz jej niekto tvrdí, že elektrina je spoločná v obidvoch domoch.

Dnes musela Eden stráviť takmer celý deň v nemocnici a tušila, že v tom má prsty Brád. Vypytovala sa nemocničného personálu, či už môže odísť domov, no všetky sestry i lekári odpovedali len vyhýbavo. O druhej poobede jej konečne dovolili odísť. Eden si pomyslela, či to náhodou nebol Braddon, kto im dal povolenie, že ju už môžu prepustiť.

Vysmiaty šerifov zástupca Clint ju už čakal a ona očervenela od hnevu, no mohla to zvaliť na boľavé svaly. Musela sedieť v policajnom aute a celou cestou do Farringtonského sídla počúvať, ako Clint sype z rukáva vtipy. Podľa neho Eden príliš dlho žila v New Yorku a nerozumela tomu, že tu na Juhu sa susedia jeden o druhého starajú. Dohliadajú na seba. Podajú pomocnú ruku. Clint sa uškŕňal a chichotal celou cestou. Keď prišli k domu, spýtal sa jej, či nemá vytiahnuť zbraň a skontrolovať celý dom. Eden mu takmer povedala, kam si môže strčiť svoju zbraň, no vtom sa mu ozvala vysielacka. Pozrel na ňu pohľadom, ktorý naznačoval, že teraz má dôležité povinnosti, takže vystúpila z auta a podarilo sa jej nezabuchnúť dvere príliš hlučne.

Vo vnútri sa Eden po prvý raz naskytol naozajstný výhľad na celú starobylú vstupnú halu. Keď ju pred rokmi prvýkrát uvidela, bola to len chaotická spleť kusov nábytku a stohov papierov. Papiere odstránila a usporiadala ona sama, no nábytok vtedy ostal na svojom mieste. Niektoré kusy boli dokonca poukladané jeden na druhom. Jednoducho vtedy pre ne nebolo dosť miesta. Teraz bola hala zariadená skromnejšie, boli tam dve pohovky, vysoký sekretár (kópia, nie originál), zopár kresiel a dva stolíky. Eden s prekvapením zistila, aká je hala rozsiahla.

„Veľkolepé,“ vyhrkla a do očí sa jej vtisli slzy, keď si uvedomila, že pani Farringtonová takto krásne zrenovovala dom a odkázala ho práve jej. Steny boli obložené drevom do polovice svojej výšky, ktorá bola dvanásť stôp. Strop bol vykladaný ozdobnými lištami. Dvere na oboch koncoch boli pôvodné. Nánosy farieb z posledných dvesto rokov boli starostlivo odstránené, takže sa odhalili stáročiami vyhlbené ryhy a preliačiny, ktoré im dodávali nezameniteľnú patinu dávnych čias.

„Nádherne,“ zašepkala, pričom krúžila po celej hale a všetko si prezerala.

Chcela si obzrieť aj ostatné časti domu, no vedela, že čoskoro sa tu objaví Brád. Vybrala z tašky mobilný telefón a zavolala do elektrárne, aby jej a McBrideovi vystavili oddelené účty za elektrinu. „Ved' už to tak máte,“ ozvala sa slečna z elektrárne. „Pán McBride o to požiadal

hneď, ako si prenajal dom."

„Takže naše dva domy nie sú spojené jedným elektrickým okruhom?" spýtala sa Eden.

„Nie, madam."

„Ďakujem," Eden zložila.

Sadla si na pohovku a pozerala na krásne obloženie stropu. Pani Farringtonová nechala zrenovovať každúčký centimeter. Brád jej vravel, že podľa jeho názoru pripravila dom pre Eden. Áno, Eden tomu verila, no vedela aj to, že jej ten dom odkázala preto, aby naň dávala pozor a ochraňovala ho. Vošla do obývačky. Aj tu boli obložené steny i strop. Krb bol naozaj prekrásny; páčil by sa aj samotnému Thomasovi Jeffersonovi.

Eden sa na chvíľu oprela o stenu. Čo sa tu, preboha, vlastne deje? Zdalo sa, že Brád verí McBrideovi, aj keď sa Eden kvôli tomu stane terčom žartov. Hlúpa žienka z veľkomesta vyletí z kože, lebo sa jej domom v noci zakráda cudzí chlap. „Chcela by som vidieť, ako by reagovali oni, keby prichytili vo svojom dome takúto nočnú návštevu," povedala nahlas a radšej odstúpila od steny, lebo ju dotyk zabolel. Potrvá niekoľko dní, kým prestane cítiť celé telo.

Zdá sa, že polícia niekoho skontaktovala. Povedali im, že McBride je jedným z nich a celá záležitosť bola vybavená. Nikto o ňom nezapochyboval. Pre nich to bol len chlap, ktorý vo všetkej počestnosti zapol elektrickú pílu - čo je ozajstná chlapská záležitosť, pri ktorej všetci držia spolu -, a keď zistil, že vyrazil svojej susedke poistky, ochotne sa podujal opraviť ich. Takto sa staral o osamelú dámu v susedstve. Len Eden sa zdalo nepravdepodobné, že by dva samostatné domy mali spoločný elektrický okruh.

Snažila sa upokojiť. Vošla do kuchyne a zistila, že je takmer v rovnakom stave, ako ju pred mnohými rokmi zanechala. Vlastnoručne vtedy vypratala zo skriniek všetky papiere a uvoľnila miesto na kuchynskom dreze. Pozorne každú listinu prečítala a potom ich starostlivo poukladala do priehradiek v skrinkách, ktoré pani Farringtonová vyčlenila na tento účel. Keď Eden našla medzi papiermi zahrabané aj nejaké hrnce, poumývala ich a uložila do skriniek so zasklenými dvierkami. Keď sa porozhliadala, zistila, že chýba wedgwoodsky porcelán. Veľmi drahá súprava. Asi ju predal syn pani Farringtonovej.

Eden rozhýbala ubolené svaly a pomaličky vyšla von k autu. Potraviny, ktoré predvčerom nakúpila, boli ešte stále v kufri. Niečo sa už pokazilo, no väčšina nákupu sa ešte dala jesť. Krivkajúc dovliekla tašky s jedlom dovnútra. Keď otvorila obrovskú chladničku, zbadala, že Bradova domáca ju zásobila. Bol tam kusisko hovädziny, a tak sa Eden pustila do prípravy polievky.

Ako tak krájala mäso, rozpamätávala sa na včerašiu noc. Áno, úplne zošalela. Všetci jej to dali najavo. Lekár aj ten mladý policajt jej naznačili, že reagovala „prehnane". Jediná, ktorá nestála na ich strane, bola mohutná zdravotná sestra v stredných rokoch. Mala na starosti prístroj, ktorý sledoval Edenin srdcový rytmus a keď lekár povedal Eden, že je v poriadku, sestra nepovedala ani slovo. Nemáte žiadne zranenia, usmial sa na ňu a dodal, že nabudúce nech radšej vybehne prednými dverami a nepúšťa sa do bitky s chlapom, ktorý je dvakrát väčší ako ona. Sestra počkala, kým doktor vyšiel z izby, a položila Eden ruku na zápästie. „Zlatko, viem, že vám tu teraz všetci dávajú poriadne zabrať, no konali ste správne. Keby ste boli muž, zastrelili by ste ho. V noci vám tam sliedil po dome! Nemal tam čo hľadať, nezaujímaloby ma, kto je a čo mal v pláne. A čo sa týka vás, ak by aj iné ženy boli také pohotové, márnica by nebola taká preplnená."

Sestrine slová Eden povzbudili, mala po nich zo seba lepší pocit a keď ju konečne prepustili, vydržala aj vtipkovanie toho holobriadka Clinta.

Pri príprave polievky rozmýšľala, čo sa jej vlastne za tieto dva dni všetko prihodilo. Odrazu sa v jej živote ocitli dvaja muži. Právnik, ktorý ich dvoch už pokladal za pár a chlapík

zo susedstva, ktorý jej v noci tajne sledil po dome.

Čo sa tu v skutočnosti odohrávalo?

Keď polievka už bublala, vyšla na poschodie, kde boli spálne. Dom mal prakticky len dve spálne a dve kúpeľne. No izby boli také obrovské, že tam človek mohol aj zablúdiť. Kúpeľňa bola aspoň taká ako bežná spálňa a izba oproti jej spálni bola oveľa väčšia než priemerná obývačka. Na druhej strane haly bola ďalšia rozľahlá izba s oknami na troch stranách a s veľkou kúpeľňou. Keď si ju Eden premeriavala pohľadom, dostala nápad. Ak bol ten McBride skutočne taký doráňaný, ako všetci vravia, mala by sa oňho postarať. Mohla by si ho sem nasťahovať a stať sa jeho ošetrovatelkou - alebo aj väznicelkou. Ak ho bude mať v dome, bude pod jej kontrolou. Má ľahký spánok, takže ak by znovu začal slediť, začuje ho. Vyhodené poistky, no určite! Tento plán sa jej pozdával.

Keď Eden schádzala po schodoch, pomyslela si, že mať tu niekoho ako živé garde by mohlo trochu uvoľniť jej vzťah s Bradom. Išiel totiž na vec príliš zhurta. Takto sa predsa správajú dvadsaťroční, nie štyridsiatnici. Ženská intuícia jej našepkávala, že títo dvaja muži majú nejaký zámer - niečo od nej obidvaja chcú. Môže využiť jedného z nich, aby ju ochránil pred tým druhým?

Keď bolo jedlo hotové, odniesla ho McBrideovi domov -to bolo vlastne ich prvé normálne stretnutie. Keď ho po prvýkrát zbadala, cítila sa mizerne, že bola schopná takto ublížiť ľudskej bytosti, no keď s ním strávila dlhší čas, zistila, že svoje bolesti predstiera. Keď bola Melissa tretiačka, zasadla si na ňu jedna nenávisťná učiteľka a ona si každé ráno vymýšľala dôvody, prečo nemôže ísť do školy. Eden sa vďaka tomu naučila rozoznávať naozajstnú bolesť od predstieranej.

Ak bude príliš jednoduché presvedčiť ho, aby sa k nej nasťahoval, bude to dôkaz, že mala pravdu.

Trvalo asi tridsať minút dostať McBridea cez záhradu, ktorá oddelovala ich domy, po schodoch až do spálne na poschodí. Eden veľmi dobre vedela, že bude náročky zdržiavať, aby sa jej mohol na všeličo vypytovať.

Tváril sa, že sa chce dozvedieť všetko o dejinách mestečka Arundel a osobitne o histórii Farringtonského sídla. Naoko ich rozhovor vyznel ako úplne normálna konverzácia, no čosi tu nehralo. Ak o tomto kraji vôbec nič nevedel, prečo sa rozhodol usadiť sa tu?

A bola tu ešte jedna dôležitá skutočnosť: nielenže sa jej neopýtal na jedinú osobnú vec, no vždy obratne zmenil tému, ak sa ona zaujímala o niečo z jeho súkromia. Eden začala čosi šípiť.

„Je to od vás také milé, slečna Palmerová," ozval sa, keď vkĺzol do postele v host'ovskej izbe. „Nie som zvyknutý na južanskú pohostinnosť, no chýry o nej sú pravdivé, ako sa zdá." Vystřčil ruku a položil jej dlaň na zápästie. „Ste veľmi láskavá."

„Pán McBride," ohradila sa.

„Volajte ma Jared," odvetil s úsmevom, o ktorom si bola úplne istá, že ním ohúril už mnoho žien. Napriek monoklu pod okom a škrabancom na líci to bol stále pekný chlap.

„Pán McBride," povedala stroho. „Pozvala som vás sem, lebo sa cítim vinná za to, čo som vám spôsobila. Nie je za tým iný zámer. Vyjadrila som sa jasne?"

„Áno, madam," šepol pokorne a všuchol sa pod perinu. „Nikdy by som sa neodvážil dúfať, že taká jemná dáma ako ste vy..."

Jej prísny pohľad naznačoval, že si má dať pohov.

S miernym úsmevom na perách zavrel oči a predstieral, že oddychuje.

Eden zišla dolu upratať kuchyňu a keď bola hotová, konečne sa odhodlala a zavolala svojej dcére. „Ako sa cítiš?" spýtala sa.

„Dobre," náhlivo odvetila Melissa. „Ach, márne, nechcem byť drzá, no nemôžeme sa

porozprávať neskôr? Stuart si dnes poobede vzal voľno, ideme nakúpiť niečo do nového bytu. Vlastne, chcela som povedať, do tvojho starého bytu. Prepáč, nemyslela som tým, že by sme ťa vyhadzovali. Aký je Arundel? Je to ospalé mestečko ako za starých dobrých čias?"

Eden zacítila v dcérinom hlase netrpezlivosť. Už chcela položiť telefón, aby bola so svojim manželom. Eden sa snažila povzniesť sa nad takýto prístup a musela sa premáhať, aby na seba neupriamila dcérinu pozornosť. Chcela jej porozprávať, ako napadla zlodēja, ako ju záchrankou viezli do nemocnice a potom toho vlamača pozvala, aby u nej býval. No neurobila to.

„Jasné," odvetila namiesto toho. „Všetko po starom. Tu sa nikdy nič nezmení. Už si deň so Stuartom. Ak by ste potrebovali peniaze, ja vám..."

„Mama," urazila sa Melissa. „Stuart si môže dovoliť užiť svoju manželku a dieťa."

Isteže, ak mu dám k dispozícii svoj zariadený byt za nižšie nájomné, ako zaň musím platiť ja, chcela odseknúť Eden. Zdá sa, že keď sa dcéry vydajú, matky si neraz musia zahryznúť do jazyka. „Samozrejme, že si to môže dovoliť, moja drahá," povedala namiesto toho Eden. „Chodte, užite si to."

Keď Eden položila slúchadlo, ešte chvíľu tam stála. Boli si s dcérou navzájom všetkým. Ani jej manželstvo nepretrhlo puto medzi nimi, no teraz... Eden nechcela myslieť na to, čo sa práve deje, no vedela, že pupočná šnúra bola napokon prestrihnutá.

„Tak to má byť," povedala si nahlas. Boli s dcérou na seba príliš naviazané. Keď boli ten jeden rok od seba vzdialené, takmer nedokázali jedna bez druhej fungovať. Teraz sa však predsa oddelili. A tak to má byť. Či azda nie?

Eden sa zhlboka nadýchla a obrátila sa chrbtom k telefónu. Mala nutkanie zavolať dcére naspäť a povedať jej, že sa

vracia. Najradšej by zavolala vydavateľovi, aby ju vzal späť do zamestnania. Najradšej by...

Prestala chodiť hore-dolu. Rozhodla sa vyjsť po schodoch, umyť si vlasy a pripraviť sa na Bradovu večernú návštevu. Mala hodinku a pol na to, aby sa trochu venovala sama sebe.

Išiel na vec príliš zhurta, no a McBride... Pravdupovediac, nevedela, čo si má o ňom myslieť. Obaja muži od nej niečo chceli, no kým príde na to, čo majú za lubom, možno sa jej podarí užiť si pritom trošku zábavy.

KAPITOLA 5

Si presvedčená o tom, že je to rozumné?" opýtal sa Brád káravým tónom. „Nechcem ťa kritizovať, no naozaj si myslíš, že by si si mala nastahovať do domu cudzieho chlapa?"

„Nie je to cudzí chlap, nespomínaš si?" odvetila Eden, otočená k Bradovi chrbtom, aby nevidel, že sa usmieva. „Tvoji priatelia na polícii si ho preverili. Tvrdili, že Jared McBride je hrdina na plný úväzok. Ak vezmeme do úvahy, že som ho napadla, potom je to najmenej, čo môžem preňho urobiť, že ho prijmem k sebe, aby som sa oňho postarala." Obrátila sa k Bradovi a zaklipkala naňho nalíčenými riasami. „Hádám som len neurobila hlúposť?" Brád sa chystal niečo odpovedať, no napokon sa usmial. „Nie som ďaleko od pravdy, ak si myslím, že nechceš, aby som strkal nos do tvojich záležitostí, pretože si vo svojom dome môžeš robiť, čo len chceš?"

„Hádaš správne," potešila sa, že ju pochopil. Vybalila z fólie pstruha zapečeného v cestíčku z pekanových orechov, ktorého Brád priniesol z reštaurácie Soundside, kde podávali morské špeciality. Bola len na skok od jeho kancelárie.

Keď Brád vyberal tanieri zo skrinky so sklenenými dvierkami, Eden si všimla, že vie, kde má čo hľadať. Vrável, že pani Farringtonovú často navštevoval, no nikdy sa nestali na-

ozajstnými priateľmi. Jeho návštevy boli asi dosť časté, ak sa v dome tak dobre vyznal. Hovoril naozaj pravdu?

Odniesol riad do jedálne a prestrel stôl. „Ako dlho tu McBride pobudne?”

Eden sa tvárila, že jeho otázku nepočula a naložila rybu na taniere. Nad parou podusila zelenú fazuľku a urobila šalát. „Porozprávaj mi o všetkom, čo sa v Arundeli prihodilo za tých dvadsaťdva rokov, odkedy som odišla. Ktoré dievčatá sa vydali, kto zomrel, komu sa narodili deti? A čo nejaké škandály?”

Bradovi chvíľu trvalo, kým prestal myslieť na chlapa, ktorého Eden prichýlila vo svojom dome, no keď sa s tým zmieril, zistila, že je vynikajúci rozprávač. Podľa toho, čo sa dozvedela, sa zdalo, že Arundel sa za tie roky veľmi nezmenil. A jeho obyvatelia sa zmenám bránili zubami-nechtami.

Keď spoločnosť Wal-Mart chcela na okraji mestečka postaviť nákupné centrum, obyvatelia protestovali tak nástojčivo, že firma nakoniec od projektu v tichosti ustúpila. Arundelčania boli ochotní cestovať hoci aj sto míľ za nákupmi, len aby ich malebné mestečko nehyzdili škaredé moderné obchodné domy. Aj Bradove tri krstné mená boli príkladom toho, ako tunajší obyvatelia neznášajú zmeny. Všetky jeho mená boli odvodené od priezvisk zakladateľov mesta. Pani Farringtonová jej s obľubou rozprávala, že niektoré mená sa vyskytovali jednoducho všade, v názvoch ulíc, na štítoch budov a firemných tabuliach v celom Arundeli. Tieto rodiny mesto založili a nikdy odtiaľto neodišli. Deti dostávali tieto starodávne mená, potom odišli študovať, no vrátili sa do Arundelu s manželskými partnermi z dobrých rodín, aby žili na rodinných sídlach a potom splodili deti, ktorým taktiež dali tri mená. Hocikde inde je nanajvýš nezvyčajné, ak sa vám dievča predstaví ako Haughton či Pembroke, no v Arundeli je to bežné. Tieto mená boli ako večná navštívenka, bol to určitý spôsob, ako dať ostatným najavo, kto ste a akých ste mali významných predkov.

Podaktorí boli presvedčení, že celý ten nápad s menami bol len výrazom nadradenosti a snobizmu, no mnohí sa nadchýnali nad zachovávaním historických tradícií, ktoré je v Spojených štátoch veľmi zriedkavé.

Eden si pri pohľade na Brada, ktorý sedel oproti nej, pomyslela, ako veľmi sa hodí sem, do tohto starobylého domu. Akoby bol reinkarnáciou svojich predkov, ktorí sem často chodievali na návštevy a dvakrát sa do tejto rodiny priženili.

Keď jej nalieval do pohára víno, usmiala sa naňho a on jej úsmev opätoval. Cítila sa s ním príjemne.

„Fajn,” pokračoval Brád, „viem, že príliš nalieham a som trúfalý a dosť som si k tebe dovoľoval, no musíš si uvedomiť, koľko mi pani Farringtonová o tebe rozprávala.”

„Naozaj?” usmiala sa Eden. „Veľmi mi chýbala, myslela som na ňu každú chvíľu, odkedy som od nej odišla.”

„Neverím! Bola to veľmi požadovačná starenska. Vieš, koľkokrát ma prinútila, aby som jej pokosil trávnik?! Strávil som tu nejednu sobotu s tou predpotopnou opachou, ktorej hovorila kosačka. Často som...” Usmial sa na Eden. „Neviem, ako by som bez tejto dámy zvládol obdobie, keď bola moja žena chorá. Keby nebolo Alice Augusty Farringtonovej, asi by som zošalel. Moja manželka zomierala tri roky.” Sklopil oči na svoj tanier, potom sa opäť zahľadel na Eden. „Presne pod touto lampou, tu pri tomto stole, akoby som ju mal práve teraz pred očami, myslím pani Farringtonovú. Pripomínaš mi ju.”

Keď si posúval jedlo hore-dolu po tanieri, Eden cítila, že jej chce niečo povedať, no nevie sa odhodlať. Pokojne čakala, kým sa znovu nepustí do rozprávania. „Budeš o mne počuť klebety,” povedal ticho.

„A budú horšie ako tie, čo kolujú o mne?” „To nie,” uistil ju, uškrnul sa a dal si do úst dosť veľký kúsok pstruha. „Po tom, ako si doriadila McBridea, budú mať o čom klebetiť

d'alších desať rokov. Zdá sa, že si porazila miestnu jasnovidku, ktorá bola najčastejším terčom tunajších klebiet."

„Jasnovidka? To je výborné! Môžem si nechať vyveštiť budúcnosť. To znamená, že aj do Arundelu už zavítala módna vlna ezoteriky?"

„Kdeže, nič také. Je z rodu Pembrokeovcov." „Ach," podotkla Eden. To vysvetľuje všetko. V Arundeli sa prisťahovalcom nič len tak neprepečie, no starousadlíkom sa toleruje akákoľvek výstrednosť. „Porozprávaj mi o tvojej manželke," požiadala ho.

„Nuž, asi sme neboli ideálny pár. Iste sa o tom ešte dopytuješ. Práve sa nám začalo rozvodové konanie, keď mi oznámila, že má rakovinu."

„A ty si zostal pri nej."

„Áno. No nebol som jej verný. Aj o tom budeš určite počuť. S jednou ženou... No nevydržalo nám to. Po smrti manželky som si uvedomil, že už s ňou nechcem nič mať, aspoň nič dlhodobejšie. A práve pani Farringtonová mi otvorila oči."

„Naozaj? Ale veď sama bola horlivou zástankyňou mimomanželského sexu!"

„Áno, s mojím starým otcom a prastrýkom." Brád sa potuteľne usmial. „No popri príbehoch spod smutnej vŕby, ako som ich nazval, mi pani Farringtonová porozprávala aj o tebe."

Eden sa cítila polichotená a bola aj zvedavá. „Čo ti už len mohla o mne porozprávať?"

„Čo si rada jedávala, ako si sa obliekala, v čom si vynikala, aj čo ti vôbec nešlo. Čo ťa zaujímal a čo si robila nerada. Porozprávala mi všetko. Povedala mi, že si mala záhradu radšej ako dom, aj preto dala zrenovovať celé sídlo, no záhradu nechala ležať úhorom, aby šiju mohla dať celú do poriadku podľa svojho gusta."

Eden sa usmiala. „Už sa neviem dočkať. Nepoznáš nejakých svalnatých pubertiakov, čo zháňajú brigádu na leto?"

„Poznám najmenej dvadsiatich. A môžem ti pomôcť aj ja?"

„Chceš mi tvrdiť, že rád záhradníčiš?"

„Nuž, viac či menej. Vlastne skôr menej. No môžem kopať jamy spolu s tými najsilnejšími pubertiakmi."

Díval sa na ňu tak uprene, že Eden musela na chvíľu uhnúť pohľadom. Zdalo sa, že túži po tom, aby sa vyjadрила k tomu, čo jej o sebe porozprával. „Brád, nemusíš sa mi spovedať zo svojich hriechov z minulosti," ubezpečila ho. „V mojom veku mám aj ja už niečo za sebou."

„Ty?" nadvihol ironicky obočie. „Akých hriechov si sa už len ty mohla dopustiť? Podľa pani Farringtonovej si bola hotový anjel, ktorý zostúpil na zem priamo z nebies."

„Nevravela ti, že som bola zasnívaná a lenivá a ešte aj o iných veciach, na ktoré sa stále sťažovala?"

„Nikdy o tebe nepovedala jediné zlé slovo." Žiarili mu oči a Eden sa páčilo, ako si ju doberá. „Nadobudol som o tebe takú predstavu, že si pracovala od rána do večera a nikdy v živote si o nikom nevyslovila nič zlé."

„Nerozprávala ti o tých nehoráznostiach, čo som narozprávala o najmladšom synovi Camdenovcov? Rozhodol sa, že sa so mnou ožení."

Brád si zhlboka vydýchol. „Veľmi dobre ho poznám. Vlastne ti urobil láskavosť, či nie?"

„Ó, pravdaže. Myslím si, že akosi vytušil, že pani Farringtonová mi jedného dňa odkáže tento dom a on ho tak veľmi chcel. Iste už nezostalo dosť starých sídel pre každého z Camdenovcov. Asi by umrel, keby musel bývať v novom tehlovom dome. Bohvie, ako sa mu dnes darí?"

„Odišiel na Sever a vzal si yankeeovskú manželku, no keď sa jeho brat ocitol vo finančných problémoch, vrátil sa naspäť domov. Teraz obýva camdenovsko-mintonovské rodinné sídlo. Vyzná sa vo financiách. Asi už vtedy tušil, že pani Farringtonová nikdy

neodkáže dom svojmu synovi."

„Vedeli všetci v meste, že je úchylný? Čo všetko má na svedomí?"

„Samozrejme. Vieme tu o sebe všetko."

Eden sklopila pohľad k svojmu poháru s vínom, aby si nevšimol jej úsmev. Niekomu, kto nikdy nežil v Arundeli, by sa Bradovo vyhlásenie mohlo zdať neuveriteľne prehnané. On patrila do vyššej spoločnosti, ktorá „vedela" všetko o svojich členoch. Vedeli, čo spáchal syn pani Farringtonovej, no naďalej ho strpeli vo svojich domoch, pretože bol jedným z nich. No ak by sa nejaký prišelec prisťahoval do mesta a urobil by to, čo sa pokúsil vykonať Alester Farrington, asi by ho okamžite obesili.

„Keď zomrela pani Farringtonová, stratil si vlastne členku rodiny," usmiala sa naňho Eden. Žila už na mnohých miestach a veľa toho zažila, preto si vážila „rodinu" v akejkolvek podobe. V jej predstavách boli obyvatelia Arundelu jedna veľká rodina s koreňmi siahajúcimi do slávnej minulosti.

„Áno, ale ako mi povedala pani Farringtonová, asi to takto bolo lepšie. V jej rodine sa prihodilo veľa nepríjemností. Bola zo starej školy a verila, že ich rod postihla kliatba, ako to nazývala. Genetika."

Eden chcela povedať, že asi vie o rodine Farringtonovcov oveľa viac než ktokoľvek na svete, keďže celé roky strávila čítaním o nich, no mlčala. A chcela sa mu pochváliť aj svojou knihou, rozhodla sa však radšej mlčať.

„Vlastne sa ti chcem ospravedlniť, ak na teba pôsobím príliš familiárne. Akoby som ťa poznal už veľmi dlho. Viem, že máme obaja radi tvarohový koláč a nepáčia sa nám kvety slezu. Viem, že máš rada zajace, no neobľubuješ psy. Mimochodom, mám troch, všetci sú poslušní a dobre vychovaní, ak smiem dodať. Viem, že nie si vydatá, že si krásna, talentovaná a múdra a keď uvážime, že si teraz majiteľkou tohto obrovského domu, začnú sa o teba zaujímať mnohí muži. Keďže vo vojne a v láske je dovolené všetko, predpokladám, že sa najmenej pol tucta tunajších spoluobčanov poponáhľa, aby ti porozprávali, aký som bol protivný, keď moja žena ležala na smrteľnej posteli."

„Bol si protivný?" opýtala sa potichu Eden. „Nie. Zostal som pri nej, no nemiloval som ju. Ako som už spomenul, podali sme žiadosť o rozvod. V tom období som mnoho času strávil v tomto dome. Zdá sa, že som potreboval niekoho takého rozkazovacieho, ako bola pani Farringtonová, aby som nemusel premýšľať. Bolo to najhoršie obdobie v mojom živote." Oprel sa dozadu o operadlo stoličky a po chvíli sa usmial. „Teraz, keď som ti odhalil svoje najhlbšie a najtemnejšie tajomstvá, čo keby si mi povedala niečo o sebe? Čo sa ti prihodilo, keď si otehotnela, viem, takže to sa neráta."

Ďalšie otázky, pomyslela si Eden. „Samozrejme, že ti to pani Farringtonová prezradila," povedala ostro. „Nie som si istá, či reči o tom nekolovali po meste už dávno predtým."

„Áno, povedala to všetkým, no urobila tak preto, aby si ľudia nemysleli, že si bola radodajná pubertiačka, ktorá si to rozdávala so svojím chlapcom. Chcela, aby sa ľudia dozvedeli pravdu." Usmial sa na ňu. „Všetci sme to pochopili. Nemyslím si, že sa niekto k tebe správal nezdvorilo, keď si tu žila, či hádam áno?"

„Nie," pozrela naňho Eden. Uvedomila si, že pani Farringtonová rozpovedala Edenin príbeh celej „rodine" a upovedomila ich, že sa k nej majú správať ohľaduplne a nepohrdať ňou napriek tomu, že sa neplnoletá a slobodná ocitla v druhom stave. Aj keď Brád v tých rokoch v Arundeli nebýval, aj on sa považoval za člena „rodiny", ktorý bol zasvätený do Edeninho príbehu.

Eden sa práve chystala ešte niečo povedať, keď si pri dverách všimla nejaký pohyb. Bol to len záblesk, potom to zmizlo. Vari myš? Začudovala sa. Nie, určite tam niečo bolo.

„Čo keby sme si to víno vzali von?" navrhol Brád. „Rád by som si obzrel ten trávnik, na

ktorom som sa toľko nadrel a mohla by si mi porozprávať, aké máš plány s úpravou záhrady."

„Ešte som ani nemala poriadne čas poobzerať sa vonku," povedala a pomyslela si, že jediný raz bola vonku vtedy, keď niesla McBrideovi polievku. A keď si naňho spomenula, hneď prišla na to, čo vlastne videla vo dverách: McBrideovu nohu. Bol za dverami a počúval, o čom sa s Bradom rozprávajú. Ako dlho tam asi stál? A ešte dôležitejšia otázka je, *prečo* to robil? Len tak snoril, ako to má vo zvyku? Prejavuje chorobný záujem o súkromie cudzích ľudí? Preto vtedy v noci sledil v jej dome?

„Áno!" súhlasila. „Podme von." Povedala to prehnane nahlas a veľmi náhlivo. Chcela, aby McBride zistil, že o ňom vie. Rada by videla, ako by sa tváril, keby ho prichytila!

Keď vstávala od stola, pozrela na sklenené dvierka vitríny a na skle zbadala McBrideov odraz. Nevyzeral, že je v rozpakoch, ani sa necítil byť vinný, len kývol a usmial sa, berúc na vedomie, že ho videla.

V prvom momente si to s ním chcela vybaviť, no neurobila to. Nechcela, aby bol Brád pri tom. Nech to zostane len medzi nimi.

Eden vstala, oprela sa o Bradovo rameno a spolu s ním vyšla z domu. Obaja držali poháre s vínom. Brád jej rozprával o oplotenej záhradke, ktorú pred rokmi sama navrhla a založila, no nevedela sa celkom sústrediť na to, čo hovoril. Kdesi v podvedomí tušila, že Brád toho vie o záhradníčení a o pani Farringtonovej oveľa viac, než dáva najavo. Zrazu povedal niečo, pri čom spozornela. „Čo si vravel?"

Pousmial sa. „Asi si nepredpokladala, že o tom viem. Práve som vravel, že som pomáhal pani Farringtonovej povytáňovať rodinné striebro spoza stien a spod dlážky. Chcem povedať, že ja som sa namáhal s páčidlom a ona ma pritom kritizovala. Hovorím ti, že som kvôli nej drel ako otrok. Pred renováciou ma prinútila, aby som jej pomohol povyberať to všetko zo stien aj spod podláh. Musím "povedať, že keď ste to tam vy dve pred rokmi poschovávali, odviekli ste poriadny kus roboty."

„Vtedy si našiel ten čajník od Paula Revere?"

„Nenašiel som ho ja, ale našiel sa práve vtedy," prisvedčil Brád. „Sprostredkoval som pani Farringtonovej jeho predaj."

Eden naňho pozrela. „Asi si ťa obľúbila, keď ti s dôverou zverila farringtonovské dedičstvo."

Naklonil sa k nej tak blízko, že jeho pery sa takmer dotýkali jej ucha. „No nikdy by mi neukázala, čo ste pochovali v záhrade. Prezradila mi, čo ste vy dve spáchali, no povedala, že záleží už len od teba, či sa to výkope."

Eden sa rozosmiala. Tento muž sa jej začal veľmi pozdávať. Možno mu konečne začne dôverovať. Asi by mu mala povedať o McBrideovom špehovaní. Možno Brád pôjde za ním a poriadne ho zmláti miesto nej. Nezaujúmajú, či bude McBride krvácať zo všetkých telesných otvorov. Len čo Brád odíde, pôjde za ním a povie mu, aby odišiel z jej domu. Takto ju špehovať! Ten nevďačník! „Prepáč, čo si vravel?"

Brád sa na ňu začudovane díval. „Zrazu sa mi zdáš akási zmätená. „A prečo sa stále pozeráš na dom?"

„Videla som niekoho v okne. Určite to je len McBride."

„Bol by som radšej, keby si si ho nenasťahovala rovno do domu."

„Nenasťahovala som si ho sem. Pozvanie platí, len kým sa nepozviecha z rán, ktoré som mu spôsobila." Tón jej hlasu naznačoval, že sa nemá do toho starať. Zmenila tému rozhovoru. „Radšej mi povedz, čo by si s touto záhradou urobil ty?" Stmievalo sa; teplý vzduch bol veľmi príjemný. Cítila vôňu riečky na úpätí vršku a noc bola taká tichá, že počula, ako nad hladinu vyskakujú ryby.

Zastali pred oplotenou záhradou. Pred mnohými rokmi, čoskoro po Melissinom narodení,

našla Eden v jednej knihe založené náčrty záhrad. Boli to len skice, no papier bol taký starý, že ju zaujali. Kniha, v ktorej ich našla, pochádzala z tridsiatych rokov, no kresby vyzerali oveľa staršie.

Pani Farringtonová sa usmiala, keď jej ich Eden ukázala a povedala, že jej otec tie náčrty hľadal celé roky. Boli to originálne návrhy záhrady, ktoré nakreslil Josiah Alester Farrington v roku 1720, keď bol dostavaný tento dom. Jej otec vravel, že záhrada bola v pôvodnom stave podľa plánu až do roku 1840, kým ju jeho starý otec nedal rozkúskovať na rovné záhony, nalinkované ako podľa pravítka. Farbami hýriace hriadky boli úchvatné, no udržiavať ich bolo veľmi prácne. Počas prvej svetovej vojny väčšinu pozemkov poorali a začali na nich pestovať bavlnu. Po vojne pomedzi rastliny vykosili chodníčky a niektoré pracovité gazdinky si vysadili hriadky so zeleninou a s kvetmi, no s úbytkom rodinného majetku boli aj záhrady ponechané vlastnému osudu.

Keď sem prišla Eden, záhrady boli už len spomienkou na svoje niekdajšie slávne časy. Po Melissinom narodení Eden našla pôvodné náčrty plánov z osemnásteho storočia a pani Farringtonová jej navrhla, že by mohla záhradu zrekonštruovať. Eden bola mladá, sršala energiou a Melissa bola veľmi dobré dieťa, takže mohla svoj ničím nezaťažovaný mozog ponoriť do štúdia zásad záhradnej architektúry osemnásteho storočia. Naučila sa takmer naspamäť celé tri knihy a potom pani Farringtonová zavolała majiteľke maličkého arundelského kníhkupectva a požiadala ju, aby objednala „všetko, čo majú o Williamsburgu“. Keď doručili jedenásť nových kníh a pani Farringtonová jej povedala, že je to dar, Eden si musela sadnúť a rozplakala sa - stará dáma sa cítila tak trápne, že radšej odišla z izby.

Knihy o záhradnej architektúre sa stali Edeninou záľubou. Preštudovala ich, robila si náčrty návrhov a úplne sa pohrúžila do zakladania záhrad z osemnásteho storočia, až kým pod rúškom noci neutiekla s Melissou z Arundelu.

Pani Farringtonová zamestnala Toddyho. Pracoval pre jej rodinu počas vojny, keď bol ešte malý chlapec. Mal Eden pomôcť so záhradou. Keď ho uvidela, staručkého, s tvárou ako škrupina vlašského orecha, spýtala sa pani Farringtonovej, či u nich pracoval ešte cez občiansku vojnu. Toddy ju však prekvapil. Bol síce starý, no rozum mal ostrý ako britva a súhlasil s jej plánmi. Sami dvaja založili prvú zo záhrad podľa nákresov Josiaha Alestera Farringtona.

Záhrada mala rozlohu päťdesiat štvorcových stôp a bola rozdelená na štyri štvrtiny dláždenými chodníkmi. V strede bol kruh s vysokou lampou, okolo jej ozdobnej tyče sa vinul jazmín. Pod ním zasadili rozmarín a na okrajoch turecké klinčeky. Štyri štvorce záhrady boli zvnútra obohnané živým plotom z krušpánu a zvonku latkovým plotom z céd-rového dreva. Eden si veľmi dobre pamätala, ako záhrada kedysi vyzerala, no teraz bola takmer prázdna. Na jarnom slniečku vyrašili niektoré kríčky, no väčšinou tu kralovala burina.

„Trvalo mi temer celý mesiac, kým som to vyklčoval,“ ozval sa Brad. „Rozrástlo sa to tu na hotový prales, takže som sa tadiaľ predieral s motorovou pílou v ruke.“ Pozrela naňho a predstava, že narába s motorovou pílou a na čele sa mu perlí pot, sa jej veľmi zapáčila. Navyše v nej znovu vzbudila pocity, ktoré nezažívala už veľmi dlho.

Brád sa na ňu zahľadel. „Zaplň to tu,“ vyhlkol, a keď nereagovala, pokračoval: „Pýtala si sa ma, čo by som so záhradou urobil ja. Vysadil by som ju vysokými rastlinami v strede a pokračoval nižšími na okrajoch. Do tých dvoch slnečných štvorcov by som dal priamo do stredu budleju, aby prilákala motýle, olemoval by som ju orechokrídlovcom, rozchodníkom, zavínutkou a krásnoočkom farebným.“

Eden sa pri jeho rozprávaní čoraz väčšími usmievala. Názvy týchto kvetov nepočula už roky, odkedy sa presťahovala do New Yorku a žila uprostred betónu a ocele. „Asi máš rád

motýle, však? Tie sadajú najradšej na fenykel, je tak?"

Aj jemu rozjasnil tvár široký úsmev, bol to úsmev spriaznených duší milovníkov krásnych záhrad. „Ach, presne tak, vidlochvosty. Nesmieme na ne zabudnúť. Ale fenykel by sme mali zasadiť do kvetináčov. Priveľmi sa rozrastá."

„Do zeme treba hlboko zakopať nádobu bez dna."

„Veru. A čo ten kút pod pekanovým orechom? Je dosť tienistý."

„Astilbovec a plúcnik," povedala. „Funkie nechcem, sú príliš vysoké."

„Súhlasím. Mohla by si tu mať aj nejaké tunajšie orchidey."

„Orchidey," zatajila dych Eden. „No prilbica modrá tu nesmie rásť. Kvôli vnúčaťu."

„Veru," prisvedčil. „Nič z čel'ade smrteľne jedovatých ľuľkovitých. Možno by aj môj vnuk mohol prísť na návštevu."

„Aj ty máš vnúča?"

„Áno, synček mojej dcéry Camden. Volá sa..."

Eden sa prihlásila ako v škole. „Ja to uhádnem. Granville Braddon Nejaký."

„Nie celkom," odvetil s úsmevom. „Volá sa Farrington Granville Robicheaux. Robicheaux je priezvisko mojej dcéry po výdaji."

„Farrington," zasmiala sa Eden. „To len v Arundeli sa dávajú deťom krstné mená, ktoré sú vlastne priezviskami. Som rada, že je to chlapec." Prestala si ho doberať. „Pani Farringtonová by to potešilo. Takto sa možno jej meno navždy zachová napriek nepriazni osudu." Usmiali sa na seba a ona ukázala prstom na posledný voľný štvorec záhrady. „Niežeby si bol ktovieaký záhradník, no čo by si zasadil tamto? A varujem ťa, ak sa ti nepáči srdcovka, je medzi nami koniec."

„Krvácajúce srdce," nedal sa Brád, „je to môj najobľúbenejší kvet. A keď už sme pri tom, čo mám najradšej, v piatok sa koná každoročný Krevetí festival. Nezašla by si tam so mnou?"

„To ma akože pozývaš na rande?"

„Áno, prídem po teba Chevroletom z roku 1957, pozrieme sa na festival a potom môžeme prebádať miestny vršok romantických schôdzok." Ironicky nadvihol obočie.

„Znie to úžasne. Nemám námiety. Keby som ešte tak mala naberanú suknú!"

„Veď naberané sukne sa nosili dávno predtým, než si sa narodila!"

„Prestaň mi lichotiť!" zvažnela. „Kde vlastne bývaš?"

„Skús hádať," vyhrkol a obaja sa rozosmiali. „Predsa v Granvillskom sídle. Je to obrovské monštrum na rohu Granvillovej a Princovej ulice. Keď ho v osemnástom storočí postavili, bol to malý elegantný dom, no v päťdesiatych rokoch devätnásteho storočia vyhorel. Môj prapredok Granville, ktorý to tu vtedy vlastnil, kúpil aj štyri okolité pozemky, dal zbúrať všetky domy a postavil tú opachu vo viktoriánskom štýle podľa kráľovnej Anny, aj s vežičkami a terasami. Okolo pergoly sa vinula vistéria, o ktorej sa tradovalo, že je najstaršia v celom štáte. Neviem, či bola naozaj najstaršia, no kmeň mala hrubý ako poriadny strom."

„Chcem tam ísť na exkurziu," povedala Eden. „Od pivnice až po podkrovie si chcem prezrieť každý kúsok tvojho sídla."

Oči mu žiarili, keď si priložil jej ruku k perám. „Majiteľka domu z osemnásteho storočia by sa nikdy neulakomila na viktoriánsku stavbu, nemám pravdu?"

Nebola si celkom istá, čo tým chcel povedať, no cítila, že sa jej to nepáči. Ide na vec príliš zhurta! Vymanila si ruku z jeho dlaní a keď chcela niečo povedať, zbadala v okne na druhom poschodí nejaký pohyb. Zočila McBridea, ako ju pozoruje. Pozrela späť na Brada. „Aj ty máš záhradu?"

„Snažím sa," usmial sa skromne. „Zopár rastlín upravených vo viktoriánskom štýle, ktoré sa hodia k domu. Nič veľkolepé."

Musela sa tomu zasmiať. Vedela, že nehovorí pravdu, určite je majiteľom záhrady, ktorá

sa už zaskvela na titulnej strane časopisu o záhradnej architektúre. Páčilo sa jej, že chcel, aby ladila s domom. „Odkedy som bývala s pani Farringtonovou, po rozume mi chodili len záhrady z osemnásteho storočia. Keby som vtedy mala možnosť, išla by som študovať záhradnú architektúru.“ Pozrela naňho. „Keby sa môj život vyvíjal iným smerom, urobila by som všetko preto, aby som mohla pracovať pre Williamsburgskú nadáciu.“

Oči sa mu rozšírili. „Čo vieš o kráľovnej Anne?“

„Mala smutný osud. Bola na tróne len deväť rokov, aj to väčšinu času tehotná a pripitá.“

„Aha, no, veď,“ žmurkol na ňu Brád. „Niektó má diplom z histórie?“

Eden sa v rozpakoch zasmiala. „Ty si asi nemyslel tú kráľovnú Annu?“

„Myslel som novú dcérsku spoločnosť nadácie. Pomenovali ju podľa riečky, ktorá má, samozrejme, meno podľa tej tvojej pripitej tehotnej dámy. Pri ceste číslo 32 na brehu rieky stavajú dvesto domov. Veľmi fajnové a na úrovni. *Zachránia*, aj pôvodné močariská a podobné veci.“

„Nič som o tom ešte nepočula,“ odvetila a snažila sa nepozrieť sa hore do okna, či ich McBride ešte stále špehuje.

„Je to niečo na spôsob ubytovania pre bohatých penzistov. Budú tam butiky a rôzne služby, napríklad kadernický salón a kúpeľný dom. A bude tam predplatená aj stála lekárska služba.“

„Predplatené čo?“

„Ešte si o tom nepočula? Neviem, ako sa to vlastne správne nazýva, no rodina zaplatí lekárovi povedzme dvadsaťtisíc dolárov ročne a on im za to poskytne osobné služby, napríklad návštevy doma a preventívne prehliadky. Hlavne ide o to, že budú mať doktora, ktorý si bude pamätať ich mená od jednej návštevy po druhú.“

„Za dvadsaťtisíc ročne si to určite zapamätá,“ odvetila Eden.

„Domy Kráľovnej Anny sme navrhli v štýle osemnásteho storočia. Záhrady majú mať presnú štruktúru, nebude to len zopár biednych ihličnanov pozdĺž cesty a popri múroch. Vieš, čo chcem povedať. Pravý Williamsburg. Myslíme si, že našim klientom sa to bude veľmi páčiť.“ Na chvíľu zaváhal a potom sa na ňu nástojčivo obrátil: „Možno by si nám mohla pomôcť navrhnuť plány tých záhrad. Myslím, na profesionálnej úrovni.“

„Komu, nám?“

Brád sa na ňu rozpačito usmial. „Som jedným z investorov, pretože tomuto projektu verím. Naši mladí odchádzajú z Arundelu, lebo tu nie sú pracovné príležitosti. Tieto nové stavby vytvoria mnoho pracovných miest a do mesta sa dostane viac peňazí. Vedela si, že pred šiestimi mesiacmi museli zatvoriť jeden z našich dvoch obchodov s potravinami? Ak v najbližšej dobe niečo nepodnikneme, Arundel by sa mohol zmeniť na mesto duchov.“

V očiach sa mu zrkadlilo nadšenie. Netušila, že mestečko Arundel sa ocitlo v ohrození. Eden ho vždy pokladala za raj na Zemi. Je síce pravda, že človek sa tu ide občas zblázniť z toho množstva komárov a iného hmyzu, ale štípance stačí potrieť trochou bezfarebného laku na nechty, a hneď prestanú svrbieť. Podľa jej názoru teplé podnebie a bujná zeleň človeka viac než odškodnili za akékoľvek problémy s hmyzom, podobne ako so všadeprítomnými hadmi, ondatrami v jarkoch a mývalmi, ktoré s obľubou lovia aj v záhradných jazierkach...

„Tento pohľad znamená áno, či nie?“

„Znamená, ešte neviem, nikdy som si nemyslela, že by som sa návrhárstvom raz živila. Ja som nenavrhla vlastnú záhradu. Len som postupovala podľa pôvodných plánov.“

„Cha!“ vyhrkol Brád. „Viem, čo si vytvorila a ako si prispôsobila ten návrh našej modernej dobe, aj ako dôkladne si preštudovala knihy, ktoré ti kúpila pani Farringtonová. Viem, že si mala skicár s vlastnými náčrtmi. A som presvedčený, že si to robila veľmi rada, pani Farringtonová mi porozprávala, ako ste s Toddym rok čo rok strávili celé dni vonku.“

Pri tých spomienkach sa musela Eden nevdojak usmiať. „Toddy bol taký staručký, že si asi to osemnásťte storočie pamätal. Ja som mu len osviežila pamäť.”

Keď sa Brád usmieval, tvorili sa mu v kútikoch očí vejáriky vrások. „Mňa neobalamutíš. Dozvedel som sa o tebe celú pravdu, vieš? Mimochodom, knihy o záhradnej architektúre, ktoré si zhromaždila, sú v tej veľkej skrini z píniového dreva v spálni pani Farringtonovej. Ty si asi zohnala každú knihu o záhradnej architektúre osemnásteho storočia, ktorú kedy vydali.”

Eden sa teraz po prvý raz od svojho príchodu usmiala naozaj úprimne od srdca. Nebol to len mierny zdvorilý úškrn; bol to spontánny široký úsmev, ktorý jej rozjasnil celú tvár. Presne toto jej chýbalo, odkedy opustila Arundel. Chýbal jej niekto, kto ju naozaj dobre pozná. Niekto, kto má rád rovnaké veci ako ona. Za tie roky, ktoré tu nebola, nadobudla dojem, že muži, ktorých spoznala, mali záujem iba o ňu. Ich vzťah k Melisse bol skôr výrazom tolerancie. Boli síce ochotní brať dieťa na vedomie, no v skutočnosti ich nezaujímala. Bola príliš tichá a utiahnutá, než aby upútala ich pozornosť. Nakoniec to vždy dopadlo tak, že sa musela rozhodovať medzi svojou dcérou a nejakým mužom. Eden nikdy ani na okamih nezaváhala a vždy sa rozhodla pre dcéru.

Eden si uvedomila, že je teraz po prvý raz od svojej puberty slobodná, naozaj voľná. Len ťažko si dokázala spomenúť, kedy naposledy nebola niečou matkou. Keď bola mladá, vídala ostatné decká, ako trávia voľný čas na pláži. Niekedy ju tá závisť takmer premohla. Nikdy v živote nestrávila celý deň na pláži. Najprv jej nemravné polihovanie nedovolili rodičia, potom musela prebrať zodpovednosť za svoje dieťa. Ale jednoducho nedokázala zveriť Melissu niekomu cudziemu a bezstarostne si užívať.

Vrhla sa teda na záhradníčenie. Trávila v záhrade celé dni a Melissa sa motkala pri nej. Často sa k nim pripojila aj pani Farringtonová, hoci nemala v úmysle chopiť sa motyky. Usadila sa do krásneho záhradného kresielka z kovaného železa a Melisse, Eden a Toddymu nahlas predčítala prejavy, napríklad Vyhlásenie nezávislosti (ktoré podpísal aj jeden z jej slávnych predkov).

A teraz jej Brád pripomenul tie krásne časy tak živo, že mala pocit, akoby sa prebudila zo sna. Navrhovať záhrady? A živiť sa tým? Platili by jej za to, čo robila najradšej? Keď sa rozhodla študovať, prihlásila sa na malú miestnu vysokú školu, kde bol výber predmetov obmedzený. Záhradná architektúra v ponuke nebola. A tak si Eden vybrala predmety, ktoré jej mohli pomôcť uplatniť sa ako učiteľka, kurátorka v múzeu alebo vo vydavateľskej branži. „Mám navrhovať záhrady?” znovu sa opýtala.

„Áno, niečo podobné, ako je záhrada panského sídla Belltower House.”

Eden od nadšenia zažiarili oči. „Belltower House,” zašepkala. Bol to jeden z najkrajších domov, aké kedy v osemnástom storočí v Spojených štátoch postavili. V päťdesiatych rokoch bol úplne zdevastovaný, no miestni obyvatelia ho zachránili a nádherne zrekonštruovali. Stála pred ním ohyzdná benzínová pumpa, no i tú dali zbúrať a na jej mieste sa teraz rozprestiera verná napodobenina záhrady z osemnásteho storočia. Nepovolili v nej vysadiť žiadne módné rastliny. Bola skrátka dokonalá a nádherná.

„Klienti, ktorých chceme získať do našich domov, sú väčšinou penzionovaní vládni úradníci. Boli skvelí odborníci, mali moc, sú scestovaní a rozhladení. Myslíme si, že im bude imponovať historický vzhľad ich nových domovov a budú nadšení, ak aj okolité záhrady budú navrhnuté presne podľa ducha tej doby. Samozrejme, že firma, ktorá má na starosti úpravu okolia, patrí tunajším mladým a neskôr bude tú zeleň aj spravovať, takže nebudeš musieť kopať ty osobne.”

„Akým tunajším mladým?”

„No, vlastne sú už dospelí, z rodu Drakeovcov, Mintonovcov a jeden sa priženil aj do rodiny Granvillovcov, mám na mysli naničhodného manžela mojej dcéry. Som však pre-

svedčený, že odvedú dobrú prácu. Možno by si mohla na nich dohliadnuť. Potrebujú, aby ich niekto usmernil."

Žmurkla naňho. „Takže, ak ti dobre rozumiem, chceš, aby som prevzala vedenie firmy, ktorá má na starosti úpravu prostredia a má zmluvu na, povedzme, dvesto domov so záhradami?"

„Pochopila si to správne."

Pozrela mu rovno do očí. „To ti napadlo teraz, alebo si sa touto myšlienkou zaoberal už dlhší čas?"

Tvár mu zvažovala. „Ak chceš vedieť, či s tebou večeriam a opíjam ťa vínom len preto, aby som ťa navnadil na pomoc mojej novej firme, tak odpoveď znie - nie. No budem k tebe úprimný: zúfalo potrebujem, aby mi s tým niekto pomohol. Keď si sa zhovárala s mojou dcérou, usmievala sa?"

„Nie."

„Momentálne to má v živote dosť komplikované. Keď bola v poslednom ročníku na výške, vydala sa za vysokého atraktívneho mladíka z Louisiany a hneď potom otehotnela. Vlastne si myslím, že bola tehotná už pred svadbou, no to je už vlastne jedno. Vrátila sa domov a ja som okamžite zistil, že len čo môj zať zbadal granvillovské sídlo, rozhodol sa, že už do konca života nebude musieť pohnúť ani prstom. Snažil som sa mu párkrát vysvetliť, že ak chceme udržať majetok, nahonobený za celé stáročia, musíme všetci tvrdo pracovať, no moje prednášky sa minuli účinkom. Povedal mi, že v Louisiane pomáhal otcovi s úpravou pozemkov. Nikomu to nevrav, no myslím si, že len kopal jarky. Až na Camdenino plačlivé naliehanie som navrhol svojim partnerom, aby mu dali podiel v našej firme zaoberajúcej sa plánovaním a úpravou krajiny. On najal na prácu najčiernejšie z čiernych oviec tohto mesta a teraz odo mňa očakáva, že mu kúpim stroje a náradie za pol milióna dolárov a dovolím mu, aby sa vrhol na záhrady okolo všetkých našich nových domov. Nerozozná sedmokrásku od liatry klasnatej! Ako by bol teda schopný upraviť záhradu tak, že by sa v nej rád poprechádzal aj samotný Thomas Jefferson?"

Brád si rukou pretrel oči. „Poviem ti úprimne, že som pod tlakom z troch strán. Investori hrozia, že odstúpia, ak to Remi pohnojí. Moja dcéra odo mňa očakáva zázrak. Z jej neta-lentovaného manžela mám vyčariť úspešného podnikateľa. A na dôvažok mi tento môj podarený zaťko povie, že nemôže začať s prácou, kým nevykúpim polovicu všetkých strojov a náradia firmy John Deere."

Eden skrížila ruky na hrudi. „A práve v tomto momente ťa osvietil nápad, že mi celý tento zmätok zveríš a bremeno svojho podnikania prenesieš na moje plecia?"

Brád sa uškrnul. „Vlastne áno, presne to mi napadlo. Stopercentne si uhádla. Vieš čítať myšlienky."

Eden sa nechtiac musela zasmiať a uľavilo sa jej. „Tvoj zať je z Louisiany? A má ten komický prízvuk?"

„Niekedy vôbec nerozumiem, čo hovorí. Asi neuvažuješ, že by si mi s tým mohla pomôcť?" V hlase mal nádej, no taktiež obavu, že sa to nikdy nestane.

„Dovoľ, nech o tom popremýšľam. Vravíš, že tie knihy sú v spálni?"

„Aj s tvojimi poznámkami. Dala by si mi vedieť, ako si sa rozhodla, povedzme, zajtra do desiatej?"

„Čo máš zajtra o desiatej?"

„Mám sa stretnúť s Remim u predajcu pozemných strojov značky John Deere."

Eden sa znovu rozosmiala. Ach, tá rodina, pomyslela si.

Samé problémy! Keď Eden opustila Melissu, Stuarta a svoje budúce vnúča, mala pocit, že sa odpútala od svojej rodiny. A tu ju zrazu pozývali, aby vhupla do inej s ešte väčšími pro-

blémami a neustálymi hádkami. V tomto prípade však mala pocit, akoby skákala hlavičku do bazéna, o ktorom jednoznačne vie, že je prázdny.

„Ten John Deere je ešte stále na Berkshire?“ „Stojí na tom istom mieste od roku 1954.“ „Prídem tam za vami zajtra o desiatej a pohovorím si s твоjím zaťom.“

Brád jej vzal obe ruky do dlaní. „Veľmi si to vážim. Ani nevieš...“ Zarazil sa a usmial sa na ňu. „Nie som si tým ešte celkom istý, no mám pocit, že všetko, čo mi o tebe pani Farringtonová povedala, je pravda.“ Posledné slová vyslovil veľmi nežne a na tvári mal ten výraz, ktorý sa nedal s ničím pomýliť: chcel ju pobožkať.

Keď k nej sklonil hlavu, Eden o krok ustúpila a čaro okamihu bolo navždy stratené. Túžila, aby bol jeho prvý bozk prejavom vášne, nie iba výrazom vďaky. Vymanila si ruky z jeho dlaní. „Radšej už choď. Musím si pozrieť tie knihy a zistiť... Zistiť, či som náhodou nezošalela, keď som ochotná vôbec o tom porozmýšľať.“

„Hej, jasné,“ stiahol sa. Vybral z vrečka kľúče od auta. „Tak teda zajtra.“ Zdalo sa, že by ešte rád niečo dodal, no otočil sa a odišiel. Raz sa k nej ešte obrátil a zamával jej, potom začula, ako naštartoval a videla už len zadné svetlá auta, keď vychádzal z príjazdovej cesty.

Eden sa roztriasla, keď osamela v záhrade osvetlenej mesačným svetlom. Pred chvíľou sa jej zdalo, že je veľmi teplo, no teraz pocítila chlad. Rýchlo vybehla po schodoch a vošla dnu.

Vnútri bolo úplné ticho, no cítila prítomnosť ďalšej ľudskej bytosti. McBride. Teraz túžila len dať si sprchu, uvelebiť sa niekde so svojimi knihami o záhradách a porozmýšľať o Bradovej pracovnej ponuke. Zvládla by to? Uplynuli už celé roky odvtedy, čo naposledy čítala o záhradnej architektúre. Pamätá si ešte všetko, čo sa vtedy naučila? A naštudovala si to vtedy tak dôkladne, že by bola schopná navrhovať záhrady podľa vlastných náčrtov? Treba brať do úvahy vzrast jednotlivých rastlín, stupeň kyslosti pôdy, čas kvitnutia či prerezávania konárov. Navyše sa všetko musí navrhnuť podľa filozofie zakladania záhrad v osemnástom storočí. Boli to veľmi komplikované záhrady. A bude sa dobre znášať s Bradovým zaťom Remim? Nevedela sa dohodnúť ani s vlastným zaťom, ako bude schopná vychádzať so zaťom niekoho iného?

Uvarila si šálku čaju a upratala kuchyňu. V hlave jej bzučalo tisíc myšlienok. Keď bola so všetkým hotová a chystala sa vyjsť na poschodie, pomyslela si, či by nemala zostať dolu a spať na pohovke. Tam hore bol predsa McBride a ona sa mu chcela radšej vyhnúť. Keď si ho nasťahovala k sebe do domu, mala na to niekoľko dobrých dôvodov, no teraz si nedokázala spomenúť ani na jeden z nich. Naozaj chcela, aby ju Brád ochraňoval? Pri tejto myšlienke sa nevdojak pousmiala. Zveriť sa pod ochranné krídla Braddona Norfleeta Granvilla bolo to posledné, po čom túžila.

Zastala na prvom schode a zhlboka sa nadýchla. Chladnú hlavu, vravela si v duchu. Musím si zachovať chladnú hlavu.

KAPITOLA 6

Eden rozrazila dvere McBrideovej spálne. Nezaujímalo ju, či ho pristihne nahého. Keď kráčala hore schodmi, pevne sa rozhodla, že sa nenechá v žiadnom prípade odradiť a neupustí od svojho rozhodnutia. „Pán McBride,“ povedala s prísne zovretými perami, „chcem, aby ste okamžite opustili môj dom. Hneď teraz.“

Sedel na posteli, ruku v závese mal vyloženú na prikrývke, na líči sa mu viditeľne črtal škranec. Modrina na oku sa mu za tých pár hodín zväčšila a ešte väčšmi očernela. Ak by nevedela, že je pravá, podozrievala by ho, že použil líčidlo.

„Áno, samozrejme,“ povedal a stiahol tvár do bolestnej grimasy, odhrnul si z nôh prikrývku a pomaly vstával z postele. „Takže si myslíte, že Granville je správny chlap?“

„Jasné, že je!“ vyštekla. „A ja takisto nie som taká, ako ma chcete vymaľovať. Nikdy nenažívam pozvaných hostí!“

Sedel na peľasti, bosé nohy položené na dlážke, dlhé spodky vyhrnuté na lýtkach. Pravý členok mal obviazaný a na druhom jasne videla odtlačky zubov.

„Myslím tým, či sa nebojíte, že by vám aj on mohol ublížiť,“ povedal umiernené. „Prepáčte, že som vás špehoval, no starý policajt ťažko zmení svoje návyky. Snažil som sa vás ochraňovať. Viem, že ste predtým Granvilla nepoznali, boli ste tu s ním sama, takže som mal isté obavy. Ste nádherná žena a neverili by ste, čo všetko sú muži schopní spáchať, keď sa ocitnú sami s krásnou ženou.“

Cítila v kostiach, že nehorázne klame. No odhliadnuc od toho, čo hovoril, jeho zranenia boli skutočné - a spôsobila mu ich ona. Keď vstal, rana po uhryznutí na členku mu nabehla krvou. Eden na chvíľu zatvorila oči a snažila sa pozbierať sily, no nepomohlo jej to veľmi. „No tak dobre. Ľahnite si naspäť do postele. Dnes v noci tu môžete zostať.“ „Nie,“ vzdychol unavene. „Máte pravdu. Mal by som sa vrátiť do svojho domu. Nie je správne, ak muž zostane na noc v dome nevydatej ženy.“

Sadla si do kresla pri stene. „Povedzte, pán McBride, klamete každému, alebo špeciálne ja vo vás prebúdzam vaše najhoršie vlastnosti?“

„Netuším, čo tým myslíte,“ odvetil a krivkal k starému šatníku. Odkedy sa stala majiteľkou domu, ešte v tejto izbe nebola, a teraz zistila, že syn pani Farringtonovej nepopredal všetky lepšie kusy nábytku. Bielizník bol z borovicového dreva vyrezávaného vo vidieckom štýle a mal veľmi veľkú hodnotu. Na okamih mala pred očami úsmev pani Farringtonovej. Zachránila niekoľko najlepších kúskov nábytku z nenásytných pazúrov vlastného syna. Eden bola zvedavá, čo všetko sa ešte v dome skrýva.

Najprv však musela vyriešiť nepríjemnosti súvisiace s McBrideom. „Rada by som sa dozvedela pravdu o skutočnej príčine vášho pobytu v Arundeli. Ste lovcom pokladov? Hľadáte stratené šperky?“

„Prepáčte, no netuším, kam mierite.“ Skackal na jednej nohe k stoličke pri posteli, kde mal topánky a ponožky.

„Ste asi taký zdatný poľovník a rybár ako ja. Všetko vybavenie vo vašom dome je úplne nové, akoby ste nechceli, aby sa niekto dozvedel, kto ste a čo presne robíte.“

„Vyhorel mi dom. Všetko ľahlo popolom,“ odvetil pohotovo a Eden si bola takmer istá, že sa pritom usmieval.

„Keď som vás vtedy v noci prekvapila, sledili ste tu. Nezaujímal vás skrinka s poistkami. Hľadali ste niečo celkom iné. Zavolala som do elektrárenskej spoločnosti a povedali mi, že svetlá v mojom dome nemajú spoločný elektrický okruh s vašimi spotrebičmi.“

„Mýlil som sa. Myslel som si, že máme spoločný elektrický okruh.“ Sedel na stoličke, ruky mal zložené v lone a s očakávaním sa na ňu zadíval.

On sa v tom vyžíva, pomyslela si. Hra na mačku a myš. No kto je mačka a kto myš? „Kde máte elektrickú pílu? Poobzerala som sa vo vašej garáži, no nie je v nej nič okrem vášho malého pikapu. A je úplne nový. Žiadnu pílu som tam nevidela.“

„Myslíte príručnú pílu. Zástupca šerifa ma asi zle pochopil. Cirkulárka je pod ponkom.“

„Mám sa tam ísť s vami pozrieť?“

Ostentatívne sa postavil a oprel sa o stoličku, predstierajúc veľké bolesti. „Áno, samozrejme. Poďme sa tam hneď teraz pozrieť.“

Eden rozhodila rukami, akože sa vzdáva. „Vráťte sa do postele,“ prikázala mu. Vedela, že je podozrievavá, tušila aj, že on svoje bolesti zveličuje, no jeho noha naozaj krvácala, lebo ho uhryzla. „Asi ste už hladný,“ povedala nevrlo.

„Nie, madam, vydržím aj bez jedla,“ odvetil pokorne, krivkajúc k posteli. „No prijímam

ponuku vašej pohostinnosti ešte na jednu noc a sľubujem, že zajtra už pôjdem preč."

„Dobre," súhlasila a vyšla z izby.

Eden mala chuť sama sa vyfackať. Tomuto mužovi sa podarilo zmiast' ju tak, že mu úplne zabudla povedať to, čo si predtým zaumienila.

Zišla dole do kuchyne, vybrala z chladničky polievku a za misku z nej prihriala. Do druhej misky naložila zvyšný šalát, naliala do šálky sladký čaj a naliala mu aj pohár vína. Pravdepodobne užíva lieky proti bolesti, takže to víno ho asi dorazí. Aspoň tu v noci nebude snoriť.

Keď mu hore niesla podnos s jedlom, celou cestou si nadávala. Bol späť v posteli a hlava sa mu kyvkala, akoby mal smrť na jazyku. Položila podnos k posteli a chcela vyjsť z izby.

„Strávili ste príjemný večer?"

„Nie, a to kvôli vám," vmietla mu do tváre. Potom, napriek všetkým svojim predsavzatiam, sa naňho osopila. „Ako ste nás mohli tak špehovať? A kto vôbec ste, že mi snoríte po dome s baterkou a potom polícii tak majstrovsky klamete, že vám uveria každé slovo? Viete o tom, že si zo mňa robili žarty? Prídem domov, nájdem tam cudzieho chlapa, bránim sa, a ešte sa aj stanem terčom posmechu v tomto maličkom meste. Už nikdy si tu nenapravím reputáciu. Viete si predstaviť, ako sa mi tu s tým bude žiť? Nechápem, prečo uverili vám, a nie mne."

Keď jej neodpovedal, zaťala ruky v päst' a chcela odísť z izby.

„FBI," povedal s plnými ústami.

Zastala ako prikovaná, potom sa k nemu pomaly otočila. „Čože?"

„Som z FBI. Šerif o tom vie. Ak by mu nepovedali, kto som, nechal by ma zhniť v base. Tunajší ľudia vás majú radi, akoby ste boli jednou z nich. Dúfam, že nie ste členkou nejakej sekty či kultu, ktorý musíme rozložiť. Pri podobných záťahoch sme už stratili priveľa mužov."

Eden stála vo dverách s otvorenými ústami, oči mala doširoka otvorené a nebola schopná sa ani pohnúť.

„Váš šerifmi povedal, čo si o mne myslí, kým zverejnil príbeh o tom, že som odvážny hrdina a vy ste strelená yankeejka zo Severu. Nemám pravdu? Tu na Juhu je yankee horšia nálepka ako masový vrah. Určite je to horšie než agent FBI, ktorý pracuje na prípade. Ak by to váš šerif riešil po svojom, určite by mi telo teraz popri vašich škrabancoch zdobilo aj zopár dier od guliek. Radšej si sadnite, aby ste neomdleli. Nech sa páči," zodvihol pohár s vínom. „Pomôže vám. Nemôžem piť s tými liekmi, čo mi dal doktor, inak ma vystrie. Alebo ste chceli práve to?" Dal si hit polievky a zmĺkol. Šokovaná Eden k nemu podišla, vzala mu pohár s vínom a vypila ho na ex. Potom si sadla k nemu na posteľ. „Prečo by sa o mňa mala zaujímať FBI? Nemám žiadne šperky."

Gestikuloval s bagetou v ruke. „Neviem nič o žiadnych šperkoch, no je to asi zaujímavý príbeh. Raz mi ho možno vyrozprávate. Ak sa vám podarí striasť sa vášho nápadníka. Ako dlho poznáte Granvilla?"

„To nie je vaša vec," odsekla. Víno jej dodávalo odvalu. „Chcem vedieť, prečo ste tu a čo chcete."

„Poznáte Rogera Applegatea?"

„Nie."

„Určite?"

„Určite. Ak mi nepoviete, o čo vám ide, zavolám šerifovi a poviem mu, že ste klamali."

Jared sa uškrnul. „On už o tom vie, no máte pravdu, veľmi rád by si ma podal. Keby mohol, predhodil by ma zúriacemu davu. Ak by tu nejaký dav bol."

Uprene sa mu zadívala do očí.

Usmial sa na ňu. „Takže, čo je zač ten váš Granville?"

„Nie, že by ste do toho mali strkať nos, no je to môj právnik - ako už iste viete. Prečo ste tu? Čo ste hľadali v mojom dome?"

„Neviem." Odhryzol si z bagety a potom nekonečne dlho prežúval. „Už dosť dlho tu polihujem, takže som mal veľa času na rozmýšľanie. Nechcel som pracovať na tomto prípade, no môj šéf si myslí, že som jediný, komu sa podarí ho vyriešiť."

„Čo máte vyriešiť? Na akom prípade to vy vlastne pracujete?"

„Mojou úlohou malo byť to, že vás zvediem a zistím, čo všetko o tom viete."

„Čože?" Eden zúrila. „Mali ste ma zviazať?"

„No, nie práve zviazať vás v pravom zmysle slova, len vám trochu polichotiť a tak."

„Chcete zistiť, čo viem?" spýtala sa neistým hlasom. „Ale o čom?"

„Ved' o to práve ide, nemáme ani tušenia, o čom. A som presvedčený, že ani vy nič neviete. Mal som teraz čas o tom popremýšľať a načúvať. Áno, špehoval som vás na prízemí -podotýkam, že som mal veľké bolesti -, počul som každé slovo, ktoré povedal váš nápadník, celkom ste ho pobláznili, či nie? Ale chápem ho. Za iných okolností..." Premeral si ju od hlavy po päty, až kým naňho hnevivo nezazrela. Potom sa s úsmevom vrátil k svojej polievke.

„V každom prípade som si po toľkom premýšľaní istý, že nič neviete a keďže už máte priateľa, nebudem si môcť s vami nič začať, ako to odo mňa žiadal môj šéf. Nemyslím, že som váš typ. Aj keby som nemal tvár samú modrinu, asi nie som váš typ. Asi máte radšej nudných mužov, ako je Granville."

„Ak sa ma práve snažíte presvedčiť, že sa mi vlastne nepáčia muži ako Brád Granville, ale že obdivujem chlapov, ktorí klamú, špehujú, zakrádajú sa mi po dome a uhýbajú ako vy, tak sa nedohodneme."

Jared sa na ňu len uškŕňal. Prázdnu misku položil na podnos, ktorý bol na stoličke pri posteli. „Pozoroval som vás, slečna Palmerová, a prišiel som na to, že by bolo príliš ťažké predstierať, že som muž, po akom túžite, len aby som z vás dostal niečo o Applegateovi."

„Kto to je, ten Applegate?" Eden bola úplne bez seba. Kiež by to všetko bol len sen! Dnes večer jej ponúkli skvelú prácu, ktorá by jej mohla nepredstaviteľne zmeniť život, a teraz jej zrazu niekto oznámi, že ju sleduje FBI.

„Bol to špión. Podáte mi, prosím, peňaženku?" ukázal na bielizník.

Eden vstala, našla peňaženku, podala mu ju, potom si sadla naspäť na posteľ. Bolo jej na omdletie a nechcela odkvácnúť zo stoličky na tvrdú dlážku.

Podal jej fotografiu a ukázal na jedného z troch mužov. Mračil sa, akoby nechcel, aby ho fotografovali. „Už ste ho niekedy predtým videli?"

Pozorne si fotografiu prezrela. „Nie, určite nie v poslednej dobe. Nemôžem odprisahať, že som ho nikdy v živote nestretla nikde na pohyblivých schodoch či pri práci, alebo na chodbe vydavateľstva. No nepoznala som ho tak dobre, že by som si ho zapamätala." Vrátila mu fotografiu a on si ju opatrne vložil naspäť do peňaženky, ktorú položil na stoličku.

Ponaprával si vankúše, oprel sa o ne a dal si ruky za hlavu. „Presne to som predpokladal a myslím, že hovoríte pravdu."

„Prečo by som klamala? Čo má tento muž, vlastne špión, so mnou spoločné?"

„Keď zistil, že ho už takmer máme, zjedol kus papiera s vaším menom. Po smrti sme mu ho našli v žalúdku."

Eden vstala. Pôjde do svojej spálne a ráno sa na tom schuti zasmee. Ved' je to len pochabý sen.

Jared ju chytil za rameno a pritiahol späť k posteli. Sadla si na kraj, pozerala pred seba skleným pohľadom.

„Prečo?“ zašepkala.

„Presne to chceme zistiť. Ako ste si asi domysleli, poriadne sme si vás preverili, no nič vo vašom minulom či terajšom živote nenasvedčuje tomu, že by vás mohlo niečo spájať so špiónom Applegateovho kalibru.“

Pozrela naňho. „Preverovala si ma FBI? A nič ste nenašli? A to vám mám byť za to vďačná?“

„Pozrite, viem, že ste z toho šokovaná, no využil som šancu a priznal som sa vám. Fakt, že som vám povedal pravdu, je prejavom toho, že si vás vážim. Môj šéf chcel, aby ste sa do mňa zamilovali a popritom som mal z vás vymámiť všetko, čo viete. No prečítal som si o vás každé slovko a dosť dlho som vás pozoroval a odpočúval a prišiel som k záveru, že o tom nič neviete. Alebo neviete, že niečo viete, aj to je možné. Po dlhom rozjímaní som sa rozhodol povedať vám, o čo ide a poprosiť vás, aby ste porozmýšľali, či niečo o tom neviete.“

„Vážite si ma?“ zopakovala Eden. „Takže vy si ma vážite? Sliedili ste, snorili a špehovali ma, a ešte k tomu ste predstierali, že máte väčšie bolesti ako v skutočnosti, aby mi vás bolo ľúto. A vy sa mi opovážite povedať, že si ma vážite?“

„A zabralo to, ak sa nemýlim?“ Jared sa na ňu uškrnul. „Som tu, u vás, či nie?“

„Nie, nezabralo to.“ Vstala. „Nepoznám žiadneho špióna a netuším, čo by mohol nejaký špión odo mňa chcieť. Uvedomil si niekto z vás, že som pracovala v obrovskom vydavateľstve? Možno ten chlapík chcel napísať knihu a získal moje meno, aby mi mohol poslať rukopis. Vo vašom svete asi práca redaktorky nič neznamená, no uist'ujem vás, že ak chce niekto vydať knihu, považuje nás za polobohyne.“

Prekvapene na ňu pozrel. „Podľa toho, čo viem, to nikomu z nás nenapadlo. Je to vysoko pravdepodobné.“ Usmial sa na ňu, no ona mu úsmev neopätovala. „Pozrite, slečna Palmerová, ja som sa do vyšetrovania tohto prípadu veľmi nehrnul. Prosil som šéfa, aby ma sem neposielal. Povedal som, že radšej by som robil s narkomanmi či osobami z podsvetia než so ženou, ktorá chodí do kostola. ‚Odvolaj ma z prípadu!‘ vravel som mu.“

Eden pri jeho slovách zatínala nechty do dlaní. „Pokúšate sa ma týmto spôsobom uchlácholil?“

„Tuším sa mi veľmi nedarí?“ očividne sa pokúšal žartovať. „Nie, nedarí sa vám veru ani trochu. Odchádzam teraz do svojej izby, pán McBride, chcem, aby ste hneď zajtra ráno odišli z môjho domu. Vlastne chcem, aby ste vyprázdnilí váš dom a vypadli z Arundelu. Neviem nič o žiadnom špiónovi a netuším, čo by mohol odo mňa chcieť. Podľa mňa sa dozvedel o tých šperkoch a išiel po nich. Ľudia sa nestávajú špiónmi z lásky k vlasti. Myslím, že to robia pre peniaze, takže farringtonovské šperky sa mu určite hodili.“ „Netuším, o čom hovoríte.“

„FBI nie je veľmi dôkladná vo svojich vyšetrovaniach,“ zamrmlala Eden, keď sklopila pohľad na nočný stolík. Na spodnej policičke bolo zopár starých brožovaných kníh. Zohla sa, jednu z nich vytiahla a hodila mu ju na kolená. Volala sa *Stratené poklady*. „Keďže ste neohrozený agent FBI, prezradím vám malé tajomstvo, o ktorom nevedia ani ostatné rodiny v Arundeli. Jeden z predkov pani Farringtonovej predal tie drahokamy, aby mohol zaplatiť svoje dlhy a ponechať si dom. Dobrú povest' si chcel zachovať tým, že rozšíril fámu, podľa ktorej šperky niekto ukradol. Ten príbeh je vymyslený. A teraz, pán McBride, odchádzam do svojej izby, musím sa pripraviť na svoju zajtrajšiu novú prácu. Želám si, aby ste tu už zajtra neboli. Ak do šiestej popoludní neopustíte Arundel, zavolám šerifovi.“

Poznám ho. Hrával sa s mojou dcérou, keď bola malá. Vypočuje si ma. Vyjadrila som sa jasne?"

„Pochopil som," odvetil bezstarostne. Pozeral na obálku knihy o stratených pokladoch po celých Spojených štátoch, jedným z nich bol aj zaфіrový náhrdelník rodiny Farringtonovcov.

„Zavolám šéfovi a zajtra som preč. Žiadny problém." Opätoval jej pohľad. „Uvidíme sa ráno."

Keď Eden vošla do svojej spálne, najradšej by vymazala z pamäti všetko, čo jej McBride povedal. Ako sa mohol taký nádherný večer skončiť tak mizerne? Tak teda FBI, pomyslela si. Mala mu to uveriť? Klamal o všetkom ostatnom, tak prečo chcel, aby mu teraz verila?

Ten chlap bol očividne vyšinutý. To bolo jediné logické vysvetlenie jeho príbehu. To sa akože mala zaplietť so špiónom? Kedy? To bola prvá vec, ktorá jej napadla. Keď ste slobodná matka, ste otcom, matkou, chlebodarcom. Pre svoje dieťa ste jednoducho všetkým. Boli také chvíle, keď si Eden vrúcne želala aspoň pätnásť minút pre seba, no nevyšlo jej to. Mala veľa práce, či už musela zarábať na živobytie, alebo sa venovala domácnosti a dieťaťu. Cítila sa previniť, že sa nemohla s Melissou hrať častejšie, no nikdy nemala dosť času alebo energie.

A zrazu sa tu objaví chlapík, ktorý tvrdí, že sa nejakým spôsobom, nevedno ako ani kedy, zaplietla so špiónom. To je veľmi, veľmi čudné.

Snažila sa nemyslieť viac na McBridea a bola rada, že zajtra odchádza z jej domu aj z mesta. Podišla k borovicovej skrini v kúte spálne. To, že ju ešte doteraz neotvorila, jej pripomenulo, že si ešte riadne neprezrela celý dom a podkrovie. Čo tu zostalo a ktoré veci chýbali? V skrini bola asi polovica kníh, ktoré jej nakúpila pani Farringtonová. Eden s úsmevom vzala do rúk zápisky Thomasa Jeffersona o záhradníčení. Keď v nej listovala, zbadala na okrajoch svoje poznámky. Všetko sa to zdalo byť tak veľmi dávno. Keď túto knihu držala v rukách naposledy, Melissa bola ešte bábätko a Eden trávila väčšinu času vonku v záhrade. Len keď bolo nepriaznivé počasie, pracovala v dome a katalogizovala listiny. V zime a za horúcich letných dní sedávala vnútri a študovala rodinnú históriu Farringtonovcov.

Dala knihu naspäť na policu a vytiahla inú. Bola to kniha pre deti o živote vo „velikánskom dome". Zamyslene ju hladkala, sediac na kraji postele. Ako rýchlo deti dospievajú! Akoby to bolo len pred pár dňami, keď ju kupovala svojej dcérke. Mnohokrát si ju spolu čítali až do tej noci, keď museli utiecť a opustiť všetko, čo mali.

Eden sa obzerala po starej izbe, nadchol ju zrenovovaný strop aj to, že z kozuba boli odstránené staré vrstvy náterov a bol odborne prefarbený na klasický odtieň sivobielej. Do očí sa jej tísli slzy. Brád povedal, že pani Farringtonová predala rodinný strieborný čajník, aby mohla zrenovovať dom pre Eden. Slzy sa jej kotúľali po tvári, keď si uvedomila, koľko lásky stará dáma do toho vložila. Pani Farringtonová si nezaslúžila taký osud. Bola by si zaslužila milujúce deti, ktoré by ju zbožňovali a starali sa o ňu v pokročilom veku. Namiesto toho sa musela spoľahnúť na pomoc cudzích ľudí.

Eden si utrela slzy, položila knižku naspäť na policu, prezrela si ostatné tituly a čudovala sa, kam sa podeli chýbajúce knihy. Pani Farringtonová zohnala všetky publikácie, o ktorých si myslela, že by ich Eden mohla potrebovať. Nikdy to nepovedala nahlas, no asi túžila po tom, aby sa Eden jedného dňa stala predsedníčkou Arundelskej historickej spoločnosti. Pre ľudí odinakiaľ to síce nič neznamenalo, no v očiach obyvateľov Arundelu to bola veľmi prestížna funkcia. Aby ho členovia rodín zakladateľov mestečka zvolili, musel dotyčný preukázať rozsiahle vedomosti o technike reštaurovania historických budov a dejinách mestečka. Súčasťou požadovaných vedomostí bola aj náuka o výsadbe historických záhrad. Eden si spomenula na svoju jedinú návštevu Williamsburgu, ktorú jej zaplatila pani Farringtonová.

Kým bola preč, najala tri dievčatá, aby strážili Melissu (stará pani mala hrôzu z toho, že by mohla zostať sama s dieťaťom), takže sa mohla zúčastniť sympózia o záhradníckych technikách a postupoch v osemnástom storočí. Keď nemali prednášky, prechádzala sa po starobyľom meste a vpíjala do seba nádheru jeho budov a záhrad.

Eden zívajúc zabuchla dvere na skrini. „No ale potom som vlastne vyvíjala špionážnu činnosť proti vlastnej krajine," mrmlala si popod nos.

Zrazu bola ospalá, taká ospalá, že ledva stihla zájsť do kúpeľne, aby si obliekla nočnú košeľu. O desať minút už tvrdo spala v posteli, ktorá slúžila mnohým generáciám Farringtonovcov.

KAPITOLA 7

„Upokoj sa, Bill," hovoril Jared do mobilného telefónu. „Nekrič tak nahlas. Ešte ťa Palmerová začuje. Áno, dal som jej niečo, aby zaspala. Chuderka, úplne ju to dorazilo. Nie, nesnažím sa to zľahčovať." Chvíľu počúval. „Keď sa upokojíš, poviem ti, prečo som jej prezradil, kto som a čo od nej chcem. Takže počúvaš ma?"

Jared sa zhlboka nadýchol. „Niečo sa tu deje, no neviem prísť na to, čo presne. Jeden advokát sa tu tvári, že Eden Palmerová je jeho životná láska, no spoznali sa len pred pár dňami. Nedôverujem mu. Niečo tu neseď. On má niečo za lubom a snaží sa, aby mu to vyšlo. Sadla mu na lep. Zdá sa, že verí všetkému, čo ten dotyčný vypustí z úst. Dokonca jej naservíroval historiku o tom, ako bol neverný svojej na rakovinu chorej žene, keď ležala na smrteľnej posteli, a ona ju zhltna aj s navijakom. Skoro som to nevydržal a vrhol sa medzi nich, aby som jej vyklebetil zopár rodinných tajomstiev."

Dlhšiu chvíľu počúval. „Hej, tuším by mohol mať niečo za ušami, no neviem to naisto. Ide o to, že u nej nemám vôbec žiadnu šancu. Nie je taká, ako som predpokladal. Nie je to zúfalá osamelá ženská, ktorá omdlie, len čo sa jej muž chce dotknúť." Zaváhal. „Je to skôr vážna, triezvo uvažujúca osoba, takže som využil šancu a povedal jej pravdu. Ona už aj predtým zistila, že som klamal a vymýšľal si takmer všetko. Mala by pracovať pre nás."

Jared prevrátil oči a počúval Billa. „Nie, nepodľahol som jej šarmu. Len som to posúdil a rozhodol som sa, že najlepšie bude, ak jej vyklopím, kto som a čo od nej chcem. Nech mi pomôže zistiť, prečo Applegate prehltol papierik s jej menom a číslom sociálneho poistenia. Mimochodom, chcem, aby si zistil, či Applegate náhodou nepísal knihu, možno nejaký príbeh o svojom tajnom živote agenta. Možno len chcel, aby mu redigovala rukopis." Jared sa usmial do slúchadla. „Áno, to ona prišla s týmto nápadom. Nie je hlúpa. Pozri, nezavolať som ti preto, aby si na mňa kričal. Žiadam ťa, aby si sem poslal niekoho, kto pre mňa niečo urobí. Palmerová je zo mňa úplne hotová, vyhodila ma z domu a mám vypadnúť aj z mesta. Chcem, aby si sem poslal chlapa, čo vypáli zopár výstrelov, aby si uvedomila, že situácia je *vážna*. Nie," trpezlivo vysvetľoval Jared, „nie aby strieľal na niekoho, ale aby vystrelil len tak do vzduchu. Potrebujem mať dôvod, aby som mohol pri nej zostať. Ak sa bude cítiť ohrozená, určite bude súhlasiť, že sa okolo nej stále motám, takpovediac ako telesný strážca."

Jared počúval Billa a strúhal pritom grimasy. „Áno, viem, že to mala byť operácia v utajení, a že som jej nemal nič hovoriť, no už som jej to prezradil. A teraz sem ihneď niekoho pošli. Posaď ho do auta ešte dnes v noci. Zajtra o desiatej sa má stretnúť s Granvillom, no chcem, aby to stretnutie zmeškala. Dostal sa jej na kožu príliš rýchlo a mne sa to ani trochu nepozdáva. Prepáč, musím končiť. Dal som si na rany na nohách takú červenú gebuzinu a začína to strašne páliť. Osprchujem sa a potom si pár hodín pospím, aby som sa pripravil na nášho komplica. A pošli niekoho fakt dobrého, rozumieš? Nie nejakého zelenáča. Zajtra zavolám a poviem ti, ako to všetko dopadlo. Och, Bili, a ďakujem ti za

všetko."

Jared v dobrej nálade dotelefonoval, prepol mobil na tichý režim a vopchal ho pod matrac. Zhodil zo seba prikrývky, vstal z postele a stiahol si šatku, ktorá mu mala fixovať rameno. V nemocnici sa ho pýtali, či potrebuje oporu, tak zavzdychal, že áno. Teraz ním však pocvičil, zatiaľ ruku v päšť, spustil sa na dlážku a predviedol šesť klikov na jednej ruke. Rameno mal v poriadku, no znechutilo ho, že tých pár klikov mu spôsobilo nepríjemné bolesti.

Zhodil zo seba šaty na zem, no potom ich zodvihol a prevesil na operadlo stoličky pri posteli. V sprche si pustil horúcu vodu a zmýval si „rany“, ktorými si pomáľoval telo.

Chcel, aby si Eden myslela, že krváca a má bolesti. Dúfal, že jej nechýba červený lak na nechty, ktorý jej vzal zo spálne. Zmiešal ho s trochou jej krému s kakaovým maslom, pridal aj odlakovač a túto páliacu brečku si votrel do škrabancov.

Namydľil sa a v myšlienkach sa vracal k Billovi, ktorý bol veľmi nahnevaný, keď sa dozvedel, že Palmerovej všetko vyklopil. No Jared sa pred ňou cítil, ako keď bol tretiak na základnej a jeho učiteľka ho prekukla. Ostatní učitelia mu verili. Vymýšľal si historky o tom, prečo prišiel neskoro na vyučovanie a čo dôležité porábal, a oni mu to zhltnú. Ale pani Lancasterová mu neverila ani slovo. Pozrela mu priamo do očí a oznámila mu, koľko riadkov má napísať ako trest za tieto nehorázne výmysly.

Eden bola celkom ako pani Lancasterová. Ani ona sa nedala opiť rožkom. Bystré dievča, pomyslel si. Všimla si, že oblečenie má úplne nové, že v *garáži* nebola príručná elektrická pílka a zavolała do elektrární, či sú domy napojené na spoločný elektrický okruh. Ak zistila, že je klamár, ako by si mohol získať jej sympatie, aby sa mu zdôverila so svojimi tajomstvami? A ten Granville sa stále okolo nej motá, tak ako by sa Jared mohol s ňou dôvernejšie zbližiť?

Keď vtedy stál pred jedálňou a počúval Edenin rozhovor s Granvillom, rozhodol sa, že jej povie pravdu. Žiadne lži, ale skutočné fakty, týkajúce sa tohto prípadu. Predostrie jej celý problém a požiadať, aby mu pomohla vyriešiť ho. Keď krivkal hore schodmi, hovoril si sám pre seba, že to asi nebude fungovať. Ak jej začne rozprávať o špiónoch, vyhodí ho a on sa nikdy nič nedozvie.

Nie, rozmýšľal, radšej to neurobí. No potom stál pri okne a pozoroval Eden a Granvilla v záhrade zaliatej mesačným svetlom a pocítil niečo, čo bolo uňho veľmi zriedkavé: žiarlivosť. Granville bol starší než on, nemal takú kondičku a mal nudnú prácu, no zdalo sa, že naša „kočka“ mu nevedela odolať.

Jared sa odvrátil od okna, znechutený sám sebou, že má takéto pubertálne pocity. Si tu pracovne, vravel si v duchu. Toto je pracovná povinnosť ako všetky ostatné. No všetko sa mu zdalo akési iné. Po prvé, nikdy nepracoval v slušnej domácnosti zo stredných vrstiev. Mal do činenia so zločincami, násilníkmi, drogovými barónmi, vedel sa pohybovať v podsvetí, no toto ešte neskúsil. Toto bol slušný dom v slušnom meste a žena, ktorú mal preveriť, bola milá - neubránil sa pritom myšlienkam na dôchodok a usporiadaný rodinný život.

Keď Eden po Granvillovom odchode kráčala po schodoch za Jaredom, už na ňu čakal. Nepochyboval, že ho bude chcieť odtiaľto vyhodiť, takže si nalíčil rany, aby vyzerali hrozivejšie. Nemôže predsa vyhodiť z domu krvácajúceho zraneného chudáka, alebo áno?

Neprekvapilo ho, keď mu povedala, že odhalila jeho klamstvá. No nečakal, že napriek tomu zide dolu a nachystá mu podnos s jedlom. Kým bola v kuchyni, definitívne sa rozhodol, že jej povie celú pravdu. Dúfal, že ju bude veľmi zaujímať, čo jej povie, takže s ním bude ochotná tráviť viac času. No ona mu prikázala, aby odišiel. Bude sa teda musieť uchýliť k iným metódam, aby od nej získal nejaké informácie. Keď si líhal do postele, znovu sa usmieval. Keď tu po prvý raz sledil pred Edeniným príchodom, všimol si, že pod domom je

pivnica. Bola taká stará, že ju istotne zdobili kresby z doby kamennej. Nemal síce chuť tráviť tam dolu dlhší čas, no môže poslúžiť ako úkryt na niekoľko hodín. Zaspal s úsmevom na perách.

KAPITOLA 8

Eden sa strhla zo spánku a s hrôzou si uvedomila, že jej niekto rukou zapcháva ústa. V prvom momente sa chcela vytrhnúť, no cítila pri uchu niečiu tvár a teplý dych. „To som ja, a prosím vás, nepustite sa zase do mňa," počula nezameniteľný hlas Jareda McBridea. „Ešte stále krvácam po tom útoku. Na prízemí niekto je. Ak dám preč ruku, budete ticho?"

Eden vytreštila oči, ale prikývla. Bola priveľká tma, aby videla výraz jeho tváre, no podľa hlasu usúdila, že situáciu má pod kontrolou. Čo teraz od nej očakáva? Pomaly jej odtiahol ruku od úst, akoby sa nechcel pohnúť. Bol pri nej veľmi blízko, nakláňal sa ponad ňu, vlastne boli spolu v posteli. Odtiahla sa od neho a načiahla sa za telefónom, no Jared jej v tom zabránil. Bez slova ukázal na svoj mobil, ktorý mal v puzdre na opasku. Pohl sa ku dverám a naznačil jej, že by mali čo najrýchlejšie odísť. Eden pochopila, že od nej chce, aby vyšla z izby tak, ako bola - len v nočnej košeli. Teraz bola rada, že si nestihla odložiť šaty, keď sa ponáhľala s prezliekaním pred stretnutím s Bradom. Cez záhlavie posteľi boli prevesené džínsy, sveter a tričko. Našuchla si tenisky, schmatla oblečenie a po špičkách vyšla za McBrideom.

Keďže Eden nič nevidela ani nepočula, nebála sa a spoliehala sa len na McBrideovo rozprávanie, že niekto sa nachádza v dome. Necítila nič, len bezmocnú zlosť. A koľko bolo vlastne hodín? V noci bola príliš unavená a nedala si dolu hodinky. V dome bola tma, no keď stisla malý gombíček na svojich hodinkách, ciferník sa rozsvietil. Bolo o desať minút päť.

McBride sa prikrčený zakrádal popri zábradlí dolu schodmi ako postavička z počítačovej hry. Eden zažívala a roztriasla sa od zimy. Nočná košeľ ju pod paplónom síce hrial, no teraz jej bolo v nej chladno. Pritisla si hrbku šiat k telu a pomyslela si, že zastane a oblečie sa.

„Ste si istý...?" ozvala sa, no McBride jej rukou zapchal ústa. Chcela sarkasticky poznamenať, ako zázračne rýchlo sa zotavil. Nepovedala však radšej nič. Minulú noc videla, ako mu krvácajú rany, ktoré mu spôsobila. A ruku v slučke si držal, akoby ho veľmi bolela. Cítila sa tak previnilo, že ho chcela znovu kŕmiť po lyžičkách.

No v tejto chvíli mal jednu ruku okolo jej pása a druhou jej zapchával ústa. Kde mal tú slučku? Prečo nekríval? Ak klamal o svojich zraneniach tak ako o všetkom ostatnom, určite si vymyslel aj to, že je niekto v dome. Zodvihla nohu a chcela ho kopnúť do priehlavku. Zaumienila si, že kým sa bude zvíjať od bolesti, ona pobeží k telefónu. Číslo záchranky vytočí rýchlejšie, než ju dostihne.

Vtom začula zdola šepot a stuhla od strachu. McBride ju ešte stále držal, no už sa mu nevzpierala. Potichu vyslovil jediné slovo: „Pivnica."

Prikývla a uvoľnil jej ústa. Na konci širokej chodby na poschodí boli dvere, ktoré pripomínali šatník. Boli v ňom síce aj metly a zmetáky, no za nimi sa skrývali nízke dvierka, ktoré odhalili staré, nebezpečne úzke a strmé schody. V minulých storočiach bolo smutným údelom prepracovaných slúžok používať tieto schody častejšie než široké schodište v prednej časti domu. Eden zúrila, keď odhrňala ruky starých zmetákov a vysávač z roku 1910. McBride presnoril jej dom naozaj dôkladne, keď poznal tieto tajné schody do kuchyne, ktoré viedli aj ďalej do pivnice. Keď tu predtým bývala, úzke schodisko do kuchyne nepoužívali. A do pivnice chodievala iba Eden. Keď mala pani Farringtonová deväť rokov, omylom ju v nej zamkli, takže odvtedy tam už nikdy viac nevkočila. Chcela ju dať zasypať pieskom. Zdá sa, že Sliedič McBride presne vedel, kam treba ísť.

Úzke schody neboli osvetlené, preto šla Eden prvá a pridržiavala sa steny. Za sebou počula, ako McBride napráva metly a zmetáky a opatrne zatvára nízke dvierka. Musela potlačiť výkrik, keď tvárou narazila rovno do hustej pavučiny, ktorá dokazovala, že McBride síce o tajnom schodisku vedel, no nezišiel po ňom dolu. Opatrne si uvedomovala každý schod, na ktorý kládla nohu. Nevedela, či zreštaurovali aj schodisko, alebo sa jeho hnijúce drevo ešte stále rozpadávalo, ako keď tam predtým bývala.

Keď už boli dole, McBride ju chytil za plece a naznačil, že do kuchyne vojde prvý. Keď o krok ustúpila, v úzkom priestore sa ich telá k sebe pritísli. Oddelovali ich len šaty, ktoré mala prehodené cez predlaktie. Opatrne otvoril dvere. Eden sa uľavilo, keď pánty nezavízgali.

McBride vstúpil do tmavej kuchyne a poobzeral sa vôkol seba. Na chvíľu sa stratil z dohľadu, potom sa vrátil. Pritisol si na ústa prst a naznačil jej, aby ho nasledovala. Keď vkročila do kuchyne, zalapala po dychu. Svetlo lampy zvonku presvitlo cez okná bez záclon a ona uvidela, že jej čistú a upratanú kuchyňu ktosi prekutral. Dvierka skriniek a zásuvky boli pootvárané, nádoby s potravinami poprevracané. Cez sklo kuchynských dverí videla svetlo baterky na verande. Na pravej strane, smerom z jedálne, zazrela druhú baterku, takže boli najmenej dvaja. Podľa zvukov usúdila, že presúvajú veci hore-dolu. Počula, ako padol na zem vankúš z pohovky.

Prečo sa neboja, že ma zobudia? čudovala sa. Pozrela na McBridea, ktorý sa mračil tak, že sa mu medzi obočím vytvorili dve veľmi hlboké vrásky. Nepáčilo sa mu, čo sa tu deje a bola presvedčená, že keby tu s ním nebola, asi by sa postavil votrelcom zoči-voči. Použil by aj zbraň? Ukázal na dvere vedúce do komory, bola to malá miestnosť medzi jedálňou a kuchyňou. Boli v nej padacie dvere, ktoré viedli rovno do pivnice. Málokto ich zbadal, lebo väčšinou boli zapratané škatuľami s konzervami. Eden však nenakúpila dosť jedla, aby naplnila skrinky v kuchyni, nieto ešte komoru. Keď sa načiahla za obručou splývajúcou s dĺžkou, ktorou sa otvárali padacie dvere, zadržal jej ruku. Pozrela naňho a on jej naznačil, aby ich neotvárala.

Natiahol sa za fľašou jedlého oleja, Eden prikývla a on jej ju podal. V tme nahmatala hrdzavé staré pánty a nakvapkala olej na storočný kov. Položila fľašu, otočila sa k nemu a kývla hlavou. Potiahol obruč a zodvihol padacie dvere do pivnice. Chcel ísť dolu prvý, no Eden ho odstrčila. Poznala tie schody lepšie ako on. Teraz tam bolo desať schodíkov, ktoré opravili tesne predtým, než vtedy odišla - to znamená, že mali „len“ niečo vyše dvadsať rokov.

Zhlboka sa nadýchla a vykročila veľmi opatrne, skúmajúc nohou každý schod ešte skôr, než naň preniesla váhu celého tela. Schody vydržali. Keď vošla do pivnice, obrátila sa k McBrideovi, ktorý kráčal tesne za ňou. Zabuchol nad nimi padacie dvere.

Eden hmatkala popri vlhkých stenách z mäkkých starých tehál a snažila sa, aby sa nestriasla od hnusu, keď sa dotkla špinavých políc. Keď tu bývala, udržiavala pivnicu v čistote a využívala ju na jej pôvodný účel: ukladala sem na zimu plody vypestované v záhrade. Jednotlivo zabalila zelené paradajky, jabĺčka, zemiaky aj mrkvu, aby vydržali čo najdlhšie. Aj keď jedna stena vyzerala, akoby ju opravili, pivnica bola plná úkrytov hmyzu a hlodavcov. Brr, striaslo ju. Keď sa odtiaľto dostanem, doprajem si dlhý horúci kúpeľ.

Konečne našla, čo hľadala: zápalky a sviečky. Pretože pivnica bola vlhká, uchovávala zápalky v úzkej kovovej škatuli. Teraz dúfala, že ostali suché aj po toľkých rokoch. So zatajeným dychom ju otvorila, vybrala škatuľku zápaliek, jednu vytiahla a škrtla ňou. Vzbĺkla krásnym plamienkom a Eden zapálila tri hrubé biele sviečky. McBride medzitým vytiahol svoj mobilný telefón.

„Dúfam, že mi prepáčite, že nevolám vášmu šerifovi,“ zašepkal a obzeral si ju vo svetle sviečok. „Toto by mali vybaviť *moji* ľudia,“ poznamenal.

Eden chcela niečo povedať, ale *zdržala sa*. Nevedela, čo sa stalo, no videla, že ho niečo veľmi rozhnevalo. Nemal strach a očividne sa ani nesnažil nájsť spôsob, ako sa dostať z domu, a to sa jej nepozdávalo. Namiesto toho volal „svojim“ ľuďom. Keď zobrala do úvahy všetky okolnosti, rozhodla sa, že Jared McBride toho vedel oveľa viac o tom, čo sa práve deje na prízemí nad nimi, než čo jej o tom porozprával.

Len čo začula, že mobil zvoní, ozvali sa im nad hlavami kroky. Okamžite zaklapol telefón a Eden sfúkla sviečky. V tme nič nevidela, no cítila McBrideove mocné rameno, ako ju strká do kúta, kým on stál na prvom schode. Počula tiché zvuky, akoby sa zohol a vzal niečo zo zeme. Rozmýšľala, čo to mohlo byť. Niečo, čo by mohol použiť ako zbraň, ak by sa tí muži vydali za nimi do pivnice?

Rozoznala kroky nad ich hlavami, a keď začula hlasy, naťahovala uši, no počula len, ako jeden povedal niečo o akomsi „smejčkovi“. Angličania, pomyslela si, tí tak milujú staromódne výrazy.

Keď kroky utíchli, doľahla na ňu celá ťažoba tej hrôzy a strachu. Kto boli títo ľudia? Čo chceli? Boli to len agresívnejší lovci pokladov? Keď tu bývali spolu s pani Farringtonovou, dvakrát sa v sobotu nadržanom zobudili na to, ako ktosi prekopáva záhradu a hľadá tie prekliate drahé kamene. Zakaždým na nich pani Farringtonová vypálila pár rán z nabitej pušky a oni ozlomkrky utekali, preklínajúc odvážnu majiteľku domu.

Ale čo tu hľadájú teraz? čudovala sa. Lovcov pokladov vždy navnadila nejaká ďalšia knižka s príbehom o ukradnutom náhrdelníku. No v poslednom čase žiadna nová kniha o pokladoch nevyšla. Ale je tu internet a príbeh o stratených šperkoch rodiny Farringtonovcov si tam mohol prečítať hociktorý lovec pokladov.

Keď začula nad sebou neomylný zvuk zasúvajúceho sa zámku na dverách, Eden takmer nedýchala. Vymkli ich!

V tme sa snažila nájsť McBridea. Prečo nebol zúfalý, že ich zabuchli do pivnice? No neozval sa. Bol ticho. Eden si bola istá, že začula smiech, keď sa tí tam hore poberali preč.

Kým hore nenastalo úplné ticho, McBride sa neozval, potom vytiahol mobilný telefón a stisol pár tlačidiel. V tom tichu Eden počula, ako zvoní na druhom konci linky, no dal si ho tesne k uchu, takže keď sa ozvali, nepočula, čo a kto hovorí. „Príďte a dostaňte nás odtiaľto,“ povedal do mobilu. „Okamžite. Sme v miestnosti pod kuchyňou. V dlážke sú padacie dvere. Sme tu zamknutí.“

Nechal telefón otvorený a svietil jej, aby mohla znova zapáliť sviečky. Keď sa jej to podarilo, pozrela naňho. Už nebol taký nahnevaný ako predtým, no možno to len vedel dobre skryť. „Otočte sa,“ prikázala mu a on obrátil tvár k stene, kým si Eden naťahovala džínsy, tričko a sveter. Ľutovala, že si nevzala aj ponožky, lebo mala studené nohy.

„Asi o hodinu by sem mali doraziť,“ povedal s nečakaným pokojom, obrátený chrbtom k nej. Potom jej ponúkol svoj mobil. „Ak chcete, môžete zavolať aj niekomu inému. Šerifovi alebo Granvillovi.“

Rozmýšľala o tom, kým sa obliekala. Nie, nechcela zavolať nikomu z nich. Šerifa poznala už roky a vedela, že je klebetný, a ten jeho zástupca, Clint, by určite každému v meste vytáral, čo sa stalo. „Našiel som ju v pivnici vymknutú s tým chlapom, ktorého zmlátila,“ akoby ho už počula. „Ak to ešte neviete, myslím, že medzi tými dvomi niečo je.“ Nie, Eden nechcela, aby to Brad počul.

„Už som hotová,“ ozvala sa, „môžete sa otočiť.“ Stál tam opretý o stenu, dlhé nohy vystreté, ruky skrížené na hrudi. „Tak povieť mi, čo sa to tu deje?“

„Zaplietla som sa so špiónmi, spomínate si? Odovzďávam informácie nepriateľovi a teraz si po ne niekto prišiel. Mimochodom, kto je práve naším nepriateľom? Už to asi nie je Rusko, však?“

McBride sa nenechal jej sarkazmom vyviesť z miery. Odlepil sa od steny a vzal do ruky zaváraninový pohár s nakladanou cviklou.

„Na vašom mieste by som to radšej nejedia. Má viac ako dvadsať rokov a ak ju otvoríte, možno exploduje.“ „Chcete mi nahovoriť, že ste to zavárali vy?“ „Na to nepotrebuje diplom!“

Nepovedal nič, len sa s úžasom díval na pohár. „Ešte nikdy som nestretol ženu, ktorá by vedela zavárať. Je to zaváranina, či nie?“

Eden naňho zaškúlila. „Prečo mám taký dojem, že ste celkom rád, že nás tu vymkli? Neverím, že by ste to robili z nejakých sexuálnych pohnútok, takže čo vlastne odo mňa chcete?“

Ešte stále civel na pohár s cviklou, no Eden si všimla náznak úsmevu v kútikoch jeho úst. „Neviem, kto sú tí muži tam hore. Začul som ich a snažil som sa vás odtiaľ dostať. Vedel som, že je tu pivnica, no tie úzke schodíky som nepoznal. Sú nebezpečné! Dvakrát som skoro spadol.“

Neprestala naňho uprene hľadiť a nechcela stratiť nič svojich myšlienok. Na jej vkus bol až príliš pokojný v tejto situácii. „Čo chcete? A ako vám môžem veriť, že ste to neboli vy, kto sem poslal tých chlapov?“

Uspokojilo ju, keď zbadala, ako trikrát po sebe zažmurkal.

„Verím, že informáciu, ktorú od vás potrebujem, máte ukrytú kdesi hlboko vo vašej hlave, niekde schovanú v dome, takže prečo by som vám sem mal posilať vlamačov?“

„Znamená to, že vy ste už prehľadali každý centimeter môjho domu a viete, že tu nič nenájdete?“

„V podstate áno,“ odvetil a položil nakladanú cviklu naspäť na policu, pričom sa ironicky uškrnul. „No nestihol som prezrieť všetko, čo som chcel, lebo ma napadla divá mačka.“

„Vidím, že ste sa veľmi rýchlo zotavili. Kde máte pásku?“

Neodpovedal jej, podišiel k vstavanej polici a vytiahol odtiaľ na dlážku štyri škatule. Boli plné nádob na zaváranie a keď navíšil dve a dve na seba, dalo sa na nich nepohodlne sedieť. Sadol si a naznačil Eden, že má urobiť to isté. Odtisla obe škatule k náprotivnej stene čo najďalej od neho a sadla si.

„Nepoznám žiadneho špióna a netuším, prečo by sa ten váš špión mal zaujímať práve o mňa,“ vyriekla takým tónom, akoby predpokladala, že ich čaká dlhá noc. Nevedela, či to má na svedomí on, no podozrievala ho. Neprekvapilo by ju, keby jej oznámil, že ich prídu vyslobodiť len pod podmienkou, že mu povie, čo chce od nej vedieť - veľmi rada by mu to povedala, no netušila, čo má povedať. „Zistili ste, či ten dotýčny písal knihu?“

„Preverujeme to. Nie je vám zima?“ Chvíľu načúval, no nič nepočul.

„Tu dole je ticho,“ ozvala sa Eden. „Rozoznáte len zvuky priamo nad hlavou. Ak som tu chcela byť dlhšie než pätnásť minút, musela som sa s niekým dohodnúť, aby postrážil Melissu. Nepočula by som ju, aj keby bola iba v jedálni. Asi by ste mali ešte raz zavolať. Ste si úplne istý, že sem pre nás niekoho pošlú?“

Pozrel na hodinky. „Ešte je to len desať minút. Ponáhľate sa niekam?“

„Keďže ste si vypočuli všetky moje rozhovory, dobre viete, že o desiatej sa mám stretnúť s Bradom.“

„S Bradom? S tým právnikom? Braddonom Granvillom? Kto dá svojmu dieťaťu meno Braddon?“

„Nemienim vám vysvetľovať, ako v Arundeli pomenúvajú svoje deti. Ak teraz začneme klebetiť o nepodstatných veciach, nikdy sa nedozviete, čo potrebujete. Ak sa ma niečo chcete opýtať, len smelo do toho.“

„Opýtal by som sa vás, keby som vedel, kde začať. Dúfal som, že keď vám ukážem

fotografiu Applegatea, povieťte mi: ‚ach, to je ten a ten‘ a záhada bude vyriešená. Ste si istá, že ste ho nikdy v živote nevideli?“

„Ved' som vám už povedala, že sa nepamätám, či som ho videla. Mohla som sa s ním stretnúť, no som redaktorka, takže sa stretávam s tisíckami ľudí. Na konferenciách spisovateľov sa zoznámim so stovkami ďalších. Mohol byť jedným z tých, ktorí mi v trojminútovom rozhovore prezentovali svoje autorské návrhy. Naozaj si ho nepamätám.“

Jared hľadel na špičky svojich topánok. „To čo mi vravíte, má zmysel, a asi to aj tak bude. Možno je tou záhadou skutočnosť, že Applegate vám chcel odovzdať rukopis, v ktorom napísal všetko o každom, s kým mal do činenia. Asi by ste si pamätali na rukopis príbehu o živote špióna?“

„Áno, a asi by som ho odovzdala kolegovi z oddelenia literatúry faktu.“

„Možno ste ešte tú knihu nestihli zredigovať.“ V Jaredovom hlase bola iskierka nádeje.

„Asi by ste mali skontaktovať naše vydavateľstvo a...“ Zasekla sa, lebo zhora sa ozval hlasný hrmot.

Jared bol okamžite na nohách a hľadel na strop pivnice. Začuli ďalší zvuk a potom bolo ticho.

Eden stála vedľa neho. „Dúfam, že neničia dom a že nezvalili ten obrovský sekretár vo vstupnej hale.“

„To boli výstrely,“ zamračil sa. Vybehol po schodoch a opáčil dvere. Boli zamknuté. Chvíľu sa zdalo, že si prezerá padacie dvere, ale potom sa vrátil dole. Otvoril mobilný telefón a znovu niekam volal. Tentoraz Eden postrehla, že hovorí na odkazovač. Znovu bol pokojný a oznamoval, že by sa radi dostali von.

„Nikto nie je doma?“ opýtala sa a znovu si sadla. „To ma naplňa dôverou k FBI. Nemali by byť vždy v pohotovosti? Ako to, že nemáte pri sebe zbraň?“

„Vedel som, že by ste mi ju našli a použili ju proti mne,“ odvetil neprítomné Jared. Zdalo sa, že o niečom premýšľa. „Je tu aj nejaký iný dôvod okrem toho špióna, aby sa sem niekto vlámал a prehľadával vám dom?“

Eden si vzdychla. „Tie prekliate šperky!“

„Šperky?“ zopakoval Jared, keď si sadal, a dodal: „Ach, tie, o ktorých písali v tej knihe. Viete, minulú noc som nemal čas si to prečítať, mohli by ste mi o tom porozprávať?“

„Hádam si len nemyslíte, že nejaký špión tu hľadal tie šperky?“

„Netuším. Možno. Mysleli sme si, že prehltol vaše meno preto, aby sa nikto nedozvedel, že ste mali niečo do činenia s jeho prácou.“ Oprel sa o vlhkú stenu. „Porozprávajte mi o tých šperkoch.“

„Čo keby som vám porozprávala pravdu! „To by som bol rád.“

„Videla som, že by sa vám to rátalo. Zo skúsenosti viem, že klamári zbožňujú, keď im druhí ľudia hovoria pravdu.“

Jared sa znovu uškrnul na pol úst. „Presne ste ma odhadli. Zvolil som si toto povolanie, pri ktorom riskujem život pre vlast' len preto, aby som smel klamať. Úplne sa v tom vyžívam.“

Eden sa musela nevdojak usmiať. „Dobre, takže vo vašom príbehu je aj kúsok pravdy, ale... To je vlastne jedno, vráťme sa k tým drahokamom. Vidíte, je to hotové prekliatie, že mi pani Farringtonová prezradila pravdu, takže viem, že tu nikto žiadne šperky nenájde. Koľko toho chcete vedieť? Všetko od začiatku, či len najdôležitejšie fakty?“

Jared znovu pozrel na hodinky. „Máme more času, zabávajte ma.“ Oprel sa a privrel oči. „Porozprávajte mi celý príbeh od slova do slova. Možno z neho zistím niečo, čo mi pomôže rozuzliť tento prípad.“

Eden neodolala a s úsmevom začala: „Kde bolo, tam bolo.“ Okrem genocídy, vraždy a pomsty to bol výborný príbeh. Alebo bol taký skvelý práve vďaka tomu? Začala skrátenou

verziou o osude náhrdelníka, no potom si pomyslela, prečo by nemohla rozpovedať aj detaily? Všetko predsa opísala vo svojom románe o rodine Farringtonovcov, aj pravdivý koniec vylíčila presne tak, ako jej ho prezradila pani Farringtonová. Úprimne dúfala, že nikto z farringtonovskej rodiny sa nevráti zo záhrobia, aby ju potrestal za prezradenie rodinného tajomstva.

„Zhotovili ho pre jednu francúzsku vojvodkyňu," pustila sa Eden do rozprávania. „Náhrdelník z troch zafírov veľkých ako prepeličie vajcia a vykladaný diamantmi bol skvostný. Vojvodkyňa ho dostala od svojho obstarožného manžela. Vraj si dávala šperk na krk, keď ho podvádzala so svojím milencom - podotýkam, že nemala na sebe nič okrem tých zafírov. Jej milencom bol hlavný záhradník a pošuškávalo sa, že syn, ktorého starý vojvoda tak miloval, bol dieťaťom dotyčného záhradníka."

Eden sa nadýchla a oprela sa o stenu. McBride mal oči ešte stále privreté, no videla, že pozorne počúva a vychutnáva si jej rozprávanie.

Pokračovala: „Mladý potomok rodiny Farringtonovcov bol práve na potulkách po Európe a cestoval cez Francúzsko, keď vypukla Veľká francúzska revolúcia. Náhodou nocoval v malej dedinke, keď sa miestni dedinčania rozhodli, že už nebudú trpieť zhýralosť a nenásytnosť starého vojvodu a skoncuju

s ním. Nevie, prečo ho tak veľmi nenávideli. Jednému mladíkovi v dedine sa niečo stalo, ale podrobnosti nepoznám," rozprávala Eden. „Ak o nich pani Farringtonová aj vedela, zamlčala ich predomnou a ja som sa jej na to nespýtala. Viem len, že rozhnevaní dedinčania podpálili vojvodov kaštieľ. Keď oslavovali jeho smrť, jeden z nich náhodou vošiel do kôlne a našiel ho tam, ako sa snaží pred nimi ukryť."

Samozrejme, že vojvodu napokon zavraždili a potom sa vybrali hľadať jeho manželku, ktorá bola vraj rovnako zlá ako on sám. Prezliekla sa však za sedliacku a podarilo sa jej ujsť. Vedela, že v dedine sa objavil mladý zámožný Američan, a tak sa pobrala za ním. Pod ufúľanými šatami mala navesané všetky svoje šperky a údajne ich mala tak veľa, že ich takmer nevládala uniesť.

Vojvodkyňa bola ešte stále krásavica a náš mladý Farrington, hoci nebol ktovieako pekný, bol dosť múdry. Vojvodkyňa mu ponúkla perlový náhrdelník, ak jej pomôže dostať sa z krajiny, no on sa upriamril na najskvostnejší z jej šperkov, náhrdelník s diamantmi a so zafírmí. Keďže vo svojej situácii nemala veľmi na výber, súhlasila. Schoval ju pod sedadlo vo svojom koči a keď dorazili k pobrežiu, ukryla sa do lodného kufra, v ktorom prežila plavbu cez Lamanšský prieliv. Nechcem si ani len predstaviť, aká strastičná musela byť táto cesta pre úbohú vojvodkyňu!

Keď sa dostali do Anglicka, odovzdala mu náhrdelník a ich cesty sa rozišli. O osude vojvodkyne som sa už nič nedozvedela, keďže nepoznáme jej meno, nemohla som pátrať po jej životnom príbehu. Mladý Farrington sa vrátil do Arundelu s náhrdelníkom všíťým do podšívky obleku. O niekoľko rokov neskôr, keď sa ženil, hodinu pred svadbou zavesil skvostný šperk na krk svojej vyvolenej. Vtedy ho po prvý raz uvideli aj ostatní členovia rodiny.

Pani Farringtonová vravela, že tento náhrdelník sa stal najdôležitejším predmetom v jej rodine. Hovorili mu farringtonovské zafíry a pani domu si ho dávala na krk len trikrát do roka. Ľudia zo široka-d'aleka boli ochotní prejsť mnoho míľ, len aby uvideli ten skvost. V rodine pestovali tradíciu, ktorá zo žien sa smela zafírmí ozdobiť, aj pri akej príležitosti. Dcéry z rodu Farringtonovcov sa ním mohli popýšiť vo svoj svadobný deň, ale iba ak to rodina ženicha akceptovala. Sesternice z prvého kolena si ho mohli dať na krk jediný raz v živote, sesternice z druhého kolena si ho nesmeli vziať na seba nikdy. A takto sa šperk dedil z jednej generácie na ďalšiu.

Pani Farringtonová tvrdila, že náhrdelník spôsoboval nezmyselné nedorozumenia, rozbroje a dlhotrvajúce rodinné spory. Zostal v rodine do začiatku devätnásteho storočia a vtedy sa o ňom začali šíriť klamstvá, výmysly a jeho osud bol obostretý rúskom záhadného tajomstva."

Eden si dala krátku prestávku, aby sa mohla zhlboka nadýchnuť. McBride pozorne počúval. A tak s úsmevom pokračovala ďalej: „Pani Farringtonová mi povedala, že jej prastarý otec Minton mal v živote neustále len smolu. Ak kúpil dostihového koňa, ten si na druhý deň zlomil nohu. Ak kúpil kus lesa a chcel tam ťažiť drevo, určite sa prihnal hurikán a narobil zo stromov špáradlá. Ak kúpil pole bavlny, určite boli v ten rok povodne, ktoré ho zaplavili. Čokoľvek ten chudáčisko zasadil, všetko vykapalo. Pani Farringtonová mudrovala, že ak by sa do ničoho nebol púšťal, bol by finančne slušne zabezpečený, no on chcel dokázať svojim príbuzným, že je rovnako šikovný ako oni, preto sa v jednom kuse pokúšal zveľadiť rodinný majetok.

Dozvedela som sa, že pravým dôvodom, prečo tak veľmi túžil po úspechu, bola jeho krásna manželka, ktorej lásku si chcel získať. Keďže však nemal v ničom šťastie, jeho naivita a neschopnosť mu bránili v honbe za väčším bohatstvom. Povrávalo sa, že sa za neho vydala len kvôli nádhere farringtonovských zafirov a jemu to zlomilo srdce a pokazilo radosť zo života, pretože vedel, že ona v skutočnosti miluje len tie drahé kamene.

Takže tu sa začína príbeh záhadne zauzľovať. Pretože sa tomu chudákovi v ničom nedarilo, nakoniec bol prinútený urobiť nepredstaviteľnú vec a zafirový náhrdelník prediť, aby mohol splatiť svoje dlhy a ponechať si Farringtonské sídlo. Keď sa vrátil z New Yorku, kde tajne predal šperk, našiel svoj sejf otvorený a prázdny a jeho manželka ležala na dlážke mŕtva. Bola zaškrtená. V ten istý deň našli v močiari mŕtvolu pôvabného mladíka - notorického zvodcu žien -, ktorý roky pracoval pre rodinu Farringtonovcov. Každý hovoril, že to on ukradol náhrdelník a keď ho pani domu prichytila, zabil ju a ušiel do močarísk, kde ho uhryzol jedovatý had. Keď uňho šperk nenašli, domýšľali si, že ho skryl niekde na plantáži, a tak sa zrodila historka o záhadne stratenom náhrdelníku. Uverejnili ju najmenej v stovke kníh a odvtedy spôsobila mnoho problémov s hľadačmi pokladov, ktorí pátrali po farringtonovských zafiroch."

Jared otvoril oči a naklonil sa dopredu. „Ten Farrington zabil buď svoju ženu, alebo jej milenca, alebo dokonca obidvoch."

„Asi ste mali v živote do činenia len so samými nepríjemnosťami," odsekla rezervovane Eden. „Bohužiaľ, musím uznať, že v tomto prípade máte pravdu, Minton Farrington sa svojmu najstaršiemu synovi na smrteľnej posteli priznal a povedal mu pravdu o tom, čo sa vtedy naozaj stalo. Minton pravdepodobne začul svoju ženu a jej milenca, ako plánujú ukradnúť náhrdelník a spoločne ujsť. Pani Farringtonová tvrdila, že vtedy sa jej prastarý otec rozhodol drahokamov zbaviť. Vzal si do hlavy, že zafiroy sú prekliate, a teda aj zodpovedné za všetku jeho smolu a neúspech v živote. Vzal náhrdelník do New Yorku a predal ho.

Keď sa Minton vrátil do rodinného sídla, bola už neskorá noc, jeho žena ležala mŕtva na podlahe v knižnici, sejf bol otvorený a prázdny. Minton okamžite vyskočil na koňa, vzal svojich dvoch najlepších poľovníckych psov a pobral sa za jej milencom. Našiel ho na druhý deň ukrytého v chatke v močariskách. Minton tvrdil, že mieril puškou na mladíka a nútil ho pospiatky ustupovať rovno pred obrovského hada, ktorý sa vyhrieval na skale. Mladý muž nemal šancu. Keď bol milenec mŕtvy, Minton sa ponáhlal do Farringtonského sídla. Vtedy už ostatní objavili telo jeho manželky a v tom zmätku si pomysleli, že Minton sa len teraz vrátil zo svojej cesty. Nik ho nepodozrieval, že by v tom mohol mať prsty. Minton nikdy nikomu nepovedal, že šperk predal, lebo sa bál, aby sa ľudia nedozvedeli pravdu o jeho manželke. Radšej ich nechal v domnienke, že ju zabili lupiči, akoby sa dozvedeli, že plánovala útek s milencom. Keď sa rozšírila legenda o zmiznutom šperku, nepodnikol proti tomu vôbec nič.

Vlastne predstieral, že aj on náhrdelník hľadá, ba ponúkal zaň aj odmenu.

Asi šesť mesiacov po manželkinej smrti sa Minton zoznámil s neveľmi pôvabnou dievčinou, o ktorej sa vedelo, že ho zbožňuje, vzali sa a narodili sa im štyri zdravé deti. Až na smrteľnej posteli povedal pravdu svojmu najstaršiemu synovi. A ten syn sa tiež zveril svojmu prvorodenému synovi. Tak sa tajomstvo dostalo až k pani Farringtonovej, ktorá bola jedinou dcérou svojho otca. Čo sa týka Mintona Farringtona, bol rád, že náhrdelník predal, lebo odvtedy sa mu smola prestala lepiť na päty. Zdá sa, že všetko, čoho sa odvtedy dotkol, sa premenilo na zlato. Keď zomrel, plantáž bola v najlepšom stave za posledných sto rokov. A to je koniec príbehu," dopovedala Eden a súchala si chladom skrehnuté ruky. Sviečky dohárali a na polici už ďalšie nenašla. O chvíľu sa ocitnú v úplnej tme.

„Skvelá historka," ozval sa Jared. „No nevidím žiadnu súvislosť s Applegateom. Takéto drahokamy sa dajú ťažko len tak prechovávať. Musel by ich dať rozrezať."

„Prepáčte, no asi ste nepochopili, o čo išlo. Šperk predali, nikto ho neukradol. Náhrdelník určite rozobrali a jednotlivé drahokamy sa teraz hompálajú na silikónových poprsiach filmových hviezd s nafúknutými perami. Nikto už ani netuší, že im kedysi hovorili farringtonovské zafíry a dávno-pradávaní patrili nevernej francúzskej šľachtickej." „Hmmm," zamrmľal Jared. „Čo si o tom myslíte?"

Oprel sa laktami o kolená a zahľadel sa na ňu. „Tá historka má toľko nezrovnalostí, že neviem, kde by som mal začať. Naozaj si myslíte, že manžel odhalí sprisahanie manželky a jej milenca, ktorí plánujú ukradnúť storočný klenot, pýchu a potešenie celej rodiny, navyše chcú spolu ujsť, a jemu nenapadne nič lepšie, ako vziať ten náhrdelník a namieriť si to s ním do záložne? Vážne chcete, aby som uveril, že nezatúžil po pomste? Čo asi plánoval po návrate od klenotníka? Chcel ďalej v pokoji nažívať s manželkou? A záhradník by mu naďalej okopával hriadky? Opísali ste ho ako pomstychtivého človeka, keď ste tvrdili, že uháňal za záhradníkom, namieril naňho pušku a pozeral sa, ako spätkuje rovno k jedovatému hadovi. Povedali ste aj, že keď bol už milenc jeho ženy mŕtvy, milý Minton sa vrátil naspäť do svojho domu. Čo to má znamenať? Že tam stál a prizeral sa, ako ten nešťastník zomiera? Nemyslíte si, že sa v tom slastne vyžíval? A keď sa vrátil domov, nechal ostatných v domnienke, že len vtedy prišiel z cesty. Nemyslíte, že v stajni pracovali paholci, ktorí vedeli, že uprostred noci vysadol na koňa, vzal si psov a jednu či dve zbrane? Podplatil ich, alebo zastrelil, aby nevyzradili jeho tajomstvo? Tento príbeh vynikajúco odhaľuje Mintonovu povahu. Som presvedčený, že zavraždil svoju manželku aj jej milenca. Myslím, že rozprávka o ceste do New Yorku mu mala len poskytnúť alibi, ba dokonca silno pochybujem, že vôbec niekam cestoval."

Eden tam len tak sedela a od prekvapenia klipkala očami. Každé jeho slovo dávalo zmysel, no ona sa na ten príbeh predtým dívala z úplne iného uhla. „A čo ten šperk?" „Podľa vášho príbehu súhlasím, že jeho prvá žena, tá krásavica, sa vydala za škaredého muža kvôli klenotom. No on sa s ňou oženil pre jej krásu, takže spolu vlastne uzavreli výhodný výmenný obchod. Myslím, že to, čo tak strašne Mintona rozzúrilo, bola skutočnosť, že jeho manželka porušila ich dohodu. Určite vedel, že mala pomer. Bol pánom a majiteľom celej usadlosti, musel mať prehľad o všetkom, čo sa tu dialo. Do nepříčetnosti ho rozzúrilo, že ho chce opustiť a ešte aj zobrať so sebou tie šperky. To bolo úplné znesvätenie ich vzájomnej dohody. Myslím si, že zaškrtil svoju hriešnu cudzoložnicu, potom šikovným spôsobom zavraždil jej milenca a múdro povedal ostatným, že klenoty niekto ulúpil. Keď zafíry zmizli, v rodine sa urovnalo mnoho nedorozumení a on sa už nikdy nemusel obávať, že by sa za neho nejaká žena vydala iba kvôli tým drahokamom. A čo sa týka tej jeho životnej smoly, ak mal manželku, ktorá ho neznášala a rozdávala si to s mladým záhradníkom, bol asi z toho natoľko vystresovaný, že nebol schopný robiť uvážené rozhodnutia. Odstránil ten prekliaty náhrdelník

spred očí verejnosti, oženil sa s vernou ženou, splodil deti a bol opäť schopný rozumne rozmýšľať, takže šťastena mu začala priať. To, že spáchal dve vraždy, ho asi netrápilo oveľa viac ako nevýhodná kúpa pozemku."

„Ach," zaklipkala očami Eden. „Už ste niekedy premýšľali nad tým, že budete písať? Myslím, že by ste hravo vymysleli úžasné zápletky."

„Mnoho som zažil," povedal. „Vždy si myslím o ľuďoch len to najhoršie. Ved'..." siahol po vibrujúcom mobile. Otvoril ho a usmial sa. „Bili, kde..." Jared chvíľu počúval. „Povedz mi to ešte raz a pomaly," povedal a uhýbal Eden pohľadom. Po chvíli Jared prehovoril do mobilu, „kto potom, dočerta, sú tí chlapi na poschodí, ak nie sú od nás?" Keď to vravel, hodil očkom po Eden. „Hej, je tu dole so mnou. Pošli nejakých mužov. Tuším, že tí chlapíci zhora už odišli, no poznali tento dom tak dobre, že vedeli, kde sú padacie dvere do pivnice a vymkli nás tu. Nie, neznepokojuj sa. Môžem odstreliť zámku a dostať nás von." Opäť krátko pozrel na Eden. „Hej, ale ponáhľaj sa a pošli ich. A v civile! V tomto meste sa veľa klebetí."

Zaklapol svoj mobilný telefón a pozrel na Eden, akoby očakával pokarhanie.

Nenechala sa vyviesť z miery. „Takže pekne po poriadku. Držme sa faktov. Toto ste zinscenovali, len aby sme sa ocitli osamote a mohli ste ma vypočúvať? Ved' ste sa ma už na to predsa pýtali a viete, že nič neviem. No aj tak ste sa domnievali, že možno klamem, takže ste ma vytiahli z postele v nočnej košeli a predviedli dokonalú šarádu o zloduchoch, čo sa potlkajú po dome. Po celý čas ste si mysleli, že tí chlapi sú od vás - lebo vy ste to celé zorganizovali -, no zrazu ste zistili, že chlapíci na poschodí sú naozajstní zločinci. A navyše ste mali pri sebe celý čas zbraň, ktorú ste kedykoľvek mohli použiť na naše vyslobodenie."

Zdalo sa, že Jared s ňou súhlasí. „V podstate sa veľmi nemýlite. No nerád používam zbrane, ak sú v hre civilné osoby. Príliš často spanikária, postavlia sa guľkám rovno do cesty a utrpia strelné zranenie."

„Aký ste ohľaduplný," ozvala sa sladko. „Môžem sa spýtať, čo hovoril ten pán, s ktorým ste telefonovali?"

Jared na chvíľu sklonil hlavu. „Jeho syna včera večer trafili do hlavy golfovou loptičkou, takže bol pri ňom v nemocnici a zabudol poslať mužov, o ktorých som ho žiadal. Jeho syn je už v poriadku, ak by vás to zaujímalo."

„To je milé. Takže kto boli tí chlapi, čo mi zdemolovali dom?"

„Netuším. Chcete odtiaľto odísť? Začína tu byť dosť chladno. Okrem toho som veľmi hladný."

Keby mala poruke nejaký nástroj, ktorým by ho mohla ovaliť, Eden by určite neváhala. No za daných okolností sa musela statočne kontrolovať, aby doňho nezačala hádzať aspoň zaváraninové poháre s cviklou. Zhlboka sa nadýchla a snažila sa upokojiť. „Pán McBride, bola by som rada, keby ste ma okamžite dostali odtiaľto von. Aj ja som hladná a je mi zima a mám stretnutie" - pozrela na hodinky - „o hodinu a štyridsaťšesť a pol minúty. Som pevne rozhodnutá dodržať termín schôdzky, hoci robíte aj nemožné, aby ste mi v tom zabránili."

„Ešte stále sa chcete stretnúť s Granvillom?" opýtal sa, no neodpovedala mu.

Jared sa zohol, nadvihol si nohavicu a z puzdra, ktoré mal pripevnené nad členkom, vytiahol malú pištoľ. „Chod'te do kúta a zakryte si uši," povedal a Eden ho poslúchla. Jared odstrelil zámku na padacích dverách a potom ich vyklopil. Eden sa cez ne za ním prestrčila a vyšli spolu do komory. Bola taká nahnevaná, že sa naňho nemohla ani pozrieť.

Keď vošla do kuchyne, v jasných lúčoch slnka sa po nej porozhliadala. V dennom svetle vyzerala tá spúšť ešte oveľa horšie než v noci. Nieкто vysypal z nádoby čerstvo doplnenú múku na zem a potom po nej postúpil. Múka bola úplne všade, aj na dreze, akoby nieкто naň vyliezol a poprechádzal sa tam. Eden pozrela nahor a zbadala dieru vyrezanú do stropu, veľkú aspoň tri štvorcové stopy. Takže tade videli aj do podkrovia? čudovala sa.

Za chrptom zacítila McBridea skôr, než ho počula či uvidela. „Váš zamestnávateľ mi za toto zaplatí," precedila cez zaťaté zuby.

„Veľa šťastia pri vymáhaní náhrady škôd," odvetil ľúbezným hlasom a zdalo sa, že ho pohľad na tú spúšť vôbec nerozrušil. „Zostaňte tu," prikázal jej a s nabitou zbraňou zamieril do jedálne.

Eden sa vrhla za ním a vo vstupnej hale sa takmer rozplakala. Mohutný sekretár bol prevrátený a ornament, ktorý ho zdobil, sa odlomil. Chvíľu tam stála a premáhala slzy, potom sa rozbehla skontrolovať, čo vlamači spôsobili v ostatných častiach domu. Najväčší neporiadok bol v obývacom salóne. Nábytok bol poprevracaný a vankúše na pohovke rozrezané. Obrazy zo stien, ktoré namaľoval netalentovaný predok Farringtonovcov, boli pohádzané na kopu pri kozube. Vari sa ich chystali spáliť? Prečo? Aby neurážali ich vyberaný vkus?

Jared prišiel za ňou a odložil zbraň. Vedel, že v dome okrem nich už nikto nieje. Keď jej položil ruku na plece, odtiahla sa a vošla naspäť do haly. Pod hlavným schodiskom bola kúpeľňa. Kedysi tam bola spálňa pána domu, no veľký pekanový orech sa vonku veľmi rozrástol a jednému z vtedajších Farringtonovcov bolo ľúto vyrúbať nádherný strom, tak radšej zmenšil spálňu. Keď v dome kládli vodovodné potrubia, prerobili ju na kúpeľňu. Aj tu bol rozrezaný plafón a na skrinke s umývadlom boli stopy nôh.

„Pošlem sem ľudí z kriminalistického laboratória," ozval sa jej za chrptom Jared.

Nahnevane sa k nemu otočila. „A čo vám povedia? Že mi nejakí zločinci zdemolovali dom? To sú mi teda novinky!"

„Neviem, prečo sa zlostíte na mňa," bránil sa a kráčal za ňou. „Toto neboli moji chlapci."

„Pravdaže, ani náhodou to nemohli byť vaši chlapci!"

„Naozaj, pokúšal som sa..." Vystrel pleciami. „Pokúšal som sa zabrániť vám, aby ste ma vyhodili, lebo je nanajvýš potrebné, aby ste si uvedomili vážnosť situácie. Nepovedal som vám to, no tesne pred mojím príchodom tu zavraždili agentku."

Otočila sa k nemu, ruky mala zaťaté v päst' a z očí jej sršala zlosť. „No to je ale novinka! Zavraždili agentku FBI. Na to ste predsa zvyknutí, či nie? Nie je náhodou zmysel vašej práce v tom, že máte bojovať proti ohrozeniu? Takže jedna z vás sa usalašila v mestečku, všetko presnorila, každému kládla osobné otázky a..."

„A zomrela."

„Ach," podotkla Eden. „Chuderka."

„Len smelo do toho. Čo ste chceli povedať?"

„Čo sa jej stalo?"

„Zrazilo ju auto."

Eden si povzdychla. „To mohla byť aj nehoda. Nemusela to byť rovno vražda." Znovu ju premohol hnev. „A dnes vám napadlo, že tí muži by vám mohli ísť po krku?"

Neodpovedal jej, a ani to neočakávala. Otvorila dvere do svojej spálne a našla ju presne tak, ako ju zanechala. Očividne do nej nik nevkráčal. To, že sa nik nenamáhal prekuť jej spálňu, znamenalo, že ktokoľvek tu bol, mal na muške McBridea, a nie ju. Bola čoraz väčšmi presvedčená o tom, že ten špión, Appleby, či ako sa volal, chcel napísať knihu, v ktorej odhalí všetko o svojom živote tajného agenta a ako povedal McBride, určite nechcel, aby sa o tom FBI dozvedela, preto sa snažil zničiť Edenino meno. Možno sa obával, že FBI zabráni vydaniu jeho knihy. Takisto, ako každý, kto píše, aj on chcel dosiahnuť nesmrteľnosť; vytvoriť dielo, ktoré bude žiť naveky.

Eden sa rozhodla, že po stretnutí s Bradom zavolá do svojho vydavateľstva a zistí, či sa niektorému redaktorovi nedostal do rúk rukopis, ktorý napísal špión. Alebo urobil to isté, čo Eden so záznamami o Farringtonovcoch a prezentuje svoj príbeh ako vymyslenú fikciu.

Hľadela na modré škatule, ktoré sa vŕšili v kúte spálne. Štyri rukopisy boli od neznámych autorov. Eden ich mala prečítať a napísať posudok. Ak to bude k svetu, dajú to kmeňovému redaktorovi vydavateľstva, ten to ešte raz prečíta a možno navrhne na vydanie. Ak príbeh nestojí za nič, pošlú ho autorovi naspäť so zdvorilým poďakovaním. Eden vedela - lebo teraz nemala čas na svoju prácu -, že Applegateova kniha môže byť práve v tých škatuliach. Možno tí chlapíci, čo jej zdemolovali dom, hľadali rukopis, no nenašli ho. Nedávalo to však zmysel, keďže škatule neboli schované a stáli tam každému na očiach.

Otočila sa a stála zoči-voči McBrideovi. „Ako vidíte, nikto neprehľadával moju izbu. Očividne ich nezaujíma ja. Ak sa pozriete do vašej izby, asi zistíte, že ju prevrátili hore nohami. A teraz, pán McBride, sa idem osprchovať a potom pôjdem na schôdzku s mužom, ktorého začínam mať čoraz radšej. Takže, ak dovoľíte, idem sa...”

Nebola pripravená na taký bleskurýchly pohyb. Už takmer zavrela dvere, keď cez ne Jared prestrčil ruku, schmatol ju a vytiahol z izby. Takmer ju hodil za dvere. „Čo...” chcela zaprotестovať, no nedokončila vetu, lebo McBride sa vrhol do jej spálne. Niekoľko sa tam skrýval? Rukou si zvierala hrdlo a srdce jej bilo ako splašené. Keď odtiaľ nepočula žiadne zvuky, upokojila sa a po špičkách vošla do dverí. McBride tam stál a uprene hľadel na posteľ. Prikrývky boli odhrnuté, no nezbadala nič nezvyčajné. Vystrela sa a vkročila do izby. „Nikto tu nie je,” prehovorila.

Jared zdvihol ruku a naznačil jej, aby sa nepribližovala k posteli. „Bežte dole do haly,” povedal ticho a pokojne, „a doneste metlu. Nie, radšej dve, a vráťte sa sem. Nerobte hluk a pohybujte sa pomaly.”

Chcela sa začať vypytovať, žiadať vysvetlenie, no vtom zbadala, že prikrývky na posteli sa pohli. Bolo tam niečo živé! Pomaly vycúvala z izby, potom zbehla do haly ku skrini so starými metlami. Dvere boli otvorené a vytŕčali z nich dve metly a starý mop, no zjavne dolu schodíkmi nikto nezišiel, len oni dvaja. Bolo nezvyčajné, že schodisko vedie zo skrine s metlami, takže votrelci sa na nepozreli.

Schytila dve metly s pevnými rúčkami a vrátila sa do spálne. McBride sa ani nepohol. Uprostred posteľe vytŕčal hlavu had. V Edeniných paplónoch bolo útulne a teplúčko a vôbec sa mu odtiaľ nechcelo. Zízal na McBridea, akoby mu chcel zaželať dobré ráno.

Jared na ňu ani nepozrel, len natiahol ruku a vzal metly. „Išli by ste, prosím vás, k tomu najvzdialenejšiemu oknu, otvorili ho a potom zišli dolu?” opýtal sa pokojným, ľahostajným hlasom.

Eden pomaličky kráčala k oknu chrptom k almare, ktorá stála pri stene. Had trochu pootočil hlavu, no inak sa ani nepohol. Zdalo sa, že si za svoju korisť vybral McBridea a Eden ho veľmi nezaujímal. Okno musela vytlačiť nahor celou silou. Odhnívajúce drevo na oknách síce vymieňali, no aj tak mali viac ako dvesto rokov - a boli každému trňom v oku. Pred mnohými rokmi si Eden neraz túžobne prezerala reklamy na značkové okná firiem Pella a Andersen.

Konečne sa jej podarilo vytiahnuť okno až hore, ale nechcelo tam držať. Vzala jednu z modrých škatúl - dúfala, že to bude práve rukopis toho špióna -, a podoprela ho. Keď bolo okno otvorené, znovu sa vrátila ku dverám, držiak sa popri stene obloženej nábytkom. Pozorovala McBridea, ktorý z hada nespustil oči. Akoby sa navzájom hypnotizovali.

Eden vyšla z izby, no ostala vo dverách a prizerala sa. McBride sa zahrál na zaklínača hadov a pomocou metly, ktorú mal v ľavej ruke, upútal hadovu pozornosť. Pravou rukou vsunul druhú metlu pod telo hada, ktorý začal vyliezať spod teplých prikrývok. Trvalo to hodnú chvíľu a stálo ho to veľa trpezlivosti, no čoskoro sa rúčka metly ocitla pod hadom. Jared ju zdvihol, had sa omotal okolo nej a on s ním bleskovo podošiel k otvorenému oknu. Bolo to len zopár krokov, no akoby to trvalo celú večnosť. Bleskurýchlym pohybom vyhodil

obrovského plaza von oknom.

Eden si s úľavou vydýchla a chcela vojsť do spálne, no McBride ju zastavil pohybom ruky. „Najprv by som to tu rád skontroloval," varoval ju a začal pomaly a dôkladne prehľadávať najprv spálňu a potom aj kúpeľňu.

Vo veľkej almare konca postele našiel jedovatého ploskohlavca medeného. Zapáchalo sa mu teplo televízora, a tak sa podeň skrútil do kľbka. Eden by ho nikdy nezbadala, ale keby siahla po niečo do skrinky, okamžite by ju uhryzol. Pod posteľou v topánkach, ktoré nosila do záhrady, sa chúlil červenobruchý smrteľne jedovatý krovinár. V kúpeľni, za poskladanými uterákmi v zásuvke, bola močiarna vretenica.

Stála vo dverách a cítila sa čoraz slabšia zakaždým, keď McBride vytiahol z jej izby ďalšiu jedovatú ohavu. Do spálne zjavne vypustili najmenej za vrece hadov, a potom zatvorili dvere. Pozorovala ho, ako obracia stoličky, sťahuje posteľné obliečky, nadvihuje matrac i pružiny pod ním. Vyskočil na stoličku a skontroloval vrch almary aj zrkadla nad bielizníkom. Ľahol si na dlážku a baterkou preskúmal každý centimeter pod posteľou.

Keď si bol istý, že v jej spálni už nič nie je, išli do jeho izby a prehľadal aj tú. V jeho spálni žiadne hady neboli.

Sťážka klesla na starú truhlicu v chodbe a zhlboka si vzdychla. „Nieкто si želá moju smrť."

„Vyzerá to tak," prisvedčil a spýtavo na ňu hľadel. „Mali by sme spoločnými silami prísť na to, čo viete, alebo koho poznáte. Musíme..."

Všetko, čo sa jej prihodilo, bolo také nevšedné, že ju to načisto vyviedlo z miery. Keď rozmýšľala nad tým, čo sa teraz s ňou deje, začali sa jej v hlave vynárať nepríjemné spomienky z minulosti. Nie, najlepšie bude, ak bude svoj život žiť čo najnormálnejšie. Pozrela na hodinky, vyskočila a rozbehla sa ku schodom. „Musím sa stretnúť s Hradom!"

„Slečna Palmerová," vykrikol Jared a letel za ňou dolu schodmi.

„Nemôžete nikam ísť. Je to príliš nebezpečné. Eden! Stojte!"

Nevšímala si ho. Bežala dolu do haly, cestou schmatla kabelku a kľúče od auta a utekala preč.

„Musím vám skontrolovať auto. Nemôžete ísť nikam! Počujete?"

Eden odomkla dvere svojho auta a na sekundu sa zastavila. „Pán McBride, mám štyridsaťpäť rokov a celý život som mala do činenia so samými neschopnými mužmi. Teraz si myslím, že som konečne našla súceho muža do koča i do voza. Ak si myslíte, že ma FBI, niekoľko vrahov a zopár jedovatých hadov zastraší a odradí od stretnutia s ním, potom môžem o vás smelo vyhlásiť, že sa v ženách ani trochu ne-vyznáte."

Jared ledva stihol nasadnúť, než vyštartovala z príjazdovej cesty a namierila si to rovno do Arundelu.

KAPITOLA 9

„Vy ste naozaj pozoruhodný človek," poznamenala Eden, keď si v spätnom zrkadielku rúžovala pery. Na konci ulice zbadala Bradovo auto zaparkované pred predajňou cestných a poľnohospodárskych strojov značky John Deere. Vedľa neho stál vysoký dlhovlasý mladík a z ich strnulých pohybov usúdila, že sa k sebe veľmi nemajú. Eden trochu odbočila z cesty, aby mohla zastať a líčidlami, ktoré stále nosila v kabelke, si upravila tvár. Vlasy mala strapaté, no vďaka skvelému newyorskému strihu sa z nich dal narýchlo vyčariť celkom schopný účes. Namaľovala si očné linky aj riasy.

„Asi by som si príliš namýšľal, ak by som dúfal, že to mal byť kompliment," poznamenal Jared. „Som zvedavý, ako vysvetlíte Granvillovi, prečo som stále s vami - a budem takto na

vás nalepený permanentne."

„Ste pozoruhodný, lebo ešte nikdy som nikoho nepočula toľko hundrať. Ani ste si len nevydýchli, odkedy sme odišli z domu."

„Musím používať slová, lebo naša Centrála by len s nevôľou povolila použitie zbraní voči osobám, o ktorých sa predpokladá, že sú obyčajní civilisti."

„Ja som obyčajná," Eden sa namiesto do spätného zrkadielka zadívala k predajni na konci ulice. Brád pred mladíkom horlivo gestikuloval. Radšej by sa mala ponáhľať, kým sa na seba nevrhnú päťami.

Jared sledoval, kam sa Eden pozerá. „Neviete, že muži nemajú radi, keď ich ženy uháňajú?" podotkol.

Venovala mu prísny pohľad. „Žena je tá, ktorá si vyberá, a každý to vie. Hádam len nezačnete žiarliť?"

„Nenamýšľajte si! Azda vás to prekvapí, no nežijem len prácou, aj ja mám svoje súkromie. A dokonca mám aj priateľku."

„To ma úprimne teší. Môžete byť rád." Naposledy si v zrkadle skontrolovala tvár. Lepšie to už nebude, ubezpečila sa v duchu a naštartovala.

„Čo mu o mne poviete?" dobiedzal znovu Jared. „Radšej si niečo vymyslite, lebo ja sa od vás nepohnem ani na krok. Ešte vás zabijú pod mojím dozorom a ja kvôli tomu nikdy nedostanem zaslúžený dôchodok."

Spýtavo naňho pozrela, aby zistila, či to mal byť žart. „Kto by si pomyslel, že vy máte priateľku?" precedila cez zuby.

O pár sekúnd zastali pred predajňou traktorov. Naschvál zaparkovala na vzdialenejšom konci parkoviska a vykročila smerom k Bradovi. Rozhodla sa ignorovať McBridea a nemyslieť na to, čo sa prihodilo dnes ráno. Nechcela, aby sa Brád dozvedel čokoľvek o vyšetrovaní FBI, špiónoch či chlapoch, ktorí jej prekutávali dom. Poznala Arundelčanov; možno jej dokázali odpustiť nemanželské dieťa, no vyšetrovanie FBI by bolo pre nich príliš veľké sústo.

Cestou do mesta McBride neprestal rozprávať o tom, že situácia je veľmi vážna a treba zistiť, čo ona o tom vie a prečo Applegate prehltol papierik s jej menom. Nástojil na tom, že sa má držať od Granvilla bokom, kým sa to nevyrieši. Naznačil, že možno ide práve o tie zafíry - keby sa náhodou objavili, ona ako dedička pani Farringtonovej by sa stala ich majiteľkou. Eden od zlosti sršali z očí iskry. „Chcete naznačiť, že Braddon Granville zatúžil po mojom majetku - ak by sa tie drahokamy našli? Vravíte, že ho vôbec nezaujímam ja, ale moje dedičstvo?"

Po tomto výstupe sa Jared stiahol. Kráčajúc Bradovi v ústrety veľmi ľutovala, že nestihla schmatnúť nejaké iné oblečenie než džínsy a úporné rozmýšľala, ako vysvetlí McBrideovu prítomnosť. Čím odôvodní, že je stále s ňou? Aj keď ho škaredo doriadila, ešte si ho nemusí adoptovať! Ako vysvetlí, že ju nespustí z očí ani na chvíľu? Aspoň sa tým vyhrážal. Povedal, že zostane u nej v dome, každý deň jej prehľadá izbu a vonku nainštaluje bezpečnostné a sledovacie zariadenie. Uistoval ju, že ju v žiadnom prípade nezabijú, kým je zodpovedný za jej bezpečnosť. Asi by jej jeho starostlivosť lichotila, keby to nevyslovil takým tónom, akoby bola jej prípadná smrť len bezvýznamným čiernym bodom v zápisnici o vyšetrovaní prípadu.

„Prepáč, že meškám," Eden podala Bradovi ruku. Uvedomovala si McBridea za chrbtom aj Bradov spýtavý pohľad. Brád jej potriasol rukou, no potom sa k nej sklonil a pobožkal ju na obe líca, ako to robievajú Európania. Eden ho zatúžila objasť okolo krku a rozpovedať mu o všetkých hrôzach, čo sa jej dnes ráno prihodili. No nepovedala nič. Zachovala pokoj a podišla k vysokému mladému mužovi, ktorý stál za Bradom. Bol pekný, no tváril sa namrzene a hnevivo. „Vy musíte byť pán Robicheaux," podávala mu ruku. „Hej," odvetil a prijal

podávanú ruku, no tváril sa zmätene, očividne netušil, kto je a prečo prišla. A hľadel aj na muža, ktorý stál za ňou.

„Ach, to je McBride, však?“ Brád vystrel ruku k Jaredovi. „Chcete si kúpiť traktor?“ „Som Edenin bratranec,“ vyhlásil McBride. Eden naňho ani nepozrela. Dívala sa na Brada, venovala mu jemný úsmev, hoci netušila, čo mu má povedať.

No nemusela sa obávať, lebo McBride sa pustil do vysvetľovania. Nie nadarmo vedel vynikajúco klamať a vymýšľať celé životné príbehy. „Sme bratranec a sesternica z tretieho kolena, takže nie sme blízki príbuzní. Zo strany jej matky, preto máme iné priezviská. Naozaj nás to riadne prekvapilo, keď sme zistili príbuznosť, no dozvedel som sa pred časom, že moja rodina pochádza z týchto končín, a vlastne preto som sa sem prisťahoval. Rodina mojej matky pozná Edeninu matku, no naše rodiny neudržiavali blízke vzťahy. Viete, ako to chodí.“ Keď dopovedal tú rozprávku, zoširoka sa na Brada usmial.

Eden sa pomaly otočila k Jaredovi a dávala si pozor, aby nevybuchla od zlosti. „Myslím, že si musíme pohovoriť o dôležitejších veciach, ako sú naše, uhm, rodinné väzby,“ prehlásila. „A nemyslím, že pána Granvilla zaujímajú naše príbuzenské vzťahy. Pane, hmm, Jared, prečo nejdeš dovnútra a nedáš si kokakolu? Určite je tam automat.“

„Len ak pôjdeš so mnou, drahá sesternička,“ sladučko sa na ňu usmial. Prikročil k nej, objal ju a stisol. „Neviete si predstaviť, aký som bol nadšený, keď som objavil vlastnú sesternicu. Po toľkých rokoch odlúčenia sa od nej nechcem pohnúť ani na chvíľku.“

Eden, s pohľadom upretým na Brada, ho kopla do členka, presne tam, kde mal pripevnené puzdro s pištoľou, takže ho to riadne zabolelo. Podarilo sa mu zadržať výkrik, no stlačil jej prstami plece tak silno, až jej vyhĺkli slzy. Ráznym pohybom sa vymanila z jeho zovretia. „Asi by sme mali hovoriť o práci,“ poznamenala.

„Áno, fajn, takže, uhm,“ zamrmľal Brád a skákal pohľadom z Eden na Jareda.

Eden sa obrátila k mladému mužovi, ktorý ich zachmúrene pozoroval, no zdalo sa, akoby sa mu v očiach objavil mierne pobavený výraz. Tento mladý muž vyzerá výborne a Eden vedela, prečo sa do neho Camden Granvillová zaľúbila. Namrzený, hnevливý výraz ju nepríťahoval, no niektorým dievčatám sa páčili práve takíto chlapci. „Čo vám ô mne Brád povedal?“ opýtala sa ho a otočila sa chrbtom Bradovi aj McBrideovi, ktorí na seba zazerali ako bojové psy tesne pred zápasom.

Remi neochotne odtrhol oči od znepriatelených mužov. Zdalo sa, že si vychutnáva situáciu, v ktorej sa jeho svokor cíti neprijemne. „Nepovedal o vás ani slovo, madam,“ prehovril pravým lousianskym prízvukom. Kreolčinou.

Ach, veru hej, pomyslela si Eden. Veľmi dobre chápala Camdeninu voľbu. Nasmerovala si to k malotraktorom, obídúc drahé kombajny za štvrt' milióna, a Remi jej kráčal v päťách. Za nimi pomaly, bok po boku, kráčali Brád a McBride. „Mám nejaké skúsenosti s navrhovaním a zakladaním záhrad v štýle osemnásteho storočia,“ vravela Remimu. „Takže Brád si zaumienil, že my dvaja by sme mohli spolupracovať. Myslíte, že by to bolo možné?“

„Ak ste ochotná znášať svokrovo držgrošstvo a jeho večne ponosovanie, tak určite. Čo viem o zakladaní vzácnych záhrad? U nás doma to nechávame na nášho Pána, aby sa postaral, čo vložíme do úst.“

Usmiala sa naňho. „Ak zasadím okru, uvaríte mi z nej za hrniec tej vašej kreolskej špeciality gumbo?“

„Prečo nie, jásnačka, zlatíčko,“ povedal, pomaly preťahujúc slová. „Navarím vám, čo len chcete.“

Jásnačka, pomyslela si Eden. Chápem. „Ak sa nevyznáte v záhradnej architektúre, čo viete o úprave prostredia?“

„Ak by ste sa opýtali môjho svokra, tak vám bude tvrdiť, že o tom nemám ani šajnu, no

vyznám sa v pôde, poznám rastliny a ovládam stroje. Treba ešte niečo?"

„Už nič," odvetila Eden a takmer dodala „miláčik". „Viete osádzať koly do plotov? Ukladať tehlovú dlažbu? A čo je najdôležitejšie, ste ochotný prijímať pokyny od ženy?"

„To všetko predsa istým spôsobom robím celý svoj život," odvetil a usmial sa na ňu tým nežným úsmevom, aký dokážu vyčariť len Južania. „A ak niečo nebudem vedieť, naučím sa to. Najlepšie od vás, nemám pravdu?"

„Možno vás to naučím," povedala rovnakým tónom. Och, aké to bolo skvelé, byť znovu na Juhu.

Ešte nevedela, ako sa s ním bude spolupracovať, no dúfala, že budú s Remim vychádzať dobre. Obávala sa len toho, že by jej mohol zasahovať do návrhov. Potrebovala zopár mladých silákov a veľké stroje, nie horlivého návrhára. „Nepoznám váš vkus, no nepáčil by sa vám tamten traktor?"

Uškrnul sa. „Pozdáva sa mi. Ak nahovoríte starého Granvilla, aby naň prispel, strčíte ma do vrečka."

„Možno si ho nemôže dovoliť," stíšila hlas, keď si spomenula na zlomyseľnosti, ktoré jej nahovoril ten nepravdivý McBride. „Určite môže," ohradil sa Remi. „Za to, čo má na bežnom účte, by mohol skúpiť všetko, čo je tu vystavené. Spomínate si, keď sa spoločnosť Compaq začala sľubne presadzovať na trhu? Vtedy nakúpil množstvo ich akcií. Keď prišli s novým počítačom, ktorý sa stal najpredávanejším výrobkom, predal svoje akcie. Zarobil milióny. Stal sa multimilionárom. Môže si dovoliť kúpiť čokoľvek. Je však presvedčený, že nie som pre jeho dcéru dost dobrý, lebo pochádzam z nižšej spoločenskej vrstvy ako on. To je môj zásadný nedostatok, s ktorým sa nevie zmieriť. Sklamal som ho."

Eden sa zamračene otočila a obzrela sa za Bradom. Stál pri McBrideovi a vážne spolu o niečom diskutovali. Mohla si len domyslieť, aké nehorázne lži mu McBride servíruje. Uvedomila si, že obaja sú veľmi atraktívni.

Brád bol o pár centimetrov nižší, no pevnejšie stavaný, mal širokú svalnatú hrud', štíhly driek a pružné boky. McBride bol štíhlejší a menej šedivý. Bradovi jeho šediny dodávali distingvovaný vzhľad. Na prvý pohľad bolo jasné, že je to veľmi významný muž. McBride mal tmavé vlasy a obočie a pristal by mu športový kabriolet s modelkou po boku. Akí len boli rozdielni!

Pozrela späť na Remiho. V jeho veku bola podobne znechutená nespravodlivosťou rodičov. Keď mala dvadsaťpäť rokov, chodila s chlapcom z bohatej a vzdelanej rodiny. Bol milý a láskavý a mala ho veľmi rada - až kým sa nezoznámila s jeho najbližšími. Podrobili ju neúprosnému výsluchu a Eden pohorela pri každej otázke. Potom bolo už len otázkou času, kedy jej prestane volávať. V tom čase Eden znenávidela nespravodlivosť. Rodičia toho mladíka ju neposudzovali podľa charakteru, ale zakladali si na tom, odkiaľ pochádza a prečo sa v osemnástich stala matkou.

No keď Melissa vyrástla a začala randiť s chlapcami, Eden zmenila svoj postoj. Pre svoju dcéru chcela len to najlepšie. Dostala hysterický záchvat, keď Melissa odišla na rande s chalanom, ktorý jazdil na motorke a bol celý potetovaný. Melissa jej zase vyčítala, že je bigotná snobka.

Keď posudzovala Remiho, snažila sa chápať jeho, ale aj Brada. Brád chcel pre svoju jedinu dcéru len to najlepšie, no ona sa vydala za muža, ktorý - Eden sa v duchu usmiala - „jej dokázal rozprúdiť krv v žilách". Presne tento výraz použila jedna jej kolegyňa, že chce muža, „ktorý jej rozprúdi krv v žilách".

„Viete jazdiť na tom traktore?" opýtala sa Remiho. Poctil ju pohľadom, ktorý hovoril, len ma vyskúšaj. Podišiel k nim predavač a Eden ho požiadala, či by si Remi smel skúšobne zajazdiť na traktore, ktorý mal vpredu bagrovaciu lyžicu a vzadu pol tucta rôznych

prídavných zariadení. Obzrela sa za Bradom a McBrideom. Teraz sa spolu rozprávali uvoľneným priateľským tónom. Zdalo sa, že počiatočné nepriateľstvo sa vytratilo, dokonca sa na seba usmievajú. Vyzerali, akoby si spolu niečo plánovali. Pôjdu spolu na golf?

Predavač doniesol kľúče od traktora a onedlho už Remi v ňom sedel a predvádzal, čo všetko s ním dokáže. S traktorom manévroval dokonale, akoby ho on sám vymyslel. Ak je taký dobrý aj v iných oblastiach, týkajúcich sa úpravy terénu, nebude s ním mať Eden žiadne problémy.

Keď Eden hodila očkom po Bradovi, zbadala, ako venoval svojmu zaťovi letný pohľad a potom sa opäť zahĺbil do rozhovoru s McBrideom.

Zrazu sa Brád pozrel na hodinky a na tvári sa mu objavil výraz paniky. Obrátil sa na Eden. „Musím ísť. Dnes je dôležité stretnutie so záujemcami o domy. Pôjdeš predsa so mnou, však?”

Eden sa ani nepozrela na McBridea, či s tým súhlasí. V skutočnosti by urobila čokoľvek, len aby sa nemusela vrátiť do domu, ktorý tak zbožňovala. V mysli sa jej vynoril obraz obrovského sekretára, ktorý ležal prevrátený vo vstupnej hale, a mätali ju aj hady v spálni. Vedela však, že sa bude musieť vrátiť do Farringtonského sídla a pustiť sa do korigovania rukopisov, ktoré sa jej všíli v kúte izby. Musela na nich začať pracovať nielen kvôli vydavateľovi, zároveň by mala hľadať aj súvislosť s tým špiónom, ktorý prehltol papierik s jej menom. Už len pri pomyslení na to všetko sa jej dvíhal žalúdok. Je rozdiel dívať sa na také vyčíňanie v televíznom seriáli z prostredia kriminalistov, a dostať sa do centra diania, keď sa vaše meno objaví v žalúdku nejakého chlapíka. Vedela, že sa správa nezodpovedne, no momentálne si nedokázala predstaviť, že by sa vrátila do svojho domu.

Hlavu mala otočenú tak, aby videla McBridea, pričom sa usmievala na Brada. „Pôjdem s tebou veľmi rada. Možno by som sa mohla najesť, kým budeš mať to stretnutie.”

Jared, ktorý stál za ňou, sa poponáhľal pripojiť: „Aj ja umieram od hladu. Možno sa stretneme s vami po tej schôdzi.” Majetnícky objal Eden okolo pliec.

Brád zamračené kízal pohľadom z jedného na druhého. „Je to VEĽKÁ UDALOSŤ, budú tam všetci dôležití ľudia. Záujemcovia o kúpu domov priletia z celých Spojených štátov a prezentácia bude v klube. Nemal som sa spoľahnúť na iných, aby sa o všetko postarali, no moja dcéra na tom nástojila.” Odmlčal sa, pričom pozrel na Remiho, akoby chcel povedať, že ak sa niečo pokazí, bude to jeho vina. Vzal Eden za ruku a pokúsil sa ju jemne odtiahnuť od McBridea.

No Jared ju nemienil len tak ľahko pustiť.

„Pôjdem s tebou veľmi rada,” súhlasila Eden, vymanila sa z McBrideovho objatia a zamierila k Bradovmu autu.

Keď si Brád sadal za volant, Jared chytil Eden za ruku. „Nechcem, aby ste sa pohybovali medzi toľkými ľuďmi,” povedal tichým hlasom. „Mali by ste byť izolovaná, kým sa to nevyrieši.”

„Izolovaná s vami!” Ľadovo sa naňho usmiala. „Pán McBride, začínam si namýšľať, že váš záujem o moju osobu nie je len čisto profesionálny. Možno vám po rozume chodia aj iné veci.” Jared sa *zarazil* a pustil jej ruku. „Predpokladám, že si uvedomujete, slečna Palmerová, že ja...”

Zmlkol, keď otvorila predné dvere a sadla si k Bradovi. Jared vklzol na zadné sedadlo zároveň s Remim. Brád sa spý-tavo pozrel na Eden, no ona len pokrčila plecami. Bola presvedčená, že ak by McBrideovi nedovolila ísť s nimi, vytáral by Bradovi celú pravdu. A čo by sa stalo, keby vyšlo najavo, že ju vyšetruje FBI? Alebo že jej minulú noc do domu vtrhli nejakí muži a prehľadávali ho?

Usmiala sa na Brada a on naštartoval.

O desať minút zabočil na širokú cestu s diskrétnou tabuľkou, na ktorej bol len nápis Kráľovná Anna. Nebola tam žiadna informácia o tom, koľko domov sa stavia, alebo že ponúkajú výhľad na vodu a vlastné prístavisko pre člny. Nebolo tam nič, len táto malá tabuľka, ktorá svojou jednoduchosťou symbolizovala eleganciu a blahobyt.

Prechádzali popod stromy, ktoré zachránili pred buldozermi a potom ich pristihli a pekne vytvarovali. Napravo i naľavo bolo voľné priestranstvo s niekoľkými veľmi starými stromami. Niektorý zmapoval celé okolie, označil najkrajšie stromy a potom vyklčoval porast pod nimi.

„Neskôr na jar tieto lúky nádherne rozkvitnú poľnými kvetmi. Vyzerá to veľmi prirodzene, no vložili sme do toho mnoho rokov práce.“

„Áno,“ odvetila Eden, „najprv vykynožíš burinu, potom zaseješ poľné kvietky a staráš sa o ne, kým sa neujmú.“ „Presne tak,“ usmial sa na ňu Brád. Nikde však nevidela žiadne domy. „Kedy začnete stavať?“ „To je teda kompliment! Ved’ už sme predali osemdesiatdva percent domov a šesťdesiat je už hotových, alebo sa na nich robia už len dokončovacie práce.“

Eden sa zavrtila na sedadle. „Kde teda sú?“ Práve vtedy začali stúpať na mierny vršok a na jeho vrchole Brád zastavil. Pod nimi sa rozprestieral Arundelský prieliv, obrovská vodná plocha, ktorá spájala sladkovodné jazerá a rieky z celého okolia s vodami oceánu. Voda v prielive bola sčasti slaná a sčasti sladká, dalo sa tu skvele člnkovať a rybáriť. Medzi miestom, kde zastali a prielivom sa týčila obrovská budova zatienená starými stromami. Napravo i naľavo stáli domy s výhľadom na vodu.

„Nádherne,“ vyhrkla Eden a myslela to úprimne. Bolo to ideálne miesto na bývanie v lone nedotknutej prírody. Akoby zázrakom sa tu zachoval každúcky prastarý obrovský strom. Každé nové sídlisko, ktoré Eden dovtedy videla, začali stavať tak, že najprv buldozermi všetko zrovnali so zemou. Rovný prázdny terén bol ideálny pre ťažké stavebné stroje a nákladné autá. Nikto nemusel opatrne narábať s čakanom pri kopaní základov, ak na pozemku neboli žiadne stromy.

Nemuseli sa obávať, že betón poruší korene stromov. Ak stavebníci stavali na pustej pláni, nemuseli brať ohľad na nič.

„Bud’ si natrafil na stavebníka, ktorý si váži životné prostredie, alebo ťa nenávidí,“ poznamenala.

„Alebo oboje,“ odvetil jej s úsmevom Brád. „No ku koncu ma už len nenávidel. Zachoval som dokonca nejaké pôvodné kríky, takže museli okolo nich postaviť malé drevené lešenia. Asi ma preto nemali príliš v láske.“

„Samozrejme, viem si predstaviť, že ťa neznášali.“ Zodvihla ruku a ukázala na líniu pobrežia na obzore. „Ale oplátilo sa to. Priznaj sa, koľko ocenení si získal za tento projekt?“

„Zopár,“ odvetil skromne, no Eden si všimla, že ho to potešilo.

Zaparkoval na mieste označenom VYHRADENÉ RIADITEĽOVI a vystúpili z auta.

Jared ju chytil za rameno. „Držte sa pri mne,“ povedal ticho. „Nechcem, aby ste sa mi stratili z dohľadu čo i len na sekundu.“

Stihla ešte prikývnuť, keď sa k nej otočil Brád. „Prepáč, že sa ti nebudem môcť venovať po celý čas, no príde veľmi veľa ľudí. Nevadí ti, ak im ťa predstavím?“

„Samozrejme, že nie,“ odvetila a poodišla na kúsok od McBridea, aby ho nasledovala hneď za Remim.

Vo vnútri budovy zastala a porozhliadala sa. Ak by jej o tom niekto najskôr rozprával, predstavila by si modernú budovu, kde okná siahajú až do nebies. Človek by sa v nej cítil ako trpaslík. Ako v katedrále, ktorá mala naplniť ľudí posvätnou bázňou.

Ale táto budova bola celkom iná. Keby zvonku nevidela, aká je obrovská, vo vnútri by sa jej ani nezdala taká rozľahlá. Vstupná hala mala vysokánske okná siahajúce cez dve po-

schodia, z ktorých bolo dobre vidieť prieliv s malebnými plachetnicami, no miestnosť v nej nevzbudzovala pocity malosti a ničotnosti, ani sa v nej nestrácalo zariadenie, ktoré vôbec nepripomínalo nábytok v iných verejných budovách. Boli tu skombinované stoličky, kreslá, pohovky a stolíky, ktoré vyzerali, akoby ktosi práve vypratá svoje podkrovia. Stála pred oknom, obzerala si nábytok a nepochybovala, že ani jediný kus nebol úplne nový. Pohovky boli, samozrejme, prečalúnené, no nepochybne to boli starožitnosti. Na stenách boli obrazy a zarámované tapisérie a kde-tu aj ozdobná prešívaná prikrývka. Halu nešpatila ani jediná napodobenina, vďaka čomu pôsobila útulne a prívetivo.

„Kto to zariad'oval?“ opýtala sa a Brád hneď vedel, na čo myslí.

„Nevynechali sme jedinou aukciu v Severnej Karolíne či južnej Virgínii za posledné dva roky. Chodili sme na ne spolu s dcérou a s mojou asistentkou Minnie. Ešte sa s ňou zoznámíš. Má najpohotovejšiu ruku, čo sa týka dražieb v troch štátoch.“ Brád sa naklonil k Eden. „Chceš vedieť čistú pravdu? *Začali* sme navštevovať vidiecke dražby, aby sme ušetrili peniaze. Pôvodne sme plánovali nakúpiť nové sedačky a kreslá a doplniť ich dekoratívnymi starožitnosťami. No Minnie sa zamilovala do tamtej starej pohovky, manžel jednej jej priateľky ju prečalúnil, a tak sa to začalo. Páči sa ti výsledok?“ „Veľmi.“

Brád sa na ňu usmial, chytil ju za ruku a stisol jej ju.

Cítila sa s ním veľmi príjemne a bola rada, že sa mu páči. Vlastne, čím viac času spolu trávili, tým väčší sa jej páčil aj on. Ponad plece fľochla na McBridea, aby sa presvedčila, či aj on je rovnako nadšený nádhernou budovou, no ten sa tváril, akoby hľadal únikové východy či miesta, kam by sa dalo ukryť. Remi sa vytratil z dverí hneď, ako vošli dnu.

„Pôjdeme?“ opýtal sa Brád a vzápätí sa otvorili dvere na konci haly.

„Konečne ste prišli,“ privítal ho mladý muž, ktorý sa tváril dosť ustarostený. „Mysleli sme si, že ste si to rozmysleli a ušli.“ Otočil sa a pozrel na Eden. „Vy ste asi Eden Palmerová z Farringtonského sídla,“ oslovil ju a podal jej ruku. „Som Drake Haughton a spolupracujem s Bradom na tomto projekte.“

„Tvári sa tak skromne,“ doplnil ho Brád. „On je architekt, ktorý to tu navrhol.“

„Len som hodil na papier Bradove vízie.“

Eden s úsmevom podala mladíkovi ruku. Vyzeral veľmi príjemne, ako mladý misionár. Nadobudla dojem, že toto je presne ten typ mladíka, akého si Brád predstavoval ako ženícha pre svoju dcéru. Asi ho sklamalo, keď sa napokon vydala za muža, ktorý vedel skvele jazdiť na traktore. Ale Remi jej bol sympatický. Nemal síce niekoľko priezvisk, ako bolo v Arundeli zvykom, no zdalo sa, že je to dobrý chlapec. Brád môže byť rád, že si jeho dcéra nevzala takého muža, ako bol napríklad jej zať Stuart, pomyslela si Eden, keď kráčala za Bradom a Drakeom do ďalšej miestnosti s McBrideom v päťách.

Vošli do miestnosti, ktorá svojimi rozmermi tiež mohla pôsobiť nepriateľsky, no vynovený nábytok navodzoval príjemnú atmosféru. Širokánskými dverami vpravo sa vchádzalo do rozľahlej sály, ktorá bola plná veľmi dobre oblečených ľudí. Pochutnávali si na jednohubkách, ktoré podávali čašníci v elegantných frakoch.

„Ospravedlňte ma na chvíľu,“ a vzápätí sa celé jeho vystupovanie zmenilo z usmievavého a prívetivého na... usmievavé a prívetivé. Ale zrazu vystupoval ako obchodník. Vošiel do sály so širokým úsmevom a rázne gestikuloval.

„Á, náš Brád obchodník,“ zavtipkoval Drake, usmievajúc sa na Bradov chrbát, potom sa otočil k Eden a opäť na ňu pozrel. „Takže to ste vy.“

Eden si nebola celkom istá, čo mu má na to odpovedať. Má sa cítiť polichotené, že ju už klebety šíriace sa Arundelom spájajú s Bradom? Alebo sa má tváriť urazene, že to už všetci pokladajú za hotovú vec?

Než mu stihla odpovedať, Jared zaodfhal a Drake sa naňho spýtavo pozrel, netušiac, kto to

vlastne je. Keď si to uvedomil, prezeral si ho od hlavy po päty, akoby pátral po zraneniach na jeho tele. „Vy ste ten pán, čo hľadal skrinku s poistkami," skonštatoval a podával mu ruku.

„Som Jared McBride." Potriasol Drakeovou menšou, jemnejšou rukou. „Predpokladám, že vy ste rodený Arundelčan."

„Presne tak. Obdarili ma tromi priezviskami. Želáte si, aby som vám prezradil aj to stredné?"

„Nemusíte," odvetil Jared a Eden zbadala, ako sa Drakeova pekná tvár na okamih zamračila. Hneď vedela, že práve v tom okamihu si Drake Jareda zaškatuľkoval a prisúdil mu nálepku „Neokrôchaný yankee". Bola si tým taká istá, akoby to vyslovil nahlas. Tým McBridea navždy vylúčil z lepších kruhov.

Chvíľu bolo dusivé ticho, akoby si oni traja nemali veľmi čo povedať. Vlastne Eden a Drake si nemali čo povedať. McBride sa ešte stále obzeral po miestnosti a premeriaval si ľudí v sále, ktorých videl cez dvere.

„Dúfam, že vás nezdržiavame," povedala Eden. Drake možno od nej očakával vysvetlenie, prečo sem prišla aj so svojím drzým susedom. No Eden si v žiadnom prípade nevedela predstaviť, že by aj jemu mala zopakovať historku o údajnom príbuzenskom vzťahu, preto bola radšej ticho.

„Brád bude mať o chvíľu prejav, potom bude obed. Zostanete na obed?"

„Ona bude mať na starosti návrhy na úpravu okolia všetkých domov," ozval sa Jared a prižmúrenými očami zazeral na Drakea.

„Úprava okolia? A ja som sa nazdával, že ste..." Nedopovedal, očividne bol zmätený. „Samozrejme. Úprava okolia. Porozprávam sa s Bradom. Môžem vás tu nechať chvíľu osamote?"

„So mnou ju môžete kedykoľvek nechať osamote," vyhlásil Jared.

Ešte než jej stihol dnes už tretíkrát ovinúť ruku okolo pliec, Eden sa od neho odtiahla a uistila Drakea, že môže pokojne odísť. Potom sa obrátila k McBrideovi. „Vy nevychovanec, prečo ste taký protivný k tomu mládencovi? Ste neznesiteľný!"

„Neznášam snobov a on je nefalšovaným príkladom snobizmu. Nafukuje sa ako kohút na hnojisku. Kikiríka priamo z vrcholu tej kôpky hnoja."

„Vôbec sa nevyznáte v tunajších ľuďoch. Ved' je celkom milý..."

„Obdarili ma tromi priezviskami. Želáte si, aby som vám prezradil aj to stredné?" napodobňoval ho Jared. „Kto sa v dnešnej dobe ešte takto vyjadruje?"

„Určite nie autori, ktorých rukopisy posudzujem. Závidíte tomuto mladíkovi jeho dobré vzdelanie? Vy ste si nemohli dovoliť dobré školy? Len mi, prosím vás, nepovedzte, že ste nedokončili strednú školu, aby ste sa mohli stať..."

Nedopovedala, lebo zbadala, ako sa McBride zatváril. Zjavne nadobudol paranoidnú predstavu, že celý klub je napichaný plošticami na odpočúvanie a že niekto sa urputne snaží zistiť, či je agentom FBI. Pohoršene rozhadzovala rukami. „Nemá význam vám niečo vysvetľovať." Stišila hlas. „Neznášam takých, ako ste vy, čo pokladajú za snobov všetkých vzdelaných ľudí, ktorí pri jedle používajú servítku. Bola by som veľmi rada, keby sa moja dcéra vydala za muža, ako je Drake Haughton, namiesto toho môjho naničhodného zaťa. Som si istá, že aj Brad by si prial takého zaťa, ako je Drake."

„A čo sa mu nepáči na tom mladom kreolovi? Ešte nikdy som nikoho nevidel tak skvele jazdiť na traktore. Naberal hlinu tak, že z nej na zemi nezostala ani omrvinka. Istotne vie tak pozhŕňať popol v kozube, že pritom nezašpiní koberček v obývačke. A vy zrazu tvrdíte, že takíto mladíci sú naničhodní. Nie, správny muž musí mať najmenej zo štyri priezviská a..."

„Náhodou, Remi mi je celkom sympatický. Nemám proti nemu vôbec nič."

„Takže to len Granville si myslí, že sa môže vyvyšovať nad chalanom, ktorý jazdí na

traktore. Bol by radšej, keby sa jeho dcérenka vydala za krpatého strojeného nafúkanca..."

„Zdravím," ozval sa Eden za chrptom ženský hlas skôr, než stihla McBrideovi odpovedať. Otočila sa a zbadala mladú ženu, nie vyššiu ako ona sama, s hustými ryšavými kučerami a veselými modrými očami. „Dúfam, že som vás nevyrušila. Som Minton Norfleetová, ale všetci ma volajú Minnie a fungujem ako Bradova pravá ruka." Kým to Minnie zo seba jedným dychom vychrlila, nespustila zrak z Jareda. On mal, samozrejme oči len pre Eden, no keď naňho Minnie tak zízala, nakoniec venoval pohľad aj jej.

Eden znechutene prevrátila oči, keď zbadala, že McBride pri pohľade na Minnie znežnel a zatváril sa celkom zvodne. „Áno," povedala príliš nahlas, „Brád vás spomenul."

„Naozaj?" opýtala sa Minnie, nespustiť oči z McBridea. „Dúfam, že ma spomínal v dobrom, lebo o mne ľudia hovorievajú len samé dobré veci."

„To vám verím," túžobne si povzdychol Jared.

Eden sa postavila medzi nich a podávala jej ruku. „Som Eden Palmerová."

„Viem," odvetila Minnie neprítomné, podala jej ruku, no nepozrela na ňu. „A vy ste?"

„Jared McBride, som Edenin bratranec. Bývam u nej. Vo Farringtonskom sídle. Chceli by ste plánik?"

„Viem, kde to je a vždy som túžila obzrieť si ten dom aj znútra," odvetila Minnie.

„Príďte k nám dnes na večeru," podával jej ruku Jared, dívajúc sa na ňu ponad Edeninu hlavu.

„Dnes určite nie," protestovala Eden a pozrela sa na Jareda. Očami sa mu pokúšala pripomenúť, že celý dom je hore nohami, vo vstupnej hale ležia na zemi kusy nábytku, v obývačke sú rozrezané vankúše a ktovie, čo sa ešte skrýva v jej spálni? Okrem toho, akým právom si dovoľuje pozývať niekoho *do jej* domu?

„Veľmi rada by som prišla," ozvala sa Minnie. Ešte stále držala Jaredovu ruku.

On musel odtrhnúť ruku prvý. „Tuším si vy dve chcete pohovoriť na nejakú dámsku tému. Slečna - Eden, ak by si ma potrebovala, vieš, že som ti vždy nablízku." Nechal ich osamote.

„Kto je to?" opýtala sa Minnie a zreničky sa jej rozšírili od vzrušenia. „Chcela som povedať, že viem, že je to ten chlapík, ktorého ste zmlátili, už o tom vie celý Arundel, no ja som si myslela, že je to nejaký chudák. Očividne som sa dosť zmýlila. Tak kto je to? Ale pravdu!"

„Ach, len bratranec," podarilo sa Eden zamrmlať, no vtom dostala dobrý nápad. Možno by jej Minnie mohla pomôcť striasť sa na nejaký čas nevítaného telesného strážcu. „Je policajt vo výslužbe a nevie, čo si má so sebou počať."

„Mohla by som mu poukazovať nejaké zaujímavosti," vyhlásila. „Nechápte ma zle. Už tri mesiace som nemala v posteli chlapa, zbalila by som aj kôl z plotu. Je ženatý?" „Nie."

Minnie sa usmiala a Eden jej úsmev opätovala. Ihneď sa spriatelili. „Viete o tom, že Brád vás vyzve, aby ste predniesli príhovor?"

„Príhovor? Ako to myslíte? To mám akože vystúpiť s nejakým prejavom?"

„Presne tak. Ach, drahá, Braddon niekedy zabudne oznámiť tie najdôležitejšie veci. Minulú noc prišiel domov a..." „Vy s ním bývate?"

„Nie tak, ako si myslíte. Je to čisto platonické. Ako keď ste vy žili s pani Farringtonovou." „Ale to bola stará dáma a Brád je..." „Kus?" Minnie sa zasmiala. „Možno vám tak pripadá, no pre mňa je pristarý. Pozrite sa, žije úplne sám v tom obrovskom dome a ja sama vychovávam dcérku. Mala som smolu, bláznivo som sa zaľúbila do muža, s ktorým som sa zoznámila na výletnej lodi, a o týždeň som sa zaňho vydala. Dva mesiace po pôrode dcéry sa môj slizký manžel vyparil s kolegyňou, a tak som sa vrátila domov do Arundelu. Brád mi pomohol s rozvodom a od rodiny môjho exmanžela vymohol alimenty. Zariadil, aby mi zverili dcéru do

výchovy a znovu mi vybavil priezvisko, ktoré som nosila za slobodná. Asi ste si všimli, že tu v Arundeli sú priezviská veľmi dôležité. Po rozvode som bola veľmi vystresovaná z toho, že musím úplne sama vychovávať dieťa."

„To poznám."

„Viem. Neviem ani, ako k tomu došlo, no Brád ma u seba ubytoval a ja sa mu o všetko starám. Verte mi, ak sa za neho chcete vydať a ja sa budem môcť odsťahovať do útulného bytíku, kde nezatekajú okná, dajte mi vedieť. Ale inak som vám vlastne len mala odkázať, že Brád si želá, aby ste asi tak o tridsať minút predniesli prejav. Včera v noci sa veľmi tešil, že ste sa podujali navrhnúť úpravu záhrad. Majitelia by si, samozrejme, mohli najat' vlastných záhradných architektov, no Brád sa obáva, že by mohli..." Zaváhala, akoby hľadala správny výraz.

„Dovoliť nejakému architektovi, aby ich nahovoril na japonskú záhradku so štrkom, ktorý treba prehrabávať hrabličkami, kým ich sused by mal vysadené tuje v troch odtieňoch a v ďalšom dome by okolo záhonov rozostavali sadrových trpaslíkov."

„Akoby som počula samotného Brada. To sú presne jeho slová. Ste si istá, že vy dvaja nie ste príbuzní?"

„Na sto percent! Prezradili by ste mi, o čom by mal byť ten môj prejav? A prečo mi o tom Braddon vôbec nepovedal?"

„Neviem to celkom naisto, no predpokladám, že z číreho strachu. Nepodnikne nič, čím by vás mohol odplášiť. No a o čom by ste mali hovoriť? Ja si myslím, že chce len, aby ste tým ľuďom priblížili svoju víziu o tom, aké by mali byť ich záhradky. Som si istá, že im je to srdečne jedno, pretože oni si chcú hlavne zahrať golf a popíjať gin. Ak nebudú musieť vlastnoručne plieť burinu, budú s vami spokojní."

„Možno by som sa mala poradiť s Drakeom, zdá sa, že je Bradovou druhou pravou rukou."

Minnie posmešne pokrčila nosom. „Neverte Drakeovmu uhladenému zovňajšku. Študoval architektúru, lebo si to želal jeho ocko a je tu preto, lebo Brád sa s jeho ockom priatelí."

Edenin mozog zaberal na plné obrátky. Bude si musieť skoncipovať reč úplne sama, no ako má stručne, ale výstižne prezentovať seba a svoje návrhy? Takto sa cítia mladí spisovatelia, keď im dá tri minúty na to, aby jej v skratke povedali, o čom je ich dielo? Samozrejme, že majú presne takéto isté pocity. „Potrebujem pero, papier a pár minút osamote," povedala trochu hysterickým tónom.

Minnie jej podala veľmi tenkú podložku z nepravej kože s poznámkovým blokom. Bola tmavomodrej farby, ktorú niekedy nazývali aj williamsburgská modrá. Vpredu boli vytlačené slová Kráľovná Anna. Eden si vzala blok, sadla si do tichého kúta a snažila sa sústrediť na svoje myšlienky. Nebála sa prednášať na verejnosti, ak mala dosť času pripraviť si prejav, no takto narýchlo to nie je žiaden špás. Záhradná architektúra v osemnástom storočí, opakovala si v duchu. Čo si o nej zapamätala? Ešte lepšie by bolo spomenúť si, čo mala na nej *tak rada!* Čo sa jej na nej tak páčilo, že by chcela, aby sa tento štýl zapáčil aj druhým ľuďom? Bolo to veľmi-veľmi dávno, keď sa zaoberala záhradami. Odvtedy mala rôzne zamestnania, vodila dcéru do školy i zo školy, bola vydesená, keď malú tri týždne v kuse trápili vysoké horúčky. Všetky tieto starosti ju pripravili o radosť, ktorú mala z navrhovania záhrad. Až na posledných pár dní robila len to, čo...

Chvíľu obhrýzala koniec pera a v duchu si premietla uplynulé dni. Hady, dvaja muži, ktorých už trochu spoznávala, zdemolovaný dom. Mysli na osemnásťte storočie, prikazovala si v duchu. Nie na realitu tých čias, boj za nezávislosť, ale na zmysel pre úhladnosť. Aké je jej obľúbené motto? Ako naň mohla zabudnúť? Bolo to niečo, podľa čoho navrhla záhradu pre pani Farringtonovú. Niečo o tom, ako skrotiť prírodu. Áno, už to má. Usmiala sa a pustila sa do písania.

en stála vo dverách do sály a počúvala Bradov uvítací prejav. Poznámkový blok, do ktorého si zapísala niekoľko nápadov, Čo vydolovala z hlbín svojej pamäti, držala v spotených dlaniach. Keď Ja jej Brád opýtal, či ju smie predstaviť klientom, netušila, čo tým myslel.

Znervóznela, keď prehlásil, že im chce predstaviť novú záhradnú architektku Eden Pälmerovú, ktorá je odborníčkou na záhrady v štýle osemnásteho storočia. Môže ho zažalovať za taký nehorázny výmysel? Eden bola v rozpakoch. Ako sa jej podarí presvedčiť týchto ľudí, aby zatúžili po záhrade, ktorá je úplným protikladom súčasných moderných trendov v záhradnej architektúre? Ako dokáže navnadiť kupcov pojмами „náročná na úpravu a údržbu“ a „finančne exkluzívna“?

Pozrela na Brada a túžila ho zhypnotizovať, aby vyslovil, že so slečnou Palmerovou sa hostia môžu zoznámiť niekedy inokedy, no nepodarilo sa jej to.

„A teraz,“ rečnil Brád s takou ľahkosťou, akoby sa narodil s mikrofónom v ruke, „nechceme tvrdiť, že musíte mať záhradku, v ktorej by sa vyžíval aj samotný G. W. - tu v Arundeli tak voláme Georgea Washingtona, pretože raz tadiaľto prechádzal, aj u nás prenocoval. Vlastne takmer s istotou vieme, že prenocoval v dome slečny Palmerovej, v bývalom sídle rodu Farringtonovcov. Mal vtedy síce len dvadsaťtri rokov a pred sebou ešte dlhú cestu, kým sa stal prezidentom. Venoval sa tu výskumu Veľkého temného močiara. A neradi by sme vám prezradili, ako sa doslovne vyjadril o ubytovaní v Severnej Karolíne, lebo by sa nám nikdy nepodarilo predat' vám čo len jediný dom.“

Odmlčal sa a obecenstvo sa zdvorilo zasmialo na jeho anekdote.

„Dnes po obede budete mať možnosť osobne prekonzultovať so slečnou Palmerovou, ako si predstavujete vašu vlastnú záhradku. Ak sa vám zapáčia jej návrhy, budú vám k dispozícii naši spolupracovníci, ktorí ju zrealizujú, aj sa postarajú o jej údržbu. Firma, ktorá sa zaoberá úpravou okolia vašich domov, patrí, mimochodom, môjmu zaťovi. Ak nebudete s jeho prácou spokojní, oznámte mi to a ja to poviem jeho šéfke, totiž mojej dcére.“

Ozval sa ešte hlasnejší smiech, potom Brád vzal Eden za ruku a ona vykročila na pódium.

O dvadsať minút Eden zostúpila z pódia a nasledovala Minnie do dlhej sály, kde boli pripravené stoly.

„Boli ste dobrá,“ pochválila jej prejav. „Výborná reč.“ V hlase jej bolo počuť rešpekt, ktorý tam predtým nebol. Eden to povzbudilo. Uvedomila si, že teraz sa v očiach Minnie zmenila z Braddonovho prívesku na samostatne premýšľajúcu ženskú bytosť.

„Sadnite si sem,“ usadila ju Minnie na koniec dlhého stola. „Neviem sa veľmi predvádzať,“ poznamenala Eden. Srdce jej ešte stále bilo v hrudi ako zvon. Použila tie správne slová? Minnie sa to páčilo, no bude spokojný aj Brád?

„O materiál sa nebojte. Bradovi zostalo všetko, čo tu po sebe zanechali tí dvaja záhradní architekti, ktorých vyhodil.“ „Keby som tušila, že budem musieť prednášať, doniesla by som si nejaké knihy, aby som klientom ukázala, ako to chcem robiť.“ Eden vystrúhala grimasu. Podľa toho, čo sa jej prihodilo dnes ráno, by mala prednášať o jedovatých hadoch v Severnej Karolíne.

Stoly boli pripravené, nechýbali zásoby pier, ceruziek, blokov a poznámkových zošitov s hlavičkou Kráľovná Anna. Bolo to nielen pekné, ale aj elegantné.

Jednu celú stenu sály tvorili len okná. Vonku zbadala Jareda schovaného pod stromom. Nasadil si slnečné okuliare a telefonoval z mobilu, no keď sa naňho Eden pozrela, kývol jej.

Dvere do sály sa otvorili. Čašníik priniesol podnos s obloženými chlebíkmi a nápojmi.

„Povedala som Bradovi, že sa asi radšej najete tu," povedala Minnie, pričom uprene hľadela cez okno na Jareda. „No, ak by ste radšej..."

„Nie, takto je to skvelé. Musím porozmýšľať, čo to tu vlastne vyvádzam."

„Nestrieľajte si zo mňa. Videla som farringtonovské záhrady, takže viem, čo dokážete. Len sa do toho smelo pustite. Tvárte sa, že tomu rozumiete oveľa lepšie ako oni a uveria vám. Okrem toho práve zachraňujete Bradovi krk. Inak by musel najat' niekoho odinakial', alebo to prenechať svojmu zaťovi. Brád by to všetko radšej urobil celkom sám, než by prenechal Remimu čo i len trošku zodpovednosti."

„Čo mu, preboha, ten mladý muž vykonal, že ho tak neznáša?"

„Oženil sa s jeho dcérou," povedala Minnie. „Kým sa nevydala, boli si s Bradom veľmi blízki. Spolu cestovali, pracovali spolu. S ľahkosťou zvládala domácnosť v tom veľikánskom dome, čo sa mne nikdy nepodarí. Medzi nami dievčatami, najradšej by som to tam celé podpálila. Červotoč a farba, čo sa olupuje zo stien! Fúj! Takže späť k veci. Keď sa Camden vydala, Brád zostal sám. Pochybujem, že by sa mu ktokoľvek pozdával ako zať, no chalan z robotníckej rodiny ako Remi je uňho bez šance."

Eden chápala obidve stránky mince. Remi nevyzeral byť zlý chlapec, no Eden veľmi dobre vedela, aké to je, keď rodič chce pre dieťa len to najlepšie. Rada by vedela, či by bol Brád spokojnejší, keby si jeho dcéra vzala za manžela napríklad takého Pána Čistučkého, akurátneho a zdvorilého mladíka, akým bol Drake Haughton.

Práve začali obedovať, keď Minnie poznamenala: „Každý v meste si pošuškáva, že Braddon má o vás veľký záujem."

Eden takmer zabehlo. „Myslím, že je ešte príliš skoro o tom rozprávať. A čo sa týka klebiet..."

„Cha, klebety! Boli aj budú. Keby ste len tušili, čo si ten chudák užil so ženami, tiež by ste mu chceli niekoho nájsť!" Eden nevedela ovládnuť vzrušenie, ktoré ju zaplavilo. Bolo nezdvorilé vyzvedať, no neovládla sa. „A čo také sa mu stalo?"

„Nikto vám nič nepovedal o jeho manželke?" „Áno, ale len okrajovo."

Minnie sa nadýchla a spustila: „Boli manželia vyše dvadsať rokov, no nemyslím si, že by sa milovali - aspoň tak to tvrdí Camden." Minnie sa napila sladkého čaju. „Tá je tuším tiež nejaká namrzená, nie? Vydala sa za najväčšieho krásavca široko-d'aleko, čo vyzerá ako Brád Pitt, ale tvári sa, akoby bola najnovšou manželkou Woodyho Allena. No odbočila som od témy. Takže čo ste sa dopočuli o Braddonovom manželstve?"

„Že sa práve chceli rozvádzať, keď jej diagnostikovali rakovinu."

„Takže viete len holé fakty. Mala pomer s chlapíkom, ktorý bol už od detstva Braddonov najlepší priateľ. Chlapci sa narodili len pár dní po sebe a strávili spolu celú mladosť. Braddon bol hlavička a Treddy mal super telo. Volá sa..." „Skúsím hádať. Tredwell."

„Presne tak. Tredwell Norfleet Pembroke. Perfektne si rozumeli. Spoločne odišli z Arundelu, vybrali si školu na severe, kde mohol Braddon študovať právo a Treddy sa stal kapitánom futbalového mužstva. Bolo to ešte pred mojím narodením, takže ja som ho nikdy nevidela hrať, no všetci tvrdili, že Treddy mal šancu stať sa najlepším hráčom amerického futbalu všetkých čias. No ešte v prvom ročníku sadol do svojho športového auta, ktoré mu daroval otec k maturite, a vyletel s ním z cesty. Poranil si lakeť a koleno, a to bol koniec sľubnej kariéry. Vrátil sa do Arundelu, aby sa zotavil a pomáhal v rodinnom podniku. No v podnikaní sa mu neveľmi darilo. Keď sa Brád vrátil do Arundelu so svojou yankeeovskou manželkou a chystal sa otvoriť si advokátsku kanceláriu, pokúšal sa obnoviť priateľstvo, no vtedy už Treddy príliš veľa pil a vo vnútri ho zožierala zlosť. Viete, čo tým myslím."

„Áno, rozumiem." Eden veľmi dobre poznala ten pocit potláčaného hnevu a bolo jej to

cítiť aj v hlase. Minnie jej venovala ostrý pohľad. Eden sklonila hlavu nad svoj tanier a v žiadnom prípade by neodpovedala, keby sa jej Minnie začala na to vypytovať. „A čo sa stalo potom?"

„Treddy a Braddonova manželka mali dlhoročný pomer. Darilo sa im ho tajiť, no nakoniec sa to Braddon predsa len dozvedel a požiadal o rozvod. Len pár dní nato jej diagnostikovali rakovinu a Treddy sa v tom momente vyparil z mesta. Braddon s ňou zostal až do konca. Tri týždne po jej smrti sa Treddy vrátil do mesta ženatý s nejakou modelkou, o polovicu mladšou ako on. Konala sa veľká koktailová party na oslavu Treddyho sobáša a zrazu sa tam zjavil Braddon. Nepovedal ani slovo, len podišiel k novopečenému ženáčovi a udrhel ho do tváre. Zlomil mu sánku, takže musel niekoľko mesiacov chodiť so zadrôtovanou čelúšťou. Brád si pritom polámal dva prsty. Kamarátstvu je definitívne koniec."

„Ani sa nečudujem," poznamenala Eden a stišila hlas, hoci boli v miestnosti sami. „Mňa by však zaujímalo, s kým mal Brád pomer, keď jeho žena ležala na smrteľnej posteli?" „S mojou matkou," odvetila Minnie, „nech vás to nešokuje. Zneužila som Braddonove pocity viny za to, že sa s ňou neoženil, a prinútila som ho, aby ma zamestnal a prichýlil aj s dcérkou pod svoju strechu. Byť slobodnou mamičkou je veru ťažký údel."

„Veru," usmiala sa s porozumením Eden, „viem, Minnie, aké to je, využívať proti ľuďom ich pocity viny. Aj ja som slobodná matka."

„To je výborné. Možno by sa naše deti mohli spolu hrať." Eden jej chcela začať vysvetľovať, no potom sa zasmiala. Bola si istá, že Minnie vie všetko o jej dcére a o tom, ako prišla na svet. Pravdepodobne pozná aj presný dátum Melissinho narodenia. „Ste veľmi zlatá," zalichotila jej.

Kým Minnie stihla odpovedať, dvere do sály sa otvorili a hostia sa začali trúsiť dnu. O chvíľu sedela Eden zoči-voči svojmu prvému klientovi. Zhlboka sa nadýchla a postupovala podľa toho, čo jej poradila Minnie: tvárila sa, že presne vie, o čom hovorí.

Jared strávil celé popoludnie vonku v tieni stromov, vždy na dohľad, občas telefonoval. Eden ho párkrát videla mračiť sa, akoby hovoril o nepríjemných záležitostiach.

Brád bol na druhom konci sály, konverzoval s klientmi a rozdával úsmevy, išlo mu to veľmi dobre. Raz zdvihla pohľad a prichytila ho, ako ju pozoruje a on jej gestom naznačil, že je veľmi vyčerpaný. Eden súhlasne prikývla. O piatej Minnie všetkých hostí zdvorilo vyprevadila zo sály.

Brád sa unavene zosunul do kresla k Eden. „Neviem, ako ty, no ja si musím dať drink. A rovno dvojité."

„Aj ja."

Vzal ju pod pazuchu a vyšli von, kde na nich čakal Jared. „Kam pôjdeme?" pýtal sa k nim.

Eden cítila, ako Brád stuhol. „Eden a ja sa ideme niekam navečerať," povedal dotknuto.

„Skvelý nápad. Počul som, že tu máte vynikajúcu reštauráciu s morskými špecialitami."

„McBride..." začal Brád.

Minnie ich dobehla, objala Jareda okolo pliec a pozrela na svojho šéfa. „Umieram od hladu. Kam pôjdeme na večeru?"

Brád sa zamračil, no Eden poznamenala: „Tuším sme ťa prehlasovali."

Všetci pozreli na Brada. Vzápätí z neho spadlo napätie a usmial sa. Keď kráčali k autu, ešte stále držal Eden za rameno. Za nimi vykračovali Minnie a Jared a tiež sa držali pod pazuchy.

„Prečo sa mi chce vyspevovať si tú pesničku o levoch, tigroch a medved'och?" opýtala sa Eden. Brád sa rozosmial.

„Mohol by som šliapnuť na plyn a ušli by sme im."

„Našli by nás. Arundel je malý."
„Poznám tu zopár tajných zákutí." Zagánil na ňu tak prehnane, až sa rozosmiala.
„Vlastne by som sa rada bližšie zoznámila s Minnie. Mohla by mi podrobnejšie vyrozprávať, prečo aj s dcérkou bývajú u teba."
„Minton je niekedy príliš utáraná. Čo ti ešte narozprávala? Nie, radšej mi to nehovor. Chcem si zachovať svoju nevinnosť."
Eden sa usmiala. „Tá zlomená ruka sa ti už úplne zahojila?"
Brad sa uškrnul. „Zaškrtím ju." Obzrel sa na Jareda a Minnie a s uspokojením podotkol: „Zdá sa, že Minnie rozhodila svoje siete a pokúša sa uloviť tvojho bratranca. Možno sa mu postará o zábavu a ja ťa budem mať len pre seba."
Eden sa tiež otočila. Minnie zo seba chrlila slová nadzvukovou rýchlosťou a Jared ju pozorne počúval, no zároveň dával pozor na Eden. Nepochybovala ani na chvíľu, že sa snaží usmerňovať ich rozhovor tak, aby sa dozvedel čo najviac informácií o tom, čo všetko sa už v Arundeli udialo.

KAPITOLA 11

„Dám si tie slová vyryť na mosadznú dosku a nechám si to zarámoviť." Brád sa oprel dozadu a ponad stôl sa usmieval na Eden. „Skrotená, prispôsobená a ochraňovaná príroda. Veľkolepé. Perfektné. A ten ďalší výrok?"

„Geometrická symetria v ohraničenom priestore," pomohol mu Jared, hľadiac Minnie do očí.

„Nič, čo som vravela, nebolo z mojej vlastnej hlavy," ohradila sa Eden, no veľmi ju potešili Bradove pochvalné ovácie. Zo žartu mu venovala nahnevany pohľad. „A čo sa teba týka, si navždy mojím dlžníkom. Improvizovaný prejav pred obecenstvom! Na tému, ktorej som sa dvadsať rokov nevenovala."

„Bola si skvelá," obdivne na ňu hľadel Brád. „Ak toto sypeš z rukáva bez akejkol'vek prípravy, neviem si predstaviť, ako svojím prejavom očariš ľudí, keď budeš mať čas pripraviť si ho. Chcem počuť o všetkom, čo ťa inšpirovalo," povedal, keď im čašníčka priniesla nápoje. „Od začiatku do konca. Úplne všetko. Ako si prišla na to, čo bude hlavnou myšlienkou tvojho preslovu?"

Eden sa pohrávala so slamkou svojej Margarity. „Inšpirovali ma diamanty na krku jednej dámy v prvom rade. Tej s melírom na vlasoch."

„To je pani Wainwrightová. Toto je jeden z jej štyroch domov. Chce sa sem nast'ahovať, lebo sa dozvedela, že v Kráľovnej Anne si mienia kúpiť domy aj ľudia, ktorí boli kedysi slávni."

„Správne. Boháči. Stála som na pódiu, pozerala na obecenstvo a uvažovala som, či vôbec môžem predať týmto ľuďom záhrady, ktorých samotné zakladanie je drahé a ich údržba ešte drahšia? Pritom sú to ľudia, ktorých vôbec nezaujímá, čo im zasadiš pred domom. Som si istá, že by sa uspokojili s dvoma briežkami a kvetináčom s petúniami."

„Rozpútala si medzi nimi súťaživosť," ozval sa Jared a odpil si zo sladovej whiskey značky McTravit.

„Bol to skvelý nápad a podľa odozvy, ktorú vyvolal, asi bude fungovať." Minnie nespúšťala z Jareda oči.

„Pôvodne som im chcela nahovoriť, že záhrady v štýle osemnásteho storočia sú rozkošné a praktické, no nie je to pravda. Sú postrachom každého záhradníka. Všetko je ohraničené a usporiadané a nemôžete ich len tak hocikde postriekať proti burine."

„Si dokonalá," rozplýval sa Brád.

Eden pochlipkávala koktail a vychutnávala si jeho obdiv. V okamihu, keď stála zoči-voči tým boháčom v hľadisku, uvedomila si, že reč, ktorú si pripravila, jej bude nanič. Pôvodne ich chcela presviedčať, že záhrada navrhnutá a založená v štýle osemnásteho storočia vyžaduje podobnú starostlivosť ako typický americký trávnik, z ktorého trčí zopár stromčekov. No keď si ich lepšie obzrela, spomenula si, čo jej McBride povedal o snobizme a rozhodla sa udrieť na túto ich strunu. Kto si už len v dnešnej dobe môže dovoliť záhradu, na údržbu ktorej je potrebná celá armáda mocných mládencov? Takú, aké majú už len v historických parkoch? Založiť takúto záhradu stojí veľmi veľa peňazí. Treba postaviť malé besiedky s poprepletanými striedkami, tehličkami vydláždiť chodníčky a zaobstarat' stromy, ktoré by poznal aj sám Thomas Jefferson. Nik pri zdravom rozume by nechcel záhradu, ktorá by bola takmer dokonale vytvorená podľa prísnych historických predlôh.

Keď Eden uvidela, ako sa obecenstvo zatváralo pri týchto slovách, vedela, že udrela na správnu strunu. Podvedome jej najväčšou starosťou bolo, ako zvládne priame rokovania s klientmi. Nemala ani najmenšiu chuť prosiť nejakú bohatú paničku, ktorá nevedela, čo s peniazmi a voľným časom. Nechcela ani pomyslieť na to, že by ich nahovárala, aby si dali urobiť záhradu, ktorá je pravým opakom americkej predzáhradky. A čo je ešte horšie, nechcela sa neskôr s nimi handrkovať, keď zistia, že takéto záhrady budú nádherné len vtedy, ak budú kvalitne a pozorne ošetrované.

Keď však vyslovila varovanie, že záhrady v tomto štýle sú výzvou pre svojich majiteľov, zaregistrovala nadvihnuté obočia. Väčšina týchto ľudí dosiahla v živote najvyššie posty. Senátori, bývalý guvernér, dvaja bývalí generálni riaditelia, skrátka ľudia, ktorí mnoho zažili a veľa videli, aspoň tak jej ich vykreslila Minnie ešte predtým, než vyšla na pódium. Teraz už ubrali plyn a väčšina z nich bola na dôchodku. Keď Eden na ich tvárach zbadala, že ich zaujala jej výzva, v podstate im zamávala pred očami červeným súknom. Pokračovala teda vo vypočítavaní dôvodov, prečo by si za žiadnych okolností nemali nechať vytvoriť záhradu v štýle osemnásteho storočia.

Po prednese tejto reči Eden dúfala, že jeden či dvaja záujemcovia sa pristavia pri jej stole, no rad pred ňou sa hadil až ku dverám a do ďalšej miestnosti. Dostala vizitky s menami, ktoré vzbudzovali rešpekt a uznanie. Mala im zavolať, aby sa dohodli, kedy by im mohla prísť porozprávať o konkrétnych plánoch, ktoré pre nich vypracuje.

„Zbožňujem štýl Dolley Madisonovej," ozvala sa jedna pani. „Chcem mať všetko, čo sa páčilo Dolley. Vedeli by ste pre mňa niečo také vytvoriť?" Eden jej odvetila, že sa pokúsi.

„Chcem niečo, čo by mi závideli v Mount Vernone. Postavíte mi presne taký istý skleník, ako majú oni?" požiadala

ďalšia.

Eden udivene hľadela na dotyčnú dámu. Skleník v Mount Vernone navrhol sám George Washington a bol jednoducho skvostný - a veľmi drahý. „Som si istá, že to dokážem," odhodlala sa Eden.

Ďalšia dáma, s pokožkou zvráskavenou od nadmerného opalovania, sa k nej naklonila a zašepkala: „Len to najlepšie. Chcem len to. Len to najlepšie. Nezaujíma ma, koľko to bude stáť. Chcem, aby to bolo výnimočné. Ste schopná to zrealizovať?" Eden už otvárala ústa, aby ju ubezpečila, že určite áno, no potom ich zavrela a len sa usmiala. „Každá z dám žiada odo mňa presne to isté. Môžem vám však sľúbiť, že vaša záhrada bude úplne iná ako všetky ostatné na celom svete."

„Asi sa s tým budem musieť uspokojiť," odvetila očividne sklamaná milionárka.

Ku koncu týchto sedení sa už Eden naučila vzbudzovať dojem, akoby robila klientom, ktorým navrhne záhradu, láskavosť - a dúfala, že táto nevinná šaráda jej vydrží. Nechcela sa dostať do situácie, že by sa s ňou klienti začali dohadovať, čo smie a čo nesmie zasadiť do ich

záhrad.

Jared ju počas konzultácií pozoroval a neustále hovoril do mobilného telefónu. Dvakrát sa zdalo, že sa s niekým háda, lebo sa mračil a zúrivo gestikuloval.

A teraz pri večeri jej Brád hovorí, že je úžasná a pohľadom nabáda Minnie a Jareda, aby sa k lichôtkam pripojili.

„Jednoducho skvelé," pritakala Minnie, pričom nespustila z Jareda zbožný pohľad.

Jared zodvihol pohár, aby Eden pripil. „Bolo to pôsobivé," povedal nežne a Eden si vychutnávala jeho pochvalu.

„Nech žije Eden," pozdvihol svoj pohár Brád.

„Nech žije osemnásťte storočie," kontrovala mu Eden.

„Nech žije kráľovná Anna, ktorá obetovala svoj život, a zachovala svoje meno, aby ho iní smeli používať," pripojil sa Jared.

„Nech na tom dobre zarobíme," zahlásila Minnie a potom sa všetci rozosmiali. Štrngli si navzájom a pripili si.

Večera bola veľmi príjemná, pomyslela si Eden, keď sedela vedľa Jareda v aute. Teraz k nemu necítila hnev, pretože sa dnes tak skvele zabávali. Nepriateľstvo, napätie a pocit ohrozenia, kto je na čej strane, sa vytratili. Celý večer sa spolu rozprávali a smiali. Pustili sa do ohnivej debaty o smrti princeznej Diany, do ktorej sa Jared veľmi nezapájal, takže Eden nadobudla dojem, že o tom vie oveľa viac, ako povedal. Brád sa dvakrát pokúsil primäť McBridea, aby im porozprával o svojich zážitkoch z čias, keď bol ešte v činnnej policajnej službe, no Jared nič neprezradil. Bol ozajstným majstrom v zahmlievaní.

A bol to práve Jared, kto nadhodil tému o zaфіроch.

„Tie staré povedačky?" čudoval sa Brad. „Každý predsa vie, že starý dobrý Minton ten náhrdelník predal."

„Myslela som si, že je to tajomstvo!" Eden zalapala po dychu. „Pani Farringtonová mi povedala, že pravdu poznajú len členovia jej rodiny."

„Áno, presne tak," vysvetľoval jej Brad zmätene. „Len rodina vie pravdu."

„Rodina!" vyštekla Minnie zúfalým hlasom. „Rodina! Nenávidím to slovo! Ak sa vydáte za niekoho z arundelských ‚rodín‘, akoby ste sa stali členom mafie."

„To, že si jej členkou, ti zabezpečilo strechu nad hlavou," poznamenal ticho Brád. Očividne neznášal, keď si niekto dovolil znevažovať túto ctihodnú inštitúciu.

„Nemusí to tak byť," vykrikla Eden. „Mňa tu prichýlili, aj keď som vôbec nebola členkou rodiny."

„Ale bola si," uistil ju Brád. „Každý tu vedel o synovi pani Farringtonovej, takže ťa pokladali za Boží dar pre ňu. Tvoja dcéra sa stala jej vnučkou, ktorú pani Farringtonová nikdy nemohla mať. Určite to tak bude, keďže si zdedila jej sídlo."

„Aj ten príbeh," poznamenal Jared. „A možno aj zaфіry."

„Tie sa predali," trval na svojom Brad.

Minnie sa vřtala v jedle a rozmýšľala o Edeniných slovách. „Zistili, kto to bol?" opýtala sa ticho.

Jared sa prestal dořahovať s Bradom a uprel pohľad na Minnie. „O čom hovoríte?"

Minnie pozrela na Eden. „Zistili vôbec, kto bol ten chlap, veď viete, ktorý vám tak ublížil a s ktorým máte dcéru?"

Brád s Jaredom sa nepokojne zahniezdili na stoličkách.

„Nemuseli nič zisťovať," neočakávane spustila Eden. „Veľmi dobre som vedela, kto to je. Mal síce na tvári pančuchu, no spoznala som jeho hlas a jazvu na zápästí. Mal ju od nehody na poľovačke. Zízala som na ňu vždy, keď prechádzal po kostole so zvončekom na milodary."

To jej poslucháčom vyrazilo dych a nastalo hrobové ticho.

„Moment," ozvala sa Minnie, „som z toho zmätená. Ja som sa dopočula niečo iné, pripúšťam, že ten príbeh je už starý a šíril sa ústnym podaním, takže ho mohli mnohí ľudia aj prekrútiť. Údajne vás znásilnili a potom vás vaša príšerná rodina vyhodila z domu. Och, prepáčte, tým nechcem povedať, že vaši rodičia boli..."

„Boli príšerní," povedala Eden celkom pokojne. „Naozaj krutí ľudia. Bola to síce hrozná vec, kvôli ktorej som musela opustiť domov, no vlastne som rada, že sa mi podarilo dostať sa od nich preč. Ak by som tam zostala, asi by ma prinútili vydať sa za nejakého odporného chlapa."

Brád jej ponad stôl stisol ruku. „Zmeňme tému. Porozprávaj mi, ako chceš navrhnúť svoju prvú záhradu? Čo..."

Ale Jaredovi téma nesmierne vyhovovala. „Ty vieš, kto ťa znásilnil? Nepočul som, že by ho odsúdili."

„Neodsúdili ho," odvetila Eden. „Bol ženatý, mal tri deti a bol hlavným diakonom v našom malom kamennom kostolíku. Moji rodičia boli presvedčení, že je to slušný človek a nikdy by neurobil to, z čoho som ho obvinila. Tvrdili, že ja som na vine."

„Takže ďalšie nepoškvrnené počatie," stisla ústa Minnie.

„Mali ho odsúdiť," Brád nezaprel v sebe právnika. „Ak to urobil raz, urobí to znova."

Eden naňho smutne pozrela. „Vyrastal si v úplne inom svete. Keď ti niekto ublížil, mohol si sa obrátiť na svojich rodičov a oni ti pomohli. Ja som bola len neplnoletá slobodná mamička a nemala som nikoho, kto by ma ochraňoval."

„Mala si pani Farringtonovú..." začal Brád.

„Tá mala vlastné problémy," odsekla Eden.

Brád sa napil vody.

„Existujú predsa miesta, na ktoré si sa mohla obrátiť a požiadať o pomoc," povedal potichu Jared a usmial sa na Eden.

Vedela, že tým myslí svojho zamestnávateľa. Alebo myslel seba? Usmiala sa a sklopila zrak do svojho taniera. Niekedy vedel byť naozaj milý.

Minnie sa mračila a keď prehovorila, hlas mala vyšší a hovorila ešte rýchlejšie ako obvykle. „Ako sme sa vlastne dostali k tejto téme?" spýtala sa, keď dvíhala svoj pohár. „Ešte raz si pripíme. Čo je vašim najväčším želaním v živote? Čo sa mňa týka, chcem mať všetko svoje vlastné: vlastný dom, vlastného muža." Veľavýznamne pritom hľadela na Jareda.

„Vymazať slová *ohnisko výskytu* zo Slovníka americkej angličtiny," povedala Eden.

„Ja by som sa chcel bozkávať s Angelinou Jolie," vyriekol Jared a nedíval sa pritom na Minnie. Všetci sa pozreli na Brada.

„Chcel by som nájsť lásku svojho života," povedal, hľadiac pritom na Eden, potom si všetci štrngli a so smiechom si pripíjali na zdravie.

Áno, pomyslela si v duchu Eden. Okrem nahnevaných pohľadov Minnie to bol veľmi príjemný večer, aký nezažila už veľmi dávno.

„O čom premýšľaš?"

„Myslela som práve na to, že aj keď je už moja dcéra dávno dospelá, toto je po prvý raz, čo sa necítim byť len niečou matkou, odkedy som bola..." Zaváhala.

„Odkedy si ty sama bola dieťaťom," doplnil jej slová. „Presne."

„Páči sa ti tvoj nový pocit slobody?" „Ešte neviem. Vlastne som si ešte stále nezvykla, že sa nemusím starať, či je v poriadku. Chýba mi, že sa s ňou nemôžem minimálne dvadsaťkrát denne porozprávať. Bojím sa, že urobí niečo, čo nebudem môcť ovplyvniť a že ma bude potrebovať, no ja pri nej nebudem. Matka zostane matkou, veď vieš, ako to chodí." Obrátila sa naňho. „Ty máš deti?"

„Nie. Aspoň o žiadnych neviem."

Eden si vzdychla. „Asi to z mojich úst vyznie zvláštna, no nikdy som nemala rada nezodpovednosť.“

„Veď ja ti nič nevyčítam, či azda áno? Počuj, rád by som sa s tebou o tom porozprával. Ten chlap, čo ťa znásilnil, vieš, mohol by som v tej veci niečo podniknúť.“

„Napríklad čo? Dať ho zavraždiť? Alebo ho dostať za mreže? Nie, pán McBride. Netúžim po pomste. Okrem toho s ním mám úžasnú dcéru.“

Jared na ňu neveriacky pozrel a pokrútil hlavou. „Dobre, takže pomsta sa nekoná. No mohol by som aspoň niečo zariadiť.“

„Nie,“ protestovala. „Nechcem nič. Bolo to veľmi dávno. Už sa s tým nedá nič robiť. Predpokladám, že ten chlap už má aj vnúčatá a žije normálnym životom.“ Keď na to chcel Jared niečo povedať, pohybom ruky ho umlčala. „Nie. Myslím to vážne. Bolo to veľmi dávno a už je to za nami. Možno mal v ten deň zlú náladu a vyvšíl sa na mne. Možno...“

„Toto nemienim počúvať,“ povedal Jared zúriivo. „Nehovor mi také somariny! Mala si...“

„Mala som urobiť čo?“ zvýšila hlas Eden. „Mala som sedemnášť, bola som tehotná a sama ako prst. Nevedela som, ako sa zarábajú peniaze, aby som sa uživila sama, nieto ešte svoje dieťa. Našťastie ma prijala pani Farringtonová a postarala sa o mňa aj o moju dcéru. Vieš ty čo? Ten chlap mi vlastne urobil láskavosť.“

„Čože?“

„Ak by som ostala u rodičov, určite by ma vydali za nejakého odporného chlapa. Nevieš si predstaviť, akí boli. Celé roky som o tom premýšľala a som rada, že mali dôvod vyhodiť ma z domu. Mohlo to so mnou dopadnúť aj horšie. Mohla som skončiť na ulici, ale nestalo sa tak. Prijala ma k sebe úžasná dáma a venovala mi všetku svoju lásku a starostlivosť, akú som nikdy predtým nepoznala.“

„A prečo si ma teda zmlátila?“

„Prosím?“

„Ak pokladáš to znásilnenie za láskavosť, prečo si tak doriadila *mňa*?“

„To bol inštinkt,“ vyhovorila sa a vôbec sa jej nepáčilo, čo vravel.

„Podľa mňa si si celé tie roky len kadečo nahovárala. Napríklad to, že sa mu nechceš pomstiť. Čo by si urobila, keby niekto znásilnil tvoju dcéru?“

„Zabila by som ho,“ odvetila Eden chladne a pozrela mu do očí. „Ľutuješ ma?“

Zastali pred domom a Jared vypol motor. „Myslím, že ty si asi posledná osoba na svete, ktorú by som ľutoval. A myslím to ako kompliment.“

Eden sa naňho usmiala. „Ďakujem.“ Hľadela cez predné sklo auta na svoj starobyľý dom; nechcela vojsť dnu. V jej krásnom sídle ležali na zemi rozrezané vankúše a polámaný nábytok. A čo je oveľa horšie, už nikdy sa v ňom nebude cítiť bezpečne.

„Podľa,“ povzbudil ju Jared. „Bude sa ti páčiť, čo uvidíš.“

Vystúpil z auta a počkal, kým vystúpi aj ona. Keď pomaly stúpala po schodoch na verandu, chytil ju za rameno a jemne ju postrčil k vchodovým dverám. Potom vytiahol z vrecka nový veľký kľúč a odomkol.

„Kde si ho vzal?“ zvýskla s rozžiarenými očami. „Ako sa ti to podarilo? Celý deň si sa odo mňa nepohol!“

„Aj ja mám svoje tajomstvá,“ skonštatoval, keď vchádzal dnu.

„Ako to myslíš?“ opýtala sa a vošla za ním. „Že mám pred tebou nejaké tajnosti *ja*! Nič ti nezatajujem. Som ako otvorená kniha. Ja sa...“ Nedopovedala, lebo práve vošla do haly a s úžasom si ju prezerala. Sekretár tam nielenže stál vzpriamene, no bol aj opravený. „Kto? Ako? Kedy?“

„Vybavil som zopár telefonátov a z Centrály sem poslali šikovných majstrov.“

Uprela naňho pohľad. „Dal si im povolenie, aby mi prehládali dom, nemám pravdu?“

„Ušetril som im vybavovanie splnomocnenia.“

Vedela, že by sa mala naňho hnevať, vtom si všimla miniatúrnu kameru v rohu pod stropom. Pustila sa doňho: „Čo si to dovoľuješ? A neklam! Chcem vedieť všetko!“

„Len som dal namontovať nejaké bezpečnostné zariadenia. Vonkajšie i vnútorné kamery. Poplašný systém. Sme napojení na moje pracovisko.“

Eden klesla na malý francúzsky gauč pri stene. „Tvoje pracovisko? Myslíš tým FBI? Teraz som napojená priamo na FBI?“

„Áno,“ prisvedčil a zdalo sa, že nechápe jej nesúhlas.

Eden vyzerala, akoby jej bolo do plaču. „Celý deň si telefonoval a všimla som si, že si bol viackrát aj dosť nahnevaný. To, že si nechal môj dom napojiť na bezpečnostný systém, a že to stálo dosť peňazí, je dosť dôležité, nie? Prečo ma FBI nepošle niekam do bezpečia?“ Keď sa naňho pozrela, hľadel do zeme. „Chcú ma použiť ako volavku, nemýlim sa? Ako tú kozu v tom filme o tyranosaurovi!“

„V *Jurskom parku*,“ pripomenul jej Jared a vyhyľbal sa pohľadu z očí do očí. „Páčil sa mi ten film. Bol veľmi napínavý. V mojom svete sa ľuďom často stávajú fakt príšerné veci, no filmy mávajú vždy šťastný koniec. To je super.“ Keď na to nič nepovedala, vzdychol si. „Uhádla si. Budeš hrať volavku. Zdá sa, že náš milý Applegate bol zapletený do väčších vecí, než sme predpokladali. Podarilo sa nám dekódovať disky z jeho počítača a zistili sme, že informácie nielen získaval, ale aj poskytoval. Bol akýmsi satelitom pre mnohých ľudí, no nevieme, pre koho. Nenašli sme žiadne adresy ani mená. Asi sa väčšinu životne dôležitých informácií naučil naspamäť.“

„Jediné meno, ktoré ste objavili, je moje.“

„Tak je.“

„A tvoja Centrála, ako ju nazývaš, sa domnieva, že niekto ma môže vypátrať a zisťovať, čo viem. Mohli by sem znovu vtrhnúť, tak ako dnes na svitaní. Samozrejme, ty si si myslel, že sú to vaši ľudia, lebo si im prikázal, aby ma trochu postrašili. Potom vyšlo najavo, že to boli skutoční kriminálnici, takže teraz sú tvoji kolegovia presvedčení, že ja naozaj *niečo* tajím.“

„Si skutočne veľmi bystrá, vieš o tom?“ Keď sa nezasmiala, sadol si k nej na gauč. „Slečna Palmerová. Vlastne si už tykáme... Eden, ver mi, som stopercentne presvedčený, že nič netajíš. Nemám poňatia, prečo Applegate prehltol papierik s tvojím menom. Je to však jediná stopa, ktorú zatiaľ máme. Viem, že sa ešte poznáme veľmi krátko, no pri tejto práci môžeš sakramentsky ľahko prísť o život, ak nie si dobrým znalcom ľudí. Som presvedčený, že si v tom nevinne. Zatiaľ som ale jediný, kto ti verí. Prepáč mi, no musíš ma strpieť tu v dome, aj mojich chlapcov, ktorí sa budú stríadať vonku. Nemyslím, že ich prítomnosť ťa bude rušiť, no budú tam. Či sa nám to páči alebo nie, faktom je, že buď niečo vieš, alebo vlastniš niečo, čo ti niekto chce vziať.“

Keď na to nič neodpovedala, vstal z gauča. „Pod', obaja sa musíme poriadne vyspať. Zajtra začneme prehľadávať dom a zistíme, čo sa tu skrýva.“

„Zajtra sa musím stretnúť s Bradom.“

„Ale až poobede.“

„Musím si niečo naštudovať o záhradách z osemnásteho storočia, aby som sa mohla pustiť do návrhov. A treba preskúmať terén, kde ich budeme vysádzať. A ešte by som mala skorigovať rukopisy z vydavateľstva. Termíny sú neúprosné. A musím zavolať dcére. Chcem vedieť, ako sa jej darí. A ešte...“

„Zajtra to všetko stihneš,“ upokojoval ju Jared. „Dobre sa vyspi a zajtra sa o všetko postaráme. Začneme...“ Prerušil ho Edenin telefón.

„To bude asi Brad,“ hádala a chcela ho trochu naťahovať, no nebol to on. „To je pre teba. Volá ti Minnie.“

Podala McBrideovi slúchadlo a vykročila hore schodmi, no nedokázala sa ovládnuť a načúvala, o čom s ňou hovorí. Veľa toho nepovedal. Minnie si pri rozhovore často vystačí sama. Obmedzil sa iba na stručné: „hej, jasné," „aj ja si to myslím" a „rád by som", no stíšil pritom hlas a priadol do telefónu ako kocúrik. Eden sa nepodarilo potlačiť drobný osten žiarlivosti, ktorý sa jej zabodol do srdca.

Keď konečne vyšla hore, necítila si od únavy nohy a ťažila ju aj zodpovednosť za všetko, čo sa dialo okolo nej. Dnes večer vypila aj dosť vína, takže nebola schopná jasne uvažovať o ničom, dokonca ani o McBrideovi.

Keď Jared zložil slúchadlo, vyšiel po schodoch za ňou. Nevidela už, ako trikrát zablikal baterkou, aby dal znamenie svojim kolegom vonku. Hodinu po tom, čo si ľahla do postele, už spala tak tvrdo, že nepočula nad hlavou kroky v podkroví. Agenti FBI tu starostlivo prelistovali každúčký dokument, ktorý pred rokmi usporiadala a zapísala do kartotéky, dokonca ani záznamy o každom kuse nábytku a rodinných pamiatkach, ktoré sa popredávali, neušli ich pozorným pohľadom.

KAPITOLA 12

Jen sa zobudila už o piatej a hneď jej začali víriť v hlave myšlienky. Čím skôr tú vec vyriešim, tým skôr sa jej zbavím. Ležala ešte pol hodiny v posteli a premýšľala nad svojím nápadom. Odkedy sa v jej živote objavil McBride, obrátil ho celkom naruby. Hady v spálni, nedobrovoľný pobyt v pivnici, agenti hliadkujúci pred domom. Zoznam nepredvídaných udalostí by bol poriadne dlhý. Najhoršie bolo, že Brád asi čoskoro zistí pravdu. Bolo jasné, že je to úžasný muž, no neodvážila by sa mu prezradiť, že ju vyšetruje FBI. Kvôli špiónaži a nejakým kontaktom so špiónom. Akokoľvek by to nazvala, vyznelo by to veľmi nepríjemne. Nech je medzi nimi čokoľvek, či sa už začal budovať dôvernejší vzťah alebo všetko skončí v pracovnej rovine, ničomu by nepomohlo, keby zistil, že má niečo do činenia s FB-I.

Potichu vstala z postele a pristúpila k oknu. Dolu v jej záhrade, ktorú sama navrhla a vysadila, bol nejaký chlap. Stál pod malou pergolou, okolo ktorej sa ovíjal južanský jazmín. Nevidela ho celého, no bolo jasné, že tam je. Pozoroval ju. Špiónil.

Vošla do kúpeľne a dlho sa sprchovala horúcou vodou. V sprche jej často prichádzali na um najpodnetnejšie myšlienky. McBride tvrdil, že sa domnievajú, že ona niečo vie. Alebo niečo vlastní. Pred niekoľkými týždňami nemala skoro nič, takže to asi nebude problém. No McBride povedal aj to, že tu v Arundeli zavraždili agentku. Zrazilo ju auto. Bola to nehoda, alebo niekto naisto vedel, s kým má tú česť? Ak v Arundeli zabili agentku FBI, možno sa tá záležitosť týka skôr mesta než Eden samotnej.

Vyšla zo sprchy, obliekla sa, mierne si presušila vlasy a natočila ich na hrubé penové natáčky. Natrela si na tvár len toľko mejkapu, aby nevyzerala, akoby jej niekto vygumoval črty (no nieje starnutie úžasné?), potom sa pustila do rukopisov odložených v kúte izby. Len jeden bol naozaj súrny. Termín, do ktorého ho musela skorigovať, sa rýchlo blížil. Eden ho otvorila a hneď na prvej strane našla dve pravopisné chyby. *Zastávka* a *zástavka*, dumala. Prečo to ľudia nevedia správne používať? Radšej ho opäť zavrela. Na jeho prelúskanie bude očividne potrebovať viac času.

Keď vkladala rukopis naspäť, obzrela si aj tie ostatné. Mala ich len prečítať a posúdiť, či sa ich vôbec oplatí vydať. V tomto štádiu nezáležalo na gramatike ani na interpunkcii. Ani vetná skladba nebola podstatná. Najdôležitejší bol napínavý príbeh. Ak bola niť príbehu strhujúca, nejaký redaktor, napríklad aj Eden, bude musieť text upraviť do konečnej podoby.

Trvalo jej presne hodinu, kým zistila, že ani jeden z príbehov nebol o živote špióna. Bola tam síce jedna zápleтка s vraždou, no príbeh bol zasadený do viktoriánskeho Anglicka a bol

o vrahovi, ktorý s chirurgickou zručnosťou vraždil prostitútky. „To je fakt originálne," zamrmlala si pod nos a s nevôľou zatvorila 612-stranovú opachu.

Do nosa jej udrela vábivá vôňa jedla, ktorá sa širila z prízemí, preto zišla dole do kuchyne. McBride stál chrbtom k nej a piekol palacinky. Na tanieri vedľa sporáka sa už vŕšila pozoruhodne veľká kopa.

„Pozval si niekoho na raňajky?" spýtala sa, keď si sadala na stoličku.

Neotočil sa k nej, no kývol smerom ku kuchynským dverám.

„Ach, to je pre nich," dovtúpila sa. „Myslela som si, že sa striedajú na zmeny, že tu strážia len po jednom."

Naložil na tanier štyri palacinky, položil ich pred ňu a otočil sa naspäť k sporáku. „Práve sa striedajú hliadky, takže momentálne sú tu dvaja."

Ponorila nôž do masla a potom ho vytiahla. Je to smiešne, že len čo sa ocitnete v prítomnosti atraktívnych mužov, začnete si dávať pozor, ako vyzeráte pri jedení. Naliala si na palacinky trochu sirupu a kúsok si odkrojila. Boli vynikajúce! „To je tvoj vlastný recept?" „Nie, bol napísaný na obale. Pridal som do toho len vodu." „A banány a jahody. A čo sú tie hrudky?" „Ovsené vločky." Pobavene sa usmieval. „No dobre, pridal som tam štipku toho i onoho. Kto žije sám, všeličo sa naučí."

Ešte si trikrát odhrýzla a potom mu položila otázku: „Máš fotografiu agentky, ktorú zabili? Tej, čo ju zrazilo auto?"

Jared neodpovedal, potom sa k nej otočil a s vareškou v ruke si ju premeriaval pohľadom. „Čo máš na mysli? Rozhodla si sa, že mi začneš pomáhať? Myslím tým, že prestaneš byť ku mne nepriateľská a nebudeš ma pri každej príležitosti mlátiť, ale naozaj so mnou začneš spolupracovať?" Prikývla. „Čo len na tebe tie ženské vidia?" „Vysvetľoval by som ti to tak dlho, že by sme nemali čas pustiť sa do riešenia našich záhad."

„Radšej ma toho ušetri," zaprotetovala Eden, no usmievala sa pritom. „Chceš, aby som odniesla tie palacinky tvojim kolegom tam vonku?"

„Nie, ani by si nemala tušiť, že tam sú!" „Ani ten chlap pod mojou jazmínovou pergolou tam akože nie je?"

„Ten už vôbec nie!" Tvár mu zvažnela. „Počul som ťa, vstávala si veľmi skoro. Prišlo ti na um niečo, čo by nám pomohlo pri riešení prípadu?"

„Ak myslíš, či som si spomenula na nejaké svoje rande so špiónom, tak nie. Prezerala som si rukopisy a nenašla som tam nič, čo by mohol napísať skúsený medzinárodný tajný agent. No viete vôbec niečo o jeho súkromí? Aké mal koníčky? Veľa romantických príbehov píše muži, takže možno..." „Napísal Rozparovača čipkovaných živôtikov?" „Len pomaly!" ohradila sa Eden. „Neznevažuj tie romány pred niekým z vydavateľskej branže. Zarábajú nám na živobytie. Mimochodom, vieš, kto je najdôležitejšou osobnosťou vydavateľskej sféry?" Nečakala na jeho odpoveď. „Zákazníčka v supermarkete, ktorá si hodí do nákupného košíka ľúbostný román. Ona rozhoduje o všetkom."

Jared na ňu niekoľkokrát žmurkol. „Dva duchaplné prejavy v priebehu dvoch dní, gratulujem!"

Eden sa zasmiala a sklonila sa nad svoj tanier. „Chcela som povedať, že v tých rukopisoch som nenašla nič, čo by prezrádzalo tajomstvá zo života tajného agenta. Ale možno nepísal o týchto veciach. Možno písal o niečom inom a chcel, aby som mu redigovala knihu."

„Nemyslím si, že vôbec niečo písal. Nemám síce žiadne konkrétne dôkazy mojich dohadov, no som v aktívnej službe už takmer tridsať rokov. Nejak mi to spojenie spisovateľ-redaktorka nevoní."

„Tridsať rokov? Vyzeráš mladšie."

Jared sa chcel začať obhajovať, no potom sa len usmial. Žartovala. „Dáš si ešte palacinku,

alebo sa bojíš, že sa Granvilovi prestaneš páčiť, ak nejaké to deko priberieš?"

Eden jeho zlomyseľnú poznámku ignorovala. „Dnes ráno som sa rozhodla, že čím skôr tú záhadu vyriešime, tým skôr odtiaľto odídeš a ja konečne začnem žiť naplno svoj nový a dúfam, že aj zaujímavý život.“

Jared si položil ruku na srdce. „Zlomila si mi srdce, no v podstate sa mi ten nápad pozdáva.“ Pozrel na palacinky na panvici. „Uvedomuješ si, že ma môžu vyraziť z roboty, lebo som ti toto všetko vyzradil?“

Toto tvrdenie ju rozhnevalo. „Ich asi zaujíma len úbohá bezmocná obeť, ktorú postrelili, spúťali, a potom ju zachránil urastený mocný hrdina.“

„Presne to je moja obvyklá práca,“ povedal s vážnou tvárou. „Nevadia mi odreniny od povrazu, no neznášam lepiacu pásku.“

Eden sa rozosmiala. „Predovšetkým,“ vyhlásila, „by som sa rada oboznámila so všetkými tvojimi teóriami, týkajúcimi sa tohto prípadu. Ak si myslíš, že Applegate nemal v úmysle vydať knihu, s čím to podľa teba všetko súvisí?“

„S týmto domom,“ odvetil okamžite. „Asi v tom budú zapletené tie zafíry, lebo neverím, že ich niekedy niekto predal, ovci pokladov sú často fanatici.“

„Predpokladám, že asi nemôžeme len tak chodiť po meste a ukazovať ľuďom Applegateovu fotografiu, no možno môžeme ukázať fotku tej zavraždenej agentky. Alebo sa na ňu niekoho povypytovať.“

„My, spolu?“ Jared sa na ňu nežne usmial.

„No tak mi pomôž, McBride, ak si ma budeš takto doberať, tak...“

„Tak čo?“ šibalsky na ňu pozrel.

Vystrúhala grimasu. „Nebudem sa s tebou naťahovať o slovíčka. Vezmi tie palacinky svojim chlapcom, ktorí tam vlastne ani nie sú, a pozrieme si spolu všetky tvoje podklady.“

Jared sa na chvíľu zarazil, akoby premýšľal, či jej má ukázať utajené skutočnosti. „Ty asi veľmi rada rozkazuješ, však?“

„Keď si slobodná matka, musíš si to vedieť zariadiť. Nemôžeš decku povedať - počkaj, vybavíme si to, keď sa vráti domov ocko. Musíš byť svojmu dieťaťu mamou i otcom, takže sa musíš naučiť aj rozkazovať.“

Jared sa na ňu na chvíľu zadíval, potom sa otočil a vzal palacinky. Položil ich na podnos spolu so sirupom a s maslom, nalial do veľkých pohárov pomarančový džús a vyšiel von.

Keď sa Eden chystala vyjsť z kuchyne, zbadala svoj odraz na čiernych dverkách mikrovlnky. Ešte stále mala vo vlasoch natáčky.

O hodinu Eden už sedela v salóne, poruke mala knihy o záhradnej architektúre a štvorčekovaný papier. Povedz McBrideovi, že najpovolanejšou osobou, ktorej by sa mal opýtať na smrť agentky, je Minnie. Určite sa s ňou stretneš dnes poobede, keď pôjde na schôdzku s Bradom. Dovtedy s, Eden naplánovala načrtnúť zopár skíc starodávnych záhrad „Na to budem potrebovať celé dni, nestačí mi len pár hodín,“ povzdychla si.

„Dobre,“ odvetil McBride a ignoroval žalostný tón jej hlasu. „Aspoň budem mať dosť času na nejaké veci.“ Nevysvetlil jej to podrobnejšie.

Pomohol jej priniesť knihy z police v spálni dolu do jedálne, kde si ich mohla porozkladať. Keď videl jej dvadsať rokov staré zápisníky, pousmial sa, no nepovedal nič. Keď mala všetko pokope - no nebolo tam ešte všetko, čo potrebovala k práci -, vyšiel na poschodie. Počula ho, ako občas chodí hore-dolu a párkrát aj telefonoval z mobilu. A Minnie mu trikrát volala na Edeninu pevnú linku. Najprv zdvihla slúchadlo Eden, no tretíkrát už rovno zakričala na McBridea, aby prišiel k telefónu, lebo volá Minnie.

Eden listovala v knihách s pocitom, že sa znovu stretla so starými priateľmi. Pripomenuli jej krásne časy, keď tu bývala s pani Farringtonovou a Melissou. Bolo zvláštne spomínať,

aká bola vtedy a porovnávať to s tým, aká je dnes. Premietala si, čo všetko sa jej odvtedy prihodilo. Keď tu žila, nikdy nepremýšľala o budúcnosti. Lebo som bola šťastná, pomyslela si. Šťastní ľudia nikdy nerozmýšľajú, čo príde, lebo sú so životom spokojní. Ak by to vtedy záležalo len od nej, ostala by tu navždy.

Odtrhla oči od knihy a pozrela nahor na štukatúry na plafóne. Plafón bol opravený a teraz vyzeral opäť ako nový, ak nerátame, že už mal najmenej tristo rokov. Poobzerala sa po izbe a cítila prítomnosť pani Farringtonovej, počula jej hlas, videla, ako sa usmieva, keď drží v lone Melissu a rozpráva jej príbehy o svojich príbuzných. Eden s úsmevom na tvári blúdila pohľadom po salóne. Na stenách viseli obrazy Tyrella Farringtona, ktoré namaľoval koncom devätnásteho storočia. Neboli ktovieako dobré, no neboli ani zlé. Odhliadnuc od jeho talentu, bol Tyrell rovnako posadnutý históriou rodu ako pani Farringtonová. Maľoval jeho dejiny. Viseli tam portréty predkov, ktorých maľoval podľa živého modelu alebo podľa rozprávania pamätníkov, štyri maľby znázorňujúce dom, každá z iného uhla. Bolo veľmi zaujímavé porovnať, ako vyrástli stromy. Pekanové orechovníky rástli stále na tom istom mieste, len boli omnoho mohutnejšie. Tyrell sa nikdy neoženil a celý svoj život prežil vo Farringtonskom sídle. Ako mladý muž sa vybral na okružnú cestu do Európy, ktorá trvala viac než tri roky. Pani Farringtonová tvrdila, že by navždy zostal v Paríži, keby jeho matka nepredstierala infarkt a otec mu nezrušil apanáž. Namiesto toho sa vrátil domov a zamračený a smutný strávil zvyšok života maľovaním. A teraz boli steny starého domu pokryté jeho dielami.

Eden sa zahĺbila do svojich papierov.

„Ako ti to ide?“

Zodvihla hlavu a pozrela na Jareda. „Neviem. Pred vyše dvadsiatimi rokmi som navrhla jedinú záhradu a odvtedy som mala asi tisíc iných zamestnaní. Je veľmi ťažké znovu si spomenúť na všetko, čo som vtedy vedela.“

„Ale veď svoj mozog vieš používať veľmi dobre. Podarilo sa ti vyštudovať popri zamestnaní na plný úväzok, spomínaš si ešte?“

Venovala mu podozrievavý pohľad. „A čo som študovala?“

„Americké dejiny a anglickú literatúru.“

Pozerala na gumu na konci ceruzky. „Podľa všetkého mám u FBI vlastný spis.“

„Máš u nás rezervovanú celú jednu policu.“

Eden zastenala.

„Ale choď, nie je to až také zlé,“ upokojoval ju Jared, vytiahol spoza jedálenského stola stoličku a sadol si za stôl oproti nej. Vybavil som zopár telefonátov a niečo som sa dozvedel. Nie si zvedavá?“

„Možno som,“ povedala opatrne. „Nejaké zlé správy?“

„Pre mňa nie,“ prehodil veselo.

Uprene sa mu pozrela do očí. „Zistil si niečo nepríjemné o Bradovi? No tak mi to prezrad’, McBride, ak si...“

„Vieš, že McBride nie je moje pravé meno?“

„Nech sa voláš akokoľvek, nechcem to vedieť. Čo si zistil? Vytárala ti niečo Minnie Norfleetová?“

Nevšimal si jej zlomyseľnú poznámku. „Tess Brewsterová - tak sa volala naša agentka - bývala...“

„Poznal si ju?“

„Áno,“ odsekol a dal jej tým najavo, že sa o tom s ňou nebude baviť. „Tess si prenajala malý dom kúsok odtiaľto. Prerobený...“

„Domček dozorcú plantáže,“ dopovedala zaňho Eden. „Poznám to tam.“

„Dozorca plantáže?“ čudoval sa s pozdvihnutým obočím. „Ako v *Chalúpke strýčka*

Toma?"

„Nepozerať na mňa ako yankee," varovala ho. „Takmer všetci dozorcovia na plantážach rodiny Farringtonovcov boli Afroameričania, to viem určite. Preskúmala som všetky záznamy, pamätáš? Ten domček patril k Farringtonskému sídlu, no pred mnohými rokmi ho predali. Pani Farringtonová mi povedala, že bol v takom dezolátnom stave, že sa v ňom prechádzali kravy, no jeden miestny..." V úžase vyvalila oči. „Veru tak," prisvedčil Jared. „Kúpil to jeden z Granvillovcov. Teraz je jeho majiteľom tvoj Pán Ulízaný."

„Brád," hlesla, ignorujúc neúctivú prezývku. „To sa hodí, ešte dnes poobede sa ho spýtam, či niečo nevie o tvojej kolegyni a tej autonehode." „Myslíš, že ti niečo povie?"

„Samozrejme, že nie. Predpokladám, že Brád ju zavraždil a chce zahľadiť stopy. Si nechutný, vieš o tom?" „Ty si prvá žena, ktorá má o mne takúto mienku." „Prečo nejdeš von a nepoklebetíš si s niektorým z tých chlapcov, čo striehnu v kríkoch? A ak niekto z nich fajčí, odkáž mu, nech mi nezahadzuje špaky do záhonov. Sú to moje záhony, aspoň som si to doteraz myslela," zasyčala. „Nemám čas ani ísť von a skontrolovať záhradu. Burina je určite vyššia ako ja."

„To ani nemusela narásť veľmi vysoko," posmieval sa Jared.

„Odpáľ! Choď odo mňa preč! Mám robotu." No Jared sa ani nepohol a zostal sedieť na stoličke oproti nej. Zalistoval v jednej z jej kníh a prezeral si fotku záhonu červených tulipánov, obklopených udržiavaným živým plotom z krušpánu. „Som nadšený, ako si očarila záujemcov, že ťa dokonca prosili, aby si im vymyslela záhradu. Takže, čo je najdôležitejšie pri zakladaní záhrady v štýle z roku 1700 aj voľačo?"

„Pôdorys podľa určitého vzoru a symetria. A sú v nich rôzne menšie prístrešky," odvetila s údivom.

„Tých je tu na okolí veru požehnane. V živote som nevidel toľko polorozpadnutých stavieb ako tu v Severnej Karolíne."

Eden naňho mlčky uprela pohľad sponad knihy. „Čo sa tak dívaš?"

„Možno by som mohla spolupracovať s Arundelským historickým spolkom a so Spolkom za obnovu Severnej Karolíny a preniesť niektoré menšie budovy do Kráľovnej Anny. Tie stavby by sa mohli zrekonštruovať a zakonzervovať." „Skvelý nápad. Som rád, že som ti to pripomenul." Nesúhlasne pokrútila hlavou. „Tvoje ego siaha až na Mesiac."

Usmial sa na ňu a nezdalo sa, že by sa chystal odísť. „Porozprávaj mi o tom viac," ukázal na knihy na stole. „Vyzerá to veľmi zaujímavo."

Otvorila svoju obľúbenú knihu *Záhrady koloniálneho Williamsburgu* od Brinkleyho a Chapella na stránke o záhradách Benjamína Wallera. „Vidíš," vysvetľovala, „musíš zachovať určitý vzor a symetriu a navzájom sa kombinujú rôzne rastliny."

Z Jaredovej tváre vyčítala, že tomu síce veľmi nerozumie, no rád by sa dozvedel viac, takže sa pustila do svojej obľúbenej témy: „V súčasnosti máme v Amerike dostatok pôdy, takže pestujeme jednu plodinu na obrovskom priestore. Moderné americké rodiny napríklad vysadia na celej štvrtine akru samú kukuricu. Alebo na hriadku zasadia dvanásť paradajkových priesad a striehnu, aby sa k nim nepriblížili iné rastliny. Všetko musí byť čisté a sterilné. Osadníci žili v nebezpečnom svete, museli mať domy blízko seba a všetko, čo zjedli, si museli dopestovať vo vlastných záhradkách."

„Dedina v meste."

„Viac či menej. Vo Williamsburgu mal každý dom štvrt'akový pozemok a je neuveriteľné, že na takom malom priestore dokázali vypěstovať všetky druhy rastlín. Nič nezostalo nevyužitú. Nemohli si dovoliť plytvať priestorom."

Zdalo sa, že Jared by si rád vypočul aj pokračovanie. „Napríklad bylinky. Keď dnes Američania chcú pestovať bylinky, založia si bylinkovú záhradku. Majú sklony všetko

pestovať oddelene. Na jednom mieste bylinky, na inom ovocné stromy, osobitne zeleninu a kvety len ako ozdobu. Všetko pekne oddelené. No osadníci rastliny skombinovali - v dnešnej dobe pomaly zisťujeme, že to tak bolo oveľa užitočnejšie."

„Dedinská záhradka," chcel sa pred ňou blysnúť Jared. „Nie. Dedinská záhradka sa síce pýši tým, že na jednej hriadke je zasadených dvadsaťpäť rôznych druhov rastlín, ale každá rastie, ako sa jej zachce. To by osadníci nezniesli. Chceli mať vo všetkom poriadok a symetriu, takže nakreslili pôdorys, architektonicky úplne dokonalý a každý vzor oddelili živým plotom z nejakej kríkovitej rastliny, ako je napríklad levanduľa alebo krušpán. A dovnútra sadili kvety alebo zeleninu. A sadili vedľa seba rastliny, ktoré si navzájom vyhovovali a pomáhali si."

„Ako si už len rastliny môžu navzájom pomáhať?" Eden otvorila novú knižku, ktorú na tému kombinovaných záhradných porastov vydalo jej vydavateľstvo. „Niektoré rastliny sa spolu znášajú veľmi dobre a existuje taká teória, že ak je nejaký problém so škodcami, treba vedľa úžitkovej rastliny zasadiť takú, ktorú tie chrobáky obľubujú viac ako tú, čo pestuješ. V stredoveku by nikto nevysadil jahody bez boráku na kraji hriadky. Láskevec sa sadí vedno s paradajkami a yzop ku koreňu hrozna. Sú najlepšimi priateľmi. Zasadiš kocúrnik a jeho vetvičky použiješ ako podstielku na odpudenie tých odporných japonských chrobákov - ktoré osadníci našťastie ešte nepoznali. Valeriána vyláka na povrch dážďovky, ktoré prevzdušnia pôdu, dodajú jej minerály a premenia ju na humus. A aksamietnice by mali rásť všade. Chrobáky neznášajú ich vôňu."

Jared na ňu žmurkol. „A vravela si, že si už všetko pozabúdala."

Eden s úsmevom prijala jeho pochvalu. „Myslím, že ak si to všetko preštudujem, znovu si osviežim pamäť, no odvtedy, čo som sa tým zaoberala, už vyšlo mnoho nových publikácií na túto tému. Vtedy napríklad ľudia ešte veľmi nedôverovali metóde nastielania pôdy a len málokto vedel niečo o komposte."

„Predstav si!"

Eden sa zasmiala. „Čo sa nám vtedy zdalo staromódne, je teraz znovu v móde. Konečne sme si uvedomili, že príroda a naši predkovia veľmi dobre vedeli, ako sa čo má pestovať."

Bola to z núdze cnosť, že boli vlastne biopestovateľmi, ale teraz sa mnohí ľudia zaujímajú o ich stáročiami overené metódy." Pozrela znovu do svojich papierov. „Navrhnuť takéto záhrady pre klientov bude asi pre mňa dosť zložité. Ako to zvládnem? Prví osadníci vedeli vyčarovať štyri záhrady na polakrovom pozemku."

„Akú rozlohu majú pozemky v Kráľovnej Anne?"

Pozrela naňho. „To, bohužiaľ, neviem, no odhadujem, že tie, ktoré nie sú pri vode, majú od jedného do troch akrov."

„Čím zaplníš tri akre?"

„V časoch kolonizácie by to boli pastviny s ovcami, kravami a koňmi, teraz by to mohlo byť kroketové alebo golfové ihrisko. Aby nebolo treba kosiť dvaapolakrový trávnik." Keď sa sklonila nad svoj blok a začala si niečo zapisovať, Jared sa k nej naklonil ponad stôl a pozrel na papier. „Dôležité zásady," napísala naň a pokračovala: musí byť ohraničená musí mať vonkajšiu štruktúru musia tam byť chodníčky musí pripomínať minulé časy."

„Tak mi ukáž nejaký hypotetický návrh," požiadal ju. „Fajn," potešila sa jeho záujmu, lebo sa jej lepšie rozmyšľalo, keď mohla niekomu vysvetľovať svoje nápady. „Takže napríklad tu máme dom." Nakreslila štvorec do jedného rohu papiera. „Prenesiem tam aspoň jednu starú stavbu a dám ju zrenovovať - a ďakujem ti za ten nápad. Zaslúžiš si jednotku." Nakreslila malý štvorec na ľavú stranu papiera. „Teraz spojíme tieto dve budovy chodníkom. Osadníci nemávali obrovské trávnaté plochy, kde sa mohli ľudia len tak špacírovať, kde im napadlo."

„A toto boli tí slávni bojovníci za slobodu?" „Pred vynálezom motorových kosačiek

nebolo skosenie jednoakrového trávniku prejavom slobodnej vôle." „Jasné!"

„Tu pri dome vyhradíme miesto na oddychovú časť, kde môžu bývať pikniky a posedenia vonku za pekného počasia." Nakreslila štvorec a okolo načrtla čosi, čo vyzeralo ako dookrhla obstrihané kríky. „V každom rohu budú stromy a tu bude malá vežička, no s vežičkami musíme byť opatrní, inak to bude vyzerat' príliš viktoriánsky." „A ďalej?" povzbudzoval ju Jared. „Kuchynská hriadka. Nesmie byť ďaleko od domu, no ani príliš blízko. Zeleninová záhradka v koloniálnom štýle bola taká pôvabná, že nemusela byť ukrytá kdesi za domom." Nakreslila šesť úzkych obdĺžnikov a potom štvorec so stredom v tvare diamantu.

„Aha. V strede bude fontánka? Samozrejme, dobovo vyzerajúca fontánka."

Usmiala sa. „A tu sa vinú chodníčky, ktoré sú lemované stromami. Toto bolo ešte v časoch pred vynálezom klimatizácie, takže tieň stromov bol veľmi dôležitý. A podľa rozlohy pozemku..." Obracala stránky knihy, až kým nenašla návrh guvernérskeho paláca a opísala mu jednotlivé „sály". Bola tam záhrada nazvaná „tanečná sála", preplnená stromčekmi obstrihanými do rôznych tvarov, labyrint z kríkov americkej cezminy, jazierko s rybkami a trávnik na hru v kolky. Pri realizácii tejto záhrady vláda skoro zbankrotovala, no podľa Eden si zaslúžila každú cent.

Jared zdvihol pohľad od knihy. „Takže kde usporiadame dostihy?"

„Na diaľnici, s osemnástimi koňmi pod kapotou," odvetila pohotovo a rozosmiala sa.

„Jedného dňa ťa vezmem na naozajstné dostihy a uvidíš, že sa ti to bude páčiť."

„Pochybujem," prehodila a pozrela na hodinky. „Musím ísť na to stretnutie s Bradom." Očami ho prosila, aby nešiel s ňou.

„Prepáč," nesúhlasil, „no som povinný postarať sa o tvoju bezpečnosť. Povedz Pánovi..."

Pohlľadom mu naznačila, nech to radšej nevysloví.

„Granvilovi," dopovedal Jared. „Povedz mu, že ti pomáham so záhradami."

Chcela sa ohradiť, no nakoniec sa upokojila. To by jej aj tak nepomohlo.

„Nemáš náhodou fotoaparát?"

„Digital, päť miliónov pixelov, gigabajtová pamäťová karta."

Nadvihnutým obočím mu naznačila, že týmto na ňu urobil dojem. „Dobre, tak mi môžeš všetko odfotografovať."

„To som aj tak zamýšľal," povedal nežne. „Chcel by som sa ísť pozrieť na ten dom, v ktorom bývala Tess, súhlasíš?"

Eden prikývla. Nevedela síce, ako má o to Brada požiadať, no niečo už vymyslí. Usmiala sa na McBridea a on jej úsmev opätovoľ. Možno ani nie je taký zlý.

„A čo budeme obedovať?" opýtal sa a Eden si zhlboka vzdychla.

KAPITOLA 13

Keď Eden zbadala Brada, znovu si pripomenula, ako príjemne sa cíti v jeho prítomnosti. Pomyslela si, či to náhodou nesúvisí s tým, že bol členom arundelskej „rodiny", do ktorej patrila aj drahá pani Farringtonová. Hoci bol pre ňu viac-menej cudzí, cítila sa s nim tak dobre, akoby sa poznali odjakživa. Pani Farringtonová jej vravievala, že keď stretne toho pravého, Muža s veľkým M, začne si predstavovať svoje svadobné šaty. Ak Eden chodila s nejakým mužom dlhšie ako tri mesiace, vždy si začala predstavovať, ako sa ho čo najzdvorilejšie zbaví. Nikdy v živote ju neopustil žiadny muž ako prvý, to ona musela niekoľkým povedať, že je medzi nimi koniec.

Ale Brád bol iný a ona to vedela - a vedel to aj on. Keď ju zbadal, rozžiarila sa mu tvár. Ako dieťaťu na Vianoce. Akoby bola Eden darom, na ktorý čakal celý svoj život. Obaja sme mali v živote zlé skúsenosti, pomyslela si, a ani jeden z nás ešte nenašiel životnú lásku.

Brád sa jej náhlil v ústrety, vzal jej do dlaní obe ruky a pobožkal ju na líca. Zdalo sa, že by rád aj čosi viac, no len tam tak stál, držal ju za ruky a hľadel jej do očí.

„Nerád ruším," ozval sa im Jared spoza chrbta, „ale architekta už žerú mrie."

„Žerú ho mrie?" smial sa Brád tomu staromódnemu výrazu. Ešte stále držiak Eden za ruky, obrátil sa k Drakeovi Haughtonovi, ktorý sa nápadne často pozeral na svoje hodinky. „Prepáč," ospravedlňoval sa Brád, „no dnes mám riadny frmol. Podvečer priletia nejakí záujemcovia o kúpu domov z New Yorku a ja sa sem musím kvôli nim vrátiť. Môžeme už ísť?"

Eden ho nasledovala k autu a on venoval Jaredovi letmý pohľad. Zdalo sa, že mu už neprekážala jeho prítomnosť.

Keď jej otváral dvere na aute, ticho poznamenal: „Vidím, že matka predstavená sa má dobre." Eden sa zasmiala.

Eden si myslela, že sa má stretnúť s klientmi, no Brád jej objasnil, že rokovania sa začnú až zajtra. „Dnes ti všetko poukazujem. Nemôžeš prísť na rokovanie bez toho, aby si si podrobne zmapovala terén."

„Samozrejme, že nie," odvetila a bola rada, že je s ním. Keby McBride nesesedl na zadnom sedadle, všetko by bolo úplne dokonalé. Dokonalé by bolo, keby ju nevyšetrovala FBI a dom by jej neboli zdemolovali nejakí votrelci, ktorí jej tam napchali ešte aj jedovaté hady, a...

„Si v poriadku?" opýtal sa jej Brád a na chvíľu spustil oči z cesty.

„Je mi fajn. Len som trošku nervózna z toho, že som sa zo dňa na deň stala záhradnou architektkou. Dnes ráno som si trochu prelistovala svoje knihy o záhradníčení a napísala som si množstvo poznámok. Dúfam, že klientom sa páči tento štýl záhrad. Väčšina ľudí uprednostňuje úplne niečo iné."

„V tejto branži som si všimol, že ľudia zbožňujú prekážky. Zábrany na pozemkoch im dodávajú pocit bezpečia. Ich sused nebude môcť zakotviť čln priamo pred domom. Milujú podobné veci. A páči sa im aj tá myšlienka, že budú mať záhradu, akú nemá nikto iný v celých Štátoch."

„V to dúfam."

„Si krásna. Ako je možné, že vyzeráš ešte krajšie ako včera?"

„Dala si sprchu a do vlasov si nastrkala obrovské žlté natáčky," pripomenul im Jared svoju prítomnosť zo zadného sedadla. „Eden sa ťa chcela opýtať na jeden z domov, ktoré vlastníš."

Eden by McBridea najradšej uštipla. Nezabudla by predsa spomenúť ten dom. Prečo chce všetko vedieť tak rýchlo? A prečo musel pripomínať Bradovi, že bývajú spolu pod jednou strechou?

Brád na ňu spýtavo pozrel.

„Domček dozorcú plantáže na konci ulice, Rada by som, hmm..."

„Jej dcéra by sa chcela presťahovať do Arundelu, takže Eden si pomyslela, že by sa jej ten domček mohol zapáčiť. Volal som do realitky a predstav si to prekvapenie, keď sme zistili, že ty si jeho majiteľ."

Eden sa zahniezdila na sedadle a znechutene sa pozrela na McBridea. Ako len vedel tak pohotovo klamať?

„Museli by ste sa o ten dom pobiť s Minnie," poznamenal Brád. „Veľmi by ho chcela, no ja jej ho nepredám."

„Prečo?"

„Možno by som vám to teraz mal prezradiť, aby ste sa to náhodou nedozvedeli z klebiet, no som príšerne sebecký tvor. Nechcem, aby sa Minnie presťahovala do toho domu, lebo nenávidím samotu. Tak je to veru. Ona ten môj domisko neznáša a túži odtiaľ vypadnúť, no ak sa ona a jej dcérka odsťahujú...." Pokrčil plecami. „Asi by som jej mal ten dom prenechať,

ale chcel by ho aj môj asistent Drake. Som dlžníkom jeho otca a..." Zaradil sa do iného pruhu.

Brád sa pozrel Eden do očí a ona bola zvedavá, či povie, že teraz už možno bude mať s kým prežiť svoj život. Musela uhnúť pohľadom, aby nezistil, čo sa jej zračí v očiach. Aj ona nenávidela samotu. Ten rok, keď bola Melissa v New Yorku a Eden žila sama, bol najhorším rokom v jej živote. Eden by mu to síce nikdy nepriznala, no aj teraz bola rada, že je s ňou v dome McBride.

„Ako dlho je už ten dom prázdny?" opýtal sa Jared.

„Tuším takých šesť týždňov," odvetil Brád a zaparkoval.

Eden bola taká zaujatá Bradom, že ani nepozrela z okna auta. Teraz videla, že sú na peknej ulici, lemovanej stromami. Staré stromy boli zachované. Spoza zelene sa z uličky vynášali domy, ktoré boli postavené podľa architektonických návrhov v štýle osemnásteho storočia. Pekne proporčne riešené jednoduché obdĺžnikové pôdorysy s krásnymi tabuľovými oknami. Žiadne vyčákané verandy ako na perníkovej chalúpke či striešky sťa ježibabin klobúk. Nič viktoriánske, a nikde ani nič moderné.

„Bože," vyhlkla. „Akoby boli všetky vymodelované podľa môjho domu." A po prvýkrát si Eden uvedomila, že Farringtonské sídlo je teraz jej domovom.

„Chceli sme dosiahnuť dokonalosť," usmieval sa na ňu Brád, keď vychádzal z auta, obišiel ho a otvoril dvere na jej strane. „Majitelia tohto domu sa ešte nenastáhovali, takže by sme si ho mohli poobzerať aspoň zvonku, aby si videla, s čím budeš pracovať. Väčšina pozemkov má rovnaké rozmery."

„Presne to potrebujem," povedala a pozrela na Jareda. „Čo keby si všetko odfotil?"

„Splním svoju úlohu, keď ty splníš svoju," povedal britko. Eden vedela, čo tým myslí a prikývla. O minútu sa už stratil vzadu za domom a nechal ju samu s Bradom. Samu s Bradom, pomyslela si a otočila sa k nemu. Samu. Na očiach mu videla, že aj on myslí presne na to isté.

„To je hlúpe, že nemáme aj kľúč od domu." Vyslovil to ako tínedžer, takže sa musela rozosmiať. Vzal ju pod pazuchu a previedol cez cestu. „Pod', poznám miestečko, kde nás nenájde."

„Pochybujem," odvetila. Prešli cez dvor vedľajšieho domu a cez bránku za dom. Bol to typický americký zadný dvor s niekoľkými tenučkými mladými stromčekmi a približne akrovým trávnikom. Keď nastanú letné horúčavy, nebudú môcť z domu ani vystrčiť nos, lebo by sa upražili na páliacom slnku.

„Eden," oslovil ju Brád a pokúsil sa ju zovrieť do náručia. Ale ona sa mu vyšmykla. Ani najmenej nepochybovala o tom, že ich práve pozorujú minimálne dva ďalekohľady FBI. Nechcela, aby potom ukazovali McBrideovi fotky, na ktorých je v Bradovom objatí. „Ja..." začala. Nevedela si vymyslieť žiadny dôvod, prečo by ju v tej chvíli nemohol pobožkať.

„Máš pravdu," usmial sa s porozumením, „sme na očiach." Pustil jej ruku a ukázal na obrovskú trávnatú plochu. „Budeš si s tým vedieť poradiť?"

Mala ho čoraz radšej vlastne aj preto, že bol taký chápavý. „Ó, samozrejme. Mimochodom, chcela som sa ťa opýtať, či je tu nablízku nejaká lesná škôlka. Budem potrebovať množstvo sadeníc."

„V Raleigh. Môžeš použiť naše nákladné autá."

Na moment sa naňho uprene pozrela a rozmyšľala, ako by usmernila rozhovor na dom.

„Tvoja dcéra chce naozaj prísť sem?"

„Vieš, je v tom aj oveľa viac. Preto chcem, aby sa sem za mnou prísťahovala. My dvaja máme spoločné aj to, že nemáme veľmi v oblúbe našich zaťov."

„Radšej o tom nebudem začínať. Povedala ti Minnie..."

Nechcela, aby sa o tom rozhovoril. „V tom dozorcovom domčeku nemáš nájomníka?"

Alebo ho necháš Minnie či Drakeovi?"

Na sekundu na ňu uprel pohľad. „Nemám tam nájomníka. Vlastním ďalšie tri domy, ktoré by sa Minnie tiež mohli páčiť." Pustil sa smerom k zadnému plotu, Eden kráčala popri ňom. „Povedala ti Minnie, čo sa stalo s poslednou nájomníčkou?"

„Nie, nespomenula to."

„Neverím, že vynechala čo i len jedinú klebietku," poznamenal, keď jej otváral bránu a vstúpili na príjazdovú cestu. Eden sa hneď zapáčil okolitý terén. Garáže neboli na čelnej strane domov - a povedzme si rovno, veľké hladké garážové brány bývajú veľmi nepekne -, ale vzadu, kam sa obyvatelia domov dostali úzkymi príjazdovými cestičkami. „Páči sa mi to tu," gestikulovala živo. „Takže akú klebetu mi to Minnie zatajila?"

„Prenajal som ten domček bývalej učiteľke. Ukázala mi nejaké akvarely, ktoré asi sama namalovala, no bola príliš hanblivá, aby sa nimi pochválila. Boli pekné, aj keď nie nejaké výnimočné. Povedala, že sa zaujíma o starobylé domy tu na okolí. Prejavovala nezvyčajný záujem o Farringtonské sídlo."

„Prečo to hovoríš tak smutne? Čo sa stalo?"

„Zrazilo ju auto. Celé mestečko bolo z toho šokované. Jej príbuzní prišli identifikovať jej telo a..." Pokrčil plecami, nevediac, čo má ešte k tomu dodať.

„Čo sa stalo s jej vecami?"

Brad na ňu začudovane pozrel.

Eden si okamžite musela niečo vymyslieť. „No dobre, tak si ma odhalil. Milujem akvarelové maľby a napadlo mi, že možno namalovala môj dom."

„To ti nestačia portréty Tyrella Farringtona?"

„Ale no tak... prosím ťa..."

Brád sa usmial. „Môžem zavolať jej príbuzným a opýtať sa na tie obrázky. Mám adresu a telefónne číslo, čo mi dal jej strýko. Keď prišiel prevziať jej pozostatky, povedal mi, že ak by som sa dozvedel niečo bližšie o jej smrti, mám mu to oznámiť."

„Zrazilo ju auto. To je také... zbabelé. Nikto nič nevidel?"

„Nikto. Policajti si myslia, že ju zrazili o druhej v noci. Neviem si predstaviť, čo robila o takom čase ešte vonku na ulici. Nečítala noviny, ani nepozerala správy?"

„Kde sa stala tá nehoda?"

Brád si povzdychol a bolo zjavné, že jej odpovedá len veľmi neochotne: „Pred твоjím domom. Polícia si myslí, že niekto išiel po moste, potom príliš ostro vletel do zákruty a vyhodilo ho to na opačnú stranu vozovky, kadiaľ kráčala domov. Asi vodič nedával až taký pozor-, lebo neočakával, že sa niekto o druhej nadržanom bude prechádzať po krajnici."

„Možno v tom bol aj alkohol."

„Pravdepodobne," prisvedčil Brád. „Taká tragédia. Strýko bol z jej smrti veľmi zronený. Vyzeral, akoby chcel niekoho zmlátiť."

Eden už chcela prestať s otázkami, no pomyslela si na svoj utajený život pod dohľadom FBI a pokračovala: „Nevadilo by ti, keby si mi dal to meno a číslo, čo ti dal ten pán? Myslím, že mu zavolám a opýtam sa ho, či nemá aj nejaký akvarel, na ktorom je môj dom."

Brád zažmurkal. „Som príliš dotieravá?"

„Nie, vôbec nie, myslím, že je to od teba milé a asi budú radi, no práve som si na niečo spomenul. Hank Smiley, ktorý rámuje obrazy - má ramárstvo pri železiarstve na Princovej ulici, pamätáš sa? Myslím, že má nejaké jej akvarely."

Úplne som na to zabudol. Raz, krátko po tej nehode, som sa uňho zastavil, aby som kúpil nejaké rámiky na fotografie môjho vnuka..."

„Nemôžem sa dočkať, keď aj ja budem fotiť svoje vnúča," usmiala sa Eden.

„Vnúčatá sú fantastické. Chcel som však povedať, že Hank spomenul nejaké obrázky,

ktoré uňho nechala jedna žena. Vraj nevie, čo si s nimi má počať. V ten deň som sa veľmi ponáhľal, takže som mu nevenoval pozornosť. Myslel som si, že chce využiť moje služby a vymáhať peniaze za zarámovanie právnu cestou."

„Asi ti to povedal preto, lebo tá žena si od teba prenajala dom."

„Asi áno. Stavím sa, že jej rodina by rada mala tie obrazy." „Nevadilo by ti, keby som išla do toho ramárstva a opýtala sa na ne? Možno by mohol pán Smiley zavolať do tvojej kancelárie, aby si mu potvrdil, kto vlastne som." „Vie, kto si."

„Samozrejme!" Bola síce rada, že o nej ľudia všetko vedia, ale na druhej strane jej to aj dosť prekážalo.

Brád chvíľu nič nehovoril a pohľad mal upretý na dom, pred ktorým stáli (tehlový s obrovskými oknami). Potom si vzdychol, akoby sa odhodlával na niečo dôležité. „Tak čo to má byť medzi tebou a McBrideom?"

„Je to môj..." začala, no keď zbadala výraz na Bradovej tvári, nedopovedala.

„Som právnikom už veľmi dlho a spoznám, ak mi niekto klame. On klame vynikajúco, ale ty to vôbec nevieš."

Zhlboka sa nadýchla. „Veľmi sa nahneváš, ak ti poviem, že ti to nesmiem prezradiť?"

„Lichotí mi, keď si myslíš, že mám právo sa na teba hnevať, no odpoveď znie: v žiadnom prípade. Stalo sa ti niečo veľmi nepríjemné, však?"

Eden nevedela, čo mu má na to povedať a bála sa, že ich niekto odpočúva.

„Má to niečo spoločné s tou ženou, ktorú zrazilo auto?"

Eden sklopila pohľad a namiesto odpovede si hľadela na ruky.

„Už dávno som si uvedomil význam toho porekadla, že ak ti na niečom naozaj záleží, oplatí sa ti na to čakať. Čokoľvek sa medzi nami udeje, môže to počkať, kým si nevyriešiš, čo treba. Sú tie akvarely pre teba také dôležité?" „Áno. Možno. Nevieť."

Položil jej ruky na plecía a zadíval sa jej do očí. „O pár minút mám stretnutie, spolu s Drakeom tam musíme byť prítomní, no potom ti zožením tie akvarely, čo namaľovala tá nešťastnica - ak sú to ony, čo spomínal Hank -, a donesiem ich k tebe domov."

„A nezvládne to Drake aj bez teba?" „Musím tam byť aj ja," odvetil stroho, „ale nezačínaj s tým radšej. Niekedy musíme oplatiť starým priateľom, čo sme im dlžní, jasné?" S úsmevom prikývla.

„Rád by som sa navečeral u teba, ak sa smiem sám pozvať."

„Ale bude tam aj McBride," povedala namrzené Eden. Vnímala jeho ruky na svojich plecích a žiadalo sa jej hodiť sa mu do náručia a pritisnúť si tvár na jeho hrud'. Bol taký mocný a vyžaroval láskavé teplo.

„Len sa, prosím ťa, nezrúť," Brád sklonil hlavu a pozrel jej do očí. „Čokoľvek ťa trápi, dáme to do poriadku, dobre? Veríš mi?"

Prikývla. Odkedy sa dozvedela, že ju sleduje FBI, dosť dobre sa držala, no teraz sa jej chcelo odpadnúť Bradovi do náručia a všetko mu vyklopiť. Žena, o ktorú sa muž postará. Taký luxus si ešte nikdy v živote nevychutnala.

Brád ju objal okolo pliec a pritiahol šiju bližšie. „Pod', vrátíme sa k autu. McBride je už určite zúfalý, lebo si mu zmizla na pätnásť minút z dohľadu."

Eden sa v duchu pousmiala a Brád si ju tuhšie privinul. „Chcem vedieť len jedno. On ťa ochraňuje? Preto je stále s tebou?"

Prikývla. „Nesmiem ti..."

„Rozumiem. Chcel som povedať, že síce netuším, o čo ide, ale mal som pocit, že niečo nie je v poriadku. Už v nemocnici, keď som ho stretol prvý raz. Pomyslel som si, že niečo s ním nie je celkom tak, ako by malo byť."

„Presne takto sa vyjadril aj on o tebe."

„Naozaj? No ja aspoň neslédim ženám po dome s baterkou a potom netvrdím, že hľadám poistky.“

Eden zastala a s údivom naňho pozrela.

„Áno, vedel som to,“ bránil sa Brád. „A domnievam sa, že šerif takisto, no povedal, že McBrideovi verí. *Zahrával* som sa s ním. Dúfal som, že mi budeš dôverovať a prezradia mi, čo sa tu deje.“

„Naozaj nemôžem.“

„V poriadku,“ odvetil. „Ja na to prídem aj sám. Som predsa právnik, spomínaš si? Vždy zistím pravdu. A čo zistím, to si nechám pre seba. Mohol by som ti prezradiť zopár naozaj chúlостivých tajomstiev o obyvateľoch tohto mestečka.“

Eden zdvihla hlavu. „Napríklad?“

„Za každé tajomstvo, ktoré ti prezradím, ma musíš pobožkať.“

„Nie, nie, to teda nie! Želaj si hocičo, len to nie!“

Brád sa rozosmial a chvíľu sa zdalo, že ju pobožká, no potom uvidela McBridea, ako k nim kráča cez cestu a tvári sa veľmi rozzúrene.

„Dnes večer,“ zašepkal Brád. „Prídem o siedmej a prinesiem ti víno, kyticu a čokoládovú tortu. Všetko ostatné nechám na teba.“

Pustil ju z náručia a vyšiel McBrideovi v ústrety.

KAPITOLA 14

Keď sa Eden rozlúčila s Bradom pred budovou klubu v Kráľovnej Anne, zachvátil ju pocit paniky. Musí niečo uvariť pre muža, s ktorým možno bude zdieľať svoj život. Čo mu navarí? V mysli jej ožili slová pani Farringtonovej: „Srdiečko, nikdy sa nepokúšaj očariť nejakého muža svojím kuchárskym umením, a už vôbec nie toho, za koho by si sa raz rada vydala. Ak stráviš v kuchyni celý deň kvôli prvému slávnostnému jedlu, bude od teba očakávať, že budeš tráviť presne taký istý čas nad *každým* jedlom, ktoré mu uvaríš.“

Keď si sadla do auta k Jaredovi, ktorý už čakal za volantom, položila si ruky na spánky. Čo sa jednoducho pripravuje, no chutí vynikajúco? Nechcela, aby to vyzeralo, že sa príliš snažila. „Musíme skočiť do potravín,“ poznamenala a Jared zabočil doľava.

„O čom ste sa s Granvillom rozprávali, kým som fotografoval?“ vypytoval sa.

„Vymieňali sme si tajné informácie,“ odvrkla, keď zaparkoval pred supermarketom Food Lion. „Počkej tu na mňa, kým...“

Už nedopovedala, lebo vystúpil z auta spolu s ňou. V obchode ju ticho nasledoval a obzeral si každého, kto prešiel popri nich, kým Eden nakupovala.

Keď sa vrátili domov, Eden vošla do kuchyne a pustila sa do varenia. Na tvári mala výraz, akoby skladala prijímacie skúšky na vysokú.

„Vadilo by ti, keby som...“ Ukázal na telefón a ona hneď vedela, že chce skontrolovať odkazy. Už ju ani neprekvapilo, že ovláda PIN kód jej telefónneho odkazovača. Postláčal tlačidlá, vypočul si odkazy a zavesil slúchadlo.

„Volala Minnie?“ opýtala sa Eden.

Nadvihol obočie, pričom vyzeral trochu ako zviera, chytené do pasce. „Štyrikrát.“

Eden chvíľku čakala, či jej nezavolá späť, no neurobil to. Sedel na stoličke za kameninovým kuchynským pultom a pozoroval ju, ako pobehuje od sporáka k drezu, ku kuchynskej linke a do chladničky a pokúšal sa trochu odľahčiť atmosféru. „Pre mňa si ešte nikdy takto nevyvára,“ ozval sa predstieraným ufnukaným tónom.

„Nepokúšam sa získať si tvoje srdce. Môžeš mi pokrájať cibuľu.“ Položila pred neho dosku, nôž a veľkú bielu cibuľu.

„Vieš, že o tomto robili výskum? Ženy sa stále sťažujú, že im muži v kuchyni nepomáhajú. V tej štúdii však zistili, že keď sa muži snažia pomôcť, ženy im vždy zveria tie najodpornejšie práce. No a potom už žiadny chlap pomoc radšej neponúkne.“

Nezdvihla hlavu sponad hrnca, v ktorom niečo bublalo na sporáku. „A kto sa ešte sťažuje, že peniaze našich daňových poplatníkov nie sú správne využité?“

Jared sa usmial a pustil sa do krájania cibule. Presne o siedmej sa pred prednými zasklenými dverami zjavil Brád. V jednej ruke držal kyticu bielych a žltých sedmokrások a sirôtok, v druhej mal dve fľaše bieleho vína. Škatuľa s čokoládovou tortou mu ležala pri nohách.

„Idem priskoro?“ položil jej otázku hneď vo dverách. Eden dúfala, že sa mu páči aspoň spoločne tak veľmi, ako on jej. Mal oblečenú košeľu z jemnej bavlny s krátkymi rukávami a čerstvo vyžehlené nohavice a vyzeral, akoby práve vystúpil na breh zo svojej jachty. Musela sa krotiť, aby sa mu nevrhla do náručia.

Vedela, že McBride je na meter od nej, takže sa snažila ovládať. Vzala tortu, kvety a víno a všetko podala Jaredovi. Vystrúhal grimasu, čím jej dal najavo, že nie je nosič nákladov, no otočil sa a odniesol to do kuchyne.

Keď McBride vyšiel z predsiene, Brád otvoril sklenené dvere a zohol sa, aby jej podal ešte jeden darček, ktorý jej priniesol. „Toto ti darujem do nového domu,“ povedal a podal jej bylinku v kvetináči.

Pozrela sa na rastlinku, pomädlila jej lístky medzi prstami, privoňala k nim a pozrela Bradovi do očí. Pomaličky položila kvetináč na zem a nespustila z neho oči. Obaja mysleli na to isté. Objal ju a ich telá sa k sebe hodili presne tak, ako si to predstavovala. Keď sa ich pery navzájom dotkli, pocítila túžbu, ktorú roky v sebe potláčala. Keď sa v minulosti bozkávala s nejakým mužom, vždy sa mala na pozore. Nechcela mu dať najavo, že mu môže poskytnúť viac rozkoše, ako mu bola ochotná dať. No s Bradom sa nechcela kontrolovať. Nechcela pochybovať a mať sa na pozore. Cítila, že toto je muž, na ktorého tak dlho čakala.

Vášnivo ho pobozkala a v tom bozku bol aj prísľub. Dotkli sa perami, navzájom sa ochutnávali jazykom; privinuli sa navzájom telami. Možno to bola len Edenina predstava, no mala pocit, akoby sa navzájom dotkli aj ich duše.

Nevedela si predstaviť, čo by nasledovalo, keby v pozadí nezaodíhal McBride.

Brád odtiahol pery od jej úst a Eden si mu položila hlavu na plece. Srdce jej bilo v hrudi ako zvon a nechcela, aby videl vzrušenie na jej tvári. Brád jej pohladil vlasy a o chvíľu už bola schopná pozrieť sa na McBridea.

„Vau,“ vyhlíkol Jared posmešným tónom. Vyzeral, že by Bradovi najradšej jednu strelil. „To vždy takto vystrájaš, keď ti niekto donesie dajakú zelinu?“

„To je medovka,“ odvetila mu Eden a ľúbežne sa usmievala na Brada.

„No a?“

„Po latinsky sa medovka volá *Melissa officinalis*. Po tejto bylinke som pomenovala svoju dcéru a Brad to vytušil. To sú také malé tajomstvá medzi nami záhradníkmi.“

„Aha,“ odvetil Jared, pozeral na nich a falošne sa usmial. „Možno by sme sa mali pustiť do jedla, kým je to horúce.“

„Aj ja už celý horím,“ pošepkal jej Brád, keď za ňou kráčal do jedálne a ona sa opäť usmiala.

Pri večeri si Eden v duchu hovorila, že by sa mala prestať správať ako pubertálna slečna, bola však nervózna ako dievča na prvom rande. Brád a McBride spolu o niečom diskutovali, ale ona vôbec nevnímala, čo hovoria. Niečo o dome na konci ulice, kde bývala tá pani, ktorú zrazilo auto. Eden odpratala taniere, keď dojedli predjedlo (studená špargľa, zabalená v tenkých plátkoch šunky) a priniesla misy s dusenou zeleninou jarný hrášok, drobné nové

zemiačiky a krehké skoré mrkvičky) a pečené kurča, obalené vetvičkami rozmarínu z vlastnej záhrady.

Pomaly sa upokojila a započúvala sa do rozhovoru McBridea s Bradom, ba dokonca k tomu dodala pár poznámok. Musela uznať, že McBride ani na chvíľu nezabúdal, že je v službe. Stále sa vyzvedal na ženu z domu konca ulice, ani raz neodbočil od témy. Okamžite si Brada získal natoľko, že mu dovolil pozrieť si ten dom. Iste ho chce prehľadať, pomyslela si Eden.

Bradovu čokoládovú tortu podávala na vysokom striebornom podnose, ktorý pani Farringtonová tak zbožňovala.

„Ach, áno, ten sme vytiahli spoza steny," poznamenal Brád.

Keď si pochutnali na torte (nebola domáca, ale z cukrárne) a dali si kávu, Eden odpratávala zo stola a spýtala sa Brada: „Doniesol si ich?"

„Sú v aute. Prinesiem ich."

„Čo prinesie?" opýtal sa Jared, len čo Brád vytiahol päty zo salóna a Eden mu povedala o akvareloch.

Jared očervenel v tvári a vyzeral, akoby sa chystal vybuchnúť. „Ty si celé popoludnie o tých akvareloch vedela, no *mne* si nič nepovedala?"

„Áno, vedela som o nich, a nič som ti nepovedala. Chceš ma zatknúť za zadržiavanie dôkazov?" Zazrela naňho. „Tak mi pomôž, keď sa našťveš, už ti nikdy nič neprezradím."

„To mi predsa nemôžeš urobiť!"

„Nie? Stav sa, že áno!"

Aj Jared na ňu nahnevane pozrel. „Ak Granville vie o tých akvareloch, čo všetko ešte vie? A ako sa o nich dozvedel? Čo si mu o *mne* prezradila?"

„Nepozeraj sa tak na mňa. Nič som mu *nepovedala*, sám si to domyslel. Vie, že nie si ten, za koho sa vydávaš a vie aj, že v tú noc, keď som ťa zmlátila, si v mojom dome sledil náročky. Škoda, že som nemala poruke zbraň."

To Jaredovi vyrazilo dych, zatváril sa neveriacky a potom sa nahneval. „Ak by som tu nebol, už by si bola dávno mŕtva, lebo by ťa uhryzol ten jedovatý had."

„Ak by si tu nebol, pochybujem, že by sa v mojom dome ocitli nejaké hady či cudzí chlapi."

„Ty si presvedčená, že som to všetko zapríčinil *ja*?"

„Ty si..." začala Eden, no zbadala Brada.

„Čo som zmeškal?" opýtal sa.

„Nič, čo by stálo za zmienku," odvetila Eden a venovala McBrideovi ľadový úsmev. Brád vyložil na stôl veľkú škatuľu.

„Toto bol skvelý večer," vyhlásil Jared a postavil sa medzi škatuľu a Brada. „Výborne som sa zabával, ale..." *Zažíval* doširoka otvorenými ústami. „Tuším je načase, aby sme sa všetci uložili do perín. Možno si to ešte niekedy zopakujeme, Granville."

Brad sa nepohol z miesta, len tam stál a hľadel na Jareda. „Ja ešte neodchádzam."

Jared urobil krok smerom k nemu. „Myslím, že by..."

„Už aj s tým obaja prestaňte!" Eden skríkla na nich dosť nahlas. „McBride, ty sa radšej kontroluj. Brád toho vie o tomto prípade dosť a možno by nám vedel pomôcť."

„S čím by nám vedel pomôcť?" Jared na ňu nahnevane zagánil.

„S tým, čo chcete zistiť, nech je to už čokoľvek, čo sa snažíte vypátrať," odvetil Brád pomedzi stisnuté zuby, uprene hľadiac na McBridea.

„Ja nie som..."

„To nám v ničom nepomôže, keď sa tu vy dvaja ruvete ako psy," ozvala sa Eden. Postavila sa medzi nich a položila ruky Bradovi na hrud'. „McBride je presvedčený, že žena, ktorá si

prenajala tvoj dom, bola zavraždená, že to nebola autonehoda a on je tu preto, lebo má za úlohu vypátrať, kto ju zabil a prečo." Očami prosila Brada, aby prijal takéto vysvetlenie a už sa viac nevypytoval. Brád rozmýšľal ako právnik a hneď zistil, že to nedáva žiaden zmysel. Ak niekto vyšetruje vraždu, nenastáhuje sa do domu k osobe, ktorá tu v čase vraždy ešte ani nebývala a nemohla obeť poznať. A okrem toho mu Eden predtým povedala, že McBride ju ochraňuje. Ale pred kým, alebo pred čím?

Brád pochopil, čo mu naznačuje, vzal ju za ruku a pobožkal ju na končeky prstov. „Pre teba spravím hocičo.“

Za ich chrbtom Jared prevracal očami, no potom sa sústredil na škatuľu na stole. Nemohol sa dočkať, kedy uvidí, čo po sebe zanechala jeho kolegyňa a dobrá priateľka.

Keď sa obaja muži konečne umúdrili a rozhodli sa, že budú držať svoje city na uzde, Eden otvorila škatuľu. Opatrne vybrala deväť zarámovaných akvarelov a poukladala ich na stôl jeden vedľa druhého.

„Hank mi povedal, že by som mu mal za ne zaplatiť, lebo tento víkend sa ich chystal dať do dražby," prerušil Brád hrobové ticho.

Jared postavil škatuľu na zem a všetci traja sa zahľadeli na obrazy. Boli celkom pekné, Angličania volajú takéto obrázky „bonboniérové", lebo podobné romantické domčeky a záhradky často zdobia plechovky s čokoládovými bonbónmi. Nie je to vznešené umenie, no sú to milé obrázky, na ktoré sa môžete pozerieť každý deň a nikdy sa vám nezunujú. Na všetkých bolo namaľované sídlo rodiny Farringtonovcov. Dve vodomaľby ho zobrazovali zvonku a ostatné zachytávali vnútorné priestory domu.

Brád sa vystrel a pozrel na Eden. „Nikomú, ani jej, som nedal povolenie na vstup do tvojho domu. Bol zamknutý a *každý deň* som sem niekoho poslal, aby to tu skontroloval. Nechcel som, aby zamrzli a popraskali vodovodné potrubia a nikto by si to nevšimol aj celý týždeň."

Eden mu gestom naznačila, že o to vôbec nejde. „Asi bola vtedy o druhej ráno tu. Závesy nie sú priesvitné, pod nimi sú okenice. Mohla zatemniť okná a pracovať tu aj v noci. Otázne však je, *prečo?*“

Brád sa nevedel zbaviť pocitu, že je za to zodpovedný. „Keby sa ma opýtala, či smie namaľovať interiér, dovolil by som jej to. Prečo sa ma na to neopýtala?"

„Možno ti nedôverovala," ozval sa Jared. „Podľa mňa by si tým získal veľmi veľa, keďže dom zdedila taká atraktívna žena, ako je slečna Palmerová."

Eden sa zapýrila, otočila sa k McBrideovi a chcela mu vynadať za takéto zákerné podozrievanie, no vtom sa Brád rozosmial z plných pľúc.

„Veru, Eden, ulakomil som sa na tvoje bohatstvo a na tento prastarý domisko!" Zdalo sa, že ho naozaj pobavil Jaredov zlomyseľný dohad. Pozrel na Eden. „Veľmi dobre vieš, že ak by sme my dvaja mali aspoň štipku zdravého rozumu, predali by sme naše starobylé baráčiská a kúpili by sme si nové tehlové hniezdočko v Kráľovnej Anne. Mohol by som nám to veľmi výhodne sprostredkovať."

Eden sa musela tomu absurdnému nápadu zasmiať. „To mám vymeniť autentický dom z čias kráľovnej Anny za jeho napodobneninu?"

Jared sa zatváril posmešne, keď striedavo hľadel raz na Eden, raz na Brada. „Dobre, holúbkovia," oslovil ich. „Jedna nula pre vás. A teraz by sme sa mohli vrátiť k tým akvarelom? Čo na nich vidíte? Nejaké odlišnosti? Niečo neobyčajné?"

Brád hľadel na deväť obrázkov, namaľovaných vodovými farbami, ale Eden sa ponad stôl pozerala na Jareda. Požiadal práve Brada o pomoc? Čo bude nasledovať? Povie mu, o čo tu vlastne ide? Začne mu *dôverovali* Eden neveriacky nadvihla obočie.

Jared pochopil a ukázal na obrázky, aby sa pustili do roboty a nerozpítvávali zbytočne pravý dôvod jeho vyšetrovania.

„Nič," oznámil Brád o chvíľu. „Ja na nich nevidím nič nezvyčajné. Eden, ty si tu v dome nič nezmenila, odkedy si sa sem vrátila, a na týchto obrázkoch je všetko tak ako teraz." Spýtavo pozrel na Jareda. „Samozrejme, veľmi by mi pomohlo, keby som vedel, na čo sa mám zamerať."

Jared neodpovedal. Pozrel na Eden, akoby ju chcel varovať, no ona sa naňho len ľadovo uškrnula a potom sklonila tvár k vodomal'bám.

Ani ona nemala vôbec žiadnu predstavu, po čom vlastne pátrajú. Prečo agentka FBI maľovala vnútrojstok jej domu? Ak chcela niečo zaznamenať, prečo to neodfotografovala? Obývačka vykladaná svetlozeleným obkladom a nábytok, ktorý ladil s farbou stien. Maľby boli také detailistické, že bolo na nich vidno ešte aj šesť obrazov Tyrella Farringtona, ktoré Eden poznala tak dobre, že už na ne ani nepozrela. Na obrázku jedálne bol zobrazený stôl a stoličky, vysoké okná s ťažkými bordovými zamatovými závesmi a ešte viac Tyrellových obrazov. Na ďalšom bola namaľovaná vstupná hala s obrovským sekretárom a spálňa pána domu. Bola tam aj maľba, zobrazujúca Edeninu kúpeľňu s obrovskou vaňou, ktorá mala nohy v tvare levích láb s pazúrmí. Mohli smelo vyhlásiť, že tie obrazy boli namaľované s fotografickou presnosťou.

„Nevidím žiadne odlišnosti," ozvala sa.

Brád vystrel chrbát a pozrel na Jareda. „Ani ja. Čo by sme si vlastne mali všimnúť?"

Jared si vopchal ruky do vreciek a poodstúpil od stola. „Ani ja neviem." Uprene hľadel na kozub a zdalo sa, že sa práve rozhoduje o niečom dôležitom. Keď sa znovu pozrel na nich, zdalo sa, že sa už tvári milšie. Už nemal ten nepriateľský výraz. „Neviem," opakoval tichým hlasom. „Sme si celkom istí, že smrť Tess Brewsterovej nebola nehoda a chceme sa dozvedieť, kto ju zavraždil a prečo."

„Brewsterová je teda pravé meno mojej nájomníčky? Ja ju síce nepoznám pod týmto menom, ale to je už asi jedno. A čo myslíš tým ‚my'? Pre koho vlastne pracuješ?"

Jared precedil cez zuby: „Veru, Tess Brewsterová." Potom sa zatváril, akože už povedal všetko a nič viac neprežradí.

Brad pozrel späť na akvarely. „A čo ak je niečo napísané na rube tých obrazov?"

Štvrt hodinu vyberali obrazy z rámov, no na zadnej strane nič nenašli. Maľby neboli signované. Žiadny dôkaz o tom, že by ich namaľovala Tess Brewsterová.

„Musí na nich niečo byť," ozvala sa Eden znechutene. „Ak chcela zachytiť všetko presne tak, ako to bolo, mohla použiť zvitok filmu."

„Alebo disk s kapacitou tisíc obrázkov," pridal sa Jared.

Brád si sadol na jedálenskú stoličku a ešte raz si pozorne prezeral obrazy. „Zavraždili ju. Zrazili ju autom o druhej nad ránom, takže ju musel ktosi špehovať a vedieť, že sem chodievala noc čo noc. Zaujímalo by ma, či vedeli, čo tu vlastne celý ten čas robila?"

„Očividne to netušili," povedala Eden, „inak by sa zmocnili tých obrázkov skôr, než ich stihla dať zarámovať."

Jared ju obdaril obdivným pohľadom. „To je skvelý postreh. Nieкто ju pozoroval, no netušili, čo tu robí."

„Možno si mysleli, že tu robí niečo iné," povedal Brád.

„Že hľadá tie prekliate drahokamy," vyhrkol Jared a prsty si priložil na spánky. „Pozrite, poznal som Tess celé roky. Neboli sme si veľmi blízki, no priatelili sme sa, ale netušil som, že maľovala akvarely."

„Čo ak tým len chcela zabiť čas?" opýtala sa Eden. „Nemala žiadny špeciálny dôvod, len mala dlhú chvíľu, keď čakala."

„Na niekoho?" pridal sa Brád. „Alebo že sa niečo stane?"

„To je veľmi pravdepodobné," prisvedčil Jared.

„Ako strážny pes," poznamenal Brád.

Eden odišla na druhý koniec salóna. „Takže slečna Brewsterová sa sem v noci vkradla a na niečo alebo na niekoho čakala, prípadne niekoho pozorovala, a aby len tak nezaháľala, maľovala detailné akvarely môjho domu. Na to ani nepotrebovala veľa svetla, stačila jej silnejšia baterka. A potom jedného dňa, keď sa sem zakrádala, alebo keď odtiaľto práve odchádzala, sa oproti nej niekto vyrútil autom, zrazil ju a ušiel."

„Takže tie obrázky, ktoré maľovala, možno s ničím dôležitým nesúvisia," zhrnul to Brád.

Jared zazeral na Brada, no nepovedal nič. Asi sa rozhodol, že už nič nevyzradí.

„Nikdy som nikoho nesledoval," ozval sa Brád a zadíval sa pritom na Jareda, „ale z toho, čo som videl v telke, usudzujem, že je to pomerne nudná záležitosť."

„Veru," pridala sa Eden. „Vo filmoch väčšinou pritom detektívi jedia nezdravé jedlá z bufetu. Maľovanie akvarelov je rozhodne lepšia kratochvíľa. A súprava vodoviek sa pohodlne zmestí do tašky."

Jared sa naklonil dopredu a ruky vyložil na stôl. „Nie som o tom presvedčený. Domnievam sa, že tie obrázky sú nejakým spôsobom dôležité. Musela mať nejaký dôvod na to, aby ich dala zarámovať."

„Jasné," ozval sa Brád, „viem, čo tým myslíš. Ak napíšeš odkaz, niekto si ho môže prečítať. Ak telefonuješ, môžu odpočúvať hovor. Ako sa teda necháva odkaz, aby nikto nepovoláný netušil, že je to vlastne odkaz?" Jared na Brada uznanlivo pozrel. Eden sa opýtala: „Ale čo nám tým chcela odkázať?" a neprestala skúmať maľby. „Neodfotografovala dom, lebo..." Pozrela na oboch mužov a zrazu sa jej rozjasnili oči. „Lebo na tých obrázkoch je nejaká odlišnosť. Viete, ako keď vám predložia dva obrázky a vy máte zistiť detaily, ktorými sa od seba líšia." Všetci traja sa navzájom na seba pozreli.

„Ja sa pozriem v obývacom salóne a vy vo vstupnej hale," zavelil Brad.

„Ja si vezmem na starosť jedáleň," povedal Brád.

„Ja spálňu a kúpeľňu," pripojila sa Eden.

Náhľivo schýlili obrazy a rozdelili sa do izieb. O dvadsať minút boli späť v jedálni.

„Nič som nezistil," ozval sa Jared.

„Ani my," súhlasne opakovali Eden a Brád.

„Ja som ich dokonca porovnával s obrazmi nášho starého dobrého Tyrella," poznamenal Brad.

„Myslíš tým tie maľby, čo visia všade po celom dome?" opýtal sa ho Jared.

„Áno. Namaľoval ich zatrpknutý syn pána domu," vysvetľovala Eden s úsmevom. „Chcel ostať žiť v Paríži, no rodičia mu to nedovolili, preto sa vrátil domov a už nikdy odtiaľto nevytiahol päty. Neoženil sa a nesplodil deti, ani nechcel mať nič spoločné s rodinnými obchodnými záležitosťami. Celé dni a noci len maľoval a toto sú jeho výtvary." Eden ukázala rukou na obrazy visiace na stenách. „Pani Farringtonová vždy vravievala, že vzhľadom na ich umeleckú hodnotu by sa hodili akurát tak na prikladanie do kozuba, ale namaľoval ich člen rodiny, takže visia na stenách. Mne osobne sa celkom páčia."

„Lebo sa ti páči všetko, čo sa týka rodiny," povedal Brád. „Áno, to je pravda," usmiala sa naňho Eden a na chvíľu sa im preplietli prsty.

„Aspoň ešte videl ten náhrdelník, ktorý spôsoboval taký rozruch," prehodil Jared.

Eden a Brád sa pustili, pozreli sa navzájom na seba a potom na Jareda.

„Čože?" prekvapene vyhlkla Eden. „Aha, tuto," ukazoval Jared na jeden z akvarelov, ktoré práve povyberali z rámov. Bola to maľba rozsiahlej chodby, ktorá spájala stred domu so salónmi. Na stene visel portrét dámy s malým bielym psíčkom. Farby boli síce trochu rozmazané, ako to už na akvareloch býva, ale na krku dotýčnej dámy sa jasne vynímal náhrdelník s modrými a bielymi drahokamami.

Po chvíli vzrušeného váhania Eden s Bradom vybehli z jedálne s Jaredom v päťách. O dve sekundy už stáli pred portrétom, ktorý namaľoval Tyrell Farrington pred sto rokmi. Žena na obraze mala naozaj okolo krku zafírový náhrdelník. Eden a Brád zízali na obraz s pootvorenými ústami, lapajúc po dychu.

„Mohli by ste mi, prosím vás, vysvetliť, čo sa tu deje?“ ozval sa im za chrbtom Jared.

„Neexistovala žiadna maľba, na ktorej by bol vyobrazený ten náhrdelník,“ poznamenal ticho Brád. „Farringtonovci tvrdili, že ak by ho niekto niekedy namaľoval alebo odfoto- grafoval, tak...“ Brád krútil hlavou. „Ktovie, čo naozaj vedeli o tom prekliatom náhrdelníku? No ja určite viem, že v čase, keď som sem chodieval navštevovať pani Farringtonovú, tá dáma na obraze nemala na krku obrovský nevkusný zafírový náhrdelník. S obľubou ma nechávala čakať, takže som na tejto chodbe prešľapoval celé hodiny. Mohol by som spamäti nakresliť vzorku tejto tapety. *Ten náhrdelník na obraze určite nebol.*“

Kým tam Eden a Brád ohromení stáli a s úžasom hľadeli na obraz, Jared podišiel k nim a zvesil veľký ťažký obraz zo steny. „Čo by ste povedali na to, keby sme sa pozreli, čo sa skrýva za rámom?“

Jared odniesol rozmerný obraz do jedálne, odložil akvarely nabok a položil plátno lícnou stranou na stôl. Vybral vreckový nožík a chcel prerezať plátno na rube obrazu, no Eden mu zadržala ruku.

„Je nová,“ povedala. „Papierová lepiaca páska je nová.“ „A nalepená veľmi neprofesionálne.“ „Takže ju sem niekto nalepil len nedávno,“ povedal Jared a rozrezal pásku na rohoch obrazu.

Opatrne vybral plátno z rámu a zbadal, že na druhej strane je prilepený plochý balíček. Na ňom bolo trasľavou rukou napísané „Eden Palmerová, slobodná slečna“.

„To je teda oslovenie, akurát ťa vystihuje, no nie?“ zavtipkoval Jared na Edeninu adresu, aby sa trochu uvoľnila napätá atmosféra. Eden s Bradom tam však stáli ako soľné stĺpy, oči doširoka otvorené a pozorovali Jareda, ako odrezáva lepiacu pásku z balíčka.

Jared pomaličky prerezával pásku a potom ešte pomalšie začal rozbaľovať balíček. „Ste si istí, že chcete vedieť, čo v ňom je?“

Eden mu ani neodpovedala. Oči mala upreté na balíček. Okamžite spoznala písmo pani Farringtonovej na obale.

Keď Jared odbalil papier, všetci traja zatajili dych. Vnútri na bielej podložke ležal náhrdelník. Zafíry s diamantmi, po ktorých tak usilovne všetci pátrali už vyše storočia.

Prvá sa spamätala Eden. Rukou sa dotkla obrovského okrúhleho tmavomodrého zafíru v strede klenotu. Dva menšie, no tiež velikánske zafíry lemované diamantmi dopĺňali ten skvost. Náhrdelník žiaril vo svetle jedálenského lustra, iskril miliónom farieb, ktoré tancovali vôkol neho. Eden s bážňou vzala náhrdelník a podržala ho proti svetlu. Ani si nevšimla, že Jared vybral bielu obálku. Aj na nej bolo jej meno.

Brád vzal list a podával jej ho. „Je to list od pani Farringtonovej. Osobný list,“ povedal tlmene, „takže predpokladám, že si ho chceš prečítať osamote.“

Eden si však všimla tón, akým to povedal. Obaja na ňu túžobne hľadeli ako malé deti, ktoré nedokážu zaspáť bez rozprávky na dobrú noc. Eden s úsmevom podala náhrdelník Bradovi, vzala list a opatrne ho otvorila. Pani Farringtonová použila na zalepenie obálky svoj obľúbený pečatný vosk. „Jediná dobrá vec na hipíkoch je tá, že sa opäť začal používať pečatný vosk a ja už nemám problém zohnať ho,“ vravievala.

Keď Eden zbadala na papieri, ktorý vybrala z obálky, rukopis pani Farringtonovej, musela sa posadiť. Toto bude pre mňa veľmi ťažké, pomyslela si. Posledné slová od starej dámy, ktorú tak veľmi ľúbila.

„Moja najdrahšia Eden a Melissa“, čítala Eden nahlas, ale musela si utrieť slzy a prečistiť

hrdlo, aby sa jej vrátil hlas. Zhlboka sa nadýchla.

„Eden, drahá, ak čítaš môj list, našla si aj náhrdelník. Gratulujem! Ty si bola vždy najmúdrejšia! Bola by som zvedavá, ako dlho Ti trvalo, kým si zistila, že som primaľovala náhrdelník na jeden z Tyrellových otrasných obrazov. Namaľovala som ho na krk pratete Hester a tuším sa mi tá maľba veľmi vydarila! Možno som sa aj ja mala stať maliarkou. Určite som aspoň taká talentovaná ako Tyrell.“

Eden na chvíľu prestala čítať, musela sa zasmiať. „Ach, ako rada by som Ťa počula, ako sa smeješ nad mojim žartom. Ty si sa vždy vedela schuti zasmiať na mojich vtipoch. Bola to jedna z Tvojich najkrajších vlastností.“

A teraz sa vráťme k dôležitejším záležitostiam. Našla som ten náhrdelník - a aj tú úbožiačku, ktorá ho mala zavesený na krku, keď sme renovovali dom. Toddy - pamätáš sa ešte naňho? - mi pomohol všetko zatajiť. Alebo lepšie povedané, všetko pochovať. Môj prastarý otec Minton tvrdil, že odišiel do New Yorku, aby tam ten náhrdelník predal a keď sa vrátil domov, našiel svoju krásnu manželku ležať mŕtvu na podlahe v knižnici. Na smrteľnej posteli síce prezradil svojmu synovi, že zabil jej milenca, no zabudol dodať, že zavraždil aj svoju ženu. Na rodinnom cintoríne jej síce nechal postaviť náhrobok, ale som presvedčená, že jej hrob je prázdny.

Keď sme dali zbúrať jednu zo stien v pivnici, Toddymu sa naskytol príšerný pohľad. Dokonca ešte aj ja som musela zísť po pivničných schodíkoch, hoci vieš, že som to neznášala! Minton musel svoju ženu vykopať z hrobu, lebo sme si boli istí, že to, čo sme našli v malej kamennej skrinke, sú jej pozostatky. Pred vchod narýchlo postavil provizórny múrik. Vo vnútri bola kostra v zdrapoch, ktoré kedysi museli byť jej svadobnými šatami. Okolo krku mala náhrdelník, ktorý spôsobil mojej rodine toľké utrpenie. Domnievam sa, že Minton zabil svoju manželku, keď sa dozvedel, že sa chystá utiecť so svojím milencom. Možno si myslel, že skromný pohrebný obrad na cintoríne za kostolom bol pre ňu príliš dobrý, preto ju vykopal a ukryl jej telo v pivnici. Alebo bol taký zúfalý z toho, že mu náhrdelník spôsobil toľké nešťastie, že jej ho nechal na krku na večné časy.

Nech sa to stalo akokoľvek, Toddy našiel pozostatky tej chuderky, keď spadol ten múr. S pomocou jedného z jeho mladých silných vnukov - ktorý prisahal, že o tom bude navždy mlčať -, sme ju pochovali ďaleko od mojej rodiny a *veľmi* ďaleko od Mintona. Dúfam, že aspoň teraz už bude naveky odpočívať v pokoji.

Rozmýšľala som niekoľko dní, čo urobím s náhrdelníkom, ktorý spôsobil mojej rodine toľko problémov. Roztrúbiť do celého sveta, že sa našiel? A potom čo? Dobrodruhovia z celých Štátov by sa sem zišli a pokúšali by sa mi niečo predať. Budem musieť povedať pravdu o prastarom otcovi Mintonovi? Chcem, aby ľudia začali písať životopisy mojej rodiny plné neokróchaných nehanebností? Má sa svet dozvedieť o slzách, ktoré sa preliali v našej rodine kvôli tým drahokamom? Má sa dozvedieť o vraždách, ktoré sa pre ne spáchali? Ľudia by si povrávali, že tie šperky aj moja rodina boli prekliate. Nie, neželala som si nič z toho. Po prebdetých nociach som sa rozhodla, že naložím celé toto bremeno na Tvoje plecia, moja drahá, rozumná Eden. Teraz je ten náhrdelník Tvoj, rob si s ním, čo len chceš. Daj si ho na krk a vyber sa niekam na večeru. Hodí sa Ti k očiam.

Keď som objavila ten náhrdelník, nebola som z toho nadšená, ale nájdenie čajníka mi spôsobilo veľkú radosť. Raz v nedeľu ráno ku mne prišiel Toddy a bol veľmi vzrušený. Povedal, že v telke videl podobnú vec, akú vlastním aj ja. Videl výrobný punč značky Paul Revere a spomenul si, že ho videl aj u mňa, keď mi leštil striebro. My dvaja starí blázni sme prevrátili celý dom hore nohami. Nakoniec sme ten strieborný čajník našli, predala som ho a mohla som dať opraviť tento dom a uviesť ho do takého stavu, v akom bol kedysi dávno. A ešte sme z tých peňazí poslali troch Toddyho vnukov na vysokú školu. Zvyšní dvaja ma

nepotrebovali, lebo sú múdri a dostali štipendium.

Moja drahá Eden, odkedy si odišla, Ty aj tvoja rozkošná dcérka ste mi chýbali každú deň. To, že si odišla a prečo si odišla, bola moja životná kliatba. Nič, čo urobili moji predkovia, nebolo také hrozné v porovnaní so zlom, ktoré sídlilo v duši môjho syna. Nebudem Ťa zaťažovať tým, čo sa s ním nakoniec stalo. To je len medzi Bohom a mnou a ja sa modlím, aby mi to Pán Boh odpustil.

Rod Farringtonovcov, ktorého zachovaniu som tak veľa obetovala, už neexistuje a možno je lepšie, že vymrel. V našej krvi kolovalo príliš veľa nenávisti a hnevu. V našej rodinnej histórii bolo príliš mnoho krviprelievania. Možno je to trest za vraždy, ktoré spáchal Minton, že jeho rod navždy vymrel.

Drahá, milovaná Eden, odkazujem Ti svoj milovaný dom. Je to odo mňa sebecko, lebo viem, že sa oň budeš starať a milovať ho tak, ako som to robila ja. Som rada, že som nakoniec mala prostriedky, aby som ho mohla skrásiť. A veľmi sa teším, že som Ti neodkázala aj tú múmiu v pivnici.

Želám Tebe aj Melisse všetko šťastie na tomto svete. Pokúšala som sa zistiť, kde ste a ako sa vám darí. Plakala som v deň, keď sa Melissa vydávala. Dúfam, že Ťa obdarí najmenej tuctom vnúčat.

Mrzí ma, že si v živote nenašla toho pravého muža. Si bisexuálka ako ja?

Chcem, aby si vedela, že kdekôľvek si, ja na Teba dávam zhora pozor a posielam Ti svoju lásku. Ak je to možné, budem Ťa ochraňovať z neba - ak ma vôbec pustia za nebeskú bránu.

Teraz sa už musím pobrať. Som veľmi stará, prastará žena a už mi nezostáva veľa síl. Posielam Ti všetku svoju lásku. Pobožkaj za mňa Melissu. A prečo niekedy nezavolaš jednému z tých mladých Granvillovcov? Možno je niektorý z nich rovnako vo forme, ako boli moji chlapci Granvillovci.

Navždy Ťa budem milovať,

Alice Augusta Farringtonová."

KAPITOLA 15

Jared zavolał Billovi až neskoro v noci, keď už mal dostatok súkromia. Granville sa neponáhľal odísť, pozeral na náhrdelník ako na svätý grál a radil Eden, čo by mala urobiť s drahokamami. Eden skôr zaujímala historická hodnota náhrdelníka než jeho cena v peniazoch. Plánovala pustiť sa do ďalšieho skúmania rodinnej histórie. Podchvíľou stískala v rukách list od pani Farringtonovej. Očividne pre ňu znamenal viac než drahé kamene.

Jared tam celý večer len tak sedel, pozoroval ich a počúval, o čom sa rozprávajú. Páčilo sa mu, že Eden nedostala záchvat chamtivosti, keď si uvedomila, že vlastní šperk, ktorý je hodný... Koľko? Milióny. Nezačala plánovať, čo všetko by si za tie peniaze mohla kúpiť. Spomenula len, že by rada zriadila zverené fondy pre všetky svoje vnúčatá. „A to mi pripomenulo, že som už dávno nevolala dcéru.“ Keď večer pokročil, Granville odišiel domov. Jared veľmi dobre vedel, že tí dvaja chcú byť osamote, asi aby sa mohli bozkávať, a hanbil sa, že začína žiarliť. Pohľadom jej naznačil, aby sa pozrela na strop, kde boli v rohoch namontované miniatúrne kamery. Ak si ich všimol aj Granville, nedal to najavo. No v Jaredovi skrslo podozrenie, že Granville permanentne nedáva najavo, čo vidí - alebo vie.

Eden sa ovládla a nezahrála si pred kamerami FBI vášnivú hrdinku. Pri odchode pobožkala Brada na líce. Keď zavrel zvonku dvere, ukázala náhrdelník na kamery. „Našli sme ho,” povedala zbytočne nahlas. „Už môžete všetci odtiaľto odísť a nechať ma žiť svoj život.”

Jared jej chcel začať vysvetľovať, že nezistili súvislosť medzi náhrdelníkom a tým, že

Applegate prehltoľ jej meno, no aj tak by ho nevníkala. „Nechcem to počúvať," vyhlásila. „Som unavená a idem do postele."

„Hej, veď dobre," odvetil. V skutočnosti však ešte túžil posedieť si s ňou a len tak sa rozprávať o tom, ako našli náhrdelník. Mal skúsenosti so šperkami a bol presvedčený, že by jej vedel poradiť pri rozhodovaní, čo s ním urobí. Ale vlastne si len s ňou chcel posedieť a porozprávať sa. Alebo by mohli spolu pozeráť telku. To už celé roky nezažil, že by len tak s nejakou ženou sedel na gauči pred televízorom. Odkedy sa mu rozpadlo manželstvo, chýbali mu takéto obyčajné veci.

Kývol k náhrdelníku, ktorý držala v ruke. „Myslíš, že..." Nedopovedal, lebo doňho drahokamy šmarila tak, že ich ledva chytil. „Si si istá, že ho nechceš mať v posteli na krku?" dobiedzal.

„Kvôli tomuto náhrdelníku sa preplakali potoky slz a umreli preň niekoľkí ľudia. „Čím skôr sa ho zbavím, tým lepšie. Pozri," povedala, „mohol by si, prosím ťa, dokončiť, čo tu máš na práci, aby ste odtiaľto mohli všetci do jedného čo najskôr vypadnúť?"

Jared držal v ruke náhrdelník a myslel len na to, že na ňom ešte cíti teplo jej dlaní. „Vynasnažím sa," usmial sa na Eden, no ona mu úsmev neopätovala. Otočila sa a vyšla hore do spálne.

Ostal chvíľu stáť pri prvom schode, potom vošiel do kuchyne a odniesol agentovi, ktorý práve hliadkoval, kus torty. Ten nevidel ani nepočul nič neobvyklé.

„A čo ty?" opýtal sa ho kolega. „Našiel si niečo?"

Jared si chcel zažartovať a porozprávať, že našli zafíry a diamanty za milióny, no radšej si to rozmyslel. Roky tréningu ho naučili, že nesmie nikomu dôverovať. Zaželel kolegovi dobrú noc, zašiel do najvzdialenejšieho kúta domu a zavolaľ Billovi Teasdaleovi.

„Čo našli súdni kriminalisti po chlapoch, ktorí tu narobili tú spúšť?" opýtal sa Jared.

„Ešte nič. Bolo tam veľa vlasov, no nič od cudzích ľudí. Ďakujeme za tú vzorku vlasov slečny Palmerovej. Zistil si niečo?"

Jared pokrčil nosom. Nenechal sa obalamutiť Billovým predstieraným nezáujmom. „Už si videl tie pásky, však?"

„Áno, už sme si to celé pozreli. Bola to najvzrušujúcejšia udalosť, ktorá sa tu prihodila za posledné roky. Ozajstná honba za pokladom. A ona? Čo chce urobiť s tými kameňmi?"

„Neviem," odvetil Jared a vytiahol náhrdelník z vrečka, aby si ho poobzeral pri svite mesiaca. „Ťažko povedať, či má tento náhrdelník niečo spoločné s naším vyšetrovaním alebo nie."

„chceš vedieť, čo si o tom myslím ja?" opýtal sa Bili a ani nečakal na odpoveď. „Myslím si, že aj keby Applegate vstal z mŕtvych a povedal, že pátral po náhrdelníku, ty by si si stále vymýšľal nejaké výhovorky, aby si tam mohol ešte zostať. Keby si sa tak videl, keď Palmerová bozkávala Granvilla!"

„Dobre ste sa pobavili na môj účet?" urazil sa Jared.

„Fantasticky."

„Ak všetci tak veľmi túžili len po tom náhrdelníku, tak kto potom boli tí hrdlorezi, ktorí to tu zdemolovali a strčili Eden do spálne tie hady? Nejako mi to nedáva zmysel, že ju niekto chce zabiť."

„Ak umrie, zmizne zo scény, či nie?" povedal Bili. „Som si istý, že jej dediči ten dom okamžite ponúknu na predaj. Kto by už len chcel bývať v Arundeli, ak sa tam nenarodil? Nie je tam práca a je tam nuda."

„Náhodou je tu pekne a tento dom je výnimočný," bránil sa Jared, no potom si musel vypočuť Billov smiech. „No tak dobre, obľúbil som si ju a páči sa mi aj toto miesto. Priznávam. No či už sa mi tu páči alebo nie, to môj prípad nevyrieši. Ak na chvíľu prestaneš myslieť

na hlúposti, možno si spomenieš, že Tess zomrela a niekto sa pokúsil zabiť aj Eden Palmerovú."

„Dobre," upokojil sa Bili. „Zistil si niečo?"

„Mám len taký inštinktívny pocit. Niečo nie je tak, ako sa to na prvý pohľad zdá, no neviem prísť na to, čo to je. Keď mi Eden rozprávala príbeh o tom pradedovi Mintonovi, hneď som vedel, že svoju manželku zavraždil. Ak som na to prišiel ja, mohlo to napadnúť aj niekomu inému. Ale kto ešte okrem mňa pozná ten príbeh?"

„Každý, kto má prístup na internet. Našiel som o ňom zmienku na tristoosemdesiatich stránkach. Veľa ľudí sa hrá na lovcov pokladov."

Jared si povzdychol. „Chcem, aby si preveril Braddona Granvilla."

„Ách," odfrkol si Bili.

„Nezačínaj!" zasyčal Jared. „Nie je v tom nič osobné. Vie príliš veľa a vie si toho dosť veľa aj domyslieť. Zo svojich skúseností viem, že bežní občania obvykle nebývajú podozriví, ale Granville áno."

„Je tuším advokát, ak sa nemýlim?" poznamenal Bili. „Čo hovoríš na desaťtisíc advokátov na dne oceánu?"

„Že je to dobrý začiatok," unudene odvrkol Jared. „Len si chcem tohto chlapíka preveriť. Chcem vedieť všetko, čo o ňom dokážete zistiť."

„Vieš, čo si o tom myslím ja? Som presvedčený, že si hotový z tejto našej slečny, a to tak veľmi, že začínam uvažovať, či nemám na tento prípad nasadiť niekoho iného."

„To, čo k nej cítim, mi nebráni v jasnom úsudku," povedal ostro Jared.

„A čo tvoja prísaha, že sa budeš držať radšej bokom od slušných žien?"

„Bili, chceš ma provokovať? To, čo si myslím o Eden Palmerovej, nemá nič spoločné s tým ostatným. Chcem, aby ste preverili toho slušného Granvilla."

„Zlomil jednému chlapíkovi sánku."

Jared sa zatváril pobavene. „Už ste ho prevetrali, nemám pravdu?"

„Jasné, ale musel som si z teba vystreliť, nemohol som tomu odolať. Trošku som si ho podal. Pred pár rokmi zlomil Granville jednému chlapovi sánku, no ten ho nikdy neudal."

Jared čakal, kým bude Bili pokračovať v rozprávaní.

„V policajnej správe sa uvádza, že Braddon Norfleet Granville vpochodoval na oslavu svadby istého Tredwella Norfleeta Pembrokea... Obaja sa volajú Norfleet. To sú bratranci alebo čo?"

„Tu je každý s každým príbuzný. Ved' sme na Juhu, čo si zabudol? A ďalej?"

„Granville si to namieril rovno k oslávencovi, strelil Pembrokeovi facku a zlomil mu sánku. Museli mu zadrôtovať čelúšť. V správe sa neuvádza, prečo sa pobili, no asi to bolo niečo dôležité."

„Granville tomu chlapíkovi zlomil sánku, a on proti nemu nepodal trestné oznámenie?"

„Presne tak. Možno sa jednalo o nejaké rodinné záležitosti."

„Možno," stíšil hlas Jared. „Pošli mi všetko, čo máš, dobre? Chcem sa o ňom dozvedieť všetky dostupné informácie."

„Nemáme toho veľa. Nemá ani len pokutu za dopravný priestupok, no v tomto mestečku si svojich chráni. Ved' vieš, čo spravila tá stará dáma, naša pani Farringtonová? Aj to sa im podarilo utuľtať. V policajnej správe o smrti jej syna sa ako príčina úmrtia uvádza utopenie v dôsledku nešťastnej náhody."

Jared má o spravodlivosti svoju vlastnú predstavu, takže radšej Billove slová nekomentoval. Jared sa už neraz zahral na sudcu aj na porotu. „Len mi pošli, čo máte a ja niečo zistím od miestnych obyvateľov. Nikto nikoho nepozná tak dobre ako kamaráti z detstva." Zmenil tému. „Čo si myslíš o Tessiných akvareloch?"

„Som z toho jeleň. Nikdy by som si nepomyslel, že je typ umelkyne, ktorá maľuje vodomal'by. Tess bola skôr typ pitbula. Ak by mi o nej niekto povedal, že má doma obrazy, tipoval by som skôr fotky dostihových koní.“

„Zisti, či vedela maľovať, dobre?“

„Už som vydal príkaz.“

Jared chvíľu váhal, kým položil Billovi nasledujúcu otázku: „Bili, nie je náhodou tvoja manželka členkou akéhosi záhradkárskeho klubu?“

„Áno, ale to ešte neznamená, že vie, ako sa používa ryl'. Ona a jej sestra si rady prezerajú záhrady v rôznych kútoch sveta - a ide to z môjho vrečka.“ Billov hlas znel znechutene, no Jared si to nevšimol.

„Mohol by si, prosím ťa, zistiť, čo všetko by sa páčilo naozajstnej milovníčke záhradníčenia? Nie niečo pre ženské, čo sa občas rýpu vo svojej predzáhradke, ale naozajstnej odborníčke.“

„Pochopil som. Myslíš niečo podobné, ako tú medovku v kvetináči? Tu v našich končinách ju voláme bozkávací kvetina.“

„Nevyslali ste ma sem náhodou preto, aby som ju očaril?“ opýtal sa zlostne Jared.

„Áno, ale mal si to len predstierať. Okrem toho ti to veľmi nejde. Nemá ťa bohvieako v láske, nevšimol si si? A kto je tá mladá kráska, čo ti stále vyvoláva?“

„Minnie Norfleetová. Pracuje pre Granvilla. Teraz na ňu nemám čas. Okrem toho nie je môj typ. A čo sa týka Eden, nemá ma rada, pretože ma ešte nepozná.“

„Varí ti a perie ti prádlo. Bližšie ťa už podľa mňa ani spoznať nemôže, či áno?“

Jared sa chystal odpovedať, no Billov smiech ho zarazil. „Len mi zožeň nejaké záhradnícke potreby, dobre?“

„Bavíme sa o niekoľkých sadenicích, alebo si želáš skleník za dvadsaťtisíc dolárov?“

„Hocičo, čo mi môžete doviesť. Možno nejaké náradie. Kôlna je plná hrdzavých lopát a rýľov.“

„Kto to zaplatí?“

„Ja. Zaplať to mojou kreditkou.“

„Ak mi dáš tvoj kód...“ začal Bili, no Jared toho už mal po krk. Ako keby FBI nepoznala čísla kreditných kariet všetkých obyvateľov tejto planéty. Keď Jared neodpovedal, Bili sa dal do smiechu. „Mimochodom, tvoja nová priateľka, tá striptérka, bola na rande s nejakým iným mužom. Myslel som, že ťa poteší správa, že si opäť voľný.“

Jared chvíľu mlčal. Len pred pár dňami sa Bili tváril, že nevie nič o Jaredovej novej priateľke, no teraz sa priznal, že o nej vie všetko - a ešte ju dal aj sledovať. Jared sa rozhodol, či sa bude tváriť vďačne, alebo bude hrať urazeného. „Som už na túto prácu pristarý,“ zamrmľal, keď sklapol mobil a kráčal hore schodmi. Pod dverami Edeninej spálne videl presvitať pásik svetla a už-už sa chystal na ne zaklopať a opýtať sa jej, či je všetko v poriadku, no spomenul si na kamery v tmavých kútoch a radšej to nechal tak. Všetko, čo sa v dome momentálne dialo, nahrávali a pozorovali jeho kolegovia, takže radšej zamieril do svojej izby.

Jared si v duchu povedal, že Bili mal pravdu v jednej veci: mal by získať odstup od celej tejto záležitosti. Naozaj sa mu Eden Palmerová páčila, alebo len nerád prehráva? Jeho sokom v dvorení bol malomestský právnik, a to sa mu nepozdávalo. Nepáčilo sa mu, že prehráva, alebo mu na Eden Palmerovej naozaj záleží?

Rukou si pošúchal oči. Možno bol Granville v poriadku. Možno bol naozaj tým, za koho sa vydával: právnikom v malom mestečku, ktorého ohúrila krásna žena, ako bola Eden Palmerová. Jared veľmi dobre vedel, že v tomto prostredí len tak ľahko nenatrafíte na ženu Edeninho formátu. Niekedy premýšľal o tom, že ak muž nenájde ženu svojho srdca vo veku

okolo dvadsiatky, potom už má len malú šancu spoznať tú pravú. Akoby boli všetky súce ženy zadané v tom momente, keď si po prvý raz obujú topánky na vysokých podpätkoch.

No akousi zvláštnou zhodou okolností bola Eden Palmerová ako dospelá žena v najlepších rokoch ešte stále nezadaná.

Bili mal pravdu: Jared už stráca objektivitu. Už sa nevie nestranne rozhodovať. Bude to musieť zmeniť, alebo ho odvolajú z vyšetrovania tohto prípadu. Predovšetkým musí zistiť, kto čo urobil a prečo. Stalo sa to všetko naozaj kvôli tomu prekliatemu náhrdelníku? Kto sa ešte mohol dozvedieť, že ho pani Farringtonová našla? Vedel o ňom jej pomocník Toddy a najmenej jeden z jeho vnukov... Jared doširoka otvoril oči. Právnik pani Farringtonovej to možno vedel tiež. Má Eden kópiu testamentu? Alebo sa Granville ani neobťažoval dať jej ju?

O sekundu už Jared stál pred dverami Edeninej spálne a klopal na ne.

„Pod' ďalej," ozvala sa.

Sedela na posteli, tvár mala odlícenú, na nose okuliare na čítanie a na sebe mala starú ružovú nočnú košeľu. Nikdy by si nepomyslel, že to je ten najsexi pohľad, aký sa mu kedy v živote naskytl. Nevyzerala ako najväčšia zvodkyňa, no vyžaroval z nej pocit domova, chutné jedlo na sporáku, v zásuvkách čistučké oblečenie a všetky účty zaplatené načas. Ona by určite ostala v noci hore a čakala by na svojho muža, ktorý sa vracia neskoro v noci domov z práce. A určite by mu odpustila jeho nedostatky. Ale by mu dala aj riadne pocítiť, keby ju nahneval. Vyzerala ako žena, ktorá... Áno, presne to je ono. Vyzerala ako žena. Nie dievča, žena. Zatúžil vopchať sa k nej do postele a položiť si hlavu na jej hrud'. Potom by sa k nej otočil a dotkol by sa ústami jej pier a...

„Mohol by si prestať na mňa tak zízat', McBride?" oslovila ho a zložila si okuliare. „Ak začnem kričať, začuje ma celá FBI."

Jej slová ho vrátili späť do reality. Bez opýtania si sadol konca postele. „Dal ti Granville kópiu testamentu pani Farringtonovej?"

„Áno," odvetila chladne. „Je v spodnej zásuvke," ukázala na skrinku s televízorom pri nohách postele. Keď sa k nej zohol, prehodila: „Pozor na hady!"

„Fakt vtípné," odvrkol, otvoril zásuvku a vybral odtiaľ listinu. Bola v tmavomodrom obale s Granvillovým menom, vytlačeným zlatými písmenami.

„Honosné. Myslíš, že posielala svoje veci do New Yorku, aby mu na ne vytlačili monogram?"

Pozrel na ňu, no neusmievala sa. „No dobre, tak prepáč," poznamenal a sadol si naspäť na posteľ k jej nohám. Musela sa pomknúť, aby jej nesadol na nohu. Náhlivo si prečítal dokument, potom zavrel obal. „Presne ako som si myslel, dostaneš všetko." Pozrel na ňu. „Nemala žiadnych iných príbuzných?"

Eden neodpovedala, no uprene naňho hľadela.

S úškrnom vstal, otočil sa a položil ruku na kovový rám postele. „Naozaj si úprimne presvedčená, že Granville je v celej tejto veci nevinne?"

„To sa ma naozaj pýtaš, či si myslím, že zabil ženu, aby získal... A čo presne by mal byť ten dôvod na vraždu slečny Brewsterovej? Nezískal tie drahokamy a ja si vôbec nie som istá, či ona vedela, že sú schované za rámom toho obrazu. Len niekto, kto veľmi dobre pozná tento dom, doplnky a nábytok, by bol schopný zbrať, že na vráskavom krku pratej Hester je primalovaný náhrdelník."

„A Granville vyhlásil, že strávil v tej chodbe toľko času, že by vedel spamäti nakresliť vzorku tapety."

„Ak mieniš poukázať na fakt, že o tom možno vedel, trvalo mu celý rok, kým ma vypátral, prečo teda za ten čas neotvoril obraz a nezobral tie drahokamy?"

„A potom čo? Mal sa pokúsiť ukradnúť drahokamy veľkosti slepáčích vajec?"

Eden rozhodla ruky. „Takže trpezlivo čakal, kým sa dostavím do mestečka, potom mi začal dvoriť, aby sa dostal k zaфіrom. Ak jediná vec, pre ktorú ma má rád, je ten náhrdelník, aký dôvod na to máš ty?“

„Zbožňujem tvoj ľavý hák," povedal Jared bez náznaku úsmevu. Vopchal si ruky do vreciek. Vedel, že by mal odísť. Kolegovia v kancelárii určite nastavili stopky, keď vstúpil do Edeninej spálne. Ale Jared neodišiel. „Čo čítaš?"

„Vieš, takto si zarábam na chlieb. Čítal si predsa môj životopis? Moje vydavateľstvo musí dodržiavať termíny, takže treba tieto rukopisy prečítať, zredigovať a poslať im ich naspäť."

„A čo všetko je potrebné na to, aby vyšla knižka?" opýtal sa a prisadol si bližšie k nej.

„Ešte kúsok a začnem volať o pomoc," zasyčala Eden. „Prečo teraz nevypadneš do svojej vlastnej izby?"

Jared sa ani nepohol. „Už si pila želatínku? Brusnicová šťava s ginom, poznáš to? Naspodku v pohári želatínové cukríky."

„To má byť nejaký tvoj nový pokus o zvädzanie?"

„Samozrejme. Lebo vieš, ja musím ženu najprv opitť, aby bola vôbec ochotná ísť so mnou do postele."

Eden sa zahľadela na jeho tmavé oči a vlasy a musela sa na jeho výroku zasmiať. „Oukej, jednu želatínku. Som taká vystresovaná z toho dnešného vzrušenia, že asi nezažmurím oka celú noc. Čo si spravil s tým náhrdelníkom?"

Jared ho vytiahol z vrečka a hodil ho na prikrývku. „Čo keby si sa vyzliekla donaha, dala si na krk náhrdelník a túžobne ma očakávala v perinách?"

„Ovládaj sa," odvrkla a Jared sa ironicky pousmial. Keď už stál vo dverách, opýtal sa: „Ale teraz úprimne, môžem ti nejakou s tým všetkým pomôcť?" ukázal na kopu rukopisov pri posteli.

„Jeden z nich je napínavý príbeh o špiónoch a ja takéto veci neznášam. Všetky tie odborné výrazy ma nudia. Chcel by si si to prečítať a napísať o tom posudok? Moje vydavateľstvo by sa zbláznilo od radosti, že taký odborník vyjadril svoju mienku."

„Pod jednou podmienkou," zatváril sa prísne. Uprela naňho pohľad. „Pod akou?" „Že mi dovoľíš pozeráť tvoju telku, kým budem čítať." Eden sa musela zasmiať. „Jasné. Ale stíš si zvuk, aby ma to nerušilo pri práci."

„Výborne! Takže už sa to nesie: jedna želatínka a jedna čistá whiskey."

O hodinu sa už rukopisy povalovali na zemi a oni pozerali tretí diel seriálu Fawlty Towers a smiali sa na ňom z plných pľúc. Jared sa usalašil v kresle pri posteli a Eden sedela opretá o svoje štyri nadýchané vankúše. Bolo krátko pred svitaním, keď jej Jared zaželel dobrú noc a vyšiel zo spálne.

KAPITOLA 16

Eden sa zobudila na zvonenie telefónu. Ospanlivo, ešte so zavretými očami, zdvihla slúchadlo.

„Mama!" ozval sa nahneváný hlas jej dcéry. „Už si sa mi týždeň neozvala."

„Prepáč, srdiečko, ale bola som veľmi zaneprázdnená." Eden nechcela otvoriť oči, vôbec netúžila precitnúť. Čo jej to, preboha, včera McBride namiešal do nápoja? Nejaké hlúpe sedatíva, po ktorých sa vám chce celé dni spať. A aký by mal na to motív? Aby ju odrovnal a mohol spolu so svojimi kolegami slediť po dome? Možno sa cítili trápne, že oni sami nerozrezali všetky plátna s maľbami Tyrella Farringtona. Otvorila doširoka oči. Ak práve teraz rozoberajú tie obrazy, tak ju od hnevu...

„Mama, počúvaš ma vôbec?"

„Prepáč, moja," odvetila jej Eden previnilo. „Ešte stále som trochu ospalá. Koľko je vlastne hodín?"

V telefóne nastalo dlhé ticho, potom Melissa povedala: „Je jedenásť hodín, desať minút. Mama, si chorá?"

Eden sa pomaly posadila v posteli, pozrela na hodiny a zistila, že je už naozaj neskoré predpoludnie. Nikdy v živote nevstávala takto neskoro. Slobodné matky nemali čas vyspávať. Nemali manžela, ktorý by vzal ráno deti na palacinky, aby si mamička mohla pospať. „Nie, nie som chorá, len tu nastal dosť veľký zhon, odkedy som sem prišla, a včera v noci som sa riadne unavila."

„Zhon? V Arundeli, v Severnej Karolíne? Mama, ja žijem v New Yorku a kde už len môže byť väčší zhon ako tu?"

Bola som v nemocnici, vyšetruje ma FBI, ponúkli mi novú prácu, zoznámila som sa s dvoma mužmi, chcela vychrlieť zo seba Eden, no nepovedala radšej nič. Ak bolo každé druhé Melissino slovo „mama", tak bola z niečoho zúfalá. „Nechcela som porovnávať New York s Arundelom. Stalo sa niečo?"

„Nič," odvetila Melissa. „Len chcem vedieť, ako sa máš. Odišla si si prevziať nejakú starú barabizňu a sme jedna bez druhej len druhý raz v živote, a ty si sa neozvala. Len ma to znepokojilo, to je všetko."

„Tak čo sa stalo?" opakovala Eden. „A neklam. Som tvoja matka. Poznám ťa."

Melissa sa srdcervúco rozplakala a začala sa žalovať. Stuart dlho pracuje a Melissa je tri večery v týždni úplne sama. Keď príde domov, je taký unavený, že ho už ani nezaujíma, ako kope dieťaťko v jej bruchu. A ešte tu je problém s varením. Stuart tvrdí, že si nemôžu dovoliť chodiť *zakaždým* na večeru do reštaurácie alebo si objednávať donášku jedla do domu, takže Melissa mu má variť. „Ale ja to neviem," mrnčala.

Eden už chcela povedať, že ona sa ju to predsa snažila naučiť. „V skrinke nad chladničkou sú kuchárske..."

„Ja viem, kde máme kuchárske knihy," fňukala Melissa. „Mama, chceš mi tu prednášať, ako mám variť? Potrebujem tvoju pomoc, a nie aby si mi tu kázala."

Eden pozrela na rukopisy pri posteli a pomyslela si, že si mala nastaviť budík na šiestu. Vzala zo stola zaфіrový náhrdelník. To kvôli nemu nejaký agent prehltol papier s jej menom? „Prepáč," povedala Eden do slúchadla. „Viem, že je ťažké začínať nový život s manželom, ale..."

„Ja chcem byť pri tebe."

„Hmm," zamrmlala na to Eden a podržala drahokamy proti svetlu.

„Mama, počúvaš ma vôbec?"

„Samozrejme, že ťa počúvam. Len som chcela..." Eden sa zamračila, pridržiavala si slúchadlo na pleci, vstala a podišla k oknu. Odtiahla záves, potom otvorila okenice. Do očí jej udrelo ostré slnečné svetlo. „Dočerta aj s McBrideom!" zašomrla.

„Čože? Áno, dočerta, som Stuartova manželka, ale ešte stále si moja matka a chcem, aby si bola pri mne, keď budem rodiť."

Eden si prezerala drahokamy v slnečnom svetle. Kedysi pracovala v klenotníctve a mala možnosť vidieť drahé kamene zblízka. S týmto náhrdelníkom nebolo nič v poriadku. Alebo sa jej to len zdalo, lebo to bol starožitný kus a mal iný spôsob vsadenia a výbrusu kameňov?

„Mama, počuješ, čo ti hovorím? Ak zajtra pricestujem, prídeš po mňa na železničnú stanicu?"

„Chceš prísť vlakom?" opýtala sa Eden zmätene. „Srdiečko, sem nechodí vlak, tu stoja len nákladné vagóny." Položila náhrdelník na podokenicu a sústredila sa na slová svojej dcéry. „Počuj, miláčik, viem, že zvládať tehotenstvo nie je ľahké, ale máš predsa Stuarta a ja som

presvedčená..."

„Nechcem vedieť, čo si o tom myslíš," vyhrkla Melissa. „Viem, že tvoje tehotenstvo bolo peklo a viem, že si bola *úplne sama*. A viem, že som ti zničila život."

„Melissa! To nehovor! Už som ti predsa miliónkrát povedala, že si to najlepšie v mojom živote."

„Tak prečo si ma opustila práve teraz, keď ťa tak veľmi potrebujem?"

Eden si rukou pošúchala oči. „Neopustila som ťa. Ty aj Stuart ste boli predsa nadšení, že budete sami, pamätáš? Keď som odchádzala, práve ste plánovali, ako si zrenovujete a zariadite byt."

„Aj ja som si myslela, že sa do toho pustíme, ale nič z toho nebolo. Stuart povedal, že teraz si nemôžeme dovoliť prerábať a zariaďovať, lebo musíme platiť celé nájomné aj ďalšie výdavky za byt. Vieš, čo mi navrhol?"

Eden zacítila lahodnú vôňu jedla. Prešla cez izbu, otvorila dvere a zhlboka ju vdýchla. Čo to len, dofrasa, ten McBride tam dole vyvára? „Čo ti navrhol Stuart?"

„Povedal, že mám ísť do centra na blší trh, zohnať nejaké starožitné kusy nábytku a zrenovovať ich. *Ako si to urobila ty!*

Vieš si to predstaviť? Nosím pod srdcom jeho dieťa a on mi navrhne, aby som sa ponevierala po trhoch a naložila fúru nábytku na strechu tvojho starého auta. Už si niekedy počula takú somarinu? Takto sa *zaobchádza* s tehotnou manželkou?"

Eden sa v pamäti vynorila spomienka na jej vlastné tehotenstvo. Než spoznala pani Farringtonovú, musela sa zaobísť bez jedla aj niekoľko dní. Keď sa dostala k nej, tak sa bála o svoju novú prácu, že sama vláčila ťažké škatule z podkrovia. Spomenula si, že raz kýchla jedenásťkrát za sebou. Strašne sa tam prášilo „Nie, takto sa nesmie zaobchádzať s tehotnou ženou," povedala poslušne. „Mama, nudím ťa?"

„Nie, samozrejme, že nie." Začula na schodoch McBrideove kroky.

„Raňajky sú hotové," zakričal. „V živote si nejedia takú pochúťku, ako sú moje malinové mafiny."

„Hneď idem," zakričala Eden, rukou zakrývajúc slúchadlo. Dala si ho späť k uchu.

„Mama, to bol nejaký muž?" Melissin hlas znel neveriacky a zároveň nesúhlasne. „Áno, je tu..."

„Čo hľadá v tvojom dome o takomto čase cudzí chlap?" „Melissa, nebuď prudérna a mimochodom, už je skoro poludnie, vieš?"

„Keď som ti zavolala, zobudila som ťa. Strávila si s tým chlapom noc?"

Eden zaťala zuby. „Melissa, zlatko, moja najdrahšia, to nie je tvoja starosť. Nehnevaj sa, ale ak sa so mnou nechceš rozprávať normálnym tónom, radšej to nechajme tak. A chcem ti aj povedať, že by si sa mala držať svojho manžela a nestavať ma medzi vás dvoch. A čo sa týka tvojho príchodu, chcem ti len pripomenúť, že si už v dosť pokročilom štádiu tehotenstva a nemala by si sa vydávať na dlhšie cesty. Daj si radšej dobrý horúci kúpeľ, prelistuj si tie kuchárske knihy a navar svojmu manželovi chutnú večeru, dobre? Ja sa ti ozvem, keď budem môcť."

Eden položila slúchadlo. Asi tridsať sekúnd sa cítila skvele, celkom ako v príručkách o asertívnom správaní k svojim deťom. Keď Eden odchádzala z New Yorku, Melissa sa pridala na stranu svojho manžela - čo je správne. Eden znovu pocítila tú bolesť, keď sa Stuart s Melissou tak potešili, že sa odsťahuje.

No jej dobré pocity z toho, že reagovala perfektne, nevydržali ani minútu. Zrútila sa do kresla, zakryla si oči rukami a rozplakala sa. Práve odmietla pomôcť svojej dcére, od ktorej sa od jej narodenia nepohla ani na krok. Jej dcéra bude zanedlho rodiť a žije s manželom, ktorého Eden nemôže vystáť, a predsa mu ju vydala napospas. Mala Melisse povedať, nech

príde za ňou sem, do Arundelu? A ešte sa náhodou aj ona zamieša do tohto zmätku okolo FBI?

„Môžem ti nejako pomôcť?“ začula od dverí súcitný hlas. Eden si utierala slzy opakom ruky, Jared jej podal vreckovku. „Ďakujem,“ zamrmlala. „To ti volala dcéra?“

„Áno,“ prikývla a vysmrkala si nos. „Moja dospelá dcéra tvrdí, že som ju opustila. A ešte mi "aj naznačila, že som cundra.“

„Ty? Ved' popri tebe sa ešte aj mníšky zdajú byť promiskuitné.“

„Ale nie!“ smoklila Eden.

„Ale áno. Včera večer som ti namixoval ten najzvodnejší koktail. Keby si vedela, koľko žien sa mi už naň podarilo zbaliť... Asi by som ti nemal prezrádzať presné číslo, ale určite to na ne zabralo. Ale na teba nezaberá nič.“

Eden sa nechtiac musela zasmiať. Vzápätí sa jej však úsmev vytratil z tváre. „Tá výmena názorov s mojou dcérou, to nie je nič vážne, však?“

„Ja nemám deti, ale myslím, že to nie je až také hrozné. A som presvedčený, že si reagovala správne. Vieš, trochu som načúval. Choroba z povolania. Mala si pravdu. Ak za každým pobeží za mamičkou, keď sa poháda s mužíčkom, nikdy sa nenaučí riešiť manželské nedorozumenia.“

„Ale jej manžel Stuart... neznášam ho.“

„Ako mladomanžel musel žiť so svokrou, ktorá sa vlastnými silami vypracovala napriek životným prekážkam. Vieš, čo obvykle vyrastie z dievčat, ktoré otehotnejú v sedemnástich?“

„Viem, ale ja som mala pomoc. Mala som pani Farringtonovú.“

„Myslíš, že by si ťa tu nechala, keby si nedrela ako mulica?“

Eden sa usmiala. „Nie. Neznášala lenivcov. Ona sa nikdy v živote ani len prstom nedotkla žiadnej roboty, ale od ostatných očakávala, že budú pracovať od svitu do mrku.“

„Asi to bola aj tvoja zásluha, nielen pani Farringtonovej, že si v živote dosiahla tak veľa.“

„Možné to je,“ usmiala sa Eden.

„No dobre, takže už som ťa rozveselil. Vyzeráš zvodne v tej košielke - vieš, že v slnečnom jase je takmer priesvitná? Oblečieš sa a prídeš dolu na raňajky?“

„Ja...“ začala Eden. Inštinktívne chcela schmatnúť prikrývku a zahaliť sa. Namiesto toho však civela na McBridea.

„Och nie, to nemusíš. Nemusíš sa mi odvd'ačiť za moje múdre rady. Obleč sa, to je rozkaz. Zavolať som Granvillovi a povedal som mu, že sa necítiš dobre, takže zostaneš doma. Nemusíš sa stretnúť s jeho egomaniackymi klientmi a trápiť sa s ich záhradami, ktoré aj tak nedokážu oceniť.“

„Na toto nemáš právo!“ nahnevane vyskočila Eden.

Jared hľadel na ňu, ako tam stála v slnečných lúčoch, oblečená v tenkej, stokrát vypratej nočnej košeli. Otvoril ústa a chcel niečo povedať, no potom sa otočil na opätku a zamieril ku dverám. „Palmerová, máš na to desať minút,“ zavolať. „Ak ti to bude trvať dlhšie než pätnásť, vrátim sa hore.“

Eden nevedela potlačiť úsmev, keď zatvorila spálňové dvere a vošla do kúpeľne. Muži, a zvlášť takí ako McBride, vedeli byť niekedy dosť otravní, no občas vedeli brknúť na správnu strunu. Pod sprchou si Eden pustila čo najhorúcejšiu vodu, umyla si vlasy a tvár si namydľila čistiacim gélom. Mydlo jej príliš vysušovalo pleť a teraz naozaj nechcela, aby sa jej na tvári tvorili drobné šupinky.

Pod prúdom vody si Eden v duchu ešte raz premietla rozhovor s Melissou. Nebola dobrá matka. Mala ju pozornejšie počúvať, byť starostlivejšia, brat' jej ponosy oveľa vážnejšie. No aj ona je len človek a to, ako sa Melissa zachovala pri jej odchode z New Yorku, ju veľmi mrzelo. Keď prenechala svoj byt Melisse a jej mužovi, boli nadšení, že budú samostatní. No

iné je snívať o manželstve a iná vec je žiť naozajstný reálny život vo dvojici.

„Ja teda o manželstve toho veľa neviem," vravela si Eden pre seba. Kedykoľvek začala o manželstve uvažovať, vždy brala do úvahy predovšetkým svoju dcéru. Bála sa vniesť jej do života cudzieho chlapa.

Ale to je minulosť. Teraz je slobodná. Keď si z vlasov vymývala kondicionér, spomenula si na Brada. Napriek tomu, čo o ňom tvrdil McBride, sa jej veľmi pozdával. Bol príjemný, pozorný a ohľaduplný. Páčili sa im rovnaké veci. Obdivovala aj domy, ktoré postavil pre firmu. Čo to povedal Drake Haughton? Vraj on hodil na papier len to, čo si Brád vysníval. Brád bol kreatívny a inteligentný - a mal Eden rád.

Kde budeme bývať? pomyslela si s úsmevom. V jej dome, alebo uňho? Samozrejme, že tu, snívala. Kto by chcel viktoriánsky dom, keď môže mať originálne sídlo z osemnásteho storočia? Áno, nepochybne budú bývať tu. Brád môže svoj obrovský dom prenechať svojej dcére a zaťovi a Minnie by sa mohla presťahovať do domčeka dozorcú plantáže na konci ulice. Áno, presne takto by to mohlo byť a možno bude ich život dokonalý. S úsmevom si predstavila, ako drží v ruke časú s nejakým fajnovým nápojom a spolu s Bradom ukazujú hostom záhradu.

Keď Eden vyšla spod sprchy, prekročila už síce McBrideov pätnásťminútový limit, no vedela, že len žartoval. Ved' všetko, čo McBride vypustil z úst, bol len vtip, či nie? Vtipkoval, keď boli uväznení v pivnici, žartoval o smrti, jednoducho o všetkom. Celý svet mu pripadal ako jeden ironický vtip.

Keď sa obliekla (teraz si vyfénovala vlasy už v natáčkach, takže si ich mohla vybrať), bola rada, že nemusí ísť na prezentáciu s klientmi. Odkedy prišla do Arundelu, pripadala si ako na horskej dráhe. Keď si dávala do uší náušnice, usmiala sa pri myšlienke, ako by Melissa reagovala, keby jej porozprávala pravdu o tom, čo všetko sa jej tu doteraz prihodilo.

Vieš, drahá, som pod dozorom FBI, lebo nejaký špión prehltol moje meno. Dáva na mňa pozor veľmi atraktívny agent a ešte ďalší muži. Neviem presne, koľkí sa ponevierajú po záhrade dvadsaťštyri hodín denne. Nie, drahá, nemám s tým pekným agentom pomer, ale pokúšam sa niečo si začať s veľmi prítlačlivým právnikom, ktorého najala pani Farringtonová. No vieš, ako to už býva, všade sú samé kamery a pôsobí to veľmi rušivo, hoci Braddon - to je ten právnik - ma už stihol aj párkrát pobožkať. Nie, nie, drahá, viem, že tebe sa už zdám pristará, no týmto mužom to nevadí, tak si o mňa nerob starosti. A pán McBride - to je ten agent FBI - na mňa nepodal trestné oznámenie, keď som ho zmlátila, takže mám čistý register trestov a nebudem sa musieť hanbiť pred svojím vnúčaťom. Aj Stuart to ocení. A ešte musím dodať, že FBI mi poupratovala dom, keď mi ho zdemolovali tí zločinci. Nie, moja najdrahšia, neviem, čo hľadali, a nevie to ani FBI. Ale my - McBride, ja a Brád - si myslíme, že to súvisí s náhrdelníkom, čo sme našli minulú noc. Je hoden niekoľko miliónov dolárov. Preto som dnes ráno vstávala tak neskoro. Celé to vzrušenie a všetko okolo toho... Nie drahá, nezabudla som na teba, ešte nie som senilná. Ale za tých pár dní sa tu toho udialo príliš veľa. Bolo to vzrušujúce, ale aj vyčerpávajúce. Preto chce pán McBride, aby som dnes zostala doma a nezačala vykonávať novú prácu - navrhujem záhrady v štýle osemnásteho storočia pre Bradovu novú spoločnosť. Ešte som ti nerozprávala o mojom novom zamestnaní? Nie, prepáč, už viem, nezavolať som ti, ale mám novú prácu. Ale neviem, či začnem pracovať, lebo McBride si včera prečítal závet a potvrdil mi, že ten náhrdelník je môj. Chceli sme sa o tom porozprávať, ale začali sme pozeráť *Fawlty Towers* a... Že čo to je? Och, je to taký starý anglický televízny seriál s Johnom Cleeseom a je veľmi vtipný. Boli už takmer tri hodiny ráno, keď McBride odišiel do svojej izby... Nie, drahá, *nevyspala* som sa s agentom FBI. Ani s tým právnikom. McBride sa ma pýtal, čo budem teraz robiť, keď som sa stala multimilionárkou, ako keby som vyhrala v lotérii, a ja som mu odvetila, že nemám

potuchy. Takže dnes asi budem trochu robiť v záhrade a porozmýšľam, čo urobím so svojim životom. Všetko sa za posledné dni zbehlo tak rýchlo, že som nemala čas o ničom porozmýšľať. Ale prezradím ti jedno malé tajomstvo. Nie som si celkom istá, no myslím, že ten náhrdelník je len napodobenina. Viem, že nemám potrebnú kvalifikáciu na to, aby som to vedela zistiť. Môžem s istotou povedať, že je starý, no neviem, či sú tie drahokamy pravé. Ale nerob si starosti. Som si istá, že FBI má na to ľudí, ktorí vedia rozoznať pravý drahokam od falošného. Ach, drahá, musím už ísť. Agent McBride ma volá na raňajky. Alebo je to skôr obed? Uvidíme sa, keď budem môcť. Pošli bábätku za mňa pusinku.

Ahoj.

Eden ukončila pomyselný list svojej dcére a zišla dolu. McBride stál pri sporáku.

„Nedám ti ani kúsok, kým mi neprezradíš, prečo sa smeješ. Počul som ťa na schodoch.“

„Ale nič, len som si v duchu prehrávala, čo som mala povedať dcére.“

„No a?“

„Nič,“ uhla pohľadom. Kuchynské dvere zostali otvorené. Bolo chladnejšie, ale vynikajúce počasie na prácu v záhrade. Takmer cítila pod prstami hlinu. Škoda, že nemala čo zasadiť. Na jar mala vždy chuť vyberať sadeničky z kvetináčov a presádzať ich do pôdy.

„Malinové mafiny, omeleta s cibulkou a paprikou, mlieko, káva, čaj, brusnicová šťava bez ginu. Ale ani hit, kým mi neprezradíš, čomu si sa smiala.“

„No dobre,“ kapitulovala Eden a predniesla mu svoju malú drámu. Dokonca držala v ruke aj pomyselný telefón a predstierala emócie.

Jared bol ako vždy veľmi pozorný divák a poslucháč, aj sa zasmial, čo ju ešte rozvášnilo. Na konci sa už smial na plné ústa a ukázal pekné rovné biele zuby. No keď skončila, celkom zvažnel.

„Čo je s ním?“ zašepkal, keď dohovorila.

Eden zažmurkala, keď si uvedomila, čo držala v ruke, kým telefonovala s dcérou. Melissine sťažnosti ju tak zmietli, že si neuvedomila, o čom premýšľa. A odvtedy už myslela len na svoju dcéru, na náhrdelník úplne zabudla.

„Kde ho máš?“

„Na podokenici,“ otočila sa ku schodom.

„Ty sa najedz, ja ho donesiem a zavolám sem niekoho, aby sa naň prišiel pozrieť tak rýchlo, ako to len bude možné.“

Eden bola hladná ako vlk, rýchlo vytiahla jeden mafin spod obrúska, ktorým boli prikryté.

„A nechcem tu žiadne vrtuľníky,“ kričala za ním. „Všetci Arundelčania sa sem zídu na diváky a budú sa vypytovať, prečo mi na poli pristála helikoptéra.“ Podišla k sporáku a nadvihla pokrievku na panvici. „Vrtuľníky,“ mrmlala si popod nos. „Pred dvomi týždňami by sa mi ani len nesnívalo o helikoptéroch.“

Dala si omeletu na tanier, ktorý jej Jared pripravil, a pustila sa do jedla.

A čo teraz? pomyslela si. Čo dramatické a veľkolepé sa stane v nasledujúcej chvíli?

Keď sa zvonku ozval zvuk hydraulických bŕzd veľkého nákladného auta, ani ju to veľmi neprekvapilo.

„Čo to je?“ opýtal sa McBride, keď sa zjavil vo dverách s náhrdelníkom v ruke.

„Jednotka rýchleho nasadenia?“ opýtala sa s plnými ústami.

Niektor zaklopal, Jared išiel otvoriť dvere. Eden počula, ako prehodil pár slov s vodičom, potom obaja vyšli von. Počula, ako sa otvárajú dvere na nákladiaku, ale nevstala od stola a nešla sa pozrieť. Keď sa McBride vrátil do kuchyne, práve dojedala.

„Radšej sa pod' pozrieť von,“ vyzval ju.

„Je to dobré či zlé?“

„Pod' a sama sa presvedčíš.“

Zložila si obrúsok, dopila čaj a kráčala za ním k vchodovým dverám.

KAPITOLA 17

Nemohla uveriť vlastným očiam. Stála v nemom úžase, prekvapene žmurkala a bála sa pohnúť, aby ten sen neodplašila.

Na oválnom trávniku pred domom stálo rozkošné malé červené nákladné auto. Vpredu malo široké sedadlo a korba bola plná záhradníckych pomôcok firmy Spear a Jackson priamo z Anglicka. Na zemi za autom bolo množstvo čiernych plastových kvetináčov s priesadami trvaliek. Pred nimi stáli zoradené letničky a vzadu boli balíky s ceduľkami POZOR, ŽIVÉ STROMY.

Eden pomaly zišla z verandy a postavila sa vedľa McBridea. Od úžasu sa nemohla ani pohnúť.

Jared tento problém nemal, pohotovo nasadol do nákladiačika, otočil kľúčom v zapalovaní naštartoval. „Pozri,“ stisol páčku a korba sa naklonila. „Je to vyklápacie auto.“

Lopaty, rýle, hrable, motyky, vidly a iné záhradnícke náradie sa z vyklápačky vysypali na zem. „Pozri, čo si spôsobil,“ rozkričala sa naňho Eden a začala náradie zbierať.

Jared vypol motor, vystúpil z nákladiaka a nedočkavo sa opýtal: „Tak, čo povieš?“

„Braddon Granville je ten najúžasnejší muž na celom svete,“ povedala nežným hlasom a oprela náradie o veľký cyprus. Prečítala si ceduľky na sadenicích. Astilbovec. Patrí na tienisté miesto, pomyslela si. Posadím ho pod pekanový orech. Heuchera a šľachtená hluchavka.

„Ty si presvedčená, že toto všetko ti poslal Granville?“ opýtal sa Jared.

„Samozrejme. Kto iný by si dal tú námahu?“

„Veru, kto iný by to mohol byť?“ odvetil.

„Čo tým chceš povedať?“

„Prijímaš dary od muža, ktorého sotva poznáš?“ Jared mal ruky vo vreckách a po prvýkrát nemal na tvári ten svoj výraz, že svet je gombička.

Eden pozerala na rastliny, na nákladiačik, na záhradné náradie a potom na McBridea. „Už od osemnástich som sa snažila byť svojej dcére vo všetkom príkladom. Ak som sa nejakému mužovi zapáčila a chcel mi niečo darovať, neprijala som darček, lebo som nechcela, aby moja dcéra vyrastala s vedomím, že ak ju muž obdaruje, ostane mu niečo dlžná.“

„Mala si fakt ťažký život.“

„Áno, niekedy to bolo naozaj ťažké. Myslím, že som sebe i celému svetu chcela dokázať, že môžem byť dobrou matkou, aj keď som sa ňou stala taká mladá.“

Jared ešte stále s rukami vo vreckách kývol na všetky rastliny vôkol nich. „Ale teraz už nemusíš nič dokazovať, takže tieto dary prijmeš.“

Položila ruku na korbu auta. „Oveľa radšej prijmem tieto veci ako zásnubný prsteň.“

„Zásnubný prsteň?! Takže ste sa s Granvillom *zasnúbim* A kedy ste to stihli?“

„Ešte sa to nestalo, ale žena to vždy vycíti a ja viem, že ma požiada o ruku.“

„Vlastne, prečo nie? Nemáš čo stratiť,“ zašomral Jared.

„Čo si tým chcel povedať?“

„Nič. Nechcem tým nič povedať,“ odvetil. „Som si istý, že budete s Granvillom skvelý pár. Môžete spolu bývať vo vašich starobyklých panských sídlach, jeden týždeň u teba, druhý u ňo. Budete výstavným párikom mestečka a každý zatúži byť pozvaný na vaše večierky. Mladé dámy urobia svojim manželom zo života peklo, ak nedostanú pozvánku na vašu party. Za jednu generáciu sa z úbohej slobodnej matky stala prvá dáma Arundelu. A teraz, ak dovoľíš, mám prácu. Neopúšťaj svoj pozemok a budeš v bezpečí.“

Eden pozerala za ním, kým nevošiel do domu, potom si sadla do svojho nového nákladiačika. To je dnes deň! pomyslela si. Najprv Melissa, a teraz aj McBride. V priehradke pri volante zazrela hrubý štós papierov a vybrala ich odtiaľ. Bol to manuál k autu. Keď otvorila brožúrku, povedala si v duchu, že dnešný deň si užije bez ohľadu na to, ako sa k tomu postavia ostatní.

To sa však ľahko povie. Mala by zasadiť do zeme všetky sadenice a to, pri čom si inokedy oddýchlala, sa jej momentálne zdalo byť nadľudským výkonom. Myslela jej neprestala pracovať. Bola odporná k dcére? Mala by byť chápavejšia? Mala jej povedať, že o Stuartovi odjakživa pochybovala? Mala skočiť do nového auta a uháňať do New Yorku k svojej tehotnej dcére?

Eden sa zožierala nad tým, že nič z toho neurobila a bola preto veľmi ustarostená. Dokonca jej napadlo, či náhodou nie je na svoju dcéru žiarlivá. Melissa mala počas tehotenstva vysoký komfort, a Eden nemala skoro nič, keď ju čakala. Ako správne poznamenal McBride, Eden sa v tehotenstve dosť nadrela. Vláčila po schodoch ťažké škatule s papiermi a dlho do noci čítala ich obsah. Svoje „*vol'no*“ trávila v kuchyni, kde sa pokúšala variť obľúbené jedlá pani Farringtonovej. Brád povedal, že pani Farringtonová bola „vrtošivá“ a Eden vtedy starú dámu obhajovala. Pravda je taká, že síce zaobchádzala s Eden a jej dcérou dobre, no Eden si to musela ťažko vydrieť. Až do pôrodu jej pani Farringtonová pridelovala dosť veľa roboty. Potom sa to trochu zlepšilo, no nikdy by nezniesla, keby Eden len tak sedela a odpočívala.

Eden zdvihla svoju novú lopatku a obzerala si ju. Prekliaty McBride, pomyslela si. Bol rovnako jedovatý ako tie hady, ktoré našiel v jej spálni. Prskal jedovaté sliny. Obrázok spoločnej budúcnosti s Bradom, ktorý načrtol, ju však vôbec nenadchol. Povedal jej do očí pravdu, ktorú nechcela počuť.

Je možné, že sa jej Brád páči *hlavne preto*, lebo je z prominentnej rodiny? Arundel v Severnej Karolíne nie je New York alebo Palm Beach, no keď sa to tak vezme... Ak by sa Eden stala Bradovou manželkou, akceptovali by ju aj v tých najvyšších spoločenských kruhoch, do ktorých predtým nemala žiadny prístup. Keď pani Farringtonová usporadúvala večierky, Eden len servírovala nápoje.

Eden sa pri nej naučila, že niektoré arundelské rodiny sa dostali aj do „starých vyšších kruhov“. Ak porovnáme Spojené štáty so zvyškom sveta, je to ešte veľmi mladá krajina a nemá vlastnú aristokraciu. Takže každá rodina, ktorá je solventná dlhšie ako dvesto rokov, patrí do najvyššej spoločnosti. Granvillovci by boli všade vítaní.

Eden obracala v rukách nástroj na sadenie cibuliek kvetov. Čo sa jej na Bradovi väčšmi páčilo: jeho spoločenské postavenie, či on sám?

„Nevieš sa rozhodnúť, kde máš začať?“ ozval sa nad ňou Jaredov hlas.

Nepozrela naňho. „Už nie si namrzený?“

„Nebol som namrzený,“ odvetil jej nad hlavou. „Zožierala ma žiarlivosť.“

„Fíha!“ vydýchla so sklonenou hlavou, no pritom sa usmievala. „Stáva sa ti to často?“

„Ešte nikdy predtým som to nezažil, našťastie. Dokonca ani moja žena...“

Vrhla naňho začudovaný pohľad. „Ty si bol ženatý?“

„To bolo veľmi dávno. A nepozerať sa tak na mňa. Rozvod nebol pre mňa žiadnou traumatickou udalosťou, ktorá by mi navždy zlomila srdce.“

Keď Eden z neho nespúšťala oči, pokrčil plecami. „Bol som mladý a manželstvo sa mi zdalo byť vhodným riešením. O tri roky som sa raz večer vrátil domov a našiel som lístok, že ma opúšťa. Aby som pravdu povedal, bol som v ten večer taký unavený, že ma jej útek mrzel menej ako to, že v chladničke nemáme pivo a že si vzala so sebou aj telku. Nepoznali sme sa veľmi dobre a netrávili sme spolu dosť času na to, aby sme sa bližšie spoznali, takže keď odišla, ani mi veľmi nechýbala.“

Eden naňho uprene pozerala. „Prečo tak nehorázne klameš?“ opýtala sa ho tichým hlasom.

Jared sa zasmial. „Odhalila si ma. Bol som do nej zbláznený, a keď ma opustila, skoro som z toho zošalel. Chlapík, s ktorým ušla, mi bol sotva po plecيا a už v dvadsiatich šiestich mal plešinu. Ale každý večer príde z práce domov načas, v nedeľu chodia spolu do kostola a trénuje miestnu juniorskú ligu.“

„A čo deti?“

„Majú tri. Všetky sú múdre, dobre vychované a športujú.“

Keď jej opätoval pohľad, Eden mu chcela venovať súcitný úsmev, namiesto toho sa však rozosmiala. „My dvaja sme teda podarený párik, no nie? Život sa s nami nebabral. Vezmi lopatu a pomôž mi zasadiť stromčeky, dobre?“

Jared zneistel. „Nikdy v živote som ešte nič nesadil.“

„Vykop jamu a strč ho do nej. Nie je to...“

„Viem, nie je to žiadna veda.“ Vravel to sarkasticky a keď bral do ruky rýľ, potuteľne sa uškŕňal. „Takže toto všetko ti venoval Granville?“

„A kto iný? FBI? Možno majú novú metódu. Namiesto toho, aby ľudí vydesili, a tak ich prinútili hovoriť, teraz začnú podplácať. Mimochodom, keď si ma včera v noci nadrogoval, prehľadali mi ešte raz dôkladne celý dom? Len mi nepovedz, že rozrezali všetky obrazy.“

„Po prvé, ja som ťa nenadrogoval. Táto lopata je dosť veľká?“ opýtal sa a vzal do ruky niečo, čím by sa v zime dobre odhrňal sneh.

„S tým by si mohol zasadiť aj šesť stromov naraz. Mal by si...“ Eden mu začala vysvetľovať, ako sa má narábať so záhradným náradím, no potom zbadala, že mu oči roztopašné iskria. Zase si z nej riadne uťahuje! Rozhodne toho vedel o záhradkárčení viac, ako jej dával najavo. „Otvoríš, prosím ťa, tieto škatule? Musíme vybrať stromčeky, potom ich pôjdeme zasadiť do ovocného sadu.“

Vytiahol z vrečka švajčiarsky vojenský vreckový nožík a rozrezal igelit na balíkoch. Odbalili z koreňov vlhké pokrčené noviny a ona mu položila otázku: „Prečo si vlastne začal pracovať pre FBI?“

„Myslel som si, že budem zachraňovať svet a že to zvládnem vlastnými rukami. Aha! Broskyňa. Moje obľúbené ovocie.“

„Prečo ti počujem v hlase sklamanie? Zistil si, že predsa len nemôžeš pomôcť každému?“

Jared pokrčil pleciami a oddelil od seba korene troch navzájom prepletených stromčekov. „Myslím, že som vykonal aj nejaké dobré skutky, ale to zlo, ktorému musíš dennodenne čeliť, sa ti dostane pod kožu. Niekedy si musím uvedomiť, že priemerný Američan predsa netrúfa celý život medzi vyvrhelmi. Drogy. Vraždy. Zbité ženy. Raz som pracoval na prípade troch žien, ktoré...“ Zasekol sa, vrhol na ňu bleskový pohľad, a potom odvrátil zrak. „Niekedy túžim po takej mašinke, ktorá by mi z pamäti vymazala spomienky na niektoré príšernosti, ktoré som videl.“

„Aha. Myslíš taký prístroj ako vo filme *Muži v čiernom*?“ „Presne.“

„Koľko beští v ľudskej koži si spoznal?“ „Stovky.“

Eden sa zasmiala. „A čo by si chcel robiť v budúcnosti?“ „Netuším. Možno by som rád išiel do výslužby a niekde sa usadil. Alebo mi pridelia nejakú prácu v kancelárii a dám zbohom priamemu nasadeniu do akcií, ale to mi veľmi nevonia...“ „Čo ti nevonía?“ „Úradníčina nie je nič pre mňa.“ Eden sa s úsmevom zadívala na zadnú časť svojho pozemku. Videla ovocný sad - lepšie povedané to, čo ešte z neho zostalo. Spolu s Toddym tam kedysi osadila koly a postavili plot, ktorý už trochu zosivel vplyvom počasia. Teraz by mal jej sad vyzeráť najkrajšie. Ale skoro všetky stromy vyhynuli, alebo boli v takom zúfalom stave, že si samy priali, aby vyschli. Plot bol sčasti zvalený.

Jared sledoval jej pohľad. „Je to veľmi zlé?“ „Veľmi.“ pozrela naňho. „Ale vďaka sadeniciam, ktoré mi poslal Brád, môžem sad znovu oživiť.“ Premerala si ho pohľadom.

„Pustiš sa so mnou do roboty? Mám na mysli *ozajstnú* manuálnu drinu. A nesmieš pritom nič zastreliť.“ „Ani Granvilla?“ vystrúhal vážnu tvár. „Neopováž sa!“

„Myslím, že to zvládnem. Ale mám chromú nohu a na tele rany, ktoré...“

„No a čo? Ja som zase rodila. Chceš so mnou súťažiť, čo viac bolí?“ povedala Eden a otočila sa k svojmu novému Kawasaki. Musela si naplánovať, ako vysadí záhradu, takže treba preskúmať terén a na to sa najlepšie hodí tento malý rozkošný nákladiak.

Jared si už chcel sadnúť za volant, ale Eden naňho škaredo zazrela. S nonšalantným úklonom jej podal kľúč. Chvíľu jej trvalo, kým sa naučila, ako sa šartuje (motor skapal, zaradila neutrál, skapal znovu, zatiahla brzdu, zaradila jednotku), ale nakoniec sa predsa len pohli rovno cez trávnik. Auto nemalo predné sklo a vo vetre, ktorý jej šľahal do tváre, sa cítila mladá a slobodná. Videla, že aj McBride si vychutnáva jazdu. Zrazu otočila volant tak prudko, že sa malé autíčko otočilo do kruhu. Vydala sa smerom k spusteným poliам za domom. Auto asi vôbec nebolo odpružené, lebo cítili každúčký výmoľ. Hodila očkom po McBrideovi a videla, že aj on sa usmieva.

Eden od samého nadšenia stlačila plynový pedál na doraz a McBride takmer vypadol zo sedadla. Chytil sa kovového držadla na streche, dlhé nohy vsunul pod prístrojovú dosku a hrdinsky znášal jazdu. Eden uháňala po hrboľatých poliach, zuby jej drkotali a prsia sa jej bolestivo natriasali. Chladný vietor jej ošľahával tvár a rozfúkal vlasy, no aj tak mala z jazdy fantastický pocit slobody. Plnou rýchlosťou narazila do balíka podzemnicovej slamy. Keď sa podzemnicové stebľa rozleteli, sklonila hlavu a McBride si rukou zaclonil oči.

„Úžasné!“ vykrikoval nadšene.

Eden prudko strhla volant, otáčali sa do kruhu a potom znovu vpálila do podzemnicovej slamy. Keď do nej narazila, auto tak nadskočilo, že obaja narazili hlavou do strechy. Ona sa jej len dotkla, ale McBride vykrikoval od bolesti - na čo sa Eden rozosmiala so zaklonenou hlavou. Keď sa na ňu pozrel, aj on sa rozosmial.

Zasekli sa pri treťom bale podzemnicových stoniek. Motor zhasol a zastali. Eden skúšala naštartovať, no auto sa nepohlo. Spýtavo sa zahľadela na McBridea. Chcelo by to potlačiť!

Jared vykročil - a zaboril sa až po členok. „Čo do pekla...“ „Zapadli sme do bažiny,“ skonštatovala Eden a kývla smerom k hrádzi stromov na konci poľa. „Ak to chceš vedieť presnejšie, volá sa Veľký temný močiar. Vedel si, že tu robil výskum samotný George Washington?“

„Hej, hej, viem. A prenocoval v tvojom dome.“ Eden sa presunula na jeho stranu sedadla a vyzrela von. Čím viac sa pokúšal vytiahnuť nohu z blata, tým hlbšie sa zaboril.

„Možno. Mimochodom, objavil tu nejaké prepادلisko, ktoré...“

„Mohla by si, prosím ťa, prestať s prednáškami z dejepisu a podať mi ruku?“

Keď sa Eden zatvárala, akoby chcela zatlieskať, pozrel jej rovno do očí.

„Ale choď,“ utáhovala si z neho, „ty si predsa neohrozený tajný agent FBI. Čo by si robil, keby som bola priekupníčka drog a chcela ti ujsť?“

Jared sa v okamihu vymrštil a ocitol sa na Eden. Nohy mal ešte stále v blate, no telom na nej takmer ležal.

„No dovoľ!“ Eden sa nahnevane ohradila.

„Dovolím, čoby nie?“ povedal veselo.

„Tlačí ma prevodovka a bolí to.“

„Dobrý pokus. Prevodovka je na druhej strane. Takže keby si bola drogová dílerka, ako by si sa snažila ujsť tajnému agentovi, ktorý trčí po kolená v močiari?“

Škaredo naňho zazrela. „Z priehradky na rukavice by som vytiahla pištoľ a strelila by som mu do hlavy.“

„Skús to!“

Eden sa chcela načiahnuť za puzdrom nad ich hlavami, no vedela, že by sa mu veľmi páčilo, keby sa pohla. „Zlez zo mňa."

„Nevelím tu teraz ja?"

„Myslím to vážne. Zlez zo mňa!"

„Nie." Tváril sa, akoby pátral hlboko vo svojej pamäti. „To mi ešte nikdy nikto nepovedal. Myslím, že vedeli, že tento rozkaz neposlúchnem."

Zamračila sa a nevadilo jej, že sa jej pritom robia vrásky v kútikoch očí. „Ak zo mňa nezlezieš, vrátim sa naspäť do domu, postavím sa pred kameru a poviem každému, kto nás práve sleduje, že si sa na mňa citovo naviazal."

Jared na ňu niekoľkokrát žmurkol a potom sa postavil rovno do bahna. „Ty teda vieš hrať špinavú hru, kde si sa to naučila?"

„Život ma toho naučil veľa, už keď som mala sedemnášť." Ticho sa vzpriamila a otočila kľúčom v zapaľovaní. Naštartovala, no auto by sa v hlbokom bahne samo nepohlo. Pozrela na McBridea. „Nemohol by si ma roztlačiť?"

Zlomok sekundy predtým, než sa pohol, Eden uvidela šibalský záblesk v jeho očiach...

„Och nie, nerob," vykrikla a on ju strčil tak, že vyletela z auta a pristála na zadku v blate. Pokúšala sa vystrieť ruky a vstať, ale padla horeznačky. Pozrela nahor a videla McBridea, ako po kolená zablatený sedí za volantom jej novučičkého Kawasaki.

„Zašpiníš mi auto," jačala.

„Špinavá mašina, čierna ako myseľ jej majiteľky," vyhrkol, keď naštartoval a snažil sa vycúvať.

Eden doňho hodila za hrst' blata. Trafila ho rovno do tváre. Vyškierala sa mu, keď si ho zotieral z očí.

„Toto ti nedarujem," povedal a vyliezol z auta.

Prekoprcala sa a on dopadol na tvár. Eden sa nahlas zasmiala, a keď uvidela jeho zablatenú tvár, už sa bez zábran rehotala.

„Ty..." schmatol ju Jared za členok.

Eden sa mu snažila vyšmyknúť, ale bahno bolo príliš hlboké a šmykľavé. Padla lícom do blata. „Juch!" zvýskla a stierala si ho z tváre. Blato jej po krku začalo stekať za tričko. „Si..."

Nedopovedala, lebo začula zvuk helikoptéry a obaja pozreli na oblohu. Eden hneď vedela, komu helikoptéra patrí a kde pristane. A uvedomila si, že ľudia, ktorí z nej vystúpia, ju uvidia od hlavy po päty pokrytú bahnom.

„Dúfam, že to nie je Brád," zašomrala znechutene. Radšej by sa znemožnila pred americkým prezidentom než pred mužom, ktorý sa jej tak páčil.

Keď si Jared trochu očistil tvár, venoval jej šibalský úškrn a ukázal pred seba smerom k poľnej ceste. Eden sa ani nemusela pozrieť, na čo prstom mieri.

„Auto?" prekrikovala hukot vrtuľníka.

McBride prikývol.

„Brad?"

Prikývol tak energicky a nadšene, že Eden dostala chuť dať mu facku - ak by v tom okamihu mohla pohnúť rukou.

„V aute je nejaké dievča," vykrikol. „Vyzerá ako ty."

„Ako ja?" Eden sa snažila trochu očistiť, auto zatiaľ zastalo na poľnej ceste. Za volantom sedel Brád a vedľa neho Melissa.

Eden sa zdalo, že sa jej po tvári skotúľali do blata slzy, no nebola si celkom istá. Otočila sa k McBrideovi. Čo príšernejšie, hroznejšie a ponižujúcejšie sa jej ešte mohlo prihodiť?

V tom momente prestala helikoptéra krúžiť priamo nad nimi. Videla, ako sa z nej

vykláňajú dvaja muži a miera na nich puškou.

„Ste v poriadku?“ ozvalo sa z ampliónu a Eden si mohla byť istá, že to počul celý Arundel.

„Áno,“ pokúšala sa Eden prekričať hukot helikoptéry.

„Oni mysleli mňa,“ kričal Jared a škeril sa. „Ja som kladný hrdina, vieš? Ty si podozrivá. Chcu sa uistiť, že si ma nezmlátila - ako vtedy...”

Za nimi sa ozvalo buchnutie dverí auta a zúfalý výkrik, ktorý trhá srdce každej matke pod slnkom: „Mama!” Melissa vysokým plačlivým hlasom prekričala aj hukot vrtuľníka.

„Radšej ma teraz na mieste zabi,“ hlesla Eden a zaborila sa naspäť do bahna.

KAPITOLA 18

„Naozaj neviem, čo si mám o tom myslieť,“ vravela Melissa a striekala na mamu hadicou vodu. „Keď som ti volala už som bola v Arundeli. V minulosti, za normálnych okolností, by som sa vybrala rovno za tebou, ale správala si sa tak zvláštne, že som si nebola istá, čo si mám počať, preto som ti najprv zavolala a opýtala sa ťa, či smiem prísť.“

Voda z hadice bola ľadovo studená. Eden by najradšej vyšla hore do kúpeľne, stiahla zo seba zablatené šatstvo a skočila pod horúcu sprchu. Bolo by jej jedno, či bude celý dom plný stôp od bahna. Melissa sa už len pri pomyslení na to vydesila. Eden mátať scestná predstava, že jej dcéra sa možno priam vyžíva v tom, že strieka na svoju matku ľadovú vodu. Radšej si zahryzla do jazyka, aby nezačala protestovať a stierala si z tela blato tak rýchlo, ako sa len dalo. Pozrela na Brada. Stál pred domom pod mohutným cyprusom a hľadel na všetky tie veci, ktoré jej „poslal“. Poďakuje mu neskôr - myšlienka na ich zmierovanie ju trochu zahriala.

Melissa už po druhý raz opakovala svoj monológ. „Vôbec som nevedela, čo ďalej, keď mi moja vlastná matka povedala, že za ňou nemôžem prísť. Napadlo mi, že zájdem za právnikom pani Farringtonovej. Len náhodou som si spomenula, ako sa volá. Mama, správala si sa tak tajnostkársky, že som ťa vôbec nespoznávala. Nevieš si predstaviť, ako ma prekvapilo, keď mi dcéra toho právnika oznámila, že jej otec a ty sa mienite *zosobášiť*.“

„Melissa,“ otočila sa k nej Eden, „mohla by si, prosím ťa, hovoriť tichšie? Nemyslím si...” Nedopovedala, lebo dcéra jej vstrekla do tváre silný prúd ľadovej vody. Násadec hadice bol nastavený na „tryskajúci prúd“.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa Melissa, ale v hlase nemala ľútosť. „Toto je viac, ako som schopná zniesť. Najprv ma necháš opustenú v New Yorku, potom sa celé týždne neozyvaš a potom to so Stuartom...” Rozvzlykala sa. „Je po všetkom. Ešteže som nezačala predčasne rodiť, keď sa musím takto stresovať!“

„Vyzeráš vynikajúco,“ upokojovala ju Eden, zbavujúc sa blata. „Hotová reklama na zdravé tehotenstvo.“ Ledva sa vyhla ďalšiemu prúdu tryskajúcej ľadovej vody. „Myslím, že už mám toho dost, vypni tú vodu!“

„Ešte nie, ešte stále máš vo vlasoch blato. Predklon sa.“

„Povedala som...” Keď ju do ucha zasiahol prúd vody, zaťala zuby. Toto bol trest, jasný a zrozumiteľný. Eden ešte nikdy v živote nedala svojej dcére facku, ale teraz jej napadlo, že na takéto výchovné metódy nikdy nie je prineskoro.

„Toto naozaj nie je smiešne,“ vravela Melissa vo chvíli, keď jej matka vzala z rúk hadicu.

„Veru nie,“ súhlasila Eden a prstom pridržiavala ústie hadice. „Keď sa umyjem a prezlečiem do nejakých teplejších šiat, o všetkom sa porozprávame. Ale teraz som celá premočená a je mi zima.“

„Osamote, mama,“ odvetila Melissa. „Chcem sa s tebou porozprávať *osamote*.“

Eden sa poobzerala po záhrade. V skupinke tam stáli traja agenti FBI a videla, že McBride

s nejakým chlapíkom, ktorý sa volá Teasdale, odišiel do domu, kde mal pôvodne bývať. Brád vystupoval po schodoch na prednú verandu a pôsobil zúfalo opustene, zjavne nechápal, čo sa vlastne deje. Tu i tam hodil očkom po Eden. Pohľadom ju prosil, aby mu všetko vysvetlila a uistila ho, že je medzi nimi všetko tak, ako má byť. Okrem upokojenia hysterickej Melissy a poláskania nešťastného Brada bolo však treba objasniť vraždu a vyriešiť záhadu. „Ak budem môcť," odvetila Eden napokon svojej dcére.

„Ako to myslíš?" Melissa nasledovala Eden do domu. „Nezdá sa ti, že na prvom mieste má byť tvoja dcéra? Tvoja *tehotná* dcéra?"

Eden kvapkala zo šiat voda na staré drevené dlážky. Melissa sa síce sťažovala na svoje pokročilé tehotenstvo, ale keď Eden bežala hore schodmi, bola jej v pätách.

„Samozrejme, že ty si v mojom živote najdôležitejšia," ubezpečovala ju Eden. „Ale teraz sa tu dejú také veci, že..."

„Pamätám si to tu," ozvala sa Melissa za jej chrbtom. „Pamätám si tieto obrazy."

Na celej stene nad schodiskom viseli akvarely Tyrella Farringtona. Na dvoch obrazoch bola namaľovaná riečka s člnmi zakotvenými pri móle. Farringtonovci všetky svoje člny už dávno predali a prístavný domček sa medzičasom zrútil.

Eden zastala a pozrela na maľby. Už-už chcela otvoriť ústa a porozprávať svojej dcére, ako bol na rodinný portrét primaľovaný náhrdelník a to ich priviedlo k vyriešeniu záhady farringtonovských zafirov. Ale napokon nič nepovedala, lebo Melissu by to aj tak nezaujímalo. Prečo láska prevzala nadvládu nad všetkým v živote? Eden si nedokázala vychutnať úžasné dary, ktoré jej poslal Brád, lebo milovala svoju dcéru. A teraz Melissa nebola schopná rozmýšľať o ničom inom než o láske, ktorú cíti k svojmu manželovi.

Melissa Stuarta naozaj miluje. Eden to vycítila z každého slova, ktoré vypustila z úst. Medzi žalostnými ponosami o tom, ako našla svoju matku váľať sa v bahne s nejakým neznámym chlapom, jej Melissa stihla vyrozprávať všetko o Stuartovi - čo urobil, či lepšie povedané, čoho všetkého nebol schopný. Podľa Melissy sa Stuart úplne zmenil v tom okamihu, keď Eden odišla - a Melisse sa nový Stuart ani trochu nepáčil!

No Eden sa napriek tomu zazdalo, že Stuart sa konečne vrátil na zem, len čo jeho svokra vytiahla päty z mesta. Odkedy sa vzali, Stuart bol od Eden závislý. Ona sa vždy postarala o to, aby bolo načas zaplatené nájomné a na stole vždy teplé jedlo. Odkedy odišla, t'archa zodpovednosti ležala na jeho pleciach. Okolnosti ho prinútili, aby sa z nevýrazného podriadeného, ktorý roky čaká na povýšenie, stal sebavedomý muž, ktorý sa snaží vyniknúť. Eden mala dojem, že tento nový Stuart sa jej asi pozdával väčšími než starý.

Ale Melisse to nemohla povedať. Stále sa správala ako malé dievčatko, ktoré sa nevie rozhodnúť, či bude večne dcérou svojej mamy alebo dospelou vydatou ženou a čoskoro aj mamičkou, ktorá sa bude musieť postarať o vlastnú rodinu.

Ak by som ostala s ňou, nikdy by nedospela, pomyslela si Eden. Je taká rozmaznaná, že o bábätko by som sa musela starať ja. Eden potriasla hlavou, aby sa jej v nej rozjasnilo. Bránila sa myšlienke, že pri výchove svojej dcéry urobila závažné chyby. V duchu počula, ako jej McBride hovorí, že nikdy nie je neskoro začať odznova.

Melissa išla za matkou až do spálne a bola by ju prenasledovala aj do kúpeľne, keby Eden za sebou nezabuchla dvere. Keď sa už ocitla sama v kúpeľni, zatúžila napustiť si vaňu a ponoriť sa na celé hodiny do horúceho kúpeľa. Naozaj by najradšej pozvážovala uteráky, spustila sa na nich z okna a ušla od všetkých. Nemala chuť niečo vysvetľovať Bradovi, ani zaoberať sa manželskými problémami svojej dcéry, či podrobiť sa výsluchu chlapíkov z FBI, ktorí práve prileteli vrtuľníkom.

„Dospelosť sa preceňuje," šomrala si sama pre seba, keď sa dnes už druhý raz postavila pod sprchu. Nič sa nevyrieši samé od seba. Ako vysvetlí Bradovi, prečo sa s McBrideom

roztopašné váľala v blate? Usmiala sa pri predstave, že McBride bude musieť objasniť túto situáciu svojmu šéfovi.

Eden sa podarilo uchmatnúť si pre seba trištvrte hodiny na to, aby sa osprchovala a vyfénovala si vlasy. Príjemne osviežená a duševne pripravená stretnúť sa so svojou dcérou otvorila dvere na kúpeľni. Bude jej musieť vysvetliť veľa vecí.

Eden temer zvýskla od radosti, keď zbadala Melissu, ako s veľkým bruškom leží natiahnutá na maminej posteli a tvrdo spí. *Zakryla*, ju prikrývkou a v duchu vyriekla ďakovnú modlitbičku. „Tak, to by sme mali, ideme ďalej,“ šomrala si popod nos.

Keď vyšla zo spálne, takmer sa *zrazila* s McBrideom. V ruke mal cestovnú tašku a očividne sa sťahoval preč z jej domu. To je výborné, vravel jej rozum, no cit jej v duchu premietol film, v ktorom si spolu pochutnávali na palacinkách a prehánali sa podzemnicovými poliami.

„Podali si ťa veľmi?“ opýtala sa ho tichým hlasom, a vedela, že pochopí, čo tým myslí.

„Áno, poriadne,“ odvetil a pohľadom skontroloval schodisko. Vzal Eden za rameno a vtisol ju späť do spálne. No keď otvoril dvere, uvidel na posteli Melissu, ako sa obracia nabok. Brucho už má také obrovské, že jej zakrýva tvár. „Netreba zavolať doktora?“ spýtal sa s náznakom strachu v hlase.

„Mali by sme zavolať jej manželovi,“ odvetila Eden, keď ju McBride ťahal do svojej spálne.

Zavrel dvere a zdalo sa, že nevie, čím má začať.

„Dostal si sa do *veľkých* problémov?“ opýtala sa.

„Je to ešte horšie, ako si vieš predstaviť. Už nie sme v utajení. Celé mestečko sa o nás do večera všetko dozvie, ak to už dávno nevedia.“ Letmo na ňu pozrel. „Tým ‚nás‘ myslím FBI.“

Pozorovala ho, ako podošiel k oknu a vyzrel von. Vedela, čo tam dolu videl: hemžilo sa to tam agentmi a na poli stála helikoptéra. Keby nebola zaplatená aj z jej daní, priala by si, aby sa celá ponorila do bahna.

Obrátil sa k nej: „Už si nikto nemyslí, že pred nami tajíš nejaké informácie. Niektorí z našich si spomenul, že si všimol knihu o stratených pokladoch, keď prehľadávali Applegateov byt. Sú teda presvedčení, že sa vo voľnom čase hral na lovca pokladov. Rozhodli sa vyhodnotiť to tak, že na tom papieri, ktorý prehltol, bolo aj množstvo iných údajov a tvoje meno bolo náhodou na spodku.“ Zhlboka sa nadýchol. „Takže ma odvolávajú z prípadu. A ty už nie si podozrivá.“ Eden si musela sadnúť. „Aha.“ Presne po tomto okamihu túžila, no zároveň ju zachvátil strach. „A čo tí chlapi, ktorí mi prekutávali dom?“

„Sú presvedčení, že to bol nejaký príbuzný pani Farringtonovej, ktorý si myslí, že mal väčšie právo zdediť tento dom ako ty. A to je už problém tunajších vyšetrovateľov, a nie federálov.“

„Ale pani Farringtonová žiadnych príbuzných nemala.“

„Nemusíš o nich vedieť,“ namietol. „Podarilo sa mi presvedčiť našich, aby okamžite preverili ľudí, ktorí by s ňou mohli byť v príbuzenskom vzťahu. A“ - na sekundu zaváhal - „ten jej syn poznal množstvo zákerných ľudí. Určite sa vo väzení s mnohými skamarátil.“ Jared na ňu uprene pozrel.

Eden si radšej ani nezačala predstavovať, ako sa možno „skamarátiť“ vo väzení. „Takže si myslíte, že nejaký jeho kamarát...“

„...sa pokúsil nájsť ten poklad. Povedali mi, že FBI to oznámi médiám. Určite radi zverejnia príbeh o nájdenom náhrdelníku, z ktorého sa však vyklúje len napodobnenina. Dúfame, že to odpúta pozornosť budúcich potenciálnych hľadačov pokladov. Sme presvedčení, že budeš v bezpečí, ak si ľudia prestanú namýšľať, že niekde v dome sú ukryté drahokamy nevyčísliteľnej hodnoty. Chvíľku budeš slávna, no všetci na to zabudnú, len čo nejaká

filmová hviezda oznámi, že sa ide rozvádzať."

„Takže ten náhrdelník nemá žiadnu hodnotu?"

Jared nadvihol obočie.

„Nie je vôbec cenný?"

„Jeho hodnota je čisto historická a len zlato je naozaj pravé," pokrčil plecami.

Eden krútila hlavou. „Rada by som vedela, kto bola tá francúzska šľachtičná, ktorá ho ponúkla predkovi pani Farringtonovej. Čudovala som sa, prečo tie zafíry neukrývala. V tom príbehu ponúkla mladému mužovi perly, no on od nej žiadal zafíry, ktoré mala na krku."

„Veľmi prezieravá mladá dáma. Tie perly boli určite pravé."

„Istotne. Urobil presne to, čo od neho očakávala. Vzal si falošné drahokamy a nechal jej pravé klenoty."

„A neskôr jeho potomkovia kvôli tomu náhrdelníku vraždili."

Eden sa oprela o operadlo kresla. „Irónia osudu," zašepkala a na chvíľu si znovu premietla, ako to všetko bolo, potom pozrela na McBridea. „Takže ty odchádzaš."

„Áno, dostal som rozkazy a, mimochodom, tá záležitosť medzi nami dvomi..."

Venovala mu prísny pohľad.

„Asi to bola príťažlivosť iba z jednej strany. Ale ja..."

„Radšej nič nehovor," vyhrkla a odvrátila tvár. Cítila na sebe jeho pohľad, ale nechcela mu pozrieť do očí.

„Nuž, nemôžeš žiadneho chlapa odsudzovať za to, že sa o niečo pokúsi," poznamenal a hlas sa mu zmenil, zjemnel. „Rozlúčil som sa s Minnie, bola ľahké sústo. Chcela to o nás všetkým vyklebetiť. Granville je zo všetkého dosť na dne a to, čo videl dnes ráno, ho muselo úplne /lomiť. Chcel som mu to vysvetliť, no nepočúval ma."

„Radšej pôjdem za ním," povedala Eden a vstala.

„Musel ísť do svojej kancelárie, no ak s ním chceš byť naďalej zadobre, radšej si niečo vymysli."

Zazrela naňho. „Rozhodla som sa, že mu poviem pravdu. Nič medzi nami dvomi nebolo ani nie je."

„A kto ti to uverí?"

Eden vstala „Si skutočne strašný chlap, vieš o tom?"

„Samozrejme!" ironicky sa na ňu usmial a zrazu sa dusno, ktoré medzi nimi vládlo, vyparilo. Eden si sadla späť; znovu boli priateľmi. „Ako to klope s dcérou?"

„Ujde to. Je presvedčená, že sa jej zrútil svet a stroskotalo manželstvo, ale to ju prejde. Pevne verím, že Stuart sa tu zjaví hneď zajtra ráno a ona sa s ním vráti domov."

„A bude im to fungovať?"

„Pravdepodobne. Myslím, že túži, aby jej dokázal svoju lásku."

„A netúžime všetci presne po tom istom?"

Na chvíľu sa uprene zahľadeli jeden druhému do očí. Eden prvá uhla pohľadom. „Verím, že tvoj šéf má pravdu a že celá táto záležitosť sa stala kvôli náhrdelníku." Zdvihla hlavu. „Hradová dcéra povedala Melisse, že Brád sa chce so mnou oženiť."

„A to má byť novinka?"

„Ani nie," pozrela si na ruky. „Čo mám povedať o celej tejto veci svojej dcére? FBI, špióni a hady v mojej posteli."

„Hady v tvojej posteli! Boli ste s Granvilom milenc!"

Škaredo naňho pozrela.

„Prepáč. Neodolal som. Súhlasím, že pravda je asi príliš krutá, ale môžeš si niečo vymyslieť. Už si so mnou strávila dosť času na to, aby si sa naučila niečo o tom, ako sa má klamať."

Eden sa usmiala. „Asi by som s tým mala zájsť k psychoterapeutovi, ale budeš mi trochu chýbať.“

„Môžem ti pripomenúť niektoré naše nádherné chvíľky," zaiskrilo mu v očiach.

„Ale choď, radšej už odíď!" Vstala a usmiala sa naňho. Keď váhal, povedala: „Ak tu stvrднеš, prezradím dcére, že si skvelý poslucháč. Navnadím ju, aby ti dopodrobna porozprávala všetky príšernosti, ktoré jej minulý týždeň spôsobil jej mužiček. Pekne detailne ti to všetko vyrozpráva.“

Povzdychol si. „Keby aj v živote boli rozhodcovia ako v športe, okamžite by ťa vylúčili z hry.“

„Nie, nevylúčili, vyhrala by som!"

Usmial sa na ňu. „Áno. Viem, že by si zvíťazila. Dobre, takže už musím ísť. Už kvôli mne roztáčajú vrtuľu.“

„Pozri, ja..."

„Ak ešte raz povieš, že to bolo zábavné, tak ťa..." Zmlkol, pozrel jej do očí a v tom okamihu v ňom spoznala ozajstného muža, nie chlapíka, čo neustále vtipkuje a všetko mu je smiešne a neustále klame o svojom pravom ja, jednoducho *skutočného* muža. V očiach mal bolesť a túžbu po živote, aký mu nebol dopriaty. No táto ilúzia sa rozplynula tak bleskovo, ako sa jej zjavila. „Želám tebe aj Granvillovi len to najlepšie v živote. Pošleš mi pozvánku na svadbu?"

„Prišiel by si?"

„Slzami zmáčať tvoje svadobné šaty? Nie, ďakujem.“

Zasmiala sa.

„Pošlem ti svadobný dar." Siahol do vrečka a pod sok papiera. „Tu máš číslo na môj mobil. Majú ho ľudia na celom svete.“

Pozrela na papier. „Predpokladám, že ho má tvoj raz si ho dal mne a kto je ten tretí?"

„Samozrejme, že moja mama," odvetil a venoval jej zvodný úškrn. Potom schytil svoju cestovnú vojenskú božkal ju na líce a vyšiel z izby.

Keď odišiel, Eden si sadla na posteľ a pozrela na papierik. Prečo jej dal číslo svojho mobilného telefónu? Prečo nie svoju adresu?

„Lebo telefonovanie je najrýchlejší spôsob spojenie, preto," zašepkala. „Keď mu zavolám, príde čo najrýchlejšie.“

Pozrela na zatvorené dvere a nepochybovala, že Jared McBride ju opäť oklamal. Nevedela presne, v čom, ale vedela, že klamal. A bola si celkom istá, že sa od nej priveľmi nevzdiali.

KAPITOLA 19

„Stuart!" Eden ho zúfalým hlasom žiadala do telefónu, „prosím- ťa, zavolaj Melisse. Prosím." Bola to už tretia správa, ktorú mu nechala na odkazovači za uplynulú hodinu. Už si ani nepamätala, koľko odkazov mu nechala za ostatné dva dni.

V ten večer, keď odišiel McBride - zdá sa, že odteraz takto merala čas -, začala vyvolávať Stuartovi. Keď sa Melissa zobudila z popoludňajšieho spánku, už bol všade pokoj. Všetci agenti FBI na čele s McBrideom odleteli vrtuľníkom a dom sa ponoril do ticha. Keď Melissa zišla dolu po schodoch, Eden sa musela znovu vžiť do role „maminy". Snažila sa zachovať pokoj a neľutovať, že zrazu musí dať zbohom femme fatale, ktorú obľetujú dvaja úchvatní muži.

Eden dvakrát prerušila Melissine neutíchajúce ponosy, aký má skazený život a pokúsila sa rozumne jej niečo vysvetliť. Ale to nebolo možné. Vyťahovanie minulosti sa pokladalo za „hrabanie v smetnom koši duše" - alebo niečo podobné. „Mama," vravela jej netrpezlivo

Melissa, „musíš sa zaoberať tým, čo sa deje tu a teraz, nie vecami, ktoré sa stali pred sto rokmi.“ Podľa Melissinej modernej filozofie to znamenalo, že Eden mala zakázané používať vety ako „Keď som ja bola v tvojom veku..." alebo „Keď som ja bola tehotná..." Ale Melissa smela veselo rozprávať o svojej minulosti. Vyčítala Eden, že ju ako dieťa „opúšťala" a nechávala v škôlke. „Nechcem, aby aj s mojím dieťaťom zaobchádzali ako so mnou," vyjadrila sa Melissa. „Chcem, aby moje dieťa malo otca. Žiadam tak veľa? Veľmi dobre si pamätám, ako osamelo som sa cítila v detstve. Mávala som obdobia, keď som sa cítila, akoby som nemala matku ani otca."

Eden sa snažila tváriť sa súciteľne, no nebolo to ľahké. Chcela sa brániť a zdôrazniť, že robila, čo mohla. A, samozrejme, chcela Melisse vysvetliť, že nemá ani len hmlistú predstavu o tom, čo znamená „mať ťažké detstvo". A takisto sa chcela obhájiť a pripomenúť soboty, keď sa spolu hrávali celý deň. A čo tie noci, keď do polnoci vyvárať zdravé jedlá na celý týždeň dopredu, aby jej dcéra jedla niečo iné ako decká, ktoré žili na vyprázaných kuracích nugetoch z rýchleho občerstvenia. Melissa do troch rokov vôbec nevedela, čo sú to zemiakové hranolčky. A tak by mohla pokračovať donekonečna. Zdalo sa, že Melissa pozabúdala množstvo príjemných zážitkov zo svojho detstva.

Eden vedela, že ak sa začne obhajovať, Melissu tým len nahnevá, a čo by z toho obidve mali? Jej dcéra bola momentálne na smrť vystrašená z toho, že onedlho porodí dieťaťko a bála sa aj, že jej manžel za ňou nepríde. Možno Melissa opustila Stuarta preto, že si chcela naposledy zahrať rolu romantickej hrdinky. Jednoducho sa rozhodla ujsť a prinútiť svojho hrdinu vydať sa v jej stopách. Zdá sa, že sa jej to celkom nepodarilo. Na obzore širokoďaleko nijaký princ na bielom koni - či na striebornom Audi. Ani len nezavolať.

Ako plynuli minúty, Melissa bola čoraz nepokojnejšia a náchylnejšia uveriť, že urobila jedinou správnu vec. Bojovala predsa za svoje dieťa, či nie? Azda mu nedopraje len to najlepšie v živote? Predsa by nechcela, aby aj jej dieťa vyrastalo také osamelé ako jeho mama?

Eden sa veľmi ťažko počúvalo, z čoho všetkého ju dcéra obviňuje, no ovládla sa. Zakaždým, keď v nej vzkypela krv, sa pozrela na Melissino veľké brucho a povedala si, že jej dcéra sa ešte musí o živote veľa naučiť. Melissa vyrukovala s rôznymi historkami o zlých matkách. Videla napríklad, ako v obchode hulákajú na svoje ratolesti. „Keby tie ženské venovali svojim deťom trochu času a snažili sa ich pochopiť," rečnila, „keby ich len chvíľku počúvali." To bola, samozrejme, výčitka adresovaná Eden, ktorá vraj nechápala svoju dcéru a nepočúvala, čo má na srdci. Melissa bude však určite venovať svojmu dieťaťu všetku svoju pozornosť.

Eden sa otočila, aby skryla úsmev. Chcela nahlas povedať - veď počkaj, kým ti to malé povie: „Nebudem, nechcem, a ty ma neprinútiš!" a všetky tvoje tajomstvá vytára celému svetu. Eden nikdy nezabudne, ako sa raz pastor v kostole opýtal prítomných, či je medzi nimi niekto, za koho sa treba nahlas pomodliť. Trojročná Melissa zreteľne a nahlas vyhlásila, že jej mamička potrebuje ich modlitby, lebo bola znásilnená. Malá síce nevedela, čo slovo „znásilnená" znamená, ale začula, ako si to ľudia šepkajú medzi sebou, keď si myslia, že ich nepočuje. Melissa vedela len to, že mamičke niekto ublížil a chcela, aby jej pánboh pomohol.

Len počkaj, myslela si v duchu Eden. Nebolo síce od nej pekné, že sa takto zastrájala vlastnej dcére, no presne to cítila pri každom slove Melissiných ponôš.

Neskoro večer Eden prvý raz v živote volala Stuartovi s úmyslom úprimne sa s ním porozprávať. Možno im pomôže vyriešiť ich problémy. Nevedela síce ako, ale chcela sa o to aspoň pokúsiť. Už oľutovala každú nepeknú myšlienku, ktorú kedy venovala svojmu zaťovi. Bola dokonca ochotná podlizovať sa mu. Pekne sa Stuartovi ospravedlní, povie mu, že

ho zle odhadla a zalichotí mu, že je tým najlepším zaťom pod slnkom.

Ale nedovolala sa a Stuart nereagoval ani na nasledujúce štyri telefonáty. Volala mu na druhý deň ráno o šiestej, ale stále nič. O niečo neskôr chcela dokonca zavolať domovníkovi v ich dome v New Yorku. Vtedy ju už Melissine žalospevy a plačlivé výčitky natoľko vyčerpávali, že by Stuartovi aj zaplatila, aby prišiel a odviezol si manželku. V duchu si pomyslela, čo by jej asi odvetil, keby mu povedala, že mu dá falošný zaŕirový náhrdelník? Alebo naňho prepíše byt? A čo keby im pravidelne platila nájomné?

Ale Stuart sa vôbec neozval a domovník jej povedal, že vrátnik pred dvomi dňami pomáhal Stuartovi s dvoma veľkými kuframi do taxíka. Eden zložila slúchadlo a okamžite išla za dcérou. Melissa ležala v McBrideovej izbe - vlastne nie, bola v Edeninej hosťovskej - a jedla želatínové cukríky máčané v čokoláde. Na zemi sa povalovali hnedé papieriky ako špinavé snehové vločky.

„Stuart bol doma, keď si odchádzala?“

Melissa udivene vzhladla. „Nie. Odletel na služobnú cestu do Los Angeles.“

„Ako dlho tam bude?“ opýtala sa Eden a snažila sa ovládať.

„Týždeň.“

„Chceš mi povedať, že Stuart možno ani len netuší, že si ho opustila?“

Melissa sa snažila prevaliť nabok, ale kvôli veľkému bruchu musela ostať ležať na chrbte. „Mama, ty si ma nepočúvala? Neopustila som Stuarta. Len som chcela uniknúť pred nemožnou situáciou. Vie, že nie som doma. Vždy mi voláva z každého hotela, v ktorom sa ocitne, takže ak nezodvihnem telefón, dovŕtí sa, že som od neho odišla. Lepšie povedané, že som odišla z domu. Vieš čo, mama? Mne sa tu v Arundeli fakt veľmi páči. Čerstvý vzduch. Príroda. Voda. Páči sa mi tento veľký starý dom. Mali by sme sa so Stuartom k tebe nasťahovať. No nebolo by to úžasné? Celý deň by si mohla tráviť so svojím vnúčaťom. Páčilo by sa ti to?“

Eden onemela od úžasu a radšej nepovedala ani slovo -lebo by asi začala vrieskať a už by nikdy neprestala. Tichučko za sebou zavrela dvere a znovu sa pokúsila spojiť so Stuartom. To si nepreberal odkazy? Nie, asi nie. Myslel si, že jeho žena je doma a preberá mu odkazy tam. Aha! A čo ak sa Melisse začnú pôrodné bolesti? Stuart jej určite nechcel číslo, na ktorom ho môže zastihnúť.

Eden chcela ísť za Melissou a opýtať sa jej na to, ale zarazila sa. Veľmi dobre vedela, že dcéra by jej to číslo nikdy nedala. Bola už taká zúfalá, že sa ani nehanbila, keď začala vlastnej dcére prekuŕávať kabelku, no nič v nej nenašla.

Eden vošla do kuchyne, naliala si plný pohár vína a vzápätí si ho vyniesla von aj s fľašou. Ešte stále bolo chladno, striasla sa od zimy. Ako sa život môže v okamihu úplne zmeniť, pomyslela si v duchu. Pred pár týždňami ešte bývala s dcérou a nemenila by ani za nič. Keby nemala výhrady voči zaťovi, bola by celkom šťastná a spokojná. Teraz sa za to hanbila, no keby jej vtedy niekto oznámil, že Stuarta prešiel vlak, v kútiku duše by sa tajne potešila. Svoju dcéru a vnúčaťko by mala iba pre seba.

A zrazu je všetko inak. Teraz prežíva dospelácke zážitky, napríklad... Napríklad váľanie v blate s pekným mužom. A prácu na zaujímavom projekte s dvomi mužmi. Pomyslela si na tú noc, keď spolu s Bradom a McBrideom -Jaredom - našli náhrdelník. Bolo to vzrušujúce a desivé zároveň. A v centre diania bola ona s dvomi mužmi. S dvomi. Dvaja fešní chlapi sa na ňu dívali, akoby ona bola tá, po ktorej celý život túžili. Veru, bolo to naozaj vzrušujúce aj desivé.

Ale teraz bola opäť sama. Sedela opustená vo svojej záhrade a osamelo popíjala víno. Vo svite mesiaca videla svoj rozkošný červený nákladiačik. Na korbe ešte bolo veľa rôznych druhov záhradníckeho náradia. Istotne je jednoduchšie kopať lopatou z nehrdzavejúcej ocele

ako so starou vyštrbenou hrdzavou haraburdou. Rada by to vyskúšala. Vedľa auta, na tehľami dláždenom dvore, na ňu čakalo množstvo sadeničiek, ktoré sa dožadovali kyprej pôdy. Trvalky a letničky v malých kvetináčoch, cibulky a hlúzy v igelitových obaloch. Spolu s Jaredom preložili stromčeky s odhalenými koreňmi do vedier s vodou, kde musia vyčkáť, kým budú zasadené. Malo to byť dnes, pomyslela si trpká Eden, no po celý deň nebola schopná ísť do záhrady a pustiť sa do práce.

Dopila víno a ešte si naliala za ďalší pohár. A teraz sa tu hádam pekne sama opije? „Patetická Palmerová," zašomrala si popod nos.

Vedela, že si bude musieť všetko dôkladne naplánovať. Čo ak si Stuart vypočul jej odkazy, ale jednoducho sa už nechce k Melisse vrátiť? Ak je to naozaj tak, Eden sa čoskoro stane babičkou na plný úväzok. Keď si pomyslela na vymieňanie plienok, nácvik cikania do nočníka a bábätkovské kasičky, dala si poriadny dúšok vína a zlostila sa, že si nevzala so sebou aj mobilný telefón, aby mohla opäť zavolať Stuartovi. Bolo by príliš zložité obvolávať všetky hotely v Los Angeles a vypytovať sa, či sa tam náhodou nebytoval?

Plán, pomyslela si. Musím si vypracovať podrobný plán. Teraz, keď sa už skončila tá komédia s náhrdelníkom a so špiónom, ktorý prehltol jej meno, musela začať myslieť na budúcnosť. Pokazila si to u Brada? Keď ju Melissa polievala hadicou, úkosom hľadela na Bradove smutné oči a túžila podísť k nemu, no zabránili jej v tom materinské povinnosti.

Eden dopila druhý pohár a povedala si dosť. Bolo by skvelé, keby sa mohla opiť tak, že by si nespomenula na udalosti posledných pár dní, no neurobila tak. Brád a Jared. Obaja jej veľmi chýbali. Jared bol dočasný... Čo? Priateľ? Áno, spriatelila sa s Jaredom McBrideom.

A Brád... Chcela, aby bol niečím viac. Keď vstala, trochu sa jej zatočila hlava, no zhlboka vdýchla studený čerstvý vzduch a podarilo sa jej vyjsť po schodoch do domu. Zajtra pôjde pekne za Bradom a poprosí ho, nech jej odpustí. Napriek tomu, čo tvrdila Jaredovi, vedela, že mu nebude môcť povedať pravdu. „No, vieš," povie mu, „požiadala som McBridea, aby sme predstierali, že ja som priekupníčka s drogami a pokúšala som sa ujsť, takže ma musel zadržať. Preto sa na mňa zvalil a pritlačil ma k zemi. A keď som mu prikázala: roztlač ma, začal tlačiť mňa, a nie auto. Vlastne to bola dosť humorná situácia. A hodila som doňho za hrst' blata, lebo..." Ani po dvoch pohároch vína to neznelo tak vierohodne, aby jej odpustil.

Keď sa vliekla hore schodmi, rozhodla sa, že predsa vyhladá Brada a porozpráva sa s ním. A bude aj klamať, ak to inak nepôjde. Keď prišla až k posteli, zvalila sa do nej v šatách dolu tvárou a o chvíľu tvrdo zaspala.

Vonku niekto tichým, takmer nečujným hlasom ohlásil do vysielacky: „Sledovaný subjekt sa uložil na noc. Prepínam." Usmial sa popod fúzy, vložil si vysielacku do vrečka a oprel sa o podperu popínavej ruže. Boli to jeho posledné slová. Hrdlo mu zovrel zatiahnutý povraz.

„Nie," povedal chladne Bill, „nehodláme ťa znovu poveriť vyšetrovaním tohto prípadu. To, že sa ťa takto dotkla smrť službukonajúceho agenta, mi dáva za pravdu, že si celú vec pripúšťáš k telu viac, ako by si mal. Nie si schopný nestranne sa rozhodovať."

„Ak tým myslíš, že zabijem každého, kto sa pokúsi ublížiť nevinnej osobe, tak máš úplnú pravdu."

Bili si položil ruky na ploché brucho a pozrel na Jareda, ktorý chodil hore-dolu po miestnosti. „Nechceš si sadnúť a prestať vyvádzať? O tvoju priateľku je veľmi dobre postarané."

Jared si sadol, ale neprestal na Billa škaredo zazeráť. „Minulú noc zabili agenta priamo pred jej dverami. Tomuto hovoríš dobrá starostlivosť?"

„Tomuto hovorím, že sme ju podozrievali právom. Tá ženská je napojená na medzinárodnú špiónážnu sieť. Niečo vie, ale ty si nebol schopný zistiť, čo vlastne vie. Hlavná

vec, že si zistil, že sa rada prechádza po pláži a chutia jej - čo to bolo?" Pozrel sa na štós papierov pred sebou. „Želatínky. Nápoj lásky, či ako si to nazval, no nezistil si, čo *vie*." Bili sa naklonil ponad písací stôl a opätovoľ Jaredov vražedný pohľad. „Ale odkedy si od nej odišiel, všeličo si si pozisťoval, nemám pravdu?"

„Hrabal si sa v mojich súkromných e-mailoch a odpočúval si mi telefonáty?" opýtal sa Jared a zhnusené nadvihol obočie.

„Samozrejme. Tak čo si zistil?"

Jared vstal, pokúšal sa nechodiť hore-dolu, no nevedel vydržať sedieť na stoličke. Keď sa dozvedel, že zabili agenta v blízkosti Eden a jej dcéry, pomyslel si, že sa osobne vydá na vražednú výpravu po stopách zabijakov. Chcel zhromaždiť chlapov, po zuby ich vyzbrojiť, posadiť do lietadla a pristáť rovno v Arundeli a začať zabíjať... To bol ten problém. Ešte stále nevedeli, kto má prsty v celej tejto veci, ktorá sa im úplne vymkla spod kontroly. Zomreli dvaja agenti a nik nevedel, prečo. Vedeli len, že všetky udalosti sa odohrali v blízkosti Eden Palmerovej a možno sa týkali aj jej starobylého sídla. S veľkým sebazaprením súhlasil, že ho odvolajú z aktívnej účasti na tomto prípade a poskytnú tak Eden Palmerovej pocit, že ju už nik nesleduje. Ale *sledovali* ju. Kamery boli ešte stále aktívne a okolo domu hliadkovali agenti. Všetko, čo urobila či povedala, hneď zaznamenali a okamžite hlásili. Jared si celé hodiny prezeral niektoré pásky, počúval nahrávky a čítal podrobné správy. Dospel však akurát k tomu, že keby tam bol, tak by jej uľnukanej dcére povedal, čo si o nej myslí.

Bili naňho ešte stále hľadel a čakal, čo mu odpovie. To, že Bili nepoznal presný obsah Jaredovej súkromnej elektronickej korešpondencie a telefonátov, ho veľmi uspokojovalo. Kódy, ktorými zablokoval svoj mobil a počítač, teda predsa fungujú.

„Zisťoval si niečo v Ohio," skúšal Bill.

„Hej, preveroval som si istého Waltera K. Runkela."

„Skúsím hádať. Je to otec našej uľnukanej dcéry?"

Jaredovi sa skrivilí pery do nervózneho úškl'abku. Zdá sa, že Bili videl niektoré pásky. „Presne tak. Eden vravela, že bol hlavným diakonom v ich kostole, takže som sa v tom trochu povíťal a vybavil som zopár telefonátov, aby som zistil, ako sa volá."

„No a?"

„Asi štyri roky po tom, ako Eden vykopli vlastní rodičia, sa vo farnosti odohral obrovský škandál. Chlapa, ktorý vtedy znásilnil Eden, prichytili s ďalším maloletým dievčaťom."

„Aj tú znásilnil?"

„Nie. Zdá sa, že s ním spala dobrovoľne. Spôsobilo to mimoriadny rozruch a padli mnohé obvinenia, no nikto naňho nepodal trestné oznámenie a nikdy ho nezatkli. Runkel sa s ňou na nejaký čas rozišiel a vrátil sa k svojej žene a deťom. Keď však dievčinka dosiahla vek, keď už bol styk beztrestný, znovu sa dali dokopy. Jeho manželka zbalila decká a odst'ahovala sa do Kalifornie. Keď ich rozviedli, okamžite sa s tým dievčaťom oženil. Vtedy bola už v siedmom mesiaci."

„Myslíš, že Eden o tom všetkom vie?"

„Nevie vôbec nič. Dáva si pozor, aby sa o ňom nič nedozvedela. Keď odišla zo svojho rodného mesta, odišla odtiaľ navždy."

„Takže Runkel teraz žije s tou dievčinou? A koľko má ona teraz rokov?"

„Keď oslávila dvadsiatku, opustil ju. Vzala dieťa a vrátila sa k rodičom."

Bili ticho zapískal. „A on je teraz kde?"

„Pracuje v obchode s kobercami. Ostal žiť v tom mestečku a rodičia pred ním zamykajú svoje dcéry. A už nie je aktívnym členom cirkvi."

„A čo rodičia slečny Palmerovej?"

„Obaja už zomreli."

Bili sa pozrel na spisy na svojom písacom stole. „Však si nemyslíš, že tento Runkel by mohol mať niečo spoločné s tým, čo sa tu stalo? Možno chce Palmerovú vydierať. Som si istý, že by bola ochotná zaplatiť mu, aby nechal na pokoji jej dcéru a vnúča.”

„Aj ja som na to myslel, no on už celé roky nevystřčil päty z toho mesta a preveroval som aj jeho telefonáty. Nikdy nevolal do Severnej Karolíny. Nemyslím si, že vie niečo o Eden, asi ani netuší, že má dcéru.”

Bili sa na chvíľu zahľadel na Jareda. „Čo chceš proti nemu podniknúť?”

„Okrem tej veci s Eden asi nespáchal nič, za čo by ho mohli odsúdiť. Alebo len nikto o ničom nevie.”

„Máme záznamy o nejakých nevyriešených znásilneniach v tom okolí?” opýtal sa Bili a nadvihol obočie.

„Až tri prípady,” povedal Jared s miernym úškrnom. „Preveroval som si ich a myslím, že ich mohol spáchať on.”

„Zaistili nejaké vzorky DNA?”

„Áno.” Bili a Jared si vymenili pohľady a obaja naraz prikývli. Aj keď Eden asi nebude ochotná svedčiť na súde, možno tie ostatné obete túžia po spravodlivosti.

„Pusti sa do toho,” povzbudil ho Bili.

„Už sa stalo.”

„Máme ešte niečo?” spýtal sa Bili.

„Prečo si mi nepovedal, že Tess Brewsterová nikdy v živote nedržala v ruke štetec?”

„Vedel som, že to zistíš aj sám. Okrem toho, keď sa obšmietaš okolo Eden Palmerovej, nevnímaš nič iné. Len ju.”

Jared mu pohľadom naznačil, nech radšej nepokračuje. „Čo o tom ešte vieš?”

„Len to, že Tess určite nenamalovala tie obrazy. Ale odniesla ich dať zarámovať.”

Jared sa posadil. „Odkiaľ mala akvarely? Myslíš, že ich od niekoho kúpila? Možno sa jej len náhodou pošťastil tento úlovok, mohla ich kúpiť od niekoho, kto predával zbytočnosti po vypratání garáže a dala ich zarámovať. Možno si ich chcela zavesiť do bytu.”

„Ona vlastnila nejaký byt? Myslel som si, že prespávala v robote. Spolu s tebou.”

Jared sa usmial a po prvý raz v priebehu týchto dní sa upokojil. „Tak ako my všetci. Ako znie tvoja teória o tých maľbách?”

„Myslím, že Tess ich chcela ukryť niekam, kde by nikomu nenapadlo hľadať ich.”

„Ach, jasné, skryla ich tak, že boli vlastne všetkým na očiach. Vzala ich do ramárstva a nechala ich tam s tým, že si ich neskôr vyzdvihne.”

„Nie, lebo nám poslala reklamačný lístok.” Bili podal Jaredovi zložený papierik ponad stôl.

„Mal si ho k dispozícii, ale neukázal si mi ho?!”

„Nevedel som, že ho máme. Bol niekde medzi jej správami.”

Jared naňho spýtavo pozrel. Naozaj vravel pravdu a prehliadli niečo takéto dôležité? Bud' nepovedal celkom všetko, alebo klamal, až sa hory zelenali.

Bill sa vyhýbal priamemu pohľadu do Jaredových očí. „Chcem, aby si nechal tento prípad na pokoji,” povedal tichým hlasom. „Dvaja agenti prišli o život a my ešte stále nič nevieme.”

Jared sa usmial na svojho šéfa a priateľa. „Bojíš sa, že aj ja budem voňať fialky odspodu?”

„To je moje vrúcne pranie,” prehodil Bili, ale tváril sa veľmi vážne.

„Čo robíte na jej ochranu?” opýtal sa Jared.

„Len sa ju pokúšame sledovať, to je všetko. Nemá ani potuchy o tom, že minulú noc pred jej domom zavraždili agenta. Teraz je zaujatá tým, že zháňa svojho zaťa, aby si odviezol domov manželku.”

„A kde je teda jej zať?”

„Je zaneprázdnený," odvetil Bill.

„Aha. Postarali ste sa mu o zábavu, takže nemá čas ísť po svoju manželku. Snažíte sa predhodiť kvalitnú návnadu, hádam správne? Vrahovi mávate rovno pred nosom nevinnou ženou, takže vám vôbec nevadí, keď vystavíte smrteľnému nebezpečenstvu aj jej dcéru?"

„Keby si bol schopný dostať z nej, čo vie, nič sa nemuselo stať," odvrkol Bili.

„Ona *nič* nevie," vypálil naňho Jared. „Nič, kvôli čomu by nejaký špión hltal papierik s jej menom."

„No dobre, možno. Nie som o tom presvedčený." Začal sa hrabať v papieroch na stole, čím chcel naznačiť, že čas na rozhovor už vypršal. „Ak sa ti podarí zistiť niečo nové, ozvi sa."

„Iste, jasné," odvetil Jared, keď odchádzal z kancelárie. Za dverami sa oprel o stenu a na chvíľu sa zamyslel. Musí zistiť, kto mal oval tie akvarely Edeninho starobylého domu. Musí... Dopekla, musí zariadiť tisíc vecí. Vrátil sa do svojej kancelárie a povedal sekretárke, že sa necíti dobre. Má záchvat črevnej chrípky kombinovaný s bubonickým morom a predpokladá, že asi tak týždeň či dva nebude môcť chodiť do práce.

Sekretárka mu venovala sprisahanecký úsmev. „Mám zavolať vašej mame, aby vedela, kde ste, ak sa ocitnete na pohotovosti?"

„Jasnačka," uškrnul sa Jared, potom schmatol niekoľko strelných zbraní a odišiel.

Na druhý deň Eden pozbierala všetku svoju odvahu, pekne sa obliekla a upravila a namierila si to do kancelárie v Kráľovnej Anne. Tápala medzi strachom a odvahou. Čo ak sa s ňou Brád nechce stretnúť? Čo ak ju vykáže z kancelárie s tým, že ju už nikdy v živote nechce ani vidieť? Vzápätí si však v duchu vravela, že je trápna. Sú predsa dospelí. Sotva sa s Bradom poznali, takže si nemôže na ňu činiť žiadne nároky a nemá právo niečo od nej vyžadovať. Vzápätí však klesala na duchu, keď si spomenula, čo jej vravela Minnie o Bradovej bývalej manželke a jej nevere. „Ja predsa nie som jeho manželka!" vyhrkla nahlas, keď zabočila na širokú cestu k budove klubu. „A nebola som mu neverná."

Dnes ráno bola na tom Melissa dosť zle. Zdalo sa, akoby cez noc prišla o všetku svoju bojovnosť. Prestala sa ponosovať a opakovať mame, že má právo postaviť sa proti Stuartovi. Namiesto toho sa babrala vo svojich obilných vložkách a vyhlásila, že Stuart veľmi tvrdo pracuje, aby jej i bábätku zabezpečil domov.

Edenin materský inštinkt jej našepkával, aby zostala doma a držala Melissu za ruku. Keď bola ešte malá, Eden vždy vymieškala z práce, len čo sa jej dcéra necítila dobre - a preto prišla o každé svoje zamestnanie. „Ste vynikajúca pracovníčka," vraveli jej zamestnávateľia, „ale máte príliš veľa vymieškaných dní, takže vás, bohužiaľ, musíme prepustiť."

Melissa sa prehŕňala v miske a pozerala na mamu presne tým istým pohľadom, ako keď bola malá. Ale Eden si premerala pohľadom dcéru v pokročilom štádiu tehotenstva a prehlásila: „Odchádzam. Melissa, srdiečko, máš moje číslo na mobil, číslo lekára aj do nemocnice. Keby niečo, ozvi sa."

„A čo ak mi začnú pôrodné bolesti?" Melissa zoskočila z barovej stoličky, až zarinčali tanieri.

„Ved' ti ešte ani len nekleslo brucho," vravela Eden, obliekajúc si dlhý sveter. „Do pôrodu máš ešte minimálne šesť týždňov. Prečo si nedopraješ príjemný kúpeľ a nepozrieš si v telke nejaké filmy? Vrátim sa poobede a prinesiem rybu. Zabalíme ju do papierových vreciek a upečieme si ju, ako keď si bola malá."

„Ale, mami..." začala Melissa.

„Ničoho sa neboj," upokojila ju Eden, pobožkala ju na líce a vybehla von.

Keď zabočila na parkovisko pri Kráľovnej Anne, srdce jej bilo ako zvon. Je Brád veľmi nahneváný? A ako prejavuje hnev? Kričí? Nie, to sa mu nepodobá. Chlad? Jednoducho si udržiava odstup a neprerečie s dotýčným už ani slovo? Takto sa k nej bude odteraz správať?

Eden určite mala srdce až kdesi v hrdle, keď vošla do kancelárie v Kráľovnej Anne. Keď prechádzala popri jeho právnickej kancelárii v centre mesta, všimla si, že tam nemá auto. Rozhodla sa ísť do Kráľovnej Anny, a ak nebude ani tam, pôjde za ním domov.

Zaklopala na dvere jeho kancelárie, no nik sa neozval. Keď stisla kľučku, zistila, že je zamknuté.

Cítila na sebe niečí pohľad. Otočila sa a nazrela do kancelárie, v ktorej sedávala Minnie. Mladá žena na ňu nenávisťne zazerala. No keď sa Eden na ňu pozrela, Minnie odvrátila hlavu. Eden sa nenechala odradiť. „Minnie!“ začala srdečne. „Ako sa máš?“

Minnie stála za písacím stolom a venovala Eden taký chladný pohľad, že mala chuť vziať nohy na plecía.

„Niečo nie je v poriadku?“ Eden sa takmer zlomil hlas. Bude sa aj Brád takto správať, keď sa s ním stretne?

„Čo má byť v poriadku?“ ozvala sa Minnie tichým, ale vražedným hlasom. „Válali ste sa nahá v blate s *mojím* priateľom, a ešte sa ma opýtate, či je všetko v poriadku?“

„S vaším priateľom?“ začala jej opäť vykať aj Eden a vytreštila na ňu oči.

„Myslíte si, že *vám* patrí. Myslíte si, že *vám* patrí všetko?“

Eden sa zatočila hlava. Zhlboka sa nadýchla. „Minnie, myslím si, že Jared McBride patrí len sám sebe. A nebola som nahá. Nikto nebol nahý. Malý nákladiak ostal trčať v blate, pokúšali sme sa ho roztlačiť a spadli sme. Tak to naozaj bolo.“

„Ale ja som počula niečo iné,“ povedala Minnie, otvárajúc skrinku, do ktorej šmarila spis.

„Môžem vás uistiť, že...“

„To si môžete ušetriť,“ otočila sa k nej Minnie a znovu začala na Eden zazeráť. „A ja som si myslela, že vy ste iná. Viete, čo všetko musel Brád v živote preskakať. Porozprávala som vám všetko, aby som vás varovala. Ďalšiu nevernicu po svojom boku už asi nevládne.“

„Počkajte, to si musíme vyjasniť!“ nahnevala sa Eden. Možno sa nevedela postaviť na odpor svojej tehotnej dcéry, no táto mladá žena bola iný prípad. „Po prvé, nie som ničia *manželka*, takže nazvať ma nevernicou je nehanebnosť. A po druhé, čo je medzi Bradom a mnou, ba dokonca aj to, čo sa odohralo medzi Jaredom a mnou, sa vás vôbec netýka.“

„To si predstavujete tak, že si jednoducho pridete do nášho mesta a odrazu *viete*, čo je pre každého najlepšie? No a my, ktorí máme Brada radi, sa budeme len ticho prizerať, ako niekto opäť zraní jeho city? Čo si to vôbec dovoľujete?“

„Minnie,“ povedala Eden miernejším tónom. „Nespáchala som nič, za čo by som sa musela hanbiť. Ak ma niekto podozrieva, že som urobila niečo nemravné, tak potom má sám nekalé myšlienky.“

„Domnievam sa však, že aj Brád si myslí niečo podobné.“

„Brád si myslí, že ja som ho...?“

„Brád sa nazdáva, že ste o trochu slušnejšia ako jeho manželka. Ublížili ste mu, Eden. Hlboko ste zranili jeho city. Už o pár hodín po tom, čo vás tam videl v náručí iného, nasadol do lietadla a odvtedy sme o ňom nepočuli. Viete, čo urobil? Zavolať mojej mame.“

Eden zatajila dych, keď to počula. Matka utárannej Minnie. Žena, s ktorou mal Brad kedysi ľúbostný vzťah.

„Som rada, že ste si aspoň spomenuli, kto je moja matka. Brad sa s ňou nikdy neoženil, no ona tomu odmieta uveriť. Mali by ste ju vidieť. Je v siedmom nebi od radosti, lebo si myslí, že Brad ju znovu pozve na rande. Skúšala som sa s ňou porozprávať, ale nepočúva ma. Povedala som jej, že Brád *vám* pravdepodobne odpustí a ju znovu pustí k vode. Ale je to ako hádzať hrach na stenu. A ja som medzi nimi ako medzi dvoma mlynskými kameňmi. Moja mama si želá, aby som špehovala Brada a on ma potrebuje len na to, aby som po ňom upratovala. Keby nebolo mojej dcéry, ktorá potrebuje mať nejakých príbuzných, už dávno by

som navždy odišla z tohto mesta."

„Prepáčte, Minnie," ospravedlňovala sa Eden. „Nikdy som nemala v úmysle..."

„Samozrejme, nikdy ste nemali v úmysle niekomu ublížiť. Len ste si vychutnávali, že sa okolo vás točia dvaja muži, však?"

„No tak to už stačilo!" Eden sa otočila na podpätku a odchádzala.

„Bola si pobehlica, keď si mala sedemnásť a odvtedy si sa vôbec nezmenila!"

Eden zatajila dych a otočila sa k Minnie. Tvár mladej ženy bola skrivená od hnevu, akoby to ani nebola ona. Na takúto urážku jej nemohla nič odpovedať. Radšej odišla z kancelárie.

Minnie sa zvalila na stoličku a takmer sa rozplakala. Zrada Eden Palmerovej zničila všetky jej plány do budúcnosti. Teraz sa Brád s Eden nikdy neožení. Užil si dosť klebiet, kým žila jeho prvá žena; už sa určite nepustí do podobného vzťahu. A potom tu bol ešte Jared. Minnie sa cítila, akoby ju podviedol aj on. Myslela si, že už sa medzi nimi črtá niečo pekné, no všetko to len hral. Prišiel do mesta len kvôli Eden. Minnie si nebola celkom istá, čo tu vlastne hľadá, no tušila, že to nejako súvisí s nechutnou minulosťou slečny Eden Palmerovej. A ak Jared zistí, čo potrebuje vedieť, odíde odtiaľto. Takže Minnie musí opäť začať odznova. Asi nezíska vlastnú strechu nad hlavou, ani skvelého chlapa pre seba. Namiesto toho bude naďalej upratovačkou a pravou rukou Braddona Granvilla.

Položila si hlavu do dlaní a zatúžila, aby sa aj oni cítili tak pod psa ako ona práve v tejto chvíli. Príde si do malého mesta tehotná a odvrhnutá a teraz sa okolo nej točia dokonca dvaja muži. Ešte k tomu v jej veku!

Minnie zodvihla hlavu. Čo to vtedy na večeri Eden povedala o chlapovi, ktorý ju znásilnil? Bol hlavným diakonom v ich kostole. Presne tak...

Vyskočila zo stoličky, otvorila zásuvku a vybrala odtiaľ spis Eden Palmerovej. Musela vyplniť dotazník zamestnanca a na ňom by malo byť uvedené jej rodné mesto v Ohio. Stačil krátky telefonát do miestnej knižnice v Edeninom rodisku a zistila názov „malého kamenného kostolíka," potom zavolała na faru a opýtala sa pastora, či by dokázal zistiť, kto bol diakonom v roku 1976.

„Nemusím zisťovať odpoveď, povedal pastor," lebo nie ste jediná, kto sa naňho pýta. Volá sa Walter K. Runkel."

Minnie sa ani neopýtala, kto mu ešte volal; nezaujímal ju to. „Neviete náhodou, či pán Runkel ešte žije?"

„Pracuje v obchode s kobercami. Dám vám jeho číslo?"

„Áno, prosím vás," odvetila a usmievala sa do telefónu, „ste veľmi láskavý." O chvíľu Minnie zavolała Eden domov. Podobne ako celý Arundel vedela, že teraz tam je aj Edenina tehotná dcéra.

„Vy ste Eden Palmerová?" ozvala sa Minnie úradným tónom. „Mám pre vás informáciu, o ktorú ste požiadali."

„Informáciu?" ospanlivo sa opýtala Melissa. „Nie je..."

Minnie ju prerušila. „Mám požadovanú informáciu týkajúcu sa otca jej dieťaťa."

„Jej koho...? Melissa sa pomaly preberala. „Otca? Nerozumiem. Ona predsa nevie, kto je otcom jej dieťaťa."

„Informáciu o otcovi jej dieťaťa môžem poskytnúť len slečne Palmerovej osobne. Ste slečna Palmerová?"

V telefóne nastala chvíľa váhania, no Melissa potom zmenila hlas. „Áno, som slečna Palmerová. Čakám na tú informáciu."

„Máte pero a papier, aby ste si mohli zapísať adresu a telefónne číslo?" Minnie počula, ako sa otvára zásuvka.

„Už to mám," povedala Melissa. „Môžete diktovať."

Eden nemohla zaspáť. Vyskúšala všetko, na čo si len dokázala spomenúť, no nezaspala. Voľnopredajné lieky na spanie nestáli za nič. Vypila dva poháre vína. Pozrela si vedecko-fantastický horor o obrích mravcoch, ktoré napadli mesto plné prehnane naličených ľudí, no ani potom nezaspala. A nebola ospalá ani po prečítaní jedného z rukopisov o vrahovi na spôsob Jacka Rozparovača.

Veľmi túžila zaspáť. Rada by si ľahla do postele, zatvorila oči a... Čože? Už by sa nikdy nezobudila?

Nie, to bolo príliš dramatické, no práve sa cítila, akoby sa jej život zmenil z nádherného sna na príšerný horor. To je zvláštne, pomyslela si, že ju nevyviedol z miery prekutraný a zdemolovaný dom ani nedobrovoľný pobyt v pivnici, ale teraz sa cítila naozaj úplne mizerne.

Odišla od Minnie so vztýčenou hlavou a vystretými plecami. Je v tom predsa nevinne a Minnie je strelená. Také jednoduché, no nie? Má však stopercentnú istotu, že konala správne?

Prečo sa potom cíti tak mizerne? Cestou zašla do potravín a nakúpila obľúbené potraviny svojej dcéry. Všetko dobre dopadne, vravela si v duchu Eden, keď dávala do tašky citronádu. Možno stratila Brada, no je lepšie, že sa o jeho žiarlivosti a neochote odpúšťať presvedčila skôr, než to začalo byť medzi nimi vážne. Keď si vyberala brokolicu, pomyslela si, že by možno mala súcitiť s Bradovou manželkou. Možno mala na neveru svoje dôvody.

No Eden vedela, že klame samu seba. Má dom a záhradu a možno sa k nej nasťahuje aj dcéra s vnúčaťom. To môže byť celkom zábavné... Kúpi do záhrady veľkú preliezačku zo smrekovcového dreva. Nie, radšej nie, to bude príliš nebezpečné.

Možno, že teraz bude môcť zabezpečiť dieťaťu šťastné detstvo. Žiadne škôlky a družiny, ako musela zažiť Melissa. Áno, vravela si Eden v duchu, dostanem druhú šancu. Melissa sa, samozrejme, vráti do práce a zverí malé Eden, takže bude vychovávať druhé dieťa.

Eden si už predstavovala príjemné popoludnie v záhrade so svojím vnúčikom, no do pozornosti sa jej votrela reklama na akúsi okružnú plavbu. Pekný postarší párik stál pri zábradlí výletnej lode, objímali sa a pozorovali západ slnka. Potom nasledovala scéna na tanečnom parkete a slávnostná večera s vínom. Spolu sa niečomu smiali. Na dohľad žiadne deti.

„Och!“ vyhrkla Eden. Práve držala v ruke artičoku a stisla ju tak silno, že jej ostré konce listov takmer prepichli dlaň.

Rýchlým žmurkaním sa snažila potlačiť slzy sebaľútosti. Dokončila nákup potravín a odviezla sa domov.

Melissa sedela v obývačke a keď ju zbadala, mala taký nahnevaný výraz, že Eden skoro zamrelo srdce. No o chvíľu sa hnev stratil a vystriedala ho predstieraná veselosť, ktorú Eden pokladala takmer za ešte horšiu.

„Priniesla si rybu?“ opýtala sa Melissa a už sa jej dvíhala z kresla.

„Áno,“ umiernené odvetila Eden. „Melissa, stalo sa niečo?“

„Vôbec nič. Pripravíme spolu večeru? Ako sme to robievali, keď som bola malá?“ Rozprávala takým tónom, že Eden z toho vstávali vlasy dupkom. Položila Melisse ruku na plece. „Stalo sa ti niečo?“

„Nič!“ odsekla a uhla sa, tak, aby sa jej matka nemohla dotknúť.

Eden chcela donútiť svoju dcéru rozprávať, no nevedela sa odhodlať. Veľmi dobre vedela, že čokoľvek sa dcére prihodí, pripíše na matkin účet. „Zase to bude moja vina,“ zašepkala Eden.

„Povedala si niečo, mama?“ spýtala sa Melissa mrazivým tónom.

Eden si uvedomila, že momentálne nezvládne ďalšie obvinenia. Ešte stále ju prenasledovali hanlivé slová, ktoré jej šplechla do tváre Minnie.

Večerali v napätej atmosfére, konverzácia viazla. Melissa až dvakrát zaútočila na Eden pohľadom plným hnevu - alebo sa azda v jej očiach zračila nenávisť?

Okamžite po večeri odišla Melissa do svojej izby a zavrela za sebou dvere. Eden pomaly upratovala kuchyňu a snažila sa pritom radšej nerozmýšľať, potom odišla do svojej izby a pokúšala sa korigovať rukopis. No nevedela sa sústrediť na to, čo číta. Namiesto toho sa v duchu spytovala samej seba, čo teraz? Stuart sa tu nikdy neukáže a nevezme si domov svoju ženu? Ak to naozaj neurobí, Melissa bude aj z toho obviňovať Eden? „Keby si len bola bývala k nemu milšia," akoby ju už počula. „Keby si len..." Musí sa každá matka zmieriť s tým, že je obviňovaná za všetko zlé, čo sa prihodí jej dieťaťu?

O druhej v noci bola Eden ešte stále hore a pokúšala sa nemyslieť na budúcnosť. Čo by mala teraz urobiť? Ako si vybrať to najlepšie z toho, čo jej život momentálne ponúka?

O pol tretej vstala, natiahla si džinsy a tričko a po špičkách zišla dolu schodmi. Ak si dá niečo na jedenie, možno ľahšie zaspí. Alebo... *Zarazila* sa, keď pozrela z okna a zbadala malinké svetielko. Ako špička cigarety či svetlo maličkej baterky. Nech to bolo čokoľvek, nemalo to tam čo hľadať.

Mobil mala na nabíjačke na pulte v kuchyni. Naprogramovala si Jaredovo číslo už predtým. Má mu zavolať? Asi je už späť vo Washingtone, pomyslela si. Určite je od nej veľmi ďaleko. Určite... Schmatla mobil a stláčala tlačidlá, aby si to nerozmyslela.

Zodvihol hneď po prvom zazvonení, no neozval sa.

„Niekoľko je u mňa pred domom," zašepkala Eden.

„Viem. To som ja," ozval sa Jaredov hlas. „Videl som, že ešte svietiš. Ak sa chceš porozprávať, som ti k dispozícii."

Eden nerozmýšľala nad tým, čo robí. Zaklapla mobilný telefón a vybehla z domu von do tmavej noci. Utekala cez záhon s bylinkami smerom k ovocnému sadu. Nevedela síce, o čom sa s ním chce rozprávať, no už len myšlienka na to, že vonku je niekto, s kým môže hovoriť, ju privádzala do vytrženia. „Kde si?" zašepkala do noci a vzápätí pocítila na ramene jemný dotyk. Otočila sa a pred ňou stál Jared McBride.

„Čo sa stalo?" opýtal sa a tvár mal ako predtým: ustarostenú a pripravenú vypočuť si ju.

„Ja..." začala Eden a chcela si s ním niekde sadnúť a porozprávať mu o svojich problémoch, ako sa spolu rozprávajú dospelí ľudia. No keď sa naňho pozrela, podlomili sa jej kolená. Keby ju Jared nechtyl do náručia, odpadla by rovno na zem.

„Hej, hej," tíšil ju nežným hlasom, pritiahol si ju k sebe, zovrel ju tuho do náručia a hladkal jej vlasy. „Čo sa ti stalo? Niekto ti ublížil?"

„Nie," vzlykla a rozplakala sa. „Áno, ja...ja..." „Ššš," upokojoval ju a tuhšie ju objal. Potom sa zohol, podložil jej ruku pod kolená a vzal ju na ruky.

Eden mu klesla do náručia, nevládna a "bezmocná. Ešte nikdy v živote sa nikomu tak nepoddala. Keď bola tehotná tínedžerka, bojovala sama so sebou, plná vzdoru. Chcela zvíťaziť nad osudom za každých okolností. Pre dieťa, ktoré nosila pod srdcom, bola schopná urobiť hocičo.

No teraz už nebojovala. Vytryskli jej z očí slzy, ktoré celé tie roky schovávala hlboko vo svojej zranenej duši. Niesol ju cez trávnik a ona sa mu chúlila v náručí a plakala tak usedavo, až sa celá triasla.

Po chvíli Jared zastal a položil ju na niečo mäkké, no ruky mal ešte stále okolo jej krku. Chcela prestať plakať, no nemohla.

Prisadol si k nej, ešte stále ju objímal, vytiahol vreckovku a utieral jej z tváre slzy.

„Úplne sa tu pred tebou znemožňujem," podarilo sa jej vysloviť.

„Porozprávaj mi, čo sa stalo," nevšímal si jej poznámku.

„Len to, že... Myslím..." vzlykajúc sa od neho trochu odtiahla a pozrela vôkol seba.

„Vodáreň," povedal.

Žmurkajúc sa obzerala. Baterkou osvetľoval strop. Stavba pochádzala z osemnásteho storočia, bola dosť pekná a kedysi ju na plantáži využívali ako udiareň, takže nemala okná. V kúte pod škaredým dreveným obložením boli nádrže na vodu a pumpa, ktorou privádzali vodu zo studne do domu a vonkajších žľabov. Ostatné časti sa využívali na skladovanie a vždy bývali naplnené až po vrch. Zbadala, že je tu čisto, na podlahe boli deky a matrac.

„Chlapi to tu používali," povedal Jared, keď zapaloval hrubú sviecu a vypol baterku. Sedel na matraci len pár centimetrov od nej. „Riskovali síce, že ich tu zbadáš, no namontovali zámku a ..." Nedopovedal, pokrčil plecami a odvrátil pohľad.

Vonku sa rozpršalo, dážď príjemne bubnoval na plechovú strechu vodárne. Eden si opakom ruky utierala slzy. „Radšej sa vrátim dovnútra. Melissa bude..."

Jared ju chytil za rameno. „Nikam nepôjdeš, kým mi neporozprávaš, čo sa ti stalo."

„Nič. Musím sa vrátiť dnu. Melissa ma možno bude potrebovať."

„Myslím, že tvojej malej by nezaškodilo zopár na zadok."

Eden sa naňho usmiala: „To jej teraz už nepomôže. Veď je dávno dospelá."

„Je dievčatko v tele dospelej ženy," zahral sa Jared na psychológa, „a ty sa k nej správaš ako k dieťaťu. Mala by si..."

Nato sa Eden opäť rozkotúlali po lícach slzy. Zakryla si rukami tvár a ešte väčšmi sa rozplakala.

Jared šiju pritiahol do náručia. „Ššš, moja maličká, tíško, som pri tebe," zašepkal a pohladil jej vlasy.

Kvapky dažďa dopadali na plechovú strechu a oni boli sami v odlahlom domčeku. Privinula sa k nemu a tuho sa pritisla k jeho telu. Tak veľmi potrebovala cítiť blízkosť spriaznenej ľudskej duše. Už nechcela byť silná a o každého sa starať. Už mala plné zuby svojej samostatnosti a odvahy.

Kvapky padali čoraz hustejšie a ona plakala čoraz usedavejšie. No tým väčšmi túžila priblížiť sa k jeho telu, ktoré vyžarovalo upokojujúce teplo. Pritisol ju k sebe, no keď vyložila svoju nohu na jeho, odtiahol sa. „Nemôžem..." povedal zastretým hlasom, „nemôžem ťa držať v náručí a o nič iné sa nepokúsiť."

„To je v poriadku," šepala Eden a pomaličky jej prestali po lícach stekať slzy. „To je v poriadku."

„Ja..." začal Jared, no pozrel na Eden tak, akoby sa práve rozhodol. Ešte tuhšie ju zovrel ju v náručí. „Áno," šepkala a objímala ho. „Áno." Ruku jej vložil do vlasov, pritiahol si jej tvár k svojej. Na okamih sa jej zahľadel do očí, potom sa perami dotkol jej úst. Najprv ju trochu skúšal, akoby jej dával možnosť na ústup, no ona mu ovinula ruky okolo krku a ich bozky boli čoraz vášnivejšie.

Eden si uvedomovala, že ešte nikdy v živote nepotrebovala nikoho tak veľmi, ako tohto muža práve v tomto momente. Cez diery v stenách domčeka videli vyšľahnúť blesk a za okamih zaburácal hrom, ktorého ozvena silno dunela. Pritisla sa k nemu ešte bližšie.

Ruky mu zabľúdili pod jej tričko. Nemala podprsenku a keď sa rukou dotkol jej prs, slastne zavzdychala a opätovala mu bozk.

Potom už neváhal. V mihu jej vyzliekol tričko a láskal ju teplými rukami. Bozkami jej nežne zasypal krk a jazykom smeroval nižšie. Akoby už uplynula celá večnosť odvtedy, čo naposledy spočinula niekomu v náručí. Večnosť odkedy sa... Zastavila kolobeh svojich myšlienok a trochu sa odtiahla, aby pohľadom spočinula na mužovi, ktorý ju bozkával. Mal privreté oči a jeho pery boli plné a veľmi nežné. Je do mňa zamilovaný, pomyslela si v duchu.

Jared McBride, ktorého spoznala len nedávno, zmizol, a namiesto neho vedľa nej ležal muž, ktorý nemal zábrany a nič nepredstieral. Tvár, na ktorú práve hľadela, sa už neskrývala pod maskou lži. Otvoril oči, pozrel na ňu a v tom momente sa opäť zjavil ten starostlivý skúmový pohľad. Bola to tvár muža, ktorému tiež niekto veľmi ublížil a ktorý je odhodlaný brániť sa. Je ako ja, vravela si v duchu Eden. Aj jeho niečo neznesiteľne bolí.

Jared mal zrazu nejasný pocit, že sa niečo deje a chcel sa od nej odtiahnuť, pohľad mal znovu prenikavý, ostrážitý, vnímavý.

No ona mu položila ruku na plece. Chvíľku váhal a potom jej opätovoľ pohľad. Ležala na boku, do pásu nahá, džínsy mala rozopnuté a stiahnuté až na boky. Videla v jeho očiach túžbu a hlboký cit. Vedela, že ak by mala len trošku rozumu, okamžite by prestala, kým by to zašlo ďalej, no neurobila to. Úsmevom mu naznačila, že je pripravená oddať sa mu, ľahla si na chrbát a roztvorila náruč.

Jared znovu na okamih zaváhal, potom sa usmial, ľahol si k nej, stiahol jej džínsy cez boky a nahlas sa zasmial, keď zbadal, že nemá spodné nohavičky. Aj ona sa smiala a on sa zľahka odtiahol. „Och, nie, nerob to,“ povedala. „Chcem vidieť telo, s ktorým mám do činenia.“

Zasmial sa a keď sa vyzliekol, smiali sa spolu, lebo to zvládol za menej ako za štvrt sekundy. Natiahol sa po jej boku a aj keď videla a cítila jeho žiadostivú vášnivú túžbu, ležal pokojne, aby si mohla prezrieť jeho mužné telo. Roky výcviku mu krásne vymodelovali postavu, no mal veľa jaziev. Dotkla sa jednej končekmi prstov a spýtavo naňho pozrela. „To je od noža,“ povedal a pobožkal ju na krk. Jej prsty mu nahmatali na chrbte ďalšiu jazvu. „Po guľke,“ odvetil.

Na boku mal inú jazvu. „To radšej nechci vedieť,“ povedal, pritisol jej pery na ústa a bolo po rozhovore.

Nádherne a dlho sa spolu milovali na starom matraci. Prvé žiadostivé stretnutie tiel, trošku nemotorné, no veľmi uspokojujúce. Keď ich rozkoš naraz vyvrcholila, Eden sa takmer rozosmiala od čistej radosti.

Jared sa na ňu zosunul a najprv si myslela, že zaspal. Zaborila päty do matraca, potom ho prevrátila na chrbát a vystrela sa na ňom.

Podme, starec, daj sa do roboty.“ „Nie“ povedal so zavretými očami. „Som príliš unavený. Chcem spať. Som už naozaj starý a nevládzem sa milovať dvakrát za jedinu noc.“

No tak potom...“ povedala Eden a zgúľala sa z neho. mal stále zatvorené. „Možno by som sa mohol o niečo pokúsiť,“ vzdychol unavene. „Možno by si mi mohla opäť vdýchnuť život.“

Ja? A ako?“ Rukou pohla nadol.

Vidíš že vieš. Mám ešte ďalšie jazvy, ktoré si nenašla.

Ju?“ Posunula ruku nižšie. „Tuto? Nie, nič necítim. A či tu?“ žiadne jazvy. A čo tu dolu?“

Jared prudko dýchal, keď ho zovrela do rúk. „Hľadaj ďalej,“ povedal a vzdychal.

O hodinu sa zvalili na matrac a už sa nedotýkali jeden druhého. Pokožka im žiarila od potu. Dážď ustával a Eden sa konečne chcelo spať.

Jared sa prevrátil nabok, siahol do škatule a vytiahol fľašu vína a dva papierové poháre a nalial do nich víno. „Teraz nespí,“ povedal jej.

Eden sa otočila k nemu, trochu odtiahla nohy a zatvorila oči.

Jared ju prikryl dekou a pridržiľ jej pohár s vínom. „Sadni si a rozprávaj sa so mnou.“

Ráno ti všetko poviem,“ zamrmľala z polospánku. Vieš čo mi vyčítali, keď ma odvolali z tvojho prípadu? opýťal sa jej. „Povedali mi, že keby som sa s tebou viac rozprával a...“

Otvorila jedno oko. „A čo?“ A menej by som z teba slintal,“ povedal a zúžil pery. „To sa mi páči,“ povedala ospanlivo. „Nemôžem povedať, že by zo mňa slintali mnohí muži.“

Neklam Palmerová, čítal som tvoj životopis, spornú si?“ Ak si dobre pamätám, slintal z teba celý krdeľ chlapov. A ty si sa na nich zakaždým vykašľala.“ Bála som sa.“ Usmievala sa.

„Podľa mňa si sa nikdy ničoho vo svojom živote nebála, okrem svojej dcéry."

Na toto otvorila oči. „Ja že sa bojím svojej vlastnej dcéry? To je nezmysel."

Jared jej podal víno a ona sa posadila s dekou pod pazuchami. On tam sedel nahý, očividne si neuvedomujúc, aký je teraz zraniteľný. No mal také krásne telo. „Ako si sa dostal..." začala, no jeho pohľad ju zarazil. Vzdychna si a napila sa vína. „Fajn, tak čo presne chceš vedieť?"

„Neviem," nadvihol obočie. „Keď som ťa dnes videl plakať, akoby si chcela umrieť, vydedukoval som z toho, že sa ti niečo stalo. Videl som aj nejaké pásy z toho, čo ti povedala dcéra, takže viem, čo sa u vás dialo."

Eden sklopila zrak do pohára s vínom a pokúsila sa trochu vzchopiť. Snažila sa zachovať pokoj. „Myslela som si, že ste kamery odpojili. Ale ak ste ich nevypli, to znamená, že prípad ste ešte neuzavreli."

„Zaškrtili jedného z agentov, ktorý strážil tvoj dom."

„Melissa," vykrikla Eden a už bola pri dverách.

Jared ledva stihol chytiť jej pohár, keď ho pustila z ruky. Položil oba poháre, schytil ju do náručia, no ona sa mu snažila vyšmyknúť. „Tam vonku sú ďalší dvaja agenti," povedal ticho a pritisol jej pery k uchu. „Nemajú zapnuté vysielачky a sú úplne ticho. A môžeš si byť istá, že sú na stráži. Eden, láska moja, niekto od teba niečo chce až tak veľmi, že je kvôli tomu ochotný spáchať čokoľvek. Musím zistiť, kto to je a prečo ti chce ublížiť."

Odtiahla sa a pozrela mu do očí. „Takže o toto vám všetkým ide?" opýtala sa. „Miloval si sa so mnou len preto, aby si zo mňa vymámil moje tajomstvá?"

Výraz jeho tváre hovoril za všetko.

„Ospravedlňujem sa ti za to," povedala, sadla si späť a natáhovala si na seba šaty. Keď na ňu uprel spýtavý pohľad, hlavou kývla smerom von. Nechcela, aby ich tu prekvapila skupinka Jaredových kolegov z FBI. „Sú aj tu nejaké kamery?"

„Čo myslíš?"

„Dobre, prepáč."

„Chcem, aby si mi rozpovedala všetko, čo sa udialo, odkedy som odišiel. Nezáleží na tom, či sa ti to zdá nepodstatné, chcem to vedieť. Rozumieš?"

„Nestalo sa nič výnimočné, až na nejaké naozaj nenávistné osobné záležitosti." Odvrátila sa a nechcela mu pozrieť do očí. „Nik nespomenul náhrdelník alebo... alebo niečo, kvôli čomu by bol niekto ochotný vraždiť. Okrem Minnie. Zabila by ma už len pre svoje potešenie."

„Minnie? Ved' tá si asi chce vybavovať účty so mnou, nie s tebou."

Eden naňho s úžasom pozrela. „Bola presvedčená o tom, že budete spolu chodiť."

Jared pokrčil plecami. „Riziko povolania. Stáva sa mi to často."

Jeho vyhlásenie znelo veľmi nafúkané, no zároveň bolo také úprimné, že sa musela zasmiať. „Nič proti tebe, no Minnie si hľadá manžela a otca pre svoje dieťa. A chce aj svoj vlastný domov. Myslím, že sa s Bradom dohodla..." Prestala rozprávať a odvrátila pohľad.

„No tak," povedal Jared. „Čo sa stalo?" ' „Prepáč, len to, že..."

„Chápem," povedal a zaťal zuby. „Nemôžeš prestať myslieť na Granvilla bez veľkej bolesti? Vykašľal sa na teba, tak si si to rozdala s náhradníkom. Ďakujem, užil som si a môžem ťa ubezpečiť, že mu to nepoviem."

Pár sekúnd naňho hľadela. „Už viem, prečo tvoja žena od teba ušla s iným mužom."

„Zato ty si hotová svätica," vrátil jej úder, „až na to, že si mi odmietla povedať to, čo musím vypátrať."

Pozrela na svoje víno. Pomedzi dosky v stene začali presvitať prvé lúče slnka. Svitá. Čo si Eden o sebe pomyslí, keď bude od neho ďaleko? S mužom ako je Jared McBride nemá žena budúcnosť. Bol nestály, tulák... nemal nikde domov... Nie je ten typ, ktorý sa raz usadí a bude

sadiť ovocné stromčeky. A určite jej nepozdvihne sociálny status v takom snobskom malomeste, ako je Arundel. Nie, s mužom ako Jared McBride si nemôže plánovať budúcnosť.

„Mohla by si sa prestať na mňa takto pozeráť?“ opýtal sa a natiahol si na seba šaty. „Ja nie som nejaká vec, ktorú náhodou nájdeš pod kameňom.“

„Prepáč,“ odvetila. „Nemyslela som to...“

„Na tom nezáleží a prestaň sa ospravedlňovať,“ povedal, keď si zapínal košeľu. „Chcem vedieť, ako to bolo ďalej s Minnie.“

Eden sa musela zhlboka nadýchnuť, aby načerpala silu a v krátkosti porozprávala Jaredovi, z čoho všetkého ju Minnie obvinila.

„Neviem, čo ti povedala o Granvillovi, no všetko o tom, čo vraj bolo medzi nami, si vymyslela. Nikdy som jej nenaznačil, že by som si s ňou chcel začať.“

Vedela, že vraví pravdu, no aj tak nevedela zahnať spomienky na Minnie a jej hnev, ktoré jej krúžili myslou.

Eden si dala riadny dúšok vína. Ešte nikdy v živote nepila alkoholický nápoj hneď ráno. Ani sa ešte nikdy nemilovala s mužom, o ktorom vedela, že s ním nebude mať spoločnú budúcnosť. Odjakživa neuznávala sex na jedinú noc. Zablúdela sa na Jareda a ešte stále cítila láskyplné dotyky jeho rúk na svojom tele.

„Prestaň!“ vyletel. „Neviem sa sústrediť, keď sa na mňa takto pozeráš. Spomínaš si, keď som ti vravel, že ten pradado pani Farringtonovej zabil svoju manželku a jej milenca? Mal som vtedy pravdu, všakže?“

„Áno, ale to bolo...“

„Taká je ľudská povaha. Často som sa s tým musel potýkať. Minnie klame o Granvillovi. Ak telefonoval svojej bývalej milenke, tak mal na to iný dôvod než ten, že by sa s ňou chcel dať znovu dokopy. Čo ti presne povedala?“

„Čo má toto všetko spoločné s nejakým špiónom, ktorý prehltol moje meno?“

„Ak Minnie klame v jednej veci, bude ti klamať aj v niečom inom. Zjavne si myslela, že o ňu prejavujem záujem. To bola naozaj moja chyba, úprimne priznávam. Stáva sa to dosť často. A okrem toho som si prial, aby si začala ti žiarliť, takže...“

„Prečo by si robil niečo také?“

Jared ignoroval jej otázku. „Presne mi zopakuj, čo ti pádala. Od slova do slova.“

Eden sa snažila, ako vedela, no bol to vtedy taký rečami nabitý rozhovor, že sa naň nedokázala presne pamätať.

Jared sa natiahol na matraci a ruky si dal za hlavu. Granville mohol tej ženskej zatelefonovať v nejakej právnickej záležitosti. Zdá sa, že Minnie je rovnako vyšinutá ako jej matka. Obidve si vyfantazirovali chlapov, ktorí sú z nich hotí. Čo ešte povedala?“

Eden položila prázdny papierový pohár a pozerala si na ruky.

„Bolo to až také strašné?“ opýtal sa tíško Jared.

Lahla si k nemu, ale nedotýkala sa ho. „Minnie povedz že som bola pobehlica, keď som mala sedemnášť a odvtedy som sa vôbec nezmenila.“ Zhlboka sa nadýchlá. „Ak by som mala súdiť podľa dnešnej noci, možno má pravdu.“

„Anjeli sú na nebesiach, nie tu na zemi.“

„Čože?“ otočila hlavu a pozrela mu do očí.

„Nepovedali ti náhodou tvoji rodičia, že je to tvoja vlna že si bola znásilnená?“

„Och, áno,“ odvetila Eden. „Keby som nemala na s sukňu len po kolená, keby som sa netúlala po lese, keby som... a tak ďalej. Všetko to bola moja vina.“

„Skúšala si im dokázať opak?“

„Budem ti musieť za túto psychoterapeutickú polí zaplatiť?“

„Pre teba je to zadarmo," povedal vážnym hlasom. „*Bol* som len zvedavý, prečo dovoľíš svojej dcére, aby sa s tebou rozprávala takým tónom."

„Nič také nerobím!" vykrikla. „Za normálnych okolností sme ja a Melissa..." Nadýchla sa. „Máš pravdu, som stelesnením matky, s ktorou vlastná dcéra zaobchádza ako s rohožkou. Myslíš, že by som mohla za to dostať vyznamenanie?"

„Možno za sex, ale nie za to, že si rohožka." „Naozaj?" otočila sa k nemu. „Už si mal veľa žien, s ktorými by si ma mohol porovnávať?"

„Myslíš, že teraz nastala vhodná chvíľa pozastavovať sa nad mojím sexuálnym životom?"

Lahla si naspäť. „Prepáč. Jasné, takže Minnie klame a Brád ma ešte stále miluje." Cítila, ako Jared vedľa nej stuhol. „Prepáč, nechcela..."

Prevalil sa od nej nabok a vstal. „Toto nikam nevedie. Čo sa ti ešte stalo, že si bola taká nešťastná?"

„Dcéra, muž, život. Takto sa to asi dá vystihnúť." Zažívala, pretiahla sa a keď otvorila oči, Jared na ňu so záujmom hľadel. Niekoľkokrát naňho žmurkla.

„Nie, teraz nemôžeme. Okrem toho," povedal zlomyseľné, „sa tu čoskoro môže objaviť tvoj priateľ." „Jared..." začala.

Pohrozil jej. „O našich súkromných záležitostiach sa porozprávame neskôr. Musím si preveriť milú Minnie. Povedz mi presne celé jej meno." Vytiahol pero a malý blok zo škatule s vínom.

„Minton Norfleetová."

„Ak by som tu ostal o niečo dlhšie, naučil by som sa uhádnuť ľudom mená." „Je to tu taký zvyk."

„Iste, vymysleli si to, aby sa pokúsili spomedzi seba vylúčiť prišielcov. Ak majú jedno z tých *správnych mien*, znamená to, že hneď vedia, kto k nim patrí a kto nie." Zavrel poznámkový blok a pozrel na ňu. „Každý v tomto meste pozná tvoju minulosť. Naozaj si myslíš, že ťa niekedy prijmú medzi seba?"

„Ale veď ma prijali. Keď som tu predtým žila..."

„Keď si tu žila predtým, vzala ťa pod svoje ochranné krídla prvá dáma Arundelu. Nik by sa jej vtedy neodvážil odporovať. A čo si budú o tebe myslieť, ak sa vydáš za najžiaducejšieho vdovca? Aj oni ti povedia presne to isté, čo Minnie?"

„Už je úplne jedno, či niečo povedia alebo nie, lebo Brád ma aj tak teraz už nebude chcieť," povedala ticho. Sklopila zrak a nevidela, ako Jaredovi od zlosti blčia oči.

„Teraz, keď som ja pošpinil tvoju česť?"

„Nemyslela som to tak," bránila sa. „Bolo v tom aj všeličo iné ešte predtým, ako sa stalo toto všetko." Rukou naznačila, že tým myslí ich milovanie.

„Pustil ťa k vode a ty si si to mohla rozdať s ochrancom, ktorý je za to platený. Je tak? No ak ťa vezme na milosť..."

„Máš úplnú pravdu. Toto všetko som si dopredu naplánovala. Vedela som, že mi sľediš pred domom, bývaš vo vodárenskom domčeku ako túlavý kocúr, a tak som si vymyslela nejaký dôvod, aby som sa mohla na teba vrhnúť."

Jared chvíľu vyzeral, akože sa bude veľmi hnevať, no vzápätí sa uškrnul. „Len aby sme si správne rozumeli," začal. Chystal sa povedať toho ešte oveľa viac, no zazvonil mu mobilný telefón.

Eden vystrúhala grimasu. Volá mu matka či šéf? Ani jedno z toho nie je pre ňu dobré.

Keď Jared počúval osobu na druhom konci linky, zmenil sa mu výraz tváre. Zbledol a zrenice sa mu rozšírili. Vôbec sa nepozrel na Eden, ktorá z toho usúdila, že sa stalo niečo vážne, čo sa jej bytostne týka.

„Dobre," povedal do mobilu. „Urobím, čo budem môcť." Zaklapol ho a prikročil k nej.

„Eden," oslovil ju tónom, ktorý ju na smrť vystrašil.

Než jej to stihol povedať, okamžite vedela, že sa stalo niečo zlé a týka sa to jej dcéry. Vstala a dala si ruky pred tvár, akoby sa chcela pred niečím brániť. „Nie," šepkala a cúvala k dverám.

Jared ju chytil za ruku. Svieca dohorela, no v domčeku už bolo dost svetla a ona mu dobre videla do tváre. Čokoľvek sa jej chystal povedať, nechcela to počuť. „Eden," zašepkal a tuho ju držal za ruku. „Vyriešime to. Sľubujem ti to. Prisahám ti na svoj život, že toto vyriešime."

Spätkovala pred ním, až sa ocitla pri stene. Chcela si vytiahnuť ruky z jeho dlaní, no nemohla. „Nie, nie, nie," boli jediné slová, ktoré bola schopná vyrieť.

V nasledujúcom momente Jared odomkol dvere. V slnečnom svetle sa črtala silueta muža, ktorý nemohol Eden zbadáť v tmavom dome. „McBride! Počul si to? Uniesli ufnukanú dcérenku. Palmerovej tehotnú dcéru niekto uniesol!"

V nasledujúcej sekunde Eden omdlela a Jared ju chytil do náručia.

KAPITOLA 21

Braddon Granville sa vykotúlal z luxusnej postele a natiahol si nohavice. Ruka s nádherne upravenými nechtami ho chytila za plece.

„Ešte neodchádzaj, miláčik," oslovil ho nežný zmyselný hlas. „Ešte si prosím."

„Prepáč," povedal Brád, „no na dnešok ti to už musí stačiť. Vieš, už som pán v rokoch."

Katlyn klesla späť na vankúše s obliečkami z najjemnejšieho batistu. „Roky? Čo ty vieš o tom, ako plynú roky? Napríklad Charley, ten má právo pripomínať svoj vek."

„Veď si sa za neho vydala, drahá," zhodnotil to vecne Brad.

„Prosím ťa, dnes si neželám nijaké kázne o morálke. Niekoľko týždňov som ťa nevidela, takže sa s tebou nechcem hádať. Čo si porábal? Obležoval si tú roztomilú dedičku, ktorá sa prisťahovala do mesta?"

„Neprestaneš s tým?"

„Mám prestať spomínať na svoje rodné mestečko? Samozrejme. Nenávisť vzbudzuje u ľudí zvedavosť."

Brad prevrátil oči, keď si dával košeľu. „V poriadku. Arundel ťa zatratil. Čo mám k tomu dodať? Narodila si sa s nesprávnym menom v nesprávnom dome. Nepozývali ťa na večierky, keď si tam vyrastala. Ani tvoja krása nestačila na to, aby ťa prijali medzi seba, ale medzitým si si vynahrádila tieto neúspechy, však?"

Katlyn sa zasmiala a vybrala cigaretu zo zlatej škatuľky na nočnom stolíku. Vedela, že Brad neznáša, keď pred ním fajčí, ale dnes jej to bolo jedno. Cítila, že ho stráca, a hoci sa tvárila, že jej to nevaďí, bolelo ju to. Zoznámila sa s ním pred tromi rokmi, keď bol na akomsi kongrese v jednom z hotelov, ktoré patria jej manželovi. Bola vtedy vydatá za Charleyho Dunkirka už sedem rokov a nikdy predtým mu nebola neverná. Nechcela, aby mali Charleyho nenásytne deti nejaký dôvod vziať jej po jeho smrti celé dedičstvo. A nechcela ani poskytnúť zámienku svojmu manželovi, aby jej nezanechal more peňazí. Charley už aj tak žil o päť rokov dlhšie, ako mu predpovedali všetci jeho doktori, keď zbadala Brada medzi ostatnými právnikmi na kongrese.

Okamžite ho spoznala. Bol oveľa starší ako ona - no, povedzme o niečo starší, lebo Katlyn svoj vek tajila - a často ho vídávala v Arundeli, kde prežila detstvo i mladosť. Ibaže on patril k privilegovaným rodinám, „rodinám zakladateľov", ako sa oni sami radi nazývali. Vlastnili celé mesto a bolo takmer nemožné preniknúť do ich kruhov. Nezáležalo na tom, že malá Susie Edwardsová bola najkrajším dievčaťom, aké sa kedy v tom meste narodilo. Vyhrala každú súťaž krásy - samozrejme, okrem Miss Arundelu. Tá totiž musela mať rodokmeň, ktorý

Susie chýbal. Nepoznala žiadnych vzdialenejších predkov než svojich rodičov a keď sa to tak vezme, ani o to nemala záujem.

Keď dovŕšila osemnásť, odišla z Arundelu plná hnevu a s pocitom, že ju podviedol celý svet. Najprv žila v L. A, potom odišla do New Yorku. Získala zamestnanie ako sekretárka u podnikateľa, ktorý mal kanceláriu dve poschodia pod pracovnou Charleyho Dunkirka. Bol to starý a nesmierne bohatý muž, ktorý bol už štyrikrát ženatý. Stálo ju to značnú snahu a cítila, že Charley aj prekukol jej intrigy, no všimol si ju. A keď ju konečne vzal na vedomie, odmietla sa s ním vyspať. Oddá sa mu, až keď sa s ňou ožení. Pre muža, ktorý bol zvyknutý, že vždy dostane, čo chce, to bolo niečo úplne neobvyklé. Susie si zmenila meno na Katlyn. On sa rozviedol so svojou štvrtou manželkou a oženil sa s ňou. Katlyn dodržala svoju časť vzájomnej dohody a bola svojmu už temer impotentnému manželovi verná.

No potom zbadala v sále Brada a vedela, že ho musí dostať. Nie preto, že by ho tak veľmi chcela, ale preto, lebo bol z Arundelu a ona vždy chcela to, čo nemohla mať. Keďže Brád bol už vtedy vdovec, nebolo ťažké zvieť ho. Keď skončili, oslovil ju „Susie“ a naznačil, že vie, kto v skutočnosti je. Rozosmiala sa tak nahlas, že skoro spadla z postele. Stali sa z nich milenci aj dobrí priatelia.

Katlyn zo zvedavosti a aj preto, aby chránila samu seba, finančne podporovala lenivého syna rodiny, ktorá bývala oproti domu jej otca v Arundeli. Po smrti jej matky sa staral o jej otca a sporadicky jej posielal ťažkopádne napísané listy plné gramatických chýb, kde jej referoval o otcovom zdravotnom stave a najnovších arundelských klebetách. Takže si prečítala aj o žene, ktorá sa vrátila po rokoch do mesta, a ktorej horlivo dvoril Braddon Granville.

Katlyn bola prekvapená, keď zistila, že žiarli, lebo Brád sa uchádza o inú. Nebola síce doňho po uši zamilovaná, ale rada si predstavovala, že Brád je zbláznený do nej.

„No dobre, tak žiarlim, no a čo?“ Katlyn si potiahla z cigarety. Charley od nej vyžadoval, aby bola jeho ozdobou a jedine fajčením si dokázala udržať štíhlosť. Alebo sa aspoň na to vyhovárala. „Plánuješ sa s ňou oženiť?“

Brad si na chvíľu prestal zaprávať košeľu. „Premýšľal som o tom. Keď som ju prvý raz zbadal...“ Odmlčal sa a vyzrel z okna na Park Avenue. „Nebola to láska na prvý pohľad, no mal som pocit, akoby som konečne našiel spriaznenú dušu.“

„To je tá dievčina, ktorú znásilnili a porodila nemanželské decko, keď bola sama ešte dieťa?“ opýtala sa Katlyn.

„Len si do nej zatni tie tvoje pazúry. Máš presne to, čo si chcela.“

„Nie, ja som sa chcela vydať za niekoho z vašich kruhov a usporadúvať večierky, na aké prijímala pozvanie aj stará pani Farringtonová.“

Brád si odfrkol. „To si si len myslela, že naozaj po tom túžiš, no neuniesla by si ťarchu dobročinných bazárov a večierkov s protivnými postaršími ženskými. Nie, takto ti je oveľa

lepšie, keď sa môžeš naplno venovať ničnerobeniu. Celý deň si môžeš robiť manikúru. Eden má za nechtami špinu, aspoň väčšinou. Ani o tom nevie, ale má tam hlinu.“ „Fíha, rozkošná slečna. Chodí v montérkach?“ „Nie. V bavlnených veciach. Už si počula o bavme?“ „Rástla mi priamo pred zadnými dverami, nepamätáš sa?“ Brád neodpovedal, ale sadol si a natiahol si ponožky a obul topánky.

Katlyn vytiahla z úst cigaretu a vystrela sa na posteli do vyzývavej polohy. „Dúfam, že mi teraz nepovieš, že ma už nikdy viac nechceš vidieť.“

„Minulý týždeň by som ti bol povedal, že to chcem medzi nami skončiť.“

Posadila sa. „Začína to znieť veľmi zaujímavo. Hádam mi len nechceš povedať, že ti tá cnostná žienka dala košom?“

„Ešte nie.“

„Je v tom nejaký iný muž? Azda niektorý z Camdenovcov?"

„Nie je z Arundelu."

Toto Katlyn tak prekvapilo, že nemala slov.

Brád sa postavil a naprával si nohavice, potom sa na ňu pozrel. „Myslel som si, že medzi nami dvomi je to..." Skrivil tvár. „Vlastne som si myslel, že medzi nami je to hotová vec. Bol som ako tá stará dievka, ktorá ide na prvé rande a hneď začne chystať svadobný porcelán."

„Nezavolala ti?"

„Zavolala." Nadýchol sa. „Strávili sme spolu dosť času a ja som veril, že medzi ňou a tým druhým chlapíkom nič nie je. Myslel som si, že ho nemá rada tak ako mňa, no videl som ich, ako sa spolu na niečom smejú."

„Aha," vyhrkla Katlyn. Chápala, ako to myslí. Aj s Bradom sa spolu smiali, no s manželom nikdy. „Máš dojem, že si vyberie toho druhého?" opýtala sa ticho.

„Možno. Nemyslím, že už presne vie, čo vlastne chce. Práve teraz som presvedčený o tom, že slečna Eden Palmerová sa môže vydať hociktorým smerom."

„Palmerová?" opýtala sa Katlyn. Zvraštila by čelo, no mala v ňom toľko botoxu, že sa vôbec nemohla zamračiť. „Eden Palmerová. Kde som to meno len počula?"

„Nebola si náhodou ešte v Arundeli, keď tam bývala? Alebo si teraz tak omladla, že by si si ju ani nemohla pamätať?"

„Môj nový plastický chirurg mi povedal, že teraz vyzerám tak mlado, že by som mohla byť sama sebe dcérou." Zrazu sa jej rozjasnila tvár. „Kniha!"

„Kniha? Áno, Eden bola istý čas redaktorka v New Yorku..."

Katlyn vyskočila z postele a vôbec nič si nerobila z toho, že je úplne nahá. Strávila dosť času s osobným trénerom, takže vedela, že vyzerá vynikajúco. Otvorila malú francúzsku skrinku a vytiahla brožovanú knihu s jednoduchým modrým prebalom. *Umierať túžbou*, hlásal názov a meno autorky bolo Eden Palmerová.

„Vôbec som nevedel, že Eden napísala knihu," povedal, vzal ju do rúk a prelistoval. „Kedy vyšla?"

„Ešte nevyšla," odvetila a obliekala si hodvábny župan. „Toto je skúšobný výťah. Charley mi necháva posilať nové diela a niekedy sa zaujíma o môj názor na to, či by sa to hodilo ako námietka na film, vieš, pre jeho filmové štúdio." Zháčila sa, akoby sa hanbila, že mu povedala takúto dôvernú informáciu. „Poslali mi to. Je to dobré. Povedala som Charleymu, že ten príbeh má čosi do seba."

„Netušil som, že miešaš karty vo vysokej hre filmového priemyslu," doberal si ju a ona sa takmer začervenala. „O čom to je?"

„Ako celé generácie jednej rodiny žijú v starobyľnom dome," povedala. „Od dôb, keď prišli do Ameriky prví osadníci v 17. storočí až po súčasnosť. Je to taká historická téma, no píše veľmi dobre. Je tam napríklad príbeh vojvodkyne, ktorá uteká pred Francúzskou revolúciou a..."

„O zafírovom náhrdelníku," dopovedal ticho Brád.

„Presne tak. Obrovské drahokamy, kvôli ktorým sa členovia rodiny nenávidia a vraždia."

Brad si sadol do kresla. „Chcem, aby si mi porozprávala všetko, čo je v tej knihe."

„Môžeš si to prečítať. Vyjde..."

„Nemám čas ju čítať. Všetko mi porozprávaj. Sú v tej knihe aj nejaké iné záhady okrem toho náhrdelníka?"

„Kto povedal, že ten náhrdelník je záhadný? Muž, ktorý ukradol drahokamy a potom zabil pani domu, zomrel. Záhada je vyriešená."

„Presne tak!" Brád rýchlo vyhrklo. „Čo je ešte v tej knihe?"

Katlyn naňho prisne pozrela. „Ak vieš o tom náhrdelníku, ale ešte si nečítal knihu, tak

potom je ten príbeh *pravdivý!*“ vypúlila oči. „Farringtonovci! Keď som bola malá, tuším som začula niečo o nejakých začíroch...”

Uprel na ňu pohľad. Z úlohy milenca vhuhol do roly právnika. „Hovor,” vyzval ju.

„Neviem, či sa tam píše ešte o nejakej inej záhade,” povedala urazene. „Och! Počkaj! A čo tá hádanka?”

„Píše sa tam o nejakej hádanke?” tlmene sa spýtal Brád.

Katlyn mu vzala z rúk knihu, preletela stránkami a podala mu ju. *Päťkrát päť a trikrát tri. Zlatoť ju vyvážim a patrí ti. Desiatkrát desať a bájam o sebe. Nehľadaj ma, a budem pri tebe.*

Pozrel na ňu a v očiach mal otázku: „Čo sa o tej hádanke píše v knihe?”

„Že je to len zle zrymovaný veršík, ktorý zosmolil niekto z rodiny, ale nik nevedel presne, kto. Hlavná hrdinka, žena našej generácie, objavila hádanku vyrytú na zadnej strane nízkych dvierok v podkroví. Povedali jej, že je to len detská riekanka a že nemá nijaký zmysel, no ona verila, že je to rébus. Ale už nič viac nezistila.”

„Zlatoť ju vyvážim,” šepkal Brád. „Bájam o sebe.” „Nehľadaj ma, a budem pri tebe.” Pozrel na Katlyn. „Len jediný člen farringtonovskej rodiny mohol mať takéto ego.”

„Stará pani?”

„Kdeže, ani zďaleka.” Brád schmatol svoj kabát. „Môžem si ju vziať?” opýtal sa s knihou v ruke.

„Len si ju ber, ale...” Chytila ho za rameno. „Prečo cítim, že ťa už nikdy neuvidím?”

Zamračil sa. „Teraz nemám čas na podobné výstupy. Musím sa ponáhľať domov. Myslím, že tuším, čo hľadájú.”

„Kto hľadá čo?”

Brad jej neodpovedal. Vybehol zo spálne, ani sa za sebou neobzrel.

KAPITOLA 22

Eden chcela otvoriť oči, no nebolo to ľahké. Nevedela, kde je a čo jej duní v hlave. Mozog mala otupený, odmietal pracovať.

Tušila, že by si mala na niečo spomenúť, no nevedela, na čo.

Keď začula tlmený hlas, otvorila oči. Jared McBride stál pri okne v jej spálni a niečo hovoril do mobilného telefónu. Mračil sa.

Musím vstať, pomyslela si Eden. Ešte nikdy v živote nestrávila v posteli celý deň. Stále musela pracovať. Musela vychystať Melissu do školy. Musela...

Pri myšlienke na Melissu sa jej vrátila pamäť. Okamžite chcela vstať z postele, no telo jej vypovedalo službu.

„Musím už ísť,” počula Jareda, ktorý sa na ňou skláňal a vyložil jej nohu späť na posteľ.

„Teraz buď pokojná,” priložil jej ruku na čelo. „Všetko bude v poriadku.”

Obama rukami ho začala biť do hrude. „Čo sa stalo? Kde je Melissa?”

Sadol si k nej na posteľ, hlavu mala pri jeho stehne. „Si trochu groggy, lebo som ti dal dve pilulky na spanie, ktoré máš v kúpeľni. Chcem, aby si sa teraz upokojila.” „Povedz mi to,” Eden mala v očiach slzy. „Dnes nadránom o pol štvrtej, keď tak strašne pršalo a my dvaja sme sa...” Odvrátil pohľad, len mu myklo sánkou. „Nepočul som ju. Mal som, ale nepočul som nič.” Na chvíľu sa odvrátil a vedela, že si vyčíta zanedbanie svojich povinností, lebo keby sa neboli spolu milovali, počul by zvuk auta. „Tvoja dcéra nasadla do tvojho auta a odviezla sa na letisko do Greenvillu.” „To je dosť ďaleko.” Eden sa snažila upokojiť svoje búšiace srdce.

„Áno. Je to ďaleko. Jeden z našich mužov šiel celý čas tesne za ňou, no v tom daždi bolo sotva niečo vidieť. Išla na letisko, kde sa stretla s nejakým mužom...”

„So Stuartom," povedala Eden a pocítila úľavu.

„Nie. Máme fotografie muža, s ktorým sa stretla, a nebol to tvoj zat'. Okrem toho vieme, kde sa Stuart práve nachádza. Je pod naším dohľadom."

„Pod dohľadom," zašepkala. „Myslíš tým, že ho špehujete. Obmedzujete ho. Ako mňa."

Jared jej pohladil vlasy. „Áno, ako teba. Dávame naňho pozor. Ochraňujeme ho. Ale k veci, tvoja dcéra sa stretla s postarším mužom. Je vysoký a chudý. Pokúšame sa zistiť, kto to je a či to náhodou nie je on, kto zosnoval celý tento prípad." Jareda opustil pokoj. „Čo, dočerta, hľadala tvoja dcéra o takom čase vonku sama?" vyštekol.

„Nikto jej nepovedal, že jej matke hrozí nejaké nebezpečenstvo," podotkla Eden. Srdce jej bilo ako zvon, keď si predstavila, čo všetko sa môže stať jej unesenej dcére. Kde je teraz jej maličká? Je v bezpečí? V teple a suchu? Nie je...

„Jeden z agentov jej bol po celý čas v päťách, no niekto na letisku si všimol, že má pri sebe zbraň a vieš, aká je tam momentálne situácia. Kým si to stihol uvedomiť, hodili ho o zem a nasadili mu putá. To bolo naposledy, čo ich naši ľudia videli."

Eden sa pokúsila posadiť, no vládala sa len oprieť o lakte. „Možno toho muža, s ktorým sa stretla, poznala. Možno je to nejaký Stuartov príbuzný, ktorého nepoznám. Možno to on..."

„Na sedadlo vozidla nášho agenta niekto položil odkaz. Bolo tam napísané, že sa s nami skontaktujú."

„Skontaktujú? Kedy? A načo? S kým?"

Jared vstal a podišiel k oknu. „Ešte stále nemáme odpovede na tieto otázky. Pozrel na ňu. „Mrzí ma to. Toto je ten najzáhadnejší prípad, aký som kedy riešil."

Eden sa zvalila na vankúše. „Prečo si ma omámil? Nemám jasnú myseľ. Nemôžem..."

„Urobil som to preto, aby si sa upokojila a nedostala sa do nejakých problémov. Pošlem ťa niekam do bezpečia," skúsila kričať, no z hrdla sa jej vydral len chrapľavý šepot. „Chcem byť tu. Chcem byť pri svojej dcére."

„Tvoja dcéra..." Jared nedopovedal, lebo sa ozvalo klopanie na dvere. Na chvíľu vyšiel z izby. Eden začula tiché hlasy. Keď sa Jared vrátil, pozrel jej do očí, no než stihol niečo povedať, zazvonil jej mobil a Jared prijal hovor. Chvíľu počúval. „To je pre teba," povedal. „Granville chce s tebou hovoriť. Povedal, že niečo zistil."

Eden, omámená slabosťou, si vzala telefón. Jared ponatriasal vankúše, aby sa mohla posadiť a oprieť. „Brád?" ozvala sa. Keď sa jej v očiach objavili slzy úľavy, Jared sa na chvíľu odvrátil, potom si prisadol k nej a naznačil, že aj on chce počuť, o čom hovoria. Pritisol si tvár tesne k jej lícu, medzi nimi bol len telefón.

„Eden, si v poriadku?" opýtal sa Brád. „Máš hrozný hlas."

„Nadrogovali ma," povedala plačlivo. „Počul si to? Melissu..." Rozvzlykala sa.

Jared jej vzal mobil z ruky. „Granville? Tu McBride. Čo si zistil?"

„Čo je s Edeninou dcérou? Začala rodiť?"

„Nemôžeme teraz týmto strácať čas. Ak je to, čo máš na srdci, životne dôležité..."

„Myslím, že je. Vedel si, že Eden napísala knihu o histórii rodu Farringtonovcov?"

Jared prekvapene pozrel na Eden. „Ty si napísala knihu o Farringtonovcoch?"

„Áno. Vlastne nie. Je to akože vymyslený príbeh inšpirovaný ich životnými príbehmi, ale, vlastne áno, je to kniha o nich."

„Ty si napísala knihu, a vôbec si mi o tom nepovedala?" S úžasom na ňu zísal. „A čo si mi ešte zamlčala?"

„Ale veď ja som to nikdy netajila. Dúfam, že naše obchodné oddelenie už oznámilo všetkým kníhkupcom, že je kniha na svete. Prečo v tvojich záznamoch o mne nebolo nič o tom, že som napísala knihu?"

„Neviem, ale zistím to. Zistím..."

„McBride," kričal do telefónu Brad. „Opýtaj sa Eden na tú hádanku. Tú, čo je vyrytá na dverách."

„Chce vedieť..."

„Počujem ho," odvetila a posadila sa vzpriamenejšie. „Tie dvere sú v podkroví a odpísala som ju presne podľa originálu. Snáď ju len nevytlúštil?"

„Chce vedieť, či si rozlúštil hádanku a ja by som rád vedel, čo je to za *hádanku*."

„Je to rébus," povedala Eden a oprela sa o vankúše. „Nik nevie, kto ju napísal a čo presne má znamenať. Nik z Farringtonovcov o ňu nikdy neprejavil žiadny záujem."

„Čo o tom vieš, Granville?" pýtal sa Jared do slúchadla. „Mám len také tušenie, nič viac. Myslím, že tie verše napísal Tyrell Farrington a s najväčšou pravdepodobnosťou sa týkajú jeho otrasných malieb."

„Nie sú príšerné," ozvala sa Eden a nakláňala hlavu na jednu stranu.

„Takže na čo si prišiel, o čom má byť tá hádanka? Má niečo spoločné s únosom?"

„S akým únosom?!" vykrikol Brad. „Čo za únos? Koho uniesli?"

„Nemôžem to rozoberať po telefóne. Kde si?" „Som na ceste do Arundelu. Je Eden v poriadku?" Brad stíšil hlas. „Uniesli Melissu?"

„Áno," odvetil stroho Jared. „Niečo o tom vieš?" „Ak je to tak, ako predpokladám, možno viem, prečo majú Melissu. Nevieť to celkom naisto, ale ide tu asi o milióny. McBride, chcem, aby si zvesil jeden z Tyrellových obrazov, odniesol ho do kúpeľne a pustil naň vodu." „Niečo je pod jeho maľbami?"

„Možno. Myslím, že je to dosť možné. Len to urob a potom mi oznám, čo tam je, dobre? Asi o dve hodiny som tam. McBride, daj pozor na Eden, jasné? Ty nemáš deti, takže nevieš, čo teraz cíti..."

Jared zaklapol mobil skôr, než Brad stihol dopovedať vetu a bežal na chodbu. O pár sekúnd bol späť aj s jedným z Tyrellových obrazov.

„Chcem vidieť, čo mieniš urobiť," vyhlásila Eden a pokúšala sa vstať z postele. Jared ju vzal pod pazuchu, v druhej ruke mal obraz. V kúpeľni ju posadil na zatvorený záchod, vložil obraz do vane a pustil naň sprchu.

Spoločne v úplnom tichu pozorovali, ako sa voda dotkla starej maľby. Najprv sa nič nedialo, no potom z Tyrellovej krajinky, na ktorej boli polia vôkol Farringtonského sídla, začala stekať farba. Pod ňou sa objavila úplne iná maľba nanesená olejovými farbami.

Jared vypol sprchu, vzal obraz a uterákom zotrel zvyšky Tyrellovho akvarelu na rožkoch. Potom ho podal Eden. „Spoznávaš ten podpis?" opýtal sa tlmene.

Eden bola ešte stále omámená tabletkami na spanie, no podpis maliara v rohu by spoznala, aj keby zomierala. „Van Gogh," šepla a neveriacky pozrela na Jareda. Áno, Pán Jednouchý osobne."

Na obraze boli modré nevädze na poli, zaliate slnečným svetlom. Nádherné a také žiarivé a živé ako v deň, keď boli namalované.

Jared objal Eden okolo pása a pomohol jej naspäť do po tele Padla na vankúše a zatvorila oči. „Tyrell bol v Paríži v tom istom období, keď aj moderní maliari, napríklad impresionisti. Ich obrazy boli také nevšedné, že ich nevedeli nikomu predať. No väčšinou túžili len maľovať a nestarali sa, či sa ich obrazy predávajú."

Nevravela si náhodou, že mu rodina odmietla ďalej dávať peniaze?"

Áno " Otvorila oči. „Zrušili mu apanáž, aby ho prinútil vrátiť sa domov. Možno si mohol dovoliť maľovať len na použité plátna."

Po iných maliaroch? Po modernistoch?" Jared neveriacky krútil hlavou, keď hľadel na obraz vo svojich rukách. Myslíš, že viaceré akvarely skrývajú olejomaľby?"

Netuším," odvetila Eden, „ale viem, že ani jeden nie je hoden toľko, čo život mojej dcéry."

Ako ich len za ňu vymením?"

A za muža, s ktorým sa stretla na letisku," doplnil ju a zaťal zuby.

„Ak náhodou tiež nepatrí k tým, čo ju uniesli," povedala Eden. „Už ste zistili, kto to je?"

Keď Jared hneď neodpovedal, Eden sa posadila. V hlave sa jej začalo vyjasnievať. „Však vieš, kto to je?"

„Viac by som si želal, aby sme zistili, kto ju uniesol," povedal ticho Jared.

„Na to som sa nepýtala. S kým sa Melissa stretla na letisku?"

„Neviem," Jared jej pozeral priamo do očí. Eden vedela, že klame, no už sa odhodlala, že mu bude dôverovať, určite má na tú lož svoje dôvody. Eden nezaujímal, s kým sa tam mala jej dcéra stretnúť. Nech by to bol hoci aj Melissin tajný milenec, skutočný otec jej dieťaťa; to jej bolo ukradnuté.

Eden s Jaredom sa už dorozumeli aj bez slov. On klamal, ona to vedela, ale dôverovala mu.

Jared sedel na kraji postele a pritiahol si Eden do náručia. „Prevrátime hoci celú zem i nebo, len aby srne našli tvoju dcéru, no ešte sa nám nikto neozval kvôli výkupnému. Kde sú tie dvere s hádankou?"

„V podkroví. Pod odkvapmi vľavo je malá skrinka. Ťažko ju nájdeš, asi je zaprataná kuframi." „O minútku som späť. Nikam nechod'." Eden zavrela oči. Lieky prestávali účinkovať, opäť začala pociťovať strach. Keď jej telefón znovu zazvonil, okamžite ho schmatla. „Áno?" povedala náhlivo.

„Viete, čo asi chcem, však?" ozval sa zastretý mužský hlas. „Áno, práve sme to zistili. Prosím vás, neublížte mojej dcére. Čaká dieťaťko. Je to dobré dievča. Nezaslúži si..."

„Nikomu neublížime, ak dodržíte naše pokyny. Od križovatky diaľnice číslo 580 s cestou číslo 45 vedie štrková cesta. Dá sa ľahko prehliadnuť, no je tam. Na konci cesty je starý dom. Vložte náhrdelník do papierového vrecúška a nechajte ho v dome. Budete schopná nájsť to miesto?"

„Áno," vyhrkla Eden, pretierala si oči a pokúšala sa znovu logicky premýšľať. Náhrdelník? O čom to hovorí? Náhrdelník je bezcenný. Sú to len sklíčka. Alebo má predsa len nejakú hodnotu? Žeby jej McBride aj v tomto klamal?

„Príďte tam sama," prikázal jej hlas v telefóne. „Ak tam niekto príde s vami, vašu dcéru zabijeme. Rozumiete?"

„Rozumiem. A kedy?"

„Dnes o polnoci."

„Áno, prídem," povedala a zaklapla mobil práve vo chvíli, keď vošiel Jared. Niesol malé dvierka.

„Telefonovala si s niekým?"

„Skúšala som zavolať naspäť Bradovi, aby som mu povedala, čo sme našli," vyhrkla, „ale nedvíhal."

Jared prikývol a položil dvierka na posteľ. Na rube drevo vôbec nebolo vyblednuté, lebo bolo niekoľko storočí v úplnej tme. Bola na nich hrubými ťahmi vyrytá štvorveršová riekanka.

Eden sa už vyjasňovala myseľ, no nechcela, aby si to Jared všimol, takže sa tvárila, že sa ešte stále nevládze normálne posadiť.

„Porozprávaj mi o nej," vyzval ju.

„Našla som ju, keď som vypratávala podkrovie. Pani Farringtonová vedela, že je tam. Nikto z rodiny netušil, kto a kedy ju tam vyryl. Jej otec bol údajne presvedčený, že tam bola odvtedy, čo postavili dom." Pozrela na Jareda. „Rodinní príslušníci o ňu nikdy neprejavili záujem. V jednom výklenku je na ráme okna latinská veta. Znie..."

„Jedna záhada na deň celkom stačí. Čo myslíš, o čom je vlastne táto hádanka?"

Eden ju ani nemusela čítať, vedela ju naspamäť. „Neviem. Musíš sa spýtať Brada. On ju predsa rozlúštil." Myslela len na svoju dcéru a na to, ako nepozorovane vyklzne sama z domu, aby odovzdala únoscovi bezcenný náhrdelník. Ale ako sa jej podarí vykradnúť sa z domu, keď ju Jared tak stráži?

„Musím si ľahnúť," povedala patetickým tónom. Naozaj sa potrebovala vyspať. Musela nabrať sily na dnešnú noc.

KAPITOLA 23

„Rád by som šiel s tebou," nástojil ticho Brád. „V tejto situácii..."

„Toto nie je nijaká situácia, ide o život mojej dcéry," reagovala Eden. „Už je v ich zajatí takmer dvadsaťštyri hodín a ja ju musím odtiaľ dostať. Ak niekto túži získať ten starý bezcenný náhrdelník, má ho mať."

„Dúfam, že páchatelovi neprezradíš, že je bezcenný? On si asi predstavuje, že zaň dostane toľko peňazí, aby si vyriešil všetky problémy, ktoré ho v živote postihli."

„Nie, samozrejme, nič mu nepoviem," odvetila Eden, hľadiac na jeho profil v tmavom aute. „Brad, zdá sa mi, že o tom niečo vieš."

„Jasne, že nič neviem," odvetil rýchlo, keď zabočil na prašnú cestu a vypol reflektory. Hodiny na prístrojovej doske ukazovali 23.32. Nebolo ľahké dostať Eden z domu bez McBrideovho vedomia, no podarilo sa im to. Keď Eden dostala záchvat plaču a McBride jej dal prášky na spanie, Brád si pomyslel, že Edenin plán stroskotal. No záchvat len predstierala, aby ho zmiatla. Pilulky vyplula a keď si už Jared myslel, že zaspala, vykradla sa tajným úzkym schodiskom do kuchyne a odtiaľ k zadnému vchodu. Pri prednom vchode sa to všade len tak hemžilo agentmi FBI, všetci totiž čakali, kým zazvoní telefón, ale pri zadnom vchode nehliadkovali.

Presne podľa plánu ju Brád čakal na druhej strane mosta.

Najprv ho kváril výčitky, pretože strávil noc s Katlyn. Pomyslel si, že to Eden nemal urobiť, ale keď ju videl v blate spolu s McBrideom a všimol si autíčko plné záhradníckych pomôcok, cítil, že prehral. Jeho pýcha aj ego boli hlboko ponížené. Vedel, že je najžiadanejším voľným mužom v Arundeli, ale keď konečne našiel ženu, s ktorou by si vedel predstaviť spoločný život, strácal ju. Potreboval znovu získať pocit, že je skutočný muž a hľadal to práve u Katlyn.

No Katlyn mu ten dobrý pocit neposkytla. Namiesto toho sa pri nej cítil ešte osamelej ši, než kým spoznal Eden.

Bola to len náhoda, že mu Katlyn povedala o Edeninej knihe a úplná náhoda, že sa mu podarilo rozlúštiť hádanku. Najprv si myslel, že je to len egoistický výlev neúspešného maliara. Kto iný vo farringtonovskej rodine by napísal „bájim o sebe"? Keď si Brád uvedomil, kto riekanku napísal, myslel na posledný verš, no cestou späť do Arundelu sa mu zjavil aj význam ostatných veršov.

Kým Brád dorazil do Arundelu, úplne zmenil svoj názor na Tyrella Farringtona. Ak by sa mladý muž vrátil do Farringtonského sídla s lodným kufrom plným moderných maliieb francúzskych maliarov, vtedy nevelmi uznávaných, a ukázal by ich príbuzným, jeho panovačný otec by ich asi dal spáliť. Brád bol presvedčený, že Tyrell bol jasnozrivý a tušil, že tie maľby budú mať jedného dňa nejakú hodnotu. No ako ich uchová v bezpečí tak, aby prežili niekoľko generácií, holdujúcich nevku? Keby ich nezničil jeho otec, možno by to urobil niekto z nasledujúcej generácie. Ako ich mohol zachrániť?

Brád vedel, že Tyrell dobre poznal svojich príbuzných, takže mohol rátať s ich samolúbosťou. Nikdy by nezničili obrazy príslušníka vlastného rodu. Tyrell sa síce pokorne vrátil do lona rodiny, no zvyšok života zasvätil tomu, že premaľovával úžasné maľby moderných francúzskych umelcov chabými akvareľmi s výjavmi z rodinného života vrátane zobrazovania ich majetkov. A mal pravdu: rodinná márnivosť ich zachránila. Po toľkých rokoch boli maľby stále neporušené a čakali, kým niekto vylúšti Tyrellov záhadný rébus a pod akvareľmi objaví ich pravú krásu.

Päťkrát päť a trikrát tri. To je jednoduché, sú to rozmery obrazov. *Zlatoť ju vyvážim a patrí ti.* Tyrell tušil, že jedného dňa budú mať maľby cenu zlata. Mnohé z nich premaľoval na portréty manželov a manželiek Farringtonského rodu. *Desaťkrát desať a bájam o sebe.* Zanechal okolo sto obrazov a vedel - dúfal, že ich objavenie mu zaručí nehynúcu slávu. *Nehľadaj ma, a budem pri tebe.* Tento verš sa dal najľahšie rozlúštiť: skutočné umelecké diela boli premaľované.

Len čo Brad dorazil do Farringtonského sídla, chcel Eden podrobne porozprávať, na čo medzičasom prišiel, no únos jej dcéry mal zrazu pred všetkým prednosť. A čo bolo ešte horšie, hneď si všimol, ako sa na ňu pozerá McBride. Ona myslela len na svoju dcéru, no McBride z nej nevedel spustiť oči.

Sú milenci, pomyslel si Brad a chcel sa obesiť na najbližší strom za to, že sa zo žiarlivosti vrhol do náručia ženy, ktorú nikdy nemal naozaj rád. Dúfal, že rozlúštením hádanky si znovu získa Edenine srdce.

Keď sa Brád zjavil v dome, musel sa podrobiť ponižujúcej telesnej prehliadke príslušníkov FBI. McBride stál vo dverách, uškŕňal sa a vychutnával si Bradove rozpaky. A vyžíval sa aj v tom, keď Bradovi oznámil, že Eden spí a v posteli strávi ešte dlhé hodiny. „Bola celú noc hore,“ neodpustil si veľavravnú poznámku, uhýbajúc pritom pohľadom.

O dve minúty už bol Brád v izbe s dvomi agentmi FBI a rozprával im, akým spôsobom sa mu podarilo rozlúštiť tajomnú riekanku. Výsledkom tohto rozhovoru bolo, že okamžite poslali lietadlo po špecialistov na reštaurovanie umeleckých diel. Určite nájdu menej násilný spôsob, ako odstrániť z olejomalieb nános akvarelu, než je prúd vody zo sprchy.

O štvrtej zišla Eden dolu po schodoch. Pod očami mala čierne kruhy a bola nezvyčajne ticho. Zjedla, čo jej predložili, ale nepovedala nič. Keď zbadala Brada, len mu kývla, no ani sa neozvala.

Neskôr, keď okolo neho prechádzala, mu však nebadane vložila do ruky odkaz. Po schodoch kráčala sťažka, chrbát mala zhrbený. Brád sa ospravedlnil, odišiel na záchod a tam si prečítal odkaz. Napísala mu, že ju kontaktoval Melissin únosca a prosila ho, aby na ňu počkal na opačnom konci mosta o jedenástej v noci. Pod odkaz nakreslila mapku so šípkou a s poznámkou „tu odovzdať náhrdelník“.

Brád vedel, že by mal odkaz ihneď odovzdať McBrideovi, no zároveň vycítil, že toto by mohla byť jeho šanca na nový začiatok s Eden. Dôverovala mu a on nechcel jej dôveru zneužiť. Predtým, keď prišla jej dcéra a Eden by ho bola potrebovala, keď mal ostať a bojovať o ňu, opustil ju. Nechcel, by sa niekedy dozvedela, ako veľmi ju podviedol s Katlyn.

Roztrhal odkaz na drobné kúsky a spláchol ich. Nehodlal potopiť Eden aj druhýkrát. Odišiel domov, vyprázdnil svoju skrinku so zbraňami, požičal si nejaké pištole od bratranca a celú hodinu ich schovával v strýkovom džípe. Chcel mať auto s pohonom na všetky štyri kolesá, keď bude musieť jazdiť po prašnej ceste. Stiahol si na navigačný prístroj z počítača podrobné cestné mapy Severnej Karolíny a detailne si preštudoval všetky staré cestičky, ktoré viedli k tomu opustenému domu. Zašiel do domu dôchodcov, navštívil svojho prastrýka a povypytoval sa ho na všetko o dome na konci starej prašnej cesty. Prastrýko vedel všetko o každom v okolí Arundelu a mal fotografickú pamäť. Keď Brád od neho odchádzal, poznal

podrobnosti o histórii toho domu za štyri generácie dozadu. A najlepšie bolo, že získal telefónne číslo chlapíka, ktorý v tom dome strávil mladosť a vynikajúco poznal celé jeho okolie. Keď si Brád s ním pohovoril, už mal takmer všetko pripravené. Ešte však musel vybaviť jeden telefonát.

„Remi?“ povedal, keď zdvihol jeho zať. „Chcem, aby si mi pomohol s jednou chúlостivou záležitosťou. Ale varujem ťa, že to môže byť veľmi nebezpečné.“

„Pre vás čokoľvek,“ odpovedal Remi.

„Uvedomujem si nebezpečenstvo, ktoré nám hrozí.“

„Pán Granville, som z Louisiany. My sme nebezpečenstvo vymysleli.“

Brad prevrátil oči k oblohe. „Šetri ma,“ povedal. „Ak si myslíš, že by si to mohol zvládnuť, tak okamžite príď sem.“

„Áno, pane.“

Brad zložil telefón, chvíľu stál a pozoroval ho. Počas svojho súkromného vyšetrovania, týkajúceho sa toho opusteného domu, nechtiac narazil na jedno meno. Spomínalo sa dvakrát a hoci Brád si tú myšlienku nechcel pripustiť, mal pocit, že vie, kto je zodpovedný za ten únos. A to všetko kvôli bezcennému náhrdelníku. Iróniou osudu je, že ten dotýčny neraz strávil v sídle Farringtonovcov mnoho času osamote. Hocikedy mohol tie obrazy ukradnúť. Namiesto toho riskoval všetko pre pár bezcenných sklíčok.

Brád pokrútil hlavou, dal si do vrecka miniatúrnu pištoľ a potom sa pozrel na hodinky. Bolo niečo po ôsmej. Už mu neostávalo veľa času do stretnutia s Eden. Vzal si Bibliu, otvoril ju na náhodnej strane a pustil sa do čítania.

KAPITOLA 24

„Prosím ťa, nepokúšaj sa ma zastaviť,“ povedala Eden Bradovi. „Toto jednoducho musím urobiť.“ Sedela vedľa neho v aute a stískala papierové vrecúško s náhrdelníkom tak tuho, že nechtami roztrhla okraj. „Ak chce práve toto, má to mať. Ja chcem len svoju dcéru.“

Brad pozrel na hodinky na prístrojovej doske. Do polnoci chýbalo ešte štrnásť minút. „Myslím, že by som mal íť namiesto teba,“ povedal. „Dám si čiernu bundu. Ak si tiahnem kapucňu, mohol by som...“

„Nikto by si ťa nepomýlil so mnou,“ povedala a dívala sa na vrečko, ktoré držala v ruke. „Ostaneš tu a počkáš. Nevie, čo sa stane, keď mu odovzdám náhrdelník. Myslíš, že...?“ Nemohla dopovedať vetu.

Brad jej položil dlaň na ruku. „Myslím, že keď dostane náhrdelník, okamžite opustí mesto. Pravdepodobne tu naňho niekde čaká auto, asi má so sebou kufre a letenky. Určite si už dopredu sprostredkoval predaj náhrdelníka. Len čo bude mať peniaze v hrsti, bude sa chcieť dostať do niektorej z krajín, ktoré nevydávajú zločincov a tam asi plánuje stráviť zvyšok svojho úbohého naničhodného života. V chatrči na pláži bude maľovať obrázky a dúfať, že sa stane prinajmenšom druhým Gauguinom. Pravdepodobne je svedčený o tom, že jeho obrazy sú také skvelé, že mu celý svet odpustí, čo spáchal kvôli peniazom.“

Eden hľadela na Brada s otvorenými ústami. „Čo o tom vieš?“ zalapala po dychu.

„Viem toho dosť na to, aby som si dokázal predstaviť, s kým asi máme do činenia. Nemyslím si, že ty alebo v dcéra ste v naozajstnom fyzickom ohrození. Domnievam sa, že on chce len ten náhrdelník.“

„A keď ho dostane, pustí ju?“

„Nájdeme ju,“ ubezpečoval ju Brad. „Môže sa spoľahnúť.“ Znovu jej stisol ruku. „Už som zbúrcoval niektorých svojich známych v New Yorku. Nebude môcť ujsť.“ „Kto to je?“ opýtala sa.

„Neskôr sa dozvieš.“ Brád znovu pozrel na hodiny. „Mala by si radšej už ísť, Eden. Keby sa niečo stalo, naložil som sem do auta zopár zbraní. Pod sedadlá a do priehradky na rukavice.“ Podal jej kľúč od auta. „Pre každý prípad.“ Keď jej vzal ruky do svojich dlaní, povedal: „Ale chcem, aby si vedela, že po celý čas budem nablízku.“

„A čo keď ťa začuje?“ povedala s panikou v hlase. „Povedal, že mám prísť sama...“

„Dôveruj mi,“ žiadal ju Brád. „Ver mi, že viem, čo robím, aspoň tak, ako veríš McBrideovi.“ Brada veľmi znechutilo, že tieto slová Eden okamžite upokojili. Ukázal na dvere a ona stisla kľučku. Chcel ju pobožkať, no akosi sa nevedel odhodlať. Neskôr, pomyslel si, neskôr si vyriešia, čo bolo medzi nimi.

Eden si od Brada vzala veľkú baterku a poľnou cestou sa pustila smerom, kde predpokladala dom. Pochybovala, že jej dcéra je vnútri. Vezme si jej únosca náhrdelník a predtým, než pustí Melissu, si dá u odhadcu overiť jeho pravosť? Ak zistí, že nemá ktovieakú cenu, čo sa potom stane s jej dcérou?

Na starej ceste nebol štrk a v strede rástla burina, no videla, že nedávno tadiaľ prešlo auto. S každým krokom jej srdce bilo hlasnejšie a rýchlejšie.

Keď pred sebou zbadala temné obrysy domu, spotila sa a celá sa roztriasla. Čo ak...? pýtala sa samej seba. Čo ak nedodrží svoju časť dohody? Ani ona však nedodržala slovo, či áno? Neprišla sama; bol tu s ňou Brád. Pri tejto myšlienke chcela bežať späť k autu a požiadať ho, aby odišiel, no neurobila to.

Keď podišla k domu celkom blízko, takže sa pred ňou ocitol zaliaty mesačným svetom, zalapala po dychu. Bol celý obohnatý rozkvitnutou vistériou. Vedela, že väčšina obyvateľov východnej Severnej Karolíny považuje vistériu za škodlivú burinu, no ona mala iný názor. Považovala ju za jednu z najkrajších rastlín na svete. Páčilo sa jej, ako sa úponky navzájom prepletajú, milovala jej úzke bodkované lístky a nádherné strapce kvetov, ktoré na jar viseli z konárov.

Podľa miestnych starousadlíkov bola vistéria príliš bujná. Vravievali, že ak si niekto zasadí tenučkú vetvičku, o chvíľku sa začne popínať okolo všetkého, čo jej príde do cesty. O chvíľku však znamenalo dvadsať rokov a podľa Edeninho názoru vzdelanej záhradníčky ju bolo treba len pravidelne pristrihovať, aby sa nevymkla spod kontroly.

Vistéria „prebujnievala“ najmä na takýchto starých spustnutých domoch, ako je tento. Pred mnohými rokmi ktosi zasadil malý kríček a asi ho aj pristrihával. Keď dom ostal opustený, šľachtené okrasné kry a stromčeky ako magnóliu a kalinu premohli divorastúce domáce druhy rastlín, ktoré boli oveľa životaschopnejšie ako moderné prešľachtené hybridy. Ale vistéria sa nedala. Keby mala vhodné klimatické podmienky, ovinula by sa okolo celej zemegule. Dokonca ani lesy sa jej nedokážu ubrániť. Ako liana sa ovinie okolo stromu, zatieni mu všetko svetlo a nakoniec ho zahubí.

Eden sa zdal vistériou ovinutý dom v mesačnom svetle nadpozemsky nádherný. Starý dom ešte dokázal udržať ťažké konáre a kvety viseli zo stien ako nádherný vodopád. Úplne ako medovníková chalúpka z rozprávky O Jankovi a Marienke, pomyslela si Eden.

Nádhera starého domu ju na okamih upokojila. Opatrne vošla na práchnivejúcu verandu, skúšajúc dosky nohou predtým, ako na ne stúpila. Dosky zavržďali a ona na chvíľku zastala a načúvala. Zdalo sa jej, že sprava začula nejaké zvuky, ale asi to bolo len zvieratko. Dvere boli otvorené a ona vkročila dnu, svietiac si baterkou. Nevidela nič, len rozpadávajúci sa starý dom, čo v Severnej Karolíne vôbec nebol neobvyklý pohľad. Tapety a kozub vyzerali ako z roku 1840, no možno dom postavili aj neskôr.

Za chrbtom začula nejaký šuchot a odskočila. Rukami si stisla hrdlo a vypla baterku. „Melissa?“ zašepkala, no nik sa neozval. Chvíľu ticho stála a načúvala, ale nič nepočula. Inštinkt jej našepkával, že ju niekto pozoruje. Keď vypla baterku, dom sa úplne ponoril do

čiernočiernej tmy. Vistéria na streche bránila mesačnému svitu preniknúť dovnútra; nevidela si ani na vlastné prsty.

„Teraz tu nechávam vrečko," ozvala sa až príliš nahlas. Ak tam niekto je, určite ju začul. „Chcem len naspäť svoju dcéru. Môžete si nechať náhrdelník. Ani len neoznámim, že sa stratil. Prosím," povedala dôrazne. „Chcem iba svoju dcéru."

Žiadna odpoveď sa neozvala. Eden nepočula nič, čo ju uistilo v domnienke, že nablízku niekto je. Ak by ona bola prvá, kto vkročil do domu, odvšadiaľ by unikali zvieratá, ktoré sa tu ukrývali. Ale niekto ich už predtým vyplašil a teraz v úkrytoch čakali, kým odtiaľto znovu odídu všetci ľudia.

„Tu máte náhrdelník," povedala a začala cúvať k východu. Nechcela znovu zasvietiť baterku. Čo keby zazrela, kto tam je? Možno by potom odmietol Melissu prepustiť.

Cúvla k stene a hmatkala vôkol seba, aby našla cestu ku dverám. Keď sa jej ruky dotkli dverí, pospiatky z nich vyšla von. Až keď už bola vonku na chladnom vzduchu, otočila sa čelom vpred a ponáhľala sa preč. V panike sa potkla a vyvrtila si členok. Zletela dolu schodmi. Zastenala od bolesti, keď si udrela bok o starú dosku.

Väčšmi než samotného pádu sa zľakla toho, čo pritom uvidela. Pod verandou žiarili dve malé svetielka: oči. Bolo to zviera? Alebo človek?

Eden sa chcela pozviechať, tápajúc v tme, no ruka sa jej do niečoho zachytila. Nepátrala, kto sa schováva pod verandou. Ak by niečo videla či vedela, mohla by tým ohroziť Melissin život.

Keď sa jej konečne podarilo vstať, rozbehla sa smerom k autu. Po tej tme vo vnútri domu bolo svetlo mesiaca veľmi jasné, takže ani nemusela zažať baterku. Keď zbadala auto, s úľavou si vydýchla, vzápätí však zistila, že Brád v ňom nesedí. V prvom momente naňho chcela zavolať, no nemohla. Potom sa aj naňho nahnevala, ba zlostila sa aj sama na seba, že ho požiadala o pomoc. No úplne sama by si neporadila. Nebola by schopná tajne odísť autom spreď nosa McBrideovi a celej FBI.

Oprela sa o Bradovo auto. A čo teraz? premýšľala. Bude čakať na Brada ako poslušné dievčatko, alebo pôjde naspäť do tmavého lesa, ktorý obkolesuje dom a pokúsi sa nájsť... čo vlastne chce nájsť?

Moja dcéra, pomyslela si. Musím nájsť svoju dcéru.

Pomaličky vykročila od auta a vkĺzla do lesa, ktorý bol hneď za domom. Mali by tu ešte stále stáť aj okolité hospodárske budovy. Nemala nijaký konkrétny plán, no možno cestou niečo uvidí či zistí.

Vďaka svojej záhradníckej vášni vedela, ako rastú rastliny. Podľa smeru, z ktorého sa vistéria ovíjala okolo múrov domu, bolo jasné, že rastie zboku. Väčšina ľudí sadila vistériu ku vchodu, kde sa mohla plaziť po striede verandy. Ak to bolo tak, potom musí byť ešte jeden vchod na východnej strane domu - a tam bude aj mohutný kmeň popínavej rastliny. Eden by sa tam mohla ukryť a špehovať, kto vyjde z domu. Mohla by ho aj sledovať a ak má auto, mohla by si zapamätať evidenčné číslo.

Eden náhlivo obehla okolo domu, lebo sa bála, že ho zmeškala, potom vkĺzla do tmy medzi konáre, kde tušila kmeň obrovskej vistérie. Našla ho ľahko a pomyslela si, že ak sa k nemu tuho pritisne a bude tíško ako myška, bude zamaskovaná, akoby bola súčasťou hrčovitého poprehýbaného kmeňa. Keby namieril svetlom priamo na ňu, asi by sa pred ním neukryla, no pochybovala, že by jej zasvietil rovno do tváre. Ak bude mať veľkú smolu, pôjde rovno popri nej.

V diaľke začula štartovať auto, počula škriptať kolesá na kameňoch príjazdovej cesty. Brád sa vrátil a odchádza? Bez nej? Nie, nebol ten typ muža, ktorý by zanechal „dámu svojho srdca" samotnú napospas neistému osudu.

Tak kto potom sedel v tom aute? čudovala sa. Kto odchádzal? Po chvíli zvuk motora zanikol a vôkol znovu zavládlo ticho, ani zvnútra domu nepočula žiadne zvuky. Ale zvieratá sa ešte neozývali, cítili, že nablízku je ich nepriateľ človek.

Čakala a ani nepípla, usilovala sa, aby sa jej srdce utíšilo a nebúchalo tak nahlas. O nejaký čas, ktorý jej pripadal ako celá hodina, začula zvuky zvnútra. Vzápätí sa ozvali kroky. Nieкто sa pohyboval po dome.

Čakala, ani sa nepohla. Počula zvuk papierového vrecka, do ktorého zabalila náhrdelník. Otvára ho? Alebo jej dôveruje? Nevidela žiadne svetlo, takže možno ho len poťážkal a neprezeral si ho. Zatajila dych. Áno, použije zadný východ. Prichádza smerom k nej.

Keď vychádzal z dverí, rozpoznala obrysy vysokej postavy, no do tváre mu nevidela. Tichučko ho pozorovala, ako prešiel asi na dva kroky od nej a vydal sa k zadnej časti domu.

Keď bol asi päťdesiat krokov pred ňou, vyšla zo svojho úkrytu a nasledovala ho. Stúpila na konárik a chlap sa začal obzerať. Eden zatajila dych. Zbadá ju!

Kým chlap stihol otočiť hlavu, ústa jej zapchala čiasa ruka a nieкто ju vtiahol do tmistého kríka hlohyne, známej ako ostnatý drôt zamaskovaný za rastlinu. Do tela sa jej zabolilo prinajmenšom dvadsať trňov, no nemohla sa ani len pohnúť, aby sa z nich vyslobodila, lebo sa bála, že pritom narobí hluk.

Ruka jej ešte vždy zapchávala ústa, z tela jej trčali pichliače a bola pritisnutá k telu, ktoré teraz už tak dobre poznala. Pomedzi kry videla siluetu chlapa. Obzeral sa a načúval, no nikoho nevidel ani nepočul.

Eden mala v očiach slzy od bolesti, ktorú jej spôsobovali pichliače. Keď sa chlap s vreckom prestal obzerať a kráčal ďalej, potriasla hlavou, aby striasla z úst McBrideovu ruku. Zamračené sa naňho pozrela. Mala sto chutí obviňiť ho z klamstiev, špehovania a z toho, že jej prešiel cez rozum, ale teraz naozaj na to nebola vhodná chvíľa. Bola rada, že ho vidí. Ak by sa tu nezjavil v správnej chvíli, ten chlap by ju určite zbadal.

Jared bol celý v čiernom a tvár mal v tme, takže ho pred tým kríkom skoro ani nevidela. Naznačil, aby sa pohla von z kríkov a ona ho poslúchla. Keď sa konečne vymotala z trnia, snažila sa povytáľhovať si z tela pichliače.

Jared vykročil pred ňou a pozeral smerom, ktorým sa vydal ten muž. Eden nič nevidela. Jared sa otočil k nej a gestom jej naznačil, aby sa vrátila k Bradovmu autu. Až keď k nej obrátil tvár, zbadala, že na očiach má nasadené špeciálne okuliare s optickým ďalekohľadom na nočné videnie a v ruke drží veľkú pištoľ. Opášaný mal opasok s ďalšími strelnými zbraňami.

Eden ho poslúchla. Nehlučne sa vydala smerom k poľnej ceste na miesto, kde stálo auto Bradovho strýka. No v momente, keď sa stratila Jaredovi z dohľadu, sa vydala naspäť. Po prvé bola presvedčená, že zdržiavať sa v blízkosti auta nie je bezpečné, a po druhé, Jaredova prítomnosť dávala tušiť, že Melissa je niekde nablízku.

„Eden!“ počula Bradov naliehavý šepot.

Vystrela ruky a pustila sa za jeho hlasom. Chytil ju za ruku a pritiahol ju k sebe na zem.

„Kde si bola?“ opýtal sa znepokojene.

„Vrátila som sa naspäť k autu, ale ty si tu nebol, a tak som...”

„Myslím, že viem, kde by mohla byť Melissa.”

„Poďme za ňou,” vyzvala ho. „Hneď teraz.”

„Je tu Remi, tak sa nezľakni, ak nieкого zbadáš.”

„Remi? Tvoj zat, ktorému vôbec nedôveruješ?” čudovala sa. „To on sa skrýval pod verandou?”

„Áno,” prisvedčil Brad a napriek tme vedela, že sa usmial. „Ty si teda ale bystré dievča!”

Chcela sa pustiť do vysvetľovania, že Remiho zbadala pod schodíkmi kvôli vlastnej

nešikovnosti, nie v dôsledku svojich bystrých úvah, no radšej bola ticho. Brád ju chytil za ruku, zabočil doľava a viedol ju smerom od domu i od auta.

„Ľadovňa," zašepkal jej ponad plece, no potom už nič nehovoril. Už sa nedržali za ruky, no darilo sa jej nasledovať ho. Kráčal pomaly, aby mu stačila. Nesvietili si na cestu a boli čo najtichšie.

Ľadovňa môže byť vynikajúci úkryt, pomyslela si Eden. Ľadovne boli takmer vždy pod zemou, takže zvonku nevidno svetlo vo vnútri. A nepočuť odtiaľ žiadne výkriky. Eden sa pri tejto myšlienke striasla od hrôzy.

Keď pred sebou videla Brada kráčať lesom, pomyslela si, že mu asi mala povedať, že tu je McBride, a že les sa asi hemží agentmi FBI, no nepovedala mu nič. Nemohla si byť ničím ani nikým istá.

Trvalo im asi dvadsať minút, kým našli starú Ľadovňu a Eden vedela, že Brád asi musel dopodrobna preskúmať mapky okolia, aby zistil, kde sa nachádza. Alebo sa sem ako dieťa chodil hrať?

Umelo navrhnutý kopec mal na severnej strane ťažké dubové vráta. Brád po nich prešiel rukou, no zámok nenahmatal. Žiaden tam nebol.

Keď sa Brád chystal vyvaliť vráta, Eden ho schmatla za rameno a naznačovala mu, aby bol opatrný. Usmial sa na ňu, potľapkal ju po ruke a potom z puzdra, ktoré mal na boku, vytiahol pištoľ. Predtým nenosieval zbraň. Pokynul Eden, že sa má radšej schovať medzi stromy, no ona pokrútila hlavou. Poodstúpila, no neodišla.

Brád rozrazil vráta a keď pánty nezavrzgali, Eden si domyslela, že ich prednedávnom niekto naolejoval. Vo vnútri bola väčšia tma než v dome. Eden v okamihu začula tiché poľňukávanie. Jej dcéra!

Eden sa potkynajúc hnala za zvukom Melissiných vzlykov. Nič nevidela, no cítila teplo. Ako zmyslov zbavená natiahla ruku a nahmatala veľké tvrdé brucho svojej dcéry. V okamihu jej strhla z úst pásku.

„Ach mámi!" vykrikla Melissa. „Vedela som, že prídeš. Mami, bolo to hrozné. Mami..."

„Viem, srdiečko," tíšila ju Eden a hmatala, kde má Melissa ruky. Sedela na stoličke a ruky mala za chrbtom zlepené lepiacou páskou. Brád zažal svoju baterku a v malej kobke sa trochu rozjasnilo. Eden si klakla a pokúšala sa roztrhnúť pásku holými rukami. Keď to nešlo nechtami, pustia sa do nej zubami.

„Tu máš," Brad jej podal nôž.

„Mami, mami," to bolo jediné slovo, ktoré bola Melissa schopná vyrieť.

„Mrzí ma to," Eden prerezala pásku a uvoľňovala Melisse ruky. „Chcel ten náhrdelník, preto ťa uniesol. Je to všetko moja vina." Odmotala Melisse pásku zo zápästí a zohla sa, aby jej oslobodila členky.

Brád pomohol Eden vstať, lebo sa jej triasli kolená.

„Pomôžete mi hore?" požiadala ho Melissa.

Musel ju vziať pod pazuchy, lebo jej úplne zmeraveli ruky i nohy, keďže jej v nich neprúdila krv. „Mali by sme odtiaľto vypadnúť."

„To už asi nestihnute," ozval sa od dverí mužský hlas. Bol statnej postavy, s hustým obočím. Eden ešte nikdy v živote nevidela niekomu v očiach taký neživý výraz. Nezračili sa mu v nich žiadne pocity, nijaké emócie.

„Kto ste?" zašepkala Eden.

„Nieko, kto netúži po problémoch," povedal chlap a premeriaval si Eden, potom pozrel na Melissu. Keď Brád pohlol nohou, chlap sa bleskovo otočil a strelil mu do stehna. Podzemnou kobkou otriasol ohlušujúci zvuk výstrelu.

Melissa vykrikla a odpadla späť na stoličku. Eden sa vrhla k Bradovi, ktorý spadol na zem.

„Je v poriadku," povedal chlap vo dverách. „Len som ho poranil. Ty," hlavnou pušky namieril na Eden, „ty pôjdeš pekne so mnou."

„Máte predsa ten náhrdelník," vyhŕkla.

„Hej, mám ho," prehodil a vytiahol ho z vrecka bundy. „S tým som nepočítal. Ten chudý chlapík ho zvieral v prstoch tak silno, že som mu ho musel vytrhnúť."

Eden sa zadívala na chlapa a pokúšala sa pochopiť, ako rozmýšľal. Ak nechce náhrdelník, o čo mu ide? A ak nevzal šperk on, tak kto to vlastne potom je?

„Vstaneš, alebo ti musím postreliť decko?" namieril na Melissu zbraň.

„Chcete tie obrazy?" spýtala sa Eden potichu, kráčajúc k nemu.

„Jasnačka. Čo iné by som asi mal chcieť?"

Pozrela sa na Brada, ležiaceho na zemi. Gulka ho zranila na stehne. Krvácal a mal bolesti, ale vedela, že sa z toho dostane. Kráčala pomaly, aby si chlap vo dverách nemyslel, že chce robiť problémy.

„Dom mám plný agentov FBI," povedala chladne. „Nebude ľahké vyniesť odtiaľ tie obrazy."

„Tvoj dom bol plný agentov," vyhlásil chlap, „no pekne som to tam prečistil a striasol som sa mnohých z nich, aj tých, čo obsmrdali tuná."

Eden sa snažila potlačiť hlasný ston. Bol aj Jared jedným z agentov, ktorých sa zbavil? Tvár jej zbledla.

„Veru, slečinka," uškrnul sa škaredo. „Aj toho tvojho kamoša som odpravil." Hľadel na Brada, ktorý ležal na zemi a rukávom, ktorý si odtrhol z vetrovky, sa snažil obviazať si ranu na nohe. „Vlastne jedného z tvojich kamošov. Takže s ktorým si to chceš ešte rozdať?" uškŕňal sa na Eden ako úchylný školák. Namieril pušku na Brada. „Tento tu vie, čo si stvárila s McBrideom v tej búde?" pozrel na Brada. „A ona vie, že si si užíval s tou bohatou paničkou? Vy traja ste dôvodom, prečo som nikdy nestrčil hlavu do chomúta. Každý si to v posteli rozdáva s každým."

„Ak chcete naznačiť, že moja matka..." ozvala sa Melissa. Eden sa nad ňu naklonila, aby ju ochránila vlastným telom pred gulkou.

„No neni to milé?" zahundral ten odporný chlap. „No ja som ešte nikdy nezabil tehotnú babu, a ani to neplánujem. A teraz ty," mieril na Eden, „ideš so mnou. Čakajú na mňa chlapi, naložíme tie obrazy a vypadneme."

„Mami," ozvala sa jej Melissa za chrbtom. „Prosím..."

„Nič mi neurobíte?" opýtala sa chlapa.

„Ak sa budeš slušne chovať, nič sa ti nestane." Cúvol z dverí, nechal Eden, aby prešla okolo neho von a pohľadom skontroloval tých dvoch, než zabuchol drevené vráta, takže sa ocitli v úplnej tme.

Eden sa uberala tmou a snažila sa na nič nestúpiť. Tušila, že ak spadne, ten chlap ju zastrelí. Vlastne ani nevedela, prečo obrazy rovno neukradol.

V diaľke pred nimi, za domom, videla obrysy auta. Jeho auta? Alebo azda patrilo FBI? Pozrela na muža a on jej pokynul, aby šla tým smerom. Vykročila, no potom sa o niečo potkla a spadla na zem. Schúlila sa a čakala na smrť.

Chlap za ňou vytiahol baterku a zažal ju. Eden sa snažila, aby nevykrikla. Na zemi kúsok od nej ležala mŕtvola a zízala na ňu nehybnými očami. Vopchala si ruku do úst a zahryzla si do hánok, aby nekričala.

„Tvoj kamoš?" opýtal sa jej chlap veselým tónom.

„Ja..." začala Eden a snažila sa ovládať. Chlap baterkou osvietil mŕtve telo.

„Pýtam sa, či ho poznáš?" tentoraz nemal veselý hlas.

„Je to..." Kľakla si a pokúšala sa vstať. Zdalo sa jej, že sa poranila, keď vtedy spadla zo

schodov verandy a v tele mala ešte stále trne, odkedy s Jaredom... Zažmurkala, aby naňho nemusela myslieť. Nemohol byť predsa mŕtvý!

„Pracoval pre Brada," povedala, keď sa konečne postavila. Muž sa zatváril, že nevie, o kom hovorí, preto dodala: „Brád je ten pán, ktorému ste strelili do nohy."

„Ach ten. Som príliš dobrý. Niektori iní by ho dávno odbachol."

Eden sa naňho slabo usmiala a zdalo sa, že mu to zalichotilo. Pokynul jej, aby prekročila mŕtve telo a išla k autu. Eden sa vzchopila a pokúšala sa nemyslieť na to, čo práve robí, keď prekračovala nohy mŕtveho Draka Haughtona, mladého muža, ktorý pracoval ako Bradov architekt na projekte Kráľovnej Anny. Spomenula si, ako Brad povedal, že muž, ktorý požaduje náhrdelník, chce odísť niekam, kde by mohol maľovať. Takže Drake bol nepochopený umelec? To on namaľoval akvarely, ktoré Tess Brewsterová odniesla zarámovať?

„Teda, poviem ti," ozval sa chlap za ňou, „svet je riadne zbastardený. Obyčajní ľudia unášajú a okrádajú svojich známych. A my profíci budeme bez roboty!"

„Vy ste profesionálny zločinec?" položila mu otázku takým tónom, akoby sa ho pýtala, či je inštalatér.

„Hej, presne tak. Živím sa tým už celé roky. Vlastne skoro celý život, fakt."

„A baví vás to?"

„To ako myslíš?"

Najprv Eden nevedela, čo tým myslí. „Dvojjzmyselná narážka? Nie, som len zvedavá. Ako ste prišli na tie maľby?"

„To Applegate. Alebo ako sa vlastne volal. Vedela si, že je špión? Ja síce občas niekoho odbachnem, ale nikdy by som nezradil svoju vlasť. Ale on áno."

„Spojené štáty boli jeho vlasť?"

„Nemám šajnu. Hej! Na koho strane vlastne si?"

„Som na strane svojej dcéry," odvetila rýchlo Eden. „Zabili ste Applegatea?"

„Hej. Ale on na moju vlasť kašľal. Vsádzal na koničky a visel prachy môjmu šéfovi. Predal nejaké informácie a splatil nejaké dlhy, ale znovu sa mu to nakopilo. Keď ho už mal môj šéf plné zuby, zašiel som za ním, aby som si ho podal. Povedal, že vie, kde sa skrývajú milióny dolárov pod nejakými obrazmi."

„Aha," zamrmlala Eden a pozrela smerom k autu. Kráčala veľmi pomaly, ale jemu to asi nevadilo. Zdalo sa, že považuje túto noc za vhodný čas na spoločnú prechádzku po lese. „Ako zistil, kde sa skrývajú tie obrazy?"

„Vraj rozlúštil dajakú veršovanku. To tvrdil môjmu šéfovi. Applegate sa chvastal, že je macher v lúštení všelijakých hádaniek. Túto objavil v dákej knižke. Ty si tú knižku tiež čítala?"

„Tuším som ju napísala," povedala ticho Eden. „To nebolo od teba najmúdrejšie, čo? „To teda nie." Nedodala, že keď ju písala, ani vo sne by jej nenapadlo, že hádanka by mohla mať niečo do činenia s obrazmi v hodnote niekoľkých desiatok miliónov dolárov. „Povedal vám, kde sú tie obrazy, ale vy ste ho aj tak zavraždili."

„Robím, čo mi prikážu," pokrčil plecami. „Ale prinútil som ho zožrať papier, na ktorý napísal tvoje meno. Chcel som tak zahladiť stopy. Kto mal vedieť, že mu to vyťahnu rovno z bachora? To ti teda poviem, že dnes už dokážu hotové zázraky!"

Eden konečne začala chápať súvislosti. Chlapík, závislý od stávok na dostihy, celé roky splácal svoje dlhy tak, že predával vládne tajomstvá. Ale keď mu dlhy prerástli cez hlavu, bol na objednávku zavraždený. V snahe zachrániť si život prezradil, že rozlúštil hádanku v knihe, ktorá ešte ani nebola vydaná. Ale nepomohlo mu to. Prinútili ho prehltnúť, čo napísal, a potom ho zabili.

„Tuším, že tvoj šéf po tej hádanke skočil," začala Eden a ešte spomalila, aby dopriala Melisse a Bradovi čas dostať sa do bezpečia.

„To si píš," povedal. „Hneď po nej chňapol. No keď sme sem dorazili, už tu bola FBI a do tvojho domu sa nakvartýroval nejaký chlapík a celé noci tam machlil. Bolo tu rušno jako v New Yorku na hlavnej stanici. Musel som sa nejako zbaviť tej agentky a zistiť, čo chce ten mladý. „Myslíte Drakea?"

„Hej, toho, čo mu srdce pišťalo za tým náhrdelníkom- Keď som zistil, že je úplný blázon a nič nevie, pustil som ho."

„Blázon?" opýtala sa Eden. Auto už bolo blízko.

„Hej. V jednom kuse táral, že raz bude slávny maliar. Machlil obstojne, ale nikto by sa z toho nepoondial. Kukul som sa, jako maľuje, kým som vyčkával, kedy dokvitneš. Ľudia z FBI si dali na čas, kým ťa sem dostali."

„Ja som bola taká dôležitá?" zašepkala. „Hocikedy ste mohli tie obrazy vziať."

„Figu borovú! Šéf zavelil, že to musí byť legálne, lebo ináč by za ne dostal len dvadsať percent prachov. Chcel, aby si sem došla a normálne mu ich predala, ale hovorím ti, že to nebolo ľahké. Motalo sa okolo teba viac chlapov jak okolo dákej popovej hviezdy."

„Ale vy ste ich všetkých vyzabíjali. A čo tí chlapi, čo mi zdemolovali dom?"

„To aby ti trklo, že máš stade vypadnúť. A asi by si aj vypadla, keby nebolo toho týpka z FBI."

„A tie hady?"

Mŕtve oči mu zrazu ožili. „To bol môj nápad. Chcel som sa McBrideovi trochu pomstiť. Mal som ťa síce nechať pri živote, no vedel som, že sa o teba postará, tak som mu na just znepríjemnil robotu. To má za to, že mi už celé roky ide po krku."

Eden sa chcela začať vypytovať na Jareda, no akosi sa neodvážila. „Povedali ste Drakeovi, že sme našli ten náhrdelník?"

„Áno, špehoval som ťa a špicľoval, o čom kečáte. Videl som, že si našla ten šmejd, po ktorom mu srdce pišťalo. Povedal, že toto je jeho šanca, ako chce celému svetu dokázať, že má talent. Pomohol som mu s tým únosom."

„S kým sa to stretla moja dcéra na letisku?"

„Netuším. S nejakým škaredým starým krpáňom. Dal nohy na plecيا, len čo nás zbadal."

„A čo bude teraz?"

„Ty mi pekne predáš tie obrazy," povedal. „Dám ti podpísať nejaké lajstra. Tie mazanice sa ti neľúbia, tak mi ich predáš. A keď ich od teba kúpim, náhodou zistím, že pod

nimi sú iné. Šecko je to legálne a môžeme ich prediť na oficiálnom trhu. Nebudeme sa namáhať a zháňať kupcov načierno. Môj šéf chce, aby to šecko bolo legálne." Už-už sa chcela opýtať, kto je jeho šéf, ale radšej si to

rozmyslela.

„Najväčšia sranda je ale v tom, že ak niekomu čo len cekneš, čo sa tu dnes v noci stalo, vrátim sa a spravím, čo budem musieť."

„Jasné, pochopila som to," povedala potichu Eden. Nebola si celkom istá, no zdalo sa jej, že zazrela pohybovať sa nejaký tieň. Nieкто tu bol? Prežil nieкто ten masaker? „Predpokladám, že aj vy budete z toho mať výhodný podiel. Ak sa podpíšete na tie doklady vlastným menom, podľa zákona sa stanete právoplatným majiteľom tých obrazov."

„Chceš ma nahuckať proti môjmu šéfovi? To sa mu ale nebude vôbec ľúbiť." „Nie, pán..."

„Jolly. Šeci ma volajú Jolly, to znamená Smejo. Si si asi všimla, že ja sa moc nesmejem. Ale neni to celkom férová prezývka, lebo mám dobrý humor. Iba ho nikto celkom nechápe."

Keď Eden začula to meno, stuhla jej v žilách krv. Počula ho, keď boli zamknutí v pivnici, ale Jaredovi to vtedy nepovedala. Ak by mu to povedala..."

Prestala na to myslieť, lebo začula výstrel zo smeru, odkiaľ prišli. Odtiaľ, kde je Melissa. Otočila sa, aj chlap sa obrátil za zvukom streľby. Blyslo jej hlavou, že by sa mohla pokúsiť ujsť, keď je k nej otočený chrbtom, no neurobila to. Mohol by si potom vybiť zlosť na Melisse.

„Zostaň tuná," prikázal Jolly. „Ak nie, za..."

„Viem," zamrmlala a pozorovala ho, ako sa stratil v tmavom lese.

V nasledujúcom okamihu ležala na chrbte a zboku sa na ňu tislo telo, tlačiac ju k zemi svojou váhou. Opäť na nej ležal Jared McBride.

„Prosím ťa, povedz, že si tu nechcela ostať stáť v pozore a počkať, kým sa k tebe vráti a zabije ťa."

„Nemôžem sa nadýchnuť! Myslela som si, že si mŕtvy." V hlase jej bolo cítiť úľavu.

„Oplakávať ma môžeš neskôr." Skotúlal sa z nej, vstal a potom jej pomohol na nohy.

„Prikrč sa," zašepkal, „a ostaň tesne pri mne. Jolly tu má ešte dvoch partákov."

„Čo je s Melissou?" opýtala sa Eden jeho chrbta, keď mu ledva stačila.

„Neviem. Som tu sám."

„Aj Remi je tu," podotkla.

Jared zastal a pozrel na ňu. „Ten vysoký kreol je tu?"

„Je asi niekde tu. Videla som ho schovávať sa pod verandou."

Jared neveriacky pokrútil hlavou. „Prečo sme len zabudli rozoslať pozvánky? Bolo dosť namáhavé predstierať, že netušíme, čo máte vy dvaja s Granvillom za lubom. Musel som vyloviť kúsok papierikov s твоjím odkazom zo záchodovej rúry. No fuj!" dodal zhnusené. „Drž sa tesne za mnou a snaž sa byť úplne potichu. Vieš strieľať?" „Neviem."

„To mi teda veľmi pomôžeš. Dolu!" rukou jej stlačil hlavu medzi pnie stromov.

Celkom zblízka začuli mužské hlasy, no nezneli zmätene, takže asi netušili, že Eden už nie je na svojom mieste. Len ona mohla podpísať ich papiere, takže ju tí zločinci ešte potrebovali.

„Ruky hore!" zakričal na nich čísi hlas. „Odložte zbrane!"

Rýchlo, lebo začneme strieľať."

„Kto, dočerta, je zase toto?" zasyčal Jared. „A komu to hovorí?"

Eden už začínalo byť z toho všetkého nevoľno. Spoznala ten hlas. „To je môj zať," ozvala sa. „Stuart."

Jared sa oprel o kmeň stromu a bolestne zastonal. Otočil sa chrbtom k Eden. „Mohla by si?" Hneď vedela, čo od nej žiada. Ešte stále mal v chrbte ostré trné hlohyne, ktoré potrápili aj ju. Kým nabíjal pištole, rukami mu prehmatala chrbát a vytiahla všetky pichliače, ktoré našla.

„Ďakujem ti, zlatko," žartoval. „Zaželať mi veľa šťastia," povedal jej, keď opúšťal ich tmavé hniezdočko.

No Eden mu oboma rukami chytila tvár a pobožkala ho. „Dávaj na všetkých pozor," zašepkala, „a aj na seba."

Z puzdra, ktoré mal pripevnené okolo členku, vytiahol pištoľ a podal jej ju. „Zamieriš a vystrelíš." Opäť ju pobožkal a zmizol v tme.

KAPITOLA 25

Eden vydržala hodnú chvíľu ticho čakať. Nepočula žiadne zvuky, ani len zvieracie. Nijaký cupot ani šuchot. Keď uplynulo niekoľko minút, ktoré jej pripadali ako celé hodiny, začukal zvuk štartujúceho motora. Čie auto to bolo? Skúšala uhádnuť, A kam asi ide?

A čo Stuart? Komu prikazoval, aby odhodil zbraň? Jollymu, z ktorého ide strach?

Eden čo najtichšie vyšla z bezpečného náručia hustých stromov a vydala sa späť k ľadovni. Nehlučne vošla dnu. Bola tam úplná tma, takže musela tápať vôkol seba. Takmer sa pošmykla

na mláke krvi, čo vytiekla Bradovi z postrelenej nohy. Nik tam už nebol.

Vyšla von a pozorne načúvala, no nič nepočula. Urobila pár krokov a potkla sa o niečie telo. Opatrne sa zohla. Kiež by mala pri sebe baterku! Keď začula, že dotyčný zastonal, vytasila Jaredovu pištoľ. Už niekde počula, že zbraň treba najprv odistiť. Aj táto pištoľ mala poistku? A ak áno, bola odistená či zaistená?

Muž na zemi opäť zastonal a Eden spoznala jeho hlas. „Stuart? To som ja, Eden.“ Schovala pištoľ do vrečka a sklonila sa k svojmu zaťovi. „Si v poriadku?“

„Bolí ma hlava. Ktosi ma do nej udrel. Kde je Missy?“

„*Melissa* je...“ Eden chcela niečo odpovedať, no zasekla sa. Neznášala túto prezývku. „Neviem, kde všetci sú a čo teraz práve robia. Počula som ťa, ako niekomu vravíš, že má dať ruky hore. Komu si to vravel?“

„Nepoznám ho. Bol postrelený do nohy.“

„Ach,“ upokojila sa Eden. „To bol Brad. Dúfala som...“

„Že tu všetkých zachránim a stanem sa hrdinom dňa?“ opýtal sa ironicky Stuart. „Nenarušilo by to tvoje plány, aby ma opustila manželka aj s dieťaťom a žila s *tebou*?“

„Nechcem, aby žili so mnou.“ Eden ho vzala pod pazuchu a podarilo sa jej posadiť ho.

„Vždy si po tom túžila. Vždy si robila všetko preto, aby si o mne *Melissa* myslela, že som nezodpovedný a nedokážem zabezpečiť svoju vlastnú rodinu. Vždy si...“

„Stuart, mohol by mi vynadať až potom, keď zistíme, či sú všetci nažive a v bezpečí? Čo sa stalo s Bradom? Kde je *Melissa*?“

„Neviem. Odletel som z New Yorku do Raleigh, potom som si prenajal auto a odviezol som sa do Arundelu. Chcel som vyzdvihnúť svoju manželku a odvieť si ju domov. Vieš si asi predstaviť, aký som bol prekvapený, keď som zbadal svoju svokru sedieť v aute s cudzím chlapom o jedenástej v noci. Konal som inštinktívne a pustil som sa vás - teba - sledovať. Keď som videl, že ste zabočili na nevyasfaltovanú cestu, zaparkoval som konca hlavnej cesty a vydal som sa pešo vo vašich stopách. Videl som svetlo a prišiel som akurát načas, aby som videl, že...“

„Čo si videl?“ opýtala sa vládne.

„Videl som, ako nejakého muža strelili do hlavy. Kto to bol?“

„Drake Haughton. Pracoval pre Brada, toho pána, čo ho postrelili do nohy,“ vysvetľovala mu Eden. „Stuart, mali by sme už ísť. Mám taký pocit, že ostatní sa už vrátili ku mne domov a čakajú tam na mňa.“

„Na teba?“ opýtal sa Stuart a Eden si nevedela odpustiť grimasu. Stuart to vyslovil takým tónom, akoby nemohol uveriť, že niekto po *nej* túži.

„Stuart,“ oslovila ho so zaťatými zubami aj päťami. „Máš pravdu, moja dcéra ťa chcela opustiť a chce bývať aj s malým u mňa. Dobre vieš, že mám na ňu veľmi silný vplyv, takže odo mňa závisí, ako sa rozhodne o svojej budúcnosti. Ak neprestaneš s tými protivnými zlomyseľnými a závistlivými poznámkami, urobím všetko, čo je v mojej moci, aby ťa *Melissa* naozaj opustila. Vyjadрила som sa dosť jasne?“

„Áno,“ odvetil ticho. „Čo odo mňa žiadaš?“

„Si schopný teraz šoférovať?“

Videla, že sa premáha, aby nepovedal čosi ironické, no vyriekol len prosté „Áno.“

„Tak poď za mnou. Vezmeme si Bradovo auto a vrátíme sa do Farringtonského sídla.“

Eden utekala cez les, načúvala, či nezachytí nejaké podozrivé zvuky, no nepočula nič, čo by naznačovalo, že sa nablízku zdržiavajú ľudia. Čo sa stalo? Kde je *Melissa*? Skúšala hádať a pritom sa celá roztriasla, no nakoniec sa ovládla. Kde sú Jared s Bradoni? A Remi?

Eden podala Stuartovi kľúč, ktorý jej dal predtým Brád. Keď naštartoval, vliezla na zadné sedadlo. Chcela nájsť ukryté pušky, ktoré jej spomenul Brád.

„Čo hľadáš?" opýtal sa Stuart, keď sa otočil a pustil sa smerom k hlavnej ceste.

„Pušky. Nože. Výbušniny. Hocičo," odvetila Eden. Hlava jej visela cez sedadlo, keď prehládávala spodok auta. Pod sedadlom spolujazdca našla páskou prilepenú pištoľ. Pod zadným sedadlom bola puška.

„Tuším, že aj ja na jednej ležím," ozvalo sa zozadu. Stuart dupol na brzdu tak prudko, že si Eden udrela hlavu o operadlo sedadla. Cítila, ako sa jej z nosa pustila krv.

Stuart bleskovo vyskočil z auta, bežal dozadu a otvoril veľký kufr. Eden sa naklonila ponad zadné sedadlo, z nosa jej kvapkala krv. Jej dcéra, jej krásna dcéra ležala naboku skrútená do kľbka v kufri džípu.

Eden sa načiahla za ňou, no Stuart ju predbehol. Vytiahol svoju manželku z kufra a vybozkával jej celú tvár.

„Skoro som od strachu prišiel o rozum," šeptal medzi bozkami. „Vari nevieš, že nedokážem bez teba žiť? Bez teba by som sa nevedel ani len nadýchnuť. Si všetko, čo mám."

„Myslela som si, že ti už na mne vôbec nezáleží," vyčítala mu Melissa, po lícach sa jej kotúľali slzy a opätovala

Stuartove bozky.

Eden sa od nich odvrátila a sadla si na zadné sedadlo. Bola tam škatuľa papierových vreckoviek, za hrst' z nich si pritlačila na nos. V lone mala pištoľ a krížom cez koleno jej ležala puška. Toto *zažíva* každá matka? pomyslela si. Takýto okamih, keď si uvedomí, že môže prísť o svoje dieťa?

„Mali by sme už radšej ísť," povedala tlmene, no nepočúvali ju. Chcela vyliezť na predné sedadlo, chopiť sa volantu a konečne odfrčať preč. Ak by si bola celkom istá, že Melissa - no dobre, aj Stuart - je v poriadku a v bezpečí, urobila by to. No Eden nevedela, či niečo alebo niekto tam vonku ešte na nich nečíha.

„Ideme!" vyhlásila hlasnejšie, aby ju začuli. Melissa a Stuart sa držali za ruky, potom sa v objatí usadili na zadnom sedadle a Eden ich viezla naspäť do Arundelu. Keď zastala pred šerifovým domom, ani ich nemusela príliš presviedčať, aby tu vystúpili.

„Mama," povedala Melissa. „Nemyslím si, že by si sa tam mala vracieť. Mala by si ostať s nami a všetko povedať šerifovi."

Eden sa neobťažovala vysvetliť im motív svojho konania, lebo vedela, že by stratila more času a mnohých ľudí by mohlo stáť život, ak by čakala, kým sa šerif vykutre spod perín, dá si niekoľko šálok kávy, aby sa prebral, a potom bude potrebovať minimálne štyridsaťpäť minút na to, aby pochopil, čo mu Eden vlastne rozpráva. Tušila, že ten nechutný Jolly asi na ňu čaká, aby sa vrátila a podpísala tie papiere, a potom sa vyparí aj s korisťou. Nech si len vezme všetky tie maľby, pomyslela si v duchu Eden, keď nechala svoju dcéru a zať a stáť na chodníku a dupla na plyn.

V túto skorú rannú hodinu boli ulice Arundelu ako vymreté, takže Eden ignorovala všetky červené na semaforoch a ponáhľala sa k mostu najrýchlejšie, ako mohla. Stovkou sa prehnala cez most a dvakrát si udrela hlavu o strechu auta. Nič nepodpíšem, kým všetkých neprepustím, zastrájala sa.

Zastala na ceste, vyskočila z auta, schmatla pištoľ aj pušku a utekala k domu. Postavila sa na okraj drevenej debničky na kvety a nazrela cez okno do obývacieho salónu. Videla svetlo v hale a zdalo sa jej, že rozoznáva siluety najmenej troch mužov. Kto sú?

„Odkiaľ si sa tu, dočerta, vzala?" ozval sa jej pri uchu hlas Jareda McBridea. „Myslel som, že si vnútri."

„Kto to tam je?" opýtala sa ho a podala mu pušku a pištoľ. Vo vrecku nohavíc mala ešte stále jeho miniatúrnu pištoľ.

„Granville a jeho zať ležia spútaní na zemi v hale. Jolly a jeho kumpáni chodia hore-dolu

po dome."

„Tuším toho Jollyho dobre poznáš?"

„Tušíš správne. Nikdy sme ho nedokázali pri ničom prichytiť, ani mu nič dokázať, lebo nezanecháva po sebe žiadnych svedkov. Kde máš dcéru?"

„Je u šerifa aj so svojím mužom."

„Keď Jolly začuje sirény, zastrelí Granvilla aj toho mladého."

Eden sťažka preglgla. „Čo urobíme?"

„My neurobíme vôbec nič. Teraz, keď vidím, že si v poriadku, tam pôjdem sám a..."

„Všetkých zachrániš? Len ty sám, na vlastnú päsť?"

„Ak by si náhodou zamýšľala ísť tam so mnou, tak ťa tu radšej najprv spútam."

„Sexuálne hry si nechajme na neskôr. Teraz musíme myslieť na obchodnú stránku celej veci." "

Jared vyprskol do smiechu. „Nemôžeš ísť dnu. Bude sa tam strieľať."

Eden znovu nahlas preglgla. „A čo keby som tam vošla, podpísala mu tie jeho papiere a on by odtiaľto zmizol aj s obrazmi?"

„Myslíš, že keď mu ich dáš, tak len tak odíde? A ešte ti aj zamáva na rozlúčku? Pod'akuje? Nie, on vždy zabije každého, kto ho videl."

„Ale Melissa je už u šerifa v dome."

„Príde si po ňu neskôr."

Eden vytiahla z vrecka malú pištoľ. „Ukážeš mi, ako sa s touto vecičkou narába?"

Jared očividne váhal. „Chcem ti len povedať, že sa na to dávam, lebo nemám iné východisko. Teraz choď dozadu, hore tými úzkymi schodíkmi a potom zíd' po veľkom schodisku. Len ma tam čakaj a nič nerob. Keď nastane správna chvíľa, ja zakričím pozor a vtedy musíš vystreliť. Nepokúšaj sa na niekoho mieriť, aj tak by si netrafila. Len vystrel' do vzduchu. Výstrel spôsobí rozruch, a to nám bude stačiť. Rozumieš, čo od teba chcem?"

Eden len prikývla a nasledovala ho za dom. Jared vyliezol na obrovské klimatizačné zariadenie, otvoril okno a zohol sa, aby jej pomohol. Chcela vliezť cez okno, no zastavil ju a chvíľu to vyzeralo, že ju chce pobožkať, no neurobil to. Namiesto bozku sa jej len zahľadel do očí. Ten pohľad jasne hovoril, že by za ňu položil aj život. *Zamrazilo* ju a sklonila sa k nemu, no on ju jemne postrčil do okna.

Veľmi dobre poznala tento rozľahlý starý dom. Nik sa nedokázal zakrádať po starých podlahách tak ticho ako ona. Vedela otvoriť dvierka ku schodíkom bez toho, aby zaškrípali pánty a vedela aj, že musí preskočiť šiesty a deviaty schodík, lebo inak by pod ňou vŕzgali. Keď vyšla hore schodmi, priložila ucho k dverám a načúvala, no nič nepočula. Opatrne otvorila dvierka a *nazrela cez škáru*. Akvarely Tyrella Farringtona boli navíšené na dlážke a pripravené na odvoz. Keď zvonku začula zvuky, po špičkách prebehla k oknu. Dvaja muži nakladali obrazy do nákladného auta, ktoré bolo zvnútra vyčalúnené. Zdalo sa, že si dávajú načas a vadia sa, ako ich čo najlepšie uložia, no Eden vedela, že čoskoro sa vrátia do haly a vezmú aj obrazy nakopené na zemi.

Nás je málo a ich je priveľa, pomyslela si. Vo vnútri i vonku sa to hemžilo zločincami a boli na nich s Jaredom len sami dvaja. Keby len tak vedela spôsobiť *veľký* rozruch, pomyslela si.

Zbadala zväzok kľúčov, ktorý jej dal Brád, keď jej odovzdával dom. Pri pohľade naň jej napadlo, čo tu tie kľúčiky hľadajú? Mala by ich predsa mať v kabelke.

V nasledujúcej chvíli lúč mesačného svitu osvetlil anjelika na príviesku. Anjelik pani Farringtonovej. Eden naň pozrela a začula hlas pani Farringtonovej. Vždy nenávidela pivnicu a jedným z dôvodov, prečo do nej nikdy nevškročila, bol aj ten, že sa obávala nekontrolovaného výbuchu. Eden sa usmiala. Zrazu vedela, čo musí urobiť, aj ako to treba

vykonať.

Vzápätí už bežala dolu po schodoch, opatrne našľapujúc na vrždiate schodíky, a šepkala „ďakujem“ duchovi milovanej pani Farringtonovej, ktorý ju sprevádzal a dával na ňu pozor.

V tmavej kuchyni počula hlasy chlapov z haly. Tí dvaja zvonku vošli dovnútra. Počula Jollyho hlas, znel veľmi znepokojene. Dodalo jej ešte väčšiu odvahu, keď si pomyslela na Brada a Remiho, ktorí tam ležali spútaní na dlážke. Ponáhľala sa ku komore. Otvorila okno na bočnú verandu. Kdesi čítala, že zlodej si musí vždy vopred premyslieť, kadiaľ bude neskôr unikať z miesta činu. Potom zodvihla padacie dvierka v podlahe a vytiahla Jaredovu pištoľ. Vedela, že nič malé asi nebude vedieť trafiť, no možno sa jej podarí streliť do police, na ktorej stáli fľaše so zaváraninami spreď dvadsiatich dvoch rokov. Mali veru dosť času premeniť sa na výbušnú zmes.

Odvrátila tvár, namierila na stenu s policami, ktorú v tme ani nevidela, a vystrelila. Odmenou jej bol parádny výbuch. Zaváranina, ktorá práve vybuchla, spustila reťazovú reakciu. Keď Eden preliezala cez okno, počula, ako chlapi pobejú hore-dolu. Schúlila sa pod prevrátené kreslo a so zatajeným dychom počúvala, ako sa prekrikujú. Vzápätí počula, ako tresli dvere a dovtúpila sa, že Jared ich zabuchol do komory. Keď sa jeden z nich pokúšal vyliezť cez okno, Eden vystrelila smerom k nemu a on vliezol naspäť. O dve minúty už na ceste zavýjali policajné sirény a v diaľke počula vrtnúť. Eden sa nepohla z miesta, pištoľou mierila na otvorené okno a bola pripravená vystreliť na každého, kto sa pokúsi vyliezť z komory. Po líkach jej stekali slzy.

Bolo po všetkom.

KAPITOLA 26

„Eden,“ načiahol k nej ruku Brad. V polosede trónil na vankúšoch v hojdačke pred svojím domom, o stenu mal opretú palicu. Skončila sa neobvykle chladná jar a do Arundelu konečne zavítalo leto.

Eden ho nevzala za ruku a tvárila sa, že si nevšimla jeho gesto. Teraz mala všetko, o čom kedysi len snívala. Akoby celý život prežila ako zavretý púčik a až teraz naplno rozkvitla. Keď ešte bola dieťa a žila so svojimi prísnymi rodičmi, ktorí tvrdili, že život je len krutý, závidela svojim spolužiakom. Počula, ako si rozprávajú zážitky z večierkov a z prvých schôdzok a predstavovala si, že by mohla byť jednou z nich.

Keď otehotnela a rodičia ju vyhnali, vyhodili pred dvere ako vrečko so smetami, bola na smrť vystrašená. Bola ešte príliš mladá, aby o tom logicky rozmýšľala, no v hlave jej krúžila jediná myšlienka: Prečo práve ja?

Pani Farringtonová bola prvá osoba v jej živote, ktorej na nej naozaj záležalo a Eden si často predstavovala, aké to je byť pani Farringtonovou. Rojčila o tom, ako vyrastá v tom nádhernom dome s krásnou záhradou a patrí k ľuďom, ktorých priateľstvá pretrvávajú už celé stáročia. Patriť niekam! pomyslela si. Patriť do kruhu ľudí, ktorí ťa nikdy nevykopnú na ulicu.

Až po Melissinom únose sa Eden dozvedela, že mnohí vedeli o duševnej labilitě Drakea Haughtona. Mladík nežartoval, keď vtedy povedal, že len hodil na papier Bradove nápady. Eden sa dopočula, že Drake nikdy netúžil stať sa architektom. Presne ako Tyrell Farrington, aj Drake chcel študovať výtvarné umenie. No jeho otec, presne ako Tyrell pred sto rokmi, zakázal svojmu synovi takéto bohémske. Ak Drake chcel, aby mu otec zaplatil štúdium a nevydedil ho, musel študovať niečo, čo sa dalo využiť v praxi. Brad preukázal jeho otcovi priateľskú službu a Drakea zamestnal, no mladý muž takmer prišiel o rozum, tak veľmi túžil po úplne odlišnom živote.

Teraz sa Eden už dívala na dokonalé mestečko Arundel úplne inými očami. Počas dlhých rokov, keď sa musela sama postarať o dieťa a bolo jej veľmi ťažko, jej dodávali silu spomienky na rozkošné mestečko. Takto raz chcela žiť. Nikdy síce nemala dosť peňazí, no naučila svoju dcéru dobrým spôsobom, podobne ako pani Farringtonová ju samu. Melissa vedela zdvorilo konverzovať, poprosiť a poďakovať. Vedela, ako sa má správať, keď ju pozvali na večierok. Nie, Eden nevychovala svoju dcéru tak, aby chodila v roztrhaných džínsoch a napchávala sa hamburgermi. Jej dcéra...

„Eden?“ ozval sa znovu Brad. „Haló, si tu?“

Chlipla si čaj a usmiala sa. „Samozrejme, že som tu, len som sa zamyslela.“

„Veľa si toho zažila,“ povedal.

„My sme toho veľa zažili.“ Dala si ešte čaj a pozerala na mesto.

Áno, za pomerne krátky čas toho zažila naozaj dosť. Vrátila sa do mesta, ktoré spoznala, keď bola ešte dieťa, no teraz je dospelá. Aj preto si všimla veci, ktoré predtým nevidela.

„Chceš mi niečo povedať?“ opýtal sa jej Brád.

„Ešte nie,“ povedala a ďalej sa usmievala. Vedela, čo tým myslí. Dva dni po tom, čo polícia zatkla Jollyho a jeho kumpánov, ju Brád požiadal o ruku. „Bola si úžasná,“ povedal s obdivom.

Eden mu chcela vysvetliť tú príhodu s Jaredom a to, čo povedal v ľadovni ten otrasný Jolly, no Brád jej priložil prst na ústa. „Sme obaja dospelí,“ povedal. „Obaja sme urobili chyby. Ublížili sme si navzájom. Mali by sme začať úplne odznovu, nemyslíš?“

Vtedy s ním Eden súhlasila, no neskôr zistila, že po tom netúži. Nebolo by správne, keď toho toľko spolu prežili a vedeli o sebe také veci, aby to všetko hodili len tak za hlavu a tvárili sa, že sa to nikdy nestalo.

V posledných týždňoch si Eden uvedomila, že je najvyšší čas vypustiť svoju dcéru z hniezda. Už žiadne materinské vydieranie. Už nechce, aby sa Melissa medzi ňou a svojím manželom cítila ako medzi dvoma mlynskými kameňmi.

Keď sa všetko upokojilo, sadla si Eden s Melissou k veľkej mise pukancov a od srdca sa porozprávali. Odhodili zábrany medzi matkou a dcérou a rozprávali sa ako žena so ženou. Eden bola šokovaná, keď sa dozvedela, čo sa odohrávalo medzi ňou, jej dcérou a zaťom. Uvedomila si, že dcére neraz zbytočne spôsobila veľký žiaľ a slzy, lebo jej nedovolila dospieť a vzniknúť sa na vlastných krídlach. „Ale ty si to jediné, čo mám,“ povedala dcére.

„Myslíš, že to neviem? Som zmyslom tvojho života! Nemáš nikoho, len *mňa*! A ja som nikdy nemala nikoho, len *teba*!“

Melissa porozprávala mame o tom, ako ju Minnie informovala o otcovi. Melissa mu vtedy okamžite zavolala a zaplatila mu letenku do Greenvilleu.

„No chcel odo mňa iba peniaze,“ vzdychla si Melissa. „A pokúšal sa ma presvedčiť, že ty si ho zviedla.“ Slzy jej stekali po lícach, keď hovorila svojej mame, ako Runkel tvrdil, že mu Eden zničila manželstvo, ba celý život. „Zo všetkých svojich problémov obviňoval *teba*. On...“ nakoniec Walter Runkel prešiel prstami Melisse po ruke takým spôsobom, že sa dala na útek z letiska a vletela rovno do náručia Drakea Haughtona.

Tento rozhovor úplne zmenil ich vzťah. Melissa vyhlásila, že chce mať vlastného manžela a dieťa, ale bojí sa nechať svoju mamu samu. Po dlhom váhaní sa Eden nakoniec priznala, že nemá žiadnu predstavu o tom, čo vlastne *naozaj chce*.

„Ale teraz si boháčka,“ poznamenala Melissa. Máš tento dom v mestečku, ktoré si tak milovala a Brad ťa zbožňuje.

Mohla by si sa zaňho vydať a navždy tu spokojne žiť. Už si ťa predstavujem ako prvú dámu tohto mesta,“ doberala si ju. „Snaživé mladé slečny sa budú biť o pozvánky na tvoje večierky. V miestnom bulvárnom plátku budú písať o tom, čo si mala v ten večer oblečené.“

Rukou ukázala na dom. „Môžeš si objednať z New Yorku bytového architekta a on ti to tu celé zahalí do hodvábu. Budú o tebe písať v *Architektonickej ročenke*. No nebolo by to úžasné, že sa takto vypracovala dievčina, ktorú kedysi vyhodili na ulicu?

Mama! Možno ti zavolá *Oprah* a pozve ťa do svojej šou a ty tam vyrozprávaš celému národu svoj životný príbeh."

Eden sa vôbec nebavila na Melissiných víziách. Až pozoruhodne sa podobali na tie, o akých hovoril aj Jared, ibaže teraz ju Melissa na to priamo navádzala. „Pani Farringtonová mi raz povedala, že tento dom bol mŕtvy, až kým som neprišla ja a neoživila som ho diet'atkom."

Melissa ťapla mame do dlane. „Stuart a ja s malým ťa budeme často navštevovať. Prídeme na každý predĺžený víkend a každé prázdniny strávime spolu. Vieš, že Remi požiadal Stuarta, či by neprevzal účtovníctvo jeho novej firmy zaoberajúcej sa úpravou krajiny?"

Eden sa usmiala. Keď dorazili FBI a polícia, Brád im povedal, že Remi mu zachránil život. Jeden z Jollyho komplicov chcel Brada zastreliť, no Remi povedal, že vie, kde sú všetky obrazy a povie mu to, ak Bradovi neublížia. A potom si Remi prehodil svojho zraneného svokra cez plece a odniesol ho až k autu.

Keď Brád ležal v nemocnici a d'akoval Remimu, mladý muž ho požiadal: „Chcem mať vlastnú firmu. Nechcem pracovať pre teba ani pre nikoho iného." V očiach mal vzdor a stál tam vystretý v celej svojej výške s vypnutou hrudou.

„Máš ju mať," povedal Brád. „A ak chceš..."

„Všetko ostatné, čo chcem, už mám," povedal Remi a objal Cammie okolo pliec.

Odkedy ju pozná, videla Eden úsmev na tvári Bradovej moróznej dcéry len dva razy.

„Niektó dostane všetko, čo chce," povedala Minnie a štychla Eden medzi rebrá.

Minnie dosť dlho prosíkala Eden o prepáčenie. Tá síce vedela, že je to od nej malicherné, no nevedela jej odpustiť, čo urobila. Minnie ublížila niekoľkým ľuďom len preto, lebo bola presvedčená, že sa jej podarí lapiť Jareda McBridea do svojich osídel.

Eden jej neodpovedala, no pripomenula Bradovi, aby Minnie už konečne oslobodil od povinností. „Nezaujíma ma, či nerád bývaš sám, všetci neznášame samotu, ale musíš jej dopriať slobodu."

Brád poslúchol a prenajal Minnie dozorcov domček, takže teraz bola Edeninou susedou.

Minnie s obľubou predstierala, že medzi ňou a Eden k ničomu nedošlo, no Eden to nedokázala prezrieť. Síce sa s ňou rozprávala, no nebola k nej prívetivá ani priateľská.

A bol tu ešte Jared. Nevidela ho, ani o ňom nepočula, odkedy nastúpil do helikoptéry so zabijakom Jollym a jeho komplicmi. V tú noc bol na ňu veľmi nahneváný. „Povedal som ti, že tam máš ostať stáť," vyčítal jej a oči mu blčali, „ale ty si musela behať hore-dolu po schodoch. Ved' ťa mohli zabiť!"

Tón jeho hlasu bol síce veľmi zúrivy, no pohľadom *naznačoval*, že by ju najradšej schytil do náručia a plakal od radosti, že vyviazla so zdravou kožou. Ale ani sa jej nedotkol. Vtedy už boli obkolesení ľuďmi a každý im chcel položiť najmenej tisíc otázok.

Jared jej zamával na pozdrav z vrtuľníka, ktorý sa odlie-pal od zeme. Nevedela, či ho ešte niekedy uvidí.

Ďalší deň dorazili odborníci na umelecké diela a chceli si hneď vziať všetky obrazy, no Eden im to nedovolila. Už jednu Tyrellovu vodomaľbu navždy zmyla voda. Nechcela prísť aj o ostatné. Vydala im ich až potom, keď podpísali čestné prehlásenie, vyhotovené Bradom, v ktorom sa *zaviazali* urobiť kompletnú fotodokumentáciu všetkých akvarelov, až potom odstránia Tyrellove diela z povrchu originálnych olejomalieb pod nimi.

Nakoniec sa zistilo, že len štyri obrazy majú umeleckú hodnotu. Jeden malý a tri väčšie. No z historického hľadiska mali všetky plátna, ktoré Tyrell zachránil, nesmiernu hodnotu. Už

ju kontaktovali dvaja autori, ktorí chceli napísať knihu o tom, čo maľby vypovedajú o období začiatkov moderného francúzskeho umenia.

Ako podotkla Melissa, Eden bola teraz veľmi bohatá, či lepšie povedané, zbohatne, keď sa obrazy zreštaurujú a ponúknu na predaj. Umelecké kruhy boli nadšené zo vzácného objavu a aukčná sieň Christie's očakávala, že konečná suma, za ktorú budú dva z nich vydražené, presiahne niekoľko miliónov dolárov.

„Eden?“ oslovil ju znovu Brád. „Nevyzeráš dobre. Je ti príliš horúco? Nechceš ísť dnu, kde je klimatizácia?“

„Nie,“ povedala, „rada sedím tu vonku.“ Pozrela naňho. „Už si po niečom túžil tak veľmi, že si si myslel, že bez toho nemôžeš žiť, a keď si to konečne dostal, nebolo to ani zďaleka také úžasné?“

„Samozrejme. Každý, kto už vyrástol z detských nohavíc, má podobnú skúsenosť.“ Tvár mu zväžnela. „Po čom si tak veľmi túžila?“

„Po živote, aký mala pani Farringtonová,“ odvetila Eden. „Myslela som si, že keby som ja mala to, čo ona dostala do vienka, nepokazila by som si to. Vydala sa za otrasného muža a mala otrasného syna. Oddávala sa pôžitkom spôsobom, ktorý nebol hoden dámy. Neuvedomovala som si to, no v duchu som ju neustále za všetko kritizovala. Myslela som len na to, že keby som ja mala milujúcich rodičov, keby som navštevovala prvotriedne školy a organizovala narodeninové oslavy a...“ Pozrela naňho. „Vieš, že som nikdy v živote neusporiadala oslavu svojich narodenín? O tom fantazírujem celý svoj život. Kedykoľvek to vidím v telke alebo čítam v nejakej knihe, že nejaké decko oslavuje narodeniny s kamarátmi, normálne začnem slziť. No nie je to pochabé?“

„Nemyslím si, že túžiť po pozornosti a oslave je pochabosť,“ odvetil vážne. „Eden, asi mi niečo chceš povedať, no neviem, čo.“

Položila pohár s čajom. „Chcela som žiť život pani Farringtonovej, no teraz, keď môžem, zistila som, že nechcem. Nechcem žiť sama v tom prastarom dome...“ Gestom ho zarazila, keď sa chystal niečo namietnuť. „Nehodlám tam žiť s manželom a zahaliť celý dom do hodvábu, ako by povedala moja dcéra. Ten dom si zaslúži, aby sa v ňom naozaj žilo. Aby v ňom kypel *mladý* život.“ Nedodala, že jej dcéra má nesprávne priezvisko, takže bude uchránená od všetkého, čo Eden začala na Arundeli neznášať.

Keď sa chystala vstať, Brád ju chytil za rameno. Nohu mal ešte vždy obviazanú a veľmi ho bolela. Chytil svoju palicu a pokúsil sa vstať, no Eden ho jemne tisla späť na hojdačku.

„Nie,“ povedala. „Nevstávaj.“ Prechádzala sa po verande. „Vieš čo, Brád? Ja o sebe vlastne nič neviem. Keď som bola dieťa, žila som ako väzeň a za jednu noc som sa z dieťaťa stala matkou.“ Otočila sa tvárou k nemu. „Tvrdo som pracovala, aby som svojej dcére poskytla to najlepšie, čo som mohla. Kvôli nej som sa vzdala vlastného súkromia.“ „Ale veď už je teraz dospelá,“ namietal Brád. „Áno, je dospelá a čochvíľa sa stane matkou. Keď bola tínedžerka, chodila do tanečnej a...“ Eden mávla rukou. „Pokúšam sa ti povedať, že chcem nájsť samu seba. Chcem zistiť, v čom som dobrá, čo viem robiť a čo sa mi páči. Nechcem byť pani Farringtonovou. Chcem byť *sama sebou*. V súkromnom živote som toho zažila tak málo, že vlastne ani netuším, *kým* naozaj som.“

Brád sa na ňu z hojdačky pozrel. „Chceš odtiaľto odísť, však?“ Nečakal na odpoveď. „Pôjdem s tebou. Budem žiť hoci aj na člně, ak budem môcť byť v tvojej blízkosti.“

„Nie,“ odpovedala mu Eden. „Ty patíš sem. Toto je *tvoje* mesto. A vieš čo? Je to aj mesto mojej dcéry. Darujem Farringtonské sídlo jej a Stuartovi a môjmu vnúčikovi. Patria sem. Stuart si môže v Arundeli založiť účtovnícku firmu. Je to skvelé miesto na vychovávanie dieťaťa.“

„Je to skvelé miesto na *život*.“ Bradov hlas ju prosil, v očiach sa mu zaleskli slzy.

„Brád, si úžasný muž, trochu panovačný na môj vkus, lebo ja som zvyknutá na samostatnosť, no si správny chlap. Ale ja chcem skúsiť lietať. Chcem... chcem vidieť kus sveta, kým nebudem príliš stará, aby som si to užila.“

„Pôjdem s tebou, kamkoľvek budeš chcieť,“ prosil ju Brád a pokúšal sa vstať.

Zišla o jeden schodík nižšie. „Daj mi rok na rozmyslenie,“ požiadala ho. „Jeden rok.“

„Rok,“ súhlasil, „ale potom ťa pôjdem hľadať hoci na kraj sveta.“

„Sme dohodnutí,“ odvetila a zbehla po schodoch z verandy skôr, než by stihla zmeniť svoje rozhodnutie.

EPILOG

Eden Palmerová odtrhla oči od knihy, ktorú čítala. Nad ňou stál muž. Slnko mal v záhlaví, takže mu nevidela do tváre. Vedela však, kto to je.

„Je to voľné?“ ukázal na plážové ležadlo vedľa nej.

„Náhodou je,“ odvetila Eden a položila knihu. Obrátila sa na ležadle a nastavila mu takmer nahý chrbát, pričom mu podávala opaľovací krém.

„Počul som, že si zaneprázdnená,“ povedal Jared McBride, keď jej ho vtieral do pokožky. Keďže ležala v tieni obrovského slnečníka a telo mala úplne biele, vedel, že krém vôbec nepotrebuje.

„Som veľmi zaneprázdnená,“ povedala a otočila tvár k oceánu, kde sa Stuart a Melissa hrali s jej vnúčikom.

„Nezostala si v Arundeli?“

„Nie, ako iste vieš.“

„Pozisťoval som si o tebe zopár vecí. Občas sa o tebe poinformujem. Počul som, že píšeš knihu o záhradách z celého sveta.“

„Jednoducho zbožňujem záhrady,“ podotkla.

„Zastavil som sa v Arundeli asi mesiac po procese.“

„Po procesoch,“ opravila ho Eden.

„Vlastne áno. Tvoje svedectvo pomohlo dostať Runkela tam, kam patrí. A dostali sme aj Jollyho šéfa. Bola si skvelá!“ Uškrnul sa na ňu, ale ona mu úsmev neopätovala a vážne sa naňho dívala. „Mrzí ma, že si musela tým všetkým prejsť, no FBI si to veľmi cení.“

„Odkáž im, že ma to nesmierne teší.“ Zmlkla a vychutnávala si Jaredovu masáž chrbta.

„Stretol som sa aj s Granvillom.“

„Fakt?“

„Vieš si predstaviť, aký som bol prekvapený, keď som zistil, že vy dvaja ste sa nezosobášili? Myslel som si, že je to hotová vec. To peniaze ti tak zmenili názor?“

„Zmenila som názor, lebo som sa ocitla v blízkosti smrti. Ako sa Braddonovi darí?“

„Veril si. Vravel, že keď sa vrátiš, vezmete sa. Povedal mi... Vlastne som ho musel najprv opiť, no vyzradil mi, že si si od neho vypýtala rok času na rozmyslenie. Myslel si, že sa to tak bežne robí. Vravel, že vo viktoriánskej dobe bolo úplne normálne, že si mladá žena vyžiadala ročnú lehotu, aby si mohla rozmyslieť, za koho sa chce vydať.“ „Aha,“ povedala Eden.

„Čo to má znamenať?“

„Ale nič. Iba aha.“

„Podľa mojich zistení však už uplynulo vyše roka odvtedy, čo si ho požiadala o čas na rozmýšľanie. Už si si to rozmyslela?“

„Možno,“ odvetila, potom sa otočila na chrbát a vzala mu fľaštičku z ruky. „Ja nemám prístup ku všetkým osobným údajom každého človeka na tejto planéte, ani nikoho neopíjam,

takže som si o tebe nevedela zistiť vôbec nič. Čo si porábal celý minulý rok?"

„Jeden rok, šesť týždňov a dva dni," povedal. „Niežeby som to počítal. Dal som u FBI výpoveď."

„A máš nové zamestnanie?"

„Žiadne nechcem."

„Ako teda mieniš stráviť zvyšok života?"

„Rozhodol som sa užívať si každý jeden deň. Už si nič neplánujem. Nechcela by si ísť so mnou na safari?"

„Fotografovať či strieľať?"

„Ja už na nič nestrieľam. Už som s tým sekol. Tuším, že aj v Afrike majú nejaké záhrady."

„Naozaj?"

Začuli výskot a Jared sa pozrel smerom k moru. „To je tvoj vnuk?"

„Áno," odvetila Eden a hlas sa jej roztápal od nehy.

„Rozkošné decko."

„Áno. Je úžasný."

Otočil sa späť k nej. „Eden, celý život som žil sám. Dokonca aj keď som bol ešte ženatý, som bol sám. Dost som to pohnojil, no teraz by som chcel vyskúšať niečo nové. Možno..."

Špičkami prstov sa nežne dotkla jeho pier. „Aj ja som bola sama, tak by sme mohli skúsiť, ako nám to pôjde vo dvojici. Rada s tebou pôjdem na safari."

Kráčali k nim Melissa, Stuart a roztomilý drobný Cody. Stuart sa ostražito mračil.

„Mimochodom," opýtala sa Eden a nespustila pritom oči zo svojej milovanej rodinky. „Ako sa v skutočnosti voláš?"

„Montgomery. Volám sa Jared Montgomery."